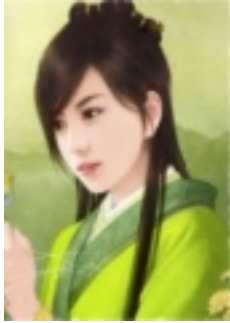

Hồng Nhan

Contents

Hồng Nhan	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	8
4. Chương 4	12
5. Chương 5	23
6. Chương 6	27
7. Chương 7	31
8. Chương 8	38
9. Chương 9	46
10. Chương 23	52
11. Chương 24	57
12. Chương 25	63
13. Chương 26	69
14. Chương 27	78
15. Chương 28	93
16. Chương 29	106
17. Chương 30	110
18. Chương 31	116
19. Chương 32	124
20. Chương 33	129
21. Chương 34	137
22. Chương 35	144
23. Chương 36	149
24. Chương 37	152
25. Chương 38	160
26. Chương 39	165
27. Chương 40	172
28. Chương 41: Ngoại Truyện: Tìm Chồng Không Dễ	182
29. Chương 42: Ngấn Ngủ Đẹp Tựa Trăng Rằm	184
30. Chương 43: Tầm Xuân Đơn Côi, Dệt Kén Một Mình	189
31. Chương 44: Nợ Người Một Nụ Cười, Hoàn Trả Bằng Cả Cuộc Đời Đắm Lệ	195

Hồng Nhan

Giới thiệu

Hắn từng nói “Ta thà phụ cả thiên hạ cũng sẽ không phụ nàng” Hắn từng nói “Tại thiên nguyên tác t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hong-nhan>

1. Chương 1

Vũ Tuyên Đế năm thứ 6, bầu trời Diệm quốc đột nhiên xuất hiện chòm sao Hắc Mẫu Đơn. Các nhà tiên tri đều vô cùng hoảng sợ, cho rằng đó là điềm báo yêu nghiệt sắp xuất hiện, ngày tận số của Tế gia đang tới.

- Hoàng thượng, theo tính toán của chúng thần, yêu nghiệt này sẽ ra đời vào cuối tháng giêng, là một nữ nhi vô cùng xinh đẹp. Nhan sắc của nó sẽ khiến thiên hạ đại loạn, chính là hồng nhan họa thủy.

Lúc ấy trong hậu cung có Châu quý phi đang mang thai, dự kiến thời gian sinh nở sẽ vào tháng giêng. Khắp nơi đều đồn đại rằng đứa trẻ trong bụng Châu quý phi chính là yêu nghiệt hại nước.

Ngày 21 tháng giêng, Châu quý phi đau bụng chuyển dạ, chòm sao Hắc Mẫu Đơn đột nhiên lấp lánh rực rỡ trên nóc điện Chiêu Dương. Các nhà tiên tri đều khẳng định hài tử sắp chào đời kia là yêu nghiệt chuyển thế, cầu xin hoàng thượng ban rượu độc cho quý phi, không nên để yêu nghiệt ra đời. Để vương không chấp thuận.

Ngày 22 tháng giêng, cả Diệm quốc lo sợ chờ đợi, Châu quý phi vẫn chưa sinh được.

Ngày 23 tháng giêng, Châu quý phi hạ sinh một hoàng tử

- Các người là một lũ vô dụng, tiên đoán bậy bạ, nói nhi tử của trẫm là yêu nghiệt. Châu quý phi hạ sinh hoàng tử, vậy yêu nghiệt đang ở đâu? – Vũ Tuyên Đế nổi cơn thịnh nộ.

Đám quan lại sợ hãi, liên tục dập đầu xin tha tội. Hoàng thượng ra lệnh tống tất cả vào ngục, chờ ngày xét hỏi. Qua một đêm, năm vị quan tiên tri đều uống thuốc độc tự sát trong nhà lao, một lời cũng chưa khai.

Vũ Tuyên Đế năm Minh Đạo thứ mười, thất hoàng tử Tế Tuyết mới 2 tuổi đã được phong vương, đất phong là toàn bộ phương bắc rộng lớn.

Một tháng sau khi sắc phong, Tuyết vương cùng Châu quý phi rời khỏi kinh thành tới Hàn Băng cung.

Không ai hiểu lý do thật sự đằng sau thánh chỉ của Vũ Tuyên Đế, còn ông ta lại không hiểu vì sao Châu quý phi xin ông ra một đạo thánh chỉ như vậy, chỉ có bà đỡ cho Châu quý phi đêm ấy biết sự thật, hài tử kia là một bé gái.

Phương bắc lạnh lẽo khắc nghiệt nguyên bản vốn là một tiểu quốc gọi là nước Thương. Sau khi Diệm quốc trở nên hùng mạnh đã thôn tính luôn cả nước láng giềng, nhưng vì nơi này đất đai cằn cỗi, khí hậu khắc nghiệt nên hầu như bị lãng quên. Khắp cả Thương quốc khi xưa đã bị quân đội Diệm quốc tàn phá, thứ duy nhất còn sót lại là Hàn Băng cung xa hoa. Tương truyền rằng tòa cung điện này được xây dựng trong suốt 57 năm, tiêu tốn gần như toàn bộ nhân lực và vật lực của Thương quốc.

Kể từ sau khi Châu quý phi đến phương bắc, bà đã tạo nên một kì tích mà không ai ngờ đến. Dưới lòng đất hoang vu là những mỏ đá quý, vàng bạc với trữ lượng khổng lồ. Phương bắc từ chốn lạnh lẽo không

người trở thành nơi nhộn nhịp buôn bán, khai thác. Người ta đồn đại rằng Hàn Băng cung có một kho tàng khổng lồ, vàng bạc châu báu trong đó có thể mua cả một quốc gia.

Lụa trắng bay, tóc xanh lay động

Dung mạo người đẹp tựa tranh

Phút giây thoáng qua chỉ có thể lặng lẽ nhìn nhau, lòng rối bời *

Thiếu niên áo trắng vượt nhẹ cánh hoa lan. Đôi đồng tử màu xám lạnh lẽo chú mục vào cây hoa như thể đó là tạo vật cuối cùng còn sót lại trên thế gian này.

- Bẩm vương gia, năm tên sát thủ đều đã tự vẫn.- Nam tử áo đen cung kính nói.

Tế Tuyết không rời mắt khỏi cây hoa, đôi môi đỏ mọng nhếch lên.

- Đốt chúng thành tro làm thức ăn cho Hắc Lan.

Cơn gió lạnh buốt thổi qua mang theo thứ hương thơm ngào ngạt đầy mê hoặc, phảng phất trong đó là mùi của chết chóc.

Mái tóc đen óng mượt như tơ khẽ lay động. Nàng đột nhiên bẻ gãy một cánh hoa, chất dịch đỏ sẫm rỉ ra từ vết gãy, rơi xuống nền đá, vỡ tung ra thành những chấm nhỏ li ti, dính lên đôi giày màu trắng.

Mã Dũng quỳ xuống, định lau đi vết bẩn thì một giọng nói quyến rũ vang lên.

- Mã tướng quân, những thứ dính bẩn điện hạ sẽ không dùng lần thứ hai đâu, lau đi cũng chẳng để làm gì.

Nam tử yêu nghiệt bước lại gần, đôi mắt hoa đào liếc về phía mấy nha hoàn đang đứng hầu khiến các nàng đỏ mặt, ngượng ngùng cúi đầu.

Tế Tuyết hừ nhẹ, gã Tiêu yêu nghiệt này mỗi lần xuất hiện tức là sắp có chuyện trời long đất lở.

- Hương Thảo, mang cho ta đôi giày khác !

Nha hoàn Hương Thảo giật mình, vội vã rời khỏi băng viên. Mã Dũng đặt chiếc ghế bọc nhung ấm áp lại gần Tế Tuyết, nàng nhẹ nhàng ngồi xuống, thoải mái tựa lưng vào ghế.

- Tiêu Phàm, có chuyện thì nói, không có thì mau biến về mấy cái kĩ viện của người, đừng làm phiền bản vương.

Tiêu Phàm bất mãn nhìn thiếu niên dung mạo tuyệt diệu đang ngồi, hờn dỗi nói.

- Tuyết vương điện hạ, ta tới là có ý tốt nha, sóng ngầm ở kinh thành sắp trở thành sóng thần rồi, người vẫn còn thảnh thơi như vậy...

Mã Dũng cẩn thận tháo bỏ đôi giày dính bẩn, thay bằng giày mới. Hành động cung kính như đang chạm vào bảo vật khiến người ta có cảm giác hần không phải đang hầu hạ mà đang nâng niu một thứ đồ dễ vỡ.

- Liên quan gì đến ta.

Nàng đã nhận tước vương, đồng nghĩa với việc từ bỏ hoàng vị. Đám hoàng tử sinh trưởng trong cung lòng dạ thâm sâu khó lường, nàng căn bản không phải là đối thủ của họ. Nếu lỡ bất cẩn để lộ thân phận nữ nhi thì ngay cả tính mạng cũng mất, nói gì tới danh lợi.

Tiêu Phàm nở nụ cười quyến rũ đến thần tiên cũng phải động lòng.

- Tế Tuyết, người rốt cục ngu ngốc thực hay giả vờ ngu ngốc. Người tưởng nhận tước vương rồi thì mấy chuyện đấu đá đó thiếu phần người sao ? Nếu người là tên vương gia nghèo rốt mòng tới thì ai thèm chú ý chứ, nhưng người lại làm chủ cái mỏ vàng phương bắc, người trong thiên hạ đã sớm coi Hàn Băng cung là quốc khố của quốc khố. Các vị hoàng tử ai cũng sợ người câu kết với kẻ địch của mình, làm chỗ dựa về tiền bạc cho họ. Trận sóng thần này người chạy không thoát đâu.

Bàn tay đặt trên thành ghế hơi xiết lại. Tên họ Tiêu chết dẫm ! Mấy chuyện phức tạp nàng đã gác sang một bên để đầu óc thảnh thơi vài ngày, hần lại còn sợ thiên hạ chưa đủ loạn tới đây làm phiền nàng.

- Ta tự biết cân nhắc. Nếu không còn gì nữa thì người mau rút khỏi cung điện của ta đi, tránh để đám cung nữ vì người mà đánh nhau như lần trước.

Trên đời này kẻ nào nói chỉ có hồng nhan mới gây họa đích thực là nói láo. Ai dám bảo nam sắc không gây họa. Cứ nhìn tên yêu nghiệt Tiêu Phàm thì biết, lần đầu hắn xuất hiện ở Hàn Băng cung, nô tì lớn nhỏ đều vì hắn mà hồn xiêu phách lạc. Tiết trời rét đến đóng băng cả nước mà mấy cung nữ dám ăn mặc khêu gợi để câu dẫn hắn. Kết quả là kẻ nọ xúc xiểm kẻ kia, đánh nhau đến loạn cả trời đất.

- Tế Tuyết, sao người lúc nào cũng mang bộ mặt vô cảm đó ra tiếp ta vậy ? Ta quan tâm người nên mới tới báo tin nha.- Tiêu Phàm làm ra vẻ bị tổn thương sâu sắc.

- Ta thấy kỹ viện chưa thỏa mãn được người nên tới chỗ ta trêu hoa ghẹo nguyệt thì có.

- Oan uổng quá !

- Nha đầu Ngâm Tâm lần trước qua lại với người sau đó liền có thai, người không định bảo ta người và nó mới chỉ nắm tay chứ.

Tiêu Phàm toát mồ hôi lạnh. Thế này là sao ? Tiêu công tử hắn một đời phong lưu lại có ngày phải đổ vỏ cho kẻ khác. Thế có trời đất hắn cùng lắm mới sờ soạng nha hoàn kia chút chút, còn chưa đến bước cuối cùng. Cái thai kia tuyệt đối không phải của hắn.

- Bọn ta rất trong sáng. Không tin người cứ hỏi Ngâm Tâm mà xem.

- Khỏi cần phiền phức, nó chết rồi.- Nàng thản nhiên nói.

Hắn khẽ rung mình, cơn gió vừa thổi qua không hiểu vì sao lại lạnh buốt đến tận tâm can. Đứa trẻ nhân hậu năm xưa và Tuyết vương lãnh khốc hôm nay vốn dĩ không còn là một người . Thời gian và quyền lực đã thay đổi nàng.

Ánh mắt hắn chợt chạm vào cái nhìn màu xám lạnh lẽo của nàng. Lần đầu tiên nàng nhận thấy sự bối rối trong đôi mắt hoa đào lá lơi của hắn.

Nhiều năm về trước, nàng từng cứu sống một đứa trẻ bị đám thợ mỏ đánh đập, đứa trẻ ấy chính là Tiêu Phàm. Hắn biết rõ chuyện khi xưa nàng đã quên nhưng hắn vẫn khắc ghi trong lòng. Uống của người một ngụm nước thì phải đáp đền bằng cả một dòng sông, đạo lý này hắn rất hiểu. Điều duy nhất hắn không hiểu là ánh sáng lấp lánh trong đôi mắt nàng đã đi đâu mất. Những gì hắn nhìn thấy bây giờ chỉ còn là màu xám lạnh lẽo như băng.

* trích Tinh hoa phù mộng

2. Chương 2

Đời người phải khóc bao nhiêu lần mới có thể cạn lệ

Đời người phải rơi bao nhiêu lệ trái tim mới thôi tan vỡ *

- Sư đệ, bức họa này của đệ thật quá đẹp. Sư phụ xem xong chắc sẽ mừng đến rơi nước mắt.- Diệp Lương tấm tắc khen.

Tế Tuyết nhìn lại bức tranh, cau mày hỏi.

- Huynh thấy đẹp ở chỗ nào ?

- À... – Diệp Lương đưa tay lên cầm bắt chước động tác vuốt râu của sư phụ, chợt nhớ ra là mình không hề có râu.- Cái chổi đệ vẽ vô cùng tinh tế, ngay cả hoa văn trên cán chổi cũng rất cầu kỳ.

Người nào đó nhếch miệng cười lạnh, Diệp Lương lập tức im bặt.

- Ta vẽ thiếu nữ xõa tóc mà huynh nhìn thành cây chổi, còn dám mở miệng khen đẹp.

Tế Tuyết giận dữ trừng mắt, hai má trắng nõn ửng hồng, đôi môi hơi cong lên vô cùng đáng yêu. Diệp Lương ngăn người nhìn sư đệ mới 12 tuổi mà dung mạo đã nghiêng nước nghiêng thành.

- A... có thể là hôm nay ta quên ăn sáng nên hoa mắt nhìn nhầm. Xem kĩ thì cây... à thiếu nữ này rất đẹp, đáng người mảnh mai, tóc dài tung bay, đúng là tuyệt sắc giai nhân. – Hấn vội vã chống chế.

- Sư huynh à, ta nói thật nhé, bức tranh đó ta vẽ cây liễu đấy.

Diệp Lương há hốc miệng, sau đó lại tiếp tục nín hót.

- Ai, đệ xem ta nói chuẩn không, đệ quả thực là bậc kì tài, vẽ cây liễu mà uyển chuyển duyên dáng như thiếu nữ xoa tóc. Ha ha !

Đúng là lưỡi không xương nhiều đường lắt léo. Trên đời này chỉ cần có tiền bạc và quyền lực thì ai nấy đều ton hót xu nịnh, muốn tìm một người thật lòng với mình chẳng khác nào đáy biển mò kim. Tề Tuyết càng lúc càng giận dữ. Khi trước sư huynh đâu phải loại người mềm mết bợ đỡ như vậy, vì sao hấn đột nhiên quay ngoắt thái độ, từ một người dịu dàng trầm tĩnh thành tên nịnh thần, nàng làm gì cũng tăng bốc lên chín tầng mây.

Đôi mắt xám nheo lại như vàng trắng khuyết màu bạc, hễ nàng có biểu hiện này tức là có kẻ không may sắp hứng phải cơn phun trào của núi lửa.

- Mắt của sư huynh thật sự là bảo vật hiếm có. Ta chỉ tùy tiện nguyệt ngoạc vài nét để thử bút mà người lại nhìn ra nhiều thứ sinh động như vậy. Người nói xem ta có nên khoét mắt người ra để trưng bày không ?

Đến lúc này thì Diệp Lương triệt để câm lặng. Hấn vốn dĩ muốn làm sư đệ vui vẻ, không ngờ lại chữa lợn lành thành lợn què.

“Bộp !” Bức vẽ mà hấn vừa khen bị vo viên, ném thẳng vào người hấn. Tề Tuyết quát lên.

- Diệp Lương, thật ra người muốn gì ? Vàng bạc, của cải ta đều có thể cho người, người không cần giống đám người xảo trá lừa lọc đó ngày ngày tăng bốc ta.

Nàng nói xong liền bỏ đi. Diệp Lương hốt hoảng đuổi theo, hấn nắm lấy tay nàng, vội vã giải thích.

- Sư đệ, người hiểu lầm rồi, ta không phải vì mấy thứ đó.

- Vậy tại sao người lại thay đổi ?

- Ta... – Hấn chần chờ, không biết phải mở miệng thế nào.

Tề Tuyết nóng nảy hất tay hấn. Nàng đúng là điên rồi nên mới cho rằng hấn khác những kẻ kia.

Vòng tay mạnh mẽ bất ngờ ôm lấy nàng. Cả người Tề Tuyết rơi vào vòm ngực ấm áp của Diệp Lương.

- Đừng giận, không phải như người nghĩ đâu ! Vì gần đây người luôn lạnh nhạt với ta, ta cứ tưởng do ta hay nói mấy lời khó nghe làm người bức mình.

Mùi hương thơm mát như hoa sen từ trên người hấn vẩn vít quanh nàng. Trái tim Tề Tuyết đột nhiên đập cuồng loạn. Gần gũi đến thế, nàng tưởng như có thể cảm nhận được hơi thở gấp gáp của hấn.

Thời gian vừa rồi đúng là nàng rất hay gắt gỏng với hấn. Đương nhiên không phải vì hấn ăn ngay nói thật. Cái chính là hấn và con gái của sư phụ – Tô Nhiêu – càng ngày càng thân thiết, hở ra là quấn quýt lấy nhau.

Được rồi, nàng thừa nhận mình ích kỉ, nhỏ nhen. Nàng không thích hấn thân mật với người khác. Nàng khó chịu, rất rất khó chịu.

- Sư đệ, ta sai rồi, tha lỗi cho ta !

- Người có lỗi gì ?

- Ta...- Hấn nghĩ mãi mà không biết mình sai ở đâu. Nếu sư đệ không giận hấn vì mấy lời thẳng thắn thì rốt cục là vì chuyện gì ?- ...ta thật sự không biết, mà thôi, bất kể là lỗi gì cũng đều là do ta, ta trăm sai ngàn sai, người bỏ qua cho ta có được không ?

Cái tên ngọc này, ngay cả mình mắc lỗi gì cũng chẳng rõ còn chạy theo xin lỗi nàng.

- Muốn ta bỏ qua cũng được nhưng huynh phải hứa với ta một chuyện.

Diệp Lương mặt mũi hớn hở.

- Được, ta hứa !

- Sau này tránh xa Tô Nhiêu một chút.

- Hả, thế là sao ?- Miệng hắn há to đến mức có thể nhét nguyên cả quả trứng vịt.

- Sao ? Người không nở ?- Nàng đành giọng.

Hắn tức thì lắc đầu.

- Không, không, có gì mà không nở, sẽ theo lời người !

Tế Tuyết hài lòng vòng tay ôm lấy thắt lưng hắn, thoải mái tựa đầu vào ngực Diệp Lương.

Tô sư phụ đứng từ xa nhìn hai đồ đệ ôm ấp nhau, trong lòng không khỏi chấn động. Ông được Châu quý phi mời về Hàn Băng cung dạy học cho Tế Tuyết đã hai năm. Suốt chừng ấy thời gian, Tế Tuyết và Diệp Lương đều rất thân thiết, cái chính là mức độ thân thiết của chúng ngày càng quá đà. Đường đường nam tử hán sao có thể ôm ấp nhau giữa thanh thiên bạch nhật thế kia !

Hai đứa trẻ ấy, một cao lớn khôi ngô, phong tư tài mạo khó ai bì kịp ; một mỹ lệ hơn người, chỉ nụ cười cũng có thể khiến nước nghiêng thành đổ. Dù chúng không sinh ra trong nhà đế vương, không phải huynh đệ thì tình cảm kinh hải thế tục kia cũng không thể tiếp diễn.

Những ngày sau đó, Tô sư phụ tìm cách tách Tế Tuyết và Diệp Lương ra xa nhau. Nếu nàng rảnh rỗi thì hắn phải theo sư phụ làm việc vặt. Ngược lại, khi hắn được nghỉ ngơi thì sư phụ lại ép nàng cùng bàn luận chuyện quốc gia đại sự.

Tế Tuyết trở nên vô cùng khó chịu. Nàng đâu phải đứa ngốc, dụng ý của sư phụ nàng đã sớm nhận ra. Nhưng lão sư phụ chẳng phải lo thừa hay sao. Bây giờ thân phận của nàng vẫn phải giấu diếm, đợi đến khi nàng trưởng thành, chuyện yêu nghiệt khi xưa chìm vào quên lãng, nàng cùng sư huynh sẽ sống bình lặng bên nhau.

Tiếc rằng thế gian vật đổi sao dời, lòng người nông sâu khó biết.

Mười bốn tuổi, dung mạo nàng nghiêng nước nghiêng thành. Đẹp nhất danh họa Lương Đông Vân, người đã từng vẽ tranh cho không biết bao nhiêu mỹ nữ trong thiên hạ cũng phải thốt lên:

- Vương gia quả thực đã thu hết tinh hoa của trời đất.

Cốt cách thanh tao như mai trắng, nhan sắc diễm lệ trời sinh, chỉ một cái liếc mắt cũng có thể câu hồn đoạt phách. Đó là tác phẩm ứng ý nhất của Lương Đông Vân. Ông ta luôn mang theo bên người, dù ai trả giá bao nhiêu cũng không bán. Ngày ấy Tế Tuyết không ngờ rằng, chỉ vì bức họa đó mà cuộc đời nàng lại một lần nữa rơi vào tuyệt vọng.

Hương hoa sen thoang thoảng bay khắp phòng gợi nhắc đến mùa hè phương nam nơi kinh thành ấm áp. Châu quý phi một thân y phục giản dị, lại càng làm nổi bật thêm vẻ thanh lệ động lòng người.

- Ngũ hoàng tử, người ở đây đã 4 năm rồi, đến khi nào mới chịu rời đi đây?- giọng nói của bà vô cùng nhẹ nhàng nhưng lại mang theo vài phần sắc lạnh.

Diệp Lương bình thản đáp lời:

- Xem ra quý phi đã biết từ lâu, Diệc Hàn quả thực đã múa rìu qua mắt thợ.- Hắn mỉm cười hiền lành – Con và thất đệ tình cảm thân thiết, quý phi muốn con rời đi chẳng phải là khiến thất đệ đau lòng sao?

Châu quý phi lạnh lùng nhìn hắn. Bốn năm trước khi hắn theo Tô sư phụ đến Hàn Băng cung bà đã sớm nhận ra, cho dù mười năm không gặp thì cặp mắt của hắn – cặp mắt trong trẻo giống hệt Lân Tổ Yên luôn khắc sâu trong lòng bà. Nếu không phải nữ nhân ngoan độc ấy mua chuộc đám quan tiên tri ngu xuẩn theo thuyết hoang đường kia để hãm hại mẫu tử bà thì sao Tế Tuyết suýt chút nữa đã không thể ra đời.

Hoàng cung Diêm quốc ngày ấy, kể từ lúc tiến cung, Châu Tử Lâm một mình nhận hết ba ngàn ân sủng. Sự yêu thương của Vũ Tuyên Đế với bà cũng chính là nguyên nhân của mọi tai họa, bất kể phi tần nào có con trai đều lo sợ rằng hoàng thượng sẽ chọn nhi tử của bà làm thái tử. Đứa trẻ đang nằm trong bụng mẹ đã phải hứng chịu biết bao lời gièm pha, nào là yêu nghiệt, là hồ li chuyển thế. Năm lần bảy lượt các đại thần gây sức ép với Vũ Tuyên Đế, xin ông ban thuốc phá thai cho Châu quý phi.

Mỗi ngày trôi qua Châu Tử Lâm đều như sống trong địa ngục, bà biết rõ sinh linh nhỏ bé này sẽ không bao giờ được yên ổn. Nếu là con gái thì lập tức sẽ bị giết chết, nếu là con trai thì sớm muộn gì cũng bị hậu cung này hại chết. Lối thoát duy nhất là phải mau chóng rời khỏi chốn kinh thành thị phi này.

Tới tận khi an toàn ở Hàn Băng cung bà mới biết mọi sóng gió đều là quỷ kế của Lãnh Tổ Yên. Thật không thể ngờ rằng người đàn bà xinh đẹp dịu dàng, đôi mắt trong veo không nhiễm chút bụi trần ấy lại là kẻ tâm cơ thâm hiểm. Ngũ hoàng tử cũng vậy, đôi mắt của hắn giống hệt mẹ hắn, vẻ ngoài nho nhã ôn nhu chẳng qua để che giấu con ác quỷ hung tợn bên trong.

- Ngũ hoàng tử, người đừng mong có thể làm hại con ta. Nếu ngày mai người không rời khỏi Hàn Băng cung thì chờ trách ta độc ác.

Bà vốn định quan sát xem mẹ con Lãnh Tổ Yên có quỷ kế gì, lại không ngờ rằng càng ngày Tế Tuyết và Diệc Hàn càng thân thiết, làm bạn mà xấu xa thì còn đáng sợ hơn kẻ thù trực diện, không thể để hắn có cơ hội làm hại con bà.

- Sẽ theo ý của quý phi. – Diệc Hàn mềm mỏng nói.

Đêm hôm ấy, trời nổi giông bão. Những tia chớp rạch ngang bầu trời khiến ọi vật đang chìm trong màn đêm bị bao phủ bởi thứ ánh sáng xanh lè ma quái. Tế Tuyết giật mình tỉnh giấc, có thứ gì đó làm tim nàng quặn thắt. Một nỗi sợ hãi vô cớ lan ra toàn thân. Nàng chạy ra khỏi phòng, vô thức hướng về phía Hàn Nguyệt các.

Bầu không khí chết chóc bao trùm không gian tĩnh lặng. Những lính canh nằm dài trên nền đất lạnh ngắt, máu tràn ra từ cơ thể họ đọng lại thành vũng màu đỏ sẫm.

Hộ vệ theo sau Tế Tuyết định hô báo động thì nàng lập tức ngăn lại. Mẫu phi còn ở bên trong, tuyệt đối không thể manh động, tránh làm thích khách trong lúc chốc cùnng dứt giậu làm hại mẫu phi.

Nàng cố bước đi thật nhẹ nhàng, càng gần đến phòng của mẫu phi, trái tim nàng đập càng mạnh.

Giọng nói như từ địa ngục vọng về phát ra từ căn phòng đóng kín cửa làm nàng toát mồ hôi lạnh.

- Châu quý phi, ta hỏi bà lần cuối, Phục Sinh đan và bản đồ đến Bất Tử thành giấu ở đâu?

- Người quả nhiên cũng giống mẹ người, bề ngoài thiện lương mà lòng dạ thì toàn rắn rết. Muốn lấy bảo vật của Hàn Băng cung, đừng hòng!

Trái tim Tế Tuyết nện mạnh vào lồng ngực. Hồng rồi, mẫu phi chọc giận thích khách, hẳn phát điên nhất định sẽ giết người.

Nàng phát tay ra hiệu, một loạt thị vệ đập cửa xông vào

- Bắt lấy thích khách! – Tiếng quát vang vọng khắp cung điện.

Tất cả đều đã quá trễ. Thanh kiếm sáng choang đâm xuyên ngực Châu quý phi. Tên thích khách thậm chí không hề nghĩ tới chuyện giữ bà làm con tin. Hắn khinh thường liếc đám thị vệ vừa xông vào. Cặp mắt trong trẻo không nhiễm chút tạp chất nhìn thẳng vào đôi đồng tử màu xám đang tràn đầy kinh sợ.

Nàng không dám tin. Kể mặc áo đen đứng kia dù có bị mấy lớp khăn nàng cũng nhận ra. Cặp mắt ấy, cặp mắt từng dịu dàng sưởi ấm trái tim nàng, cặp mắt của nam tử tuần tú thiện lương mà nàng muốn ở cạnh cả đời.

Thì ra những thứ đáng ghê sợ nhất, xấu xa nhất lại luôn ẩn trong cái vỏ bọc đẹp đẽ đầy mê hoặc.

Diệc Hàn nhảy ra ngoài cửa sổ, biến mất vào màn đêm u tối. Kể từ đó, không một ai biết tin tức gì về vị sư huynh Diệp Lương của Tuyết vương gia.

- Bẩm vương gia, trời sắp có bão, xin vương gia bảo trọng ngọc thể. –Hương Thảo thấp giọng nói, nếu nghe kĩ có thể nhận ra nàng đang run rẩy.

Từ sau đêm kinh hoàng 3 năm về trước, Tế Tuyết ghét nhất những ngày mưa bão. Cứ mỗi khi trời âm u mưa gió nàng gần như biến thành một con người khác, không còn là Tuyết vương lạnh lùng trầm lặng. Nàng giống như tử thần đang trực chờ đoạt mệnh.

Hàn Nguyệt các trở thành cấm địa trong cung. Mỗi năm Tế Tuyết đều đến đó vào ngày giỗ của Châu quý phi, đứng trầm mặc trong căn phòng mà mẫu thân từng sống. Nàng muốn nhớ thật kĩ, nhớ rằng mẫu phi đã chết như thế nào, nhớ rằng vì lòng tin mù quáng của nàng mà người thân yêu nhất đã phải trả giá bằng mạng sống.

Người ta nói nàng lãnh khốc vô tình, mẫu thân mất đi mà không nhỏ một giọt nước mắt. Không ai biết những đêm sau đó nàng cuộn mình trong chăn, để mặc lệ rơi ướt gối.

Những giọt nước mắt đó với nàng là sự yếu đuối và nhu nhược, không thể để người khác nhìn thấy. Nàng muốn khóc cho hết, khóc cạn kiệt nước mắt. Như vậy, cho dù sau này bị tổn thương đến đâu cũng không bao giờ rơi lệ nữa.

Tim của nàng nhất định phải lạnh hơn băng, cứng hơn đá. Sau này không một ai có thể làm nó tan vỡ thêm lần nữa.

*phần này trích từ bài Lạc hoa

3. Chương 3

Đợi chờ triền miên uôn ngàn cánh bướm qua đi

Cô độc dựa vào thành lang như thuở đầu ta gặp gỡ

Nước sông chảy trong đêm xuân đã muộn

Mà nỗi tương tư mãi khôn nguôi.*

Đúng như lời Tiêu Phàm, một tuần sau Tế Tuyết nhận được thánh chỉ tuyên nàng hồi kinh.

Đã 15 năm Tế Tuyết và Vũ Tuyên Đế không gặp mặt, nàng đối với ông hoàn toàn xa lạ. Người mà nàng thật sự chờ mong là kẻ khác.

Lãnh Tổ Yên, Tế Diệc Hàn. Oán hận của nàng chỉ có thể kết thúc bằng máu và nước mắt của họ.

Điện Chiêu Dương ngập tràn trong ánh sáng rực rỡ. Suốt nhiều năm qua, kể từ khi Châu quý phi rời khỏi kinh thành, Vũ Tuyên Đế chưa từng ban Chiêu Dương điện cho bất kì phi tần nào khác.

Tế Tuyết nhìn căn phòng xa hoa, những món đồ bằng vàng tinh xảo, rèm che làm bằng vải cao cấp. Đây chính là cuộc sống của nàng và mẫu phi trước kia. Khi thực nàng chẳng cảm thấy chút thân quen gì ở nơi này, cũng chẳng có gì mất mát. So với hoàng cung, sự xa hoa của Hàn Băng cung tuyệt đối không thua kém.

Mã Dững mang vẻ mặt căng thẳng bước vào.

- Vương gia, ngũ hoàng tử cầu kiến.

Đôi mắt xám lạnh lùng lóe lên một tia tàn nhẫn. Nàng mỉm cười nhìn Mã Dững.

- Mọi việc thế nào rồi?

- Bẩm vương gia, tất cả đều đã xong.

Bàn tay nàng xiết chặt lại. Nợ máu phải trả bằng máu. 3 năm qua, chưa bao giờ nàng ngừng nghĩ đến ngày hôm nay, cái ngày mà những kẻ thương tổn nàng chịu trừng phạt.

Nam tử áo lam điềm tĩnh ngắm nhìn bức tranh vẽ ánh trăng trong nước. Bên góc tranh còn đề một bài thơ.

Du du nhất biệt dĩ tam thiên

Tương vọng, tương tư minh nguyệt thiên

Tràng đoạn thanh niên vọng minh nguyệt

Biệt lai tam thập lục hồi viên

Diệp Hàn nở nụ cười, rõ ràng là hận hắn đến xương tủy mà lại để một bài thơ tràn đầy tình cảm. Hồi viên mà nàng mong chờ có lẽ chính là ngày lấy mạng hắn. Ba năm qua không chỉ hận nhớ đến nàng, chắc chắn nàng chưa từng quên hắn, từng giây từng phút đều mong gặp lại hắn.

Cảm giác thỏa mãn và vui sướng lan đến từng tế bào trên cơ thể Diệp Hàn, thì ra khiến ột người hận mình thấu xương cũng có thể mang lại khoái lạc lớn như vậy. Hận và yêu chỉ cách nhau có một sợi chỉ mỏng manh. Nàng càng hận hắn tức là càng yêu hắn. Hắn muốn suốt đời suốt kiếp này trong lòng nàng chỉ có bóng hình của hắn.

Dáng vẻ xem tranh của Diệp Hàn rất đẹp. Gương mặt tuấn mỹ nhìn nghiêng càng làm nổi bật chiếc mũi cao và thẳng, đôi môi hơi cong lên, toát ra sự dịu dàng đầy mê hoặc. Cặp mắt trong veo không nhiễm chút bụi trần giống hệt như lần đầu tiên nàng gặp hắn. Nếu không có đêm ấy, nàng sẽ không bao giờ biết đằng sau vỏ bọc đẹp đẽ kia hắn có bao nhiêu điên loạn.

- Ngũ hoàng huynh, đã lâu không gặp. –Nàng hòa nhã nói.

Hắn im lặng ngắm nàng. Sau 3 năm xa cách, nàng ngày càng xinh đẹp. Nếu đóng băng nàng trong một khối băng thật lớn thì nàng sẽ mãi mãi xinh đẹp như vậy, không bao giờ già đi, mãi mãi ở cạnh hắn.

- Thất đệ, mấy năm qua ta quả thực rất nhớ ngươi. –Hắn cười hiền lành.

Nghe những lời ấy nàng chỉ muốn lập tức đâm chết hắn, nhưng đối với hắn mà nói, chết vẫn còn quá nhẹ, nàng muốn hắn thống khổ đến tột cùng, muốn hắn sống không bằng chết.

- Ta đúng là có phúc lớn nên mới được Ngũ huynh để mắt.

Tế Diệp Hàn không bận tâm tới lời nói mỉa mai của nàng. Hắn chăm chú nhìn bức tranh rồi buông một câu.

- Tại sao lại là ánh trăng trong nước?

Nàng bình thản đáp:

- Những thứ trước đây từng có hóa ra đều là ảo ảnh, giống như vầng trăng trong nước, chạm vào liền tan vỡ. Mà đến khi vỡ rồi mới hay rằng bên dưới làn nước kia toàn bùn lầy nhơ bẩn.

- Hoa sen thanh khiết chính là mọc lên từ bùn nhơ.

- Mọc từ bùn không nhất thiết là hoa sen, cỏ độc chẳng phải cũng vậy sao?

Hắn cười nhạt, miệng lưỡi nàng vẫn sắc bén như xưa. Cặp mắt trong veo của hắn chợt thoáng qua một tia âm đạm.

- Thực ra, ta vẫn luôn chờ đến ngày này.

- Ta biết, ngươi cố tình để Tô sư phụ lại chính là muốn ta điều tra ra thân phận thực sự của ngươi. – nàng lạnh lùng nói

Hắn đột nhiên dùng ánh mắt tràn đầy nhu tình nhìn nàng.

- Nếu còn có kiếp sau, ngươi sẽ gặp lại ta chứ?

Tế Tuyệt thoáng kinh ngạc, đây là cái tình thế quỷ dị gì? Hắn giết mẫu thân nàng, lừa gạt nàng, một kiếp gặp hắn còn chưa đủ hay sao.

- Tốt nhất là vạn kiếp cũng đừng liên quan.

Diệp Hàn mỉm cười, hướng mắt về bài thơ trong tranh. Hắn đưa tay chạm nhẹ lên những chữ viết trên giấy. Suốt đời này cơ hội ôm nàng như xưa cũng không còn nữa. Giữa nàng và hắn, cuối cùng chỉ có thể là hận.

Tại một trang viên lớn ở ngoại ô kinh thành.

Tế Tuyết đưa ly rượu lên, môi nàng chỉ hơi chạm vào thứ chất lỏng cay xè. Đôi mắt xám lạnh nhạt liếc nhìn đám vương tôn quý tộc đang cạn hết ly này đến ly khác. Dù sao nàng cũng là nữ nhân, tửu lượng thực sự không thể đo được với mấy con ma men này.

Một đoàn vũ nữ từ từ bước vào căn phòng trống lẹ, ai cũng quần quanh mình những tấm áo choàng lớn. Mọi người tò mò nhìn màn biểu diễn sắp tới.

Tiếng nhạc nổi lên, tức thì tất cả họ đồng loạt thoát bỏ áo khoác, lộ ra thân hình nóng bỏng. Tế Tuyết thiếu chút nữa kêu lên vì kinh ngạc. Hai mươi mấy nữ nhân này cư nhiên không một mảnh vải trên thân. Tiếng xuýt xoa của đám đàn ông xung quanh khiến dãi dầy nàng quặn thắt, dấy lên từng cơn buồn nôn vì kinh tởm.

Những thân thể trắng nõn liên tục uốn éo theo tiếng nhạc, phô bày ra mọi loại tư thế đầy khiêu khích.

Mắt nàng chột hoa lên. Nàng thích màu trắng, nhưng cái sắc trắng đang lượn lờ trước mặt lại làm nàng liên tưởng đến một bầy bạch xà nhưng nhúc nhúc.

Các vũ nữ lần lượt chia nhau ùa đến bên cạnh quan khách. Người đẹp nhất trong số họ -Tú Châu- nhẹ nhàng ngồi xuống gần Tế Tuyết.

- Vương gia, Tú Châu kính vương gia một ly.-Nàng dùng ánh mắt kiêu mị nhìn Tế Tuyết, đôi môi căng mọng như quả anh đào khiến người ta chỉ muốn cắn lên.

Tứ hoàng tử Tế Khắc cười lớn.

- Thất đệ, xem ra Nhị ca cũng thật coi trọng đệ đó. Tú Châu bình thường chỉ phục vụ riêng một mình Nhị ca, đệ đúng là có phúc!

Tế Tuyết vẫn ngồi im như tượng, khuôn mặt lạnh lùng không chút biểu tình. Nàng mở to đôi mắt đẹp, nhìn chằm chằm vào ly rượu trên tay mỹ nữ nhưng không hề có ý muốn đón lấy.

Nhị hoàng tử Tế Ly dùng ánh mắt sắc bén quan sát nàng. Môi khẽ nhếch lên một nụ cười tà ác. Hắn lớn tiếng gọi Tú Châu.

- Tú Châu, ngươi làm gì khiến vương gia mất hứng?

- Thiếp không dám!-Tú Châu sợ hãi quỳ xuống.

Tế Ly phát nhẹ tay áo. Hai thị vệ lập tức túm lấy tay nàng ta kéo ra ngoài.

Tiếng cười cợt trong phòng nhất thời im bật. Tế Tuyết cảm thấy bầu không khí lúc này còn đầy mùi ô uế đột nhiên lại tràn đầy sợ hãi.

Không lâu sau, tiếng la hét thất thanh của Tú Châu vang lên. Tế Tuyết mơ hồ nhận ra ánh mắt của tất cả mọi người đều đang hướng về mình.

Thân thể đầy vết roi của Tú Châu bị kéo lê vào phòng. Làn da trắng nõn bây giờ chẳng chịt lằn đỏ, có những chỗ lộ ra cả một mảng thịt hồng, máu rỉ ra từ những vết thương sâu hoắm.

Tế Ly cầm ly rượu đến gần Tú Châu. Hắn nghiêng cái ly, từ từ rót rượu vào những vết thương hở của nàng ta. Rượu mạnh làm cho cả người Tú Châu bỗng rất đau đớn, khuôn mặt xinh đẹp giàn dụa nước mắt.

- Điện hạ, xin điện hạ khai ân, thiếp biết tội rồi. -Nàng ta không ngừng khóc lóc cầu xin.

Nhị hoàng tử không hề động lòng, rót hết ly này đến ly khác xuống thân thể đang quần quai trên nền đất. Tú Châu hướng ánh mắt van nài về phía Tế Tuyết.

Tế Tuyết vẫn im lặng, hàng mi dày đen bóng, cong vút hơi run rẩy. Nàng khẽ cụp mắt xuống, cố gắng không để cảnh tàn nhẫn trước mắt làm run sợ. Nữ nhân kia chẳng có lỗi lầm gì, nhưng nếu nàng giúp cô ấy cũng có nghĩa là nàng để lộ sự yếu đuối trước Tế Ly. Bọn họ e sợ nàng một phần vì cái danh lãnh khốc vương gia, chỉ cần bất cẩn một chút, kẻ âm hiểm như Tế Ly chắc chắn sẽ nhận thấy nàng chẳng qua chỉ có cái vỏ lạnh lùng.

Tú Châu gần như đã ngất xỉu vì không chịu nổi đau đớn. Tế Tuyết biết rất rõ Tế Ly đang dẫn dắt mình. Hắn mời nàng đến đây là có ý muốn nàng gia nhập phe phái của hắn, thái độ lạnh nhạt bài xích của nàng cũng giống như một lời từ chối.

Tế Ly quét ánh mắt sắc bén như chim ưng rình mồi về phía nàng. Đôi đồng tử màu xám không chút sợ hãi đáp lại cái nhìn của hắn. Hắn muốn cảnh cáo nàng, muốn cho nàng biết chống lại hắn sẽ thế thảm vô cùng. Vậy thì nàng càng phải cho hắn thấy nàng tuyệt đối sẽ không ủng hộ hắn làm hoàng đế.

Bữa tiệc kết thúc làm ai nấy đều nhẹ nhõm. Suốt buổi họ phải căng thẳng theo dõi một ngọn núi lửa phun trào với một khối băng vĩnh cửu lờm nhàu muốn rách nát, chẳng còn tâm trạng đâu mà vui thú. Đến lúc Tế Ly tức giận ném vỡ ly rượu rồi bỏ đi thì cuộc đấu mới chấm dứt. Những kẻ thân quen với Nhị hoàng tử đều biết con hổ nằm trong hang đã bị chọc giận, ngày tháng sắp tới của vị vương gia xinh đẹp kia chắc chắn sẽ đầy giông bão.

Diệp Hàn ngồi trong căn phòng đặc biệt của Túy Hương lâu, rượu và thức ăn trên bàn đã nguội lạnh từ lâu mà hắn không hề động đến. Đôi mắt trong veo nhìn xuống con đường tấp nập người qua lại, một người hát rong ngồi ở góc đường cất tiếng hát.

Phương bắc có giai nhân

Duy mình nàng tuyệt sắc

Liếc nhìn thành quách xiêu

Ngoảnh đầu nước nghiêng ngả

Màng chi thành nước đổ

Giai nhân gặp mấy lần

(bài này là Giai nhân ca)

Bài ca mang giai điệu kì lạ này Diệp Hàn chưa từng nghe. Hắn vẫy tay gọi chủ lâu vẫn luôn túc trực trong phòng.

- Kẻ hát rong kia đang hát gì vậy?

Chủ lâu là một người đàn ông đã ngoài ngũ tuần, cơ thể to béo nặng nề, vừa thấy hắn gọi liền xun xoe chạy đến.

- Bẩm Ngũ hoàng tử, đó là bài Giai nhân ca đang rất thịnh hành. Cách đây không lâu ở Ngọc Hương viện mới xuất hiện một đại mỹ nhân đến từ phương bắc, lấy tên là Dạ Quỳnh. Nghe nói cô nương này nhan sắc diễm lệ, cười một cái liền khuynh thành, cười 2 cái thì khuynh quốc, cười đến lần thứ 3 thì đất trời điên đảo. Giai nhân ca chính là nói về cô ấy.

Diệp Hàn nhấp một ngụm rượu, lạnh lùng nhìn ra ngoài cửa sổ. Đối với mấy tin tức kiểu này hắn hoàn toàn không có hứng thú.

- Tiểu nhân nghe đồn rằng Dạ Quỳnh cô nương vô cùng bí ẩn, rất ít khi để người ta thấy mặt. Ngay cả Nhị hoàng tử sẵn sàng bỏ ra một vạn lượng chỉ để gặp mặt đối ẩm mà cũng bị từ chối.

- Hừ, một thanh lâu nhỏ nhoi mà dám đắc tội với Nhị hoàng tử sao?

Chủ quán chột nhìn ngó xung quanh, sau đó nhỏ giọng nói như sợ người khác nghe lén.

- Ngũ điện hạ, ngài không biết đấy thôi, một kỹ viện tầm thường đương nhiên không dám làm mất lòng hoàng gia. Nhưng bọn họ có người chống lưng, cáo mượn oai hùm, bây giờ rất lớn mật.

Diệp Hàn thấy tin này khá hay ho, ở chốn kinh thành này kẻ nào lại có uy thế lớn hơn cả Tế Ly.

- Tiểu nhân được nghe một tin mật, kim chủ của Dạ Quỳnh cô nương chính là Tuyết vương gia.

- Tế Tuyết? Không thể nào! –Giọng hắn đột nhiên cao lên.

Ngoài miệng nói vậy nhưng trong lòng Diệc Hàn hiểu rõ điều này rất có thể là thật. Tế Ly ngông cuồng tàn bạo, mẫu thân hắn là Trương hoàng hậu, bác hắn là Bình Tây nguyên soái, có chỗ dựa vững chắc như thế thì ai dám trực tiếp đối đầu với hắn.

Tế Tuyết làm chủ cả phương bắc rộng lớn, của cải trong tay gấp mấy lần quốc khố, những năm gần đây mỗi khi ngân sách thiếu hụt đều phải nhờ đến Tuyết vương, cho nên đối với triều đình vai vế của nàng không hề nhỏ. Năm xưa Châu quý phi lại từng là phi tần được Vũ Tuyên đế 3 năm độc sủng, hoàng thượng vì thế cũng rất yêu mến Tế Tuyết.

Thực lực của hai người họ đúng là rất cân bằng.

Chỉ có điều hắn không tin nàng lại có hứng thú với nữ tử thanh lâu kia.

*trích từ Ngộ hận đình ca

4. Chương 4

Vì một câu hát, máu nhuộm nổi cô đơn

Vì một giấc mộng, vứt bỏ giang sơn

Vì một tấm lòng, yêu đến biệt ly mới tương ngộ

Vì một giọt nước mắt, lẫn lộn hận thù (**)

Người đàn bà to béo, mặt trát đầy phấn, vừa đi vừa cười nói:

- Ngũ hoàng tử, ngài thật may mắn đó! Dạ Quỳnh bình thường rất kĩ tính, ngoại trừ Tuyết vương gia cô ấy không hề tiếp vị khách nào khác, ngay cả Nhị hoàng tử cũng bị từ chối.

Diệc Hàn ném ra cái nhìn sắc lạnh như dao làm tú bà sợ tái mặt. Hắn bất mãn bước về phía căn phòng đằng trước. Đường đường là một hoàng tử mà lại may mắn mới được gặp một kỹ nữ, đúng là nực cười. Hắn thật hiểu kỳ, rốt cục nữ nhân trong kia là thần thánh phương nào lại có thể khiến Tế Tuyết chú ý như vậy.

Đám hộ vệ theo đến cửa thì tú bà đột ngột nói:

- Ngũ hoàng tử, Dạ Quỳnh cô nương không thích bị nhiều người làm phiền.

- Được, các người ở ngoài chờ ta! -Hắn ra mệnh lệnh với cận vệ đằng sau.

Một mình Tế Diệc Hàn tiến vào phòng. Nơi này bài trí trang nhã, khắp nơi là màn lụa màu trắng, không gian có chút lạnh lẽo giống như một lễ tang. Từng cơn gió thổi bay những tấm rèm, mang theo mùi hương ngào ngạt đầy mê hoặc.

Bên cửa sổ, ánh trăng vàng nhạt treo lửng lơ trên bầu trời, phủ lên thân hình mảnh mai của thiếu nữ một màu bạc. Nàng đứng quay lưng về phía hắn. Mái tóc đen dài như thác đổ xuống khe lay động trong gió. Tà áo trắng phiêu dật như đôi cánh, thật giống với tiên tử trong tranh.

Tế Tuyết lắng nghe tiếng bước chân đang ngày một gần. Cuối cùng hắn đã tới.

- Ngũ hoàng tử, chờ người cũng thật vất vả. -Nàng xoay người lại đối diện với hắn.

Trong mắt Diệc Hàn thoáng qua một tia kinh ngạc, hắn muốn nói gì đó nhưng lại không thể mở miệng. Cả cơ thể đều tê liệt. Mùi hương ngào ngạt vẫn ngập tràn khắp nơi.

Nàng nhẹ nhàng hỏi:

- Cảm thấy thế nào? Không thể cử động, không thể nói chuyện, đầu óc lại vẫn thanh tỉnh, người bây giờ có phải đang nếm thử cảm giác của một phế nhân không?

- Yên tâm đi, thứ mà người hít phải chỉ là hương của Hắc lan thôi. Hơn một canh giờ nữa cơ thể người sẽ thích nghi với nó, không bị tê liệt nữa. -Nàng dừng lại, khéo môi giương lên nụ cười lạnh đến thấu xương. -Có điều tới lúc ấy người thật sự đã là một phế nhân rồi.

Mã Dĩnh từ trong góc khuất bước ra, kéo Diệc Hàn ngã xuống sàn. Hắn rút một thanh đoản kiếm từ tay áo, lạnh lùng cắt đứt gân tay chân của Diệc Hàn. Vết cắt rất ngọt, chỉ mảnh bằng sợi chỉ, máu đỏ tươi thì nhau túa ra, chảy thành từng dòng trên nền nhà.

Đôi mắt xám không hề rời khỏi gương mặt lấm tấm mồ hôi của Diệc Hàn. Nàng biết hắn đau tới xương cốt, chính là cảm giác này, cảm giác bị thương tổn mà không thể phản kháng. Nàng muốn hắn trải qua đau đớn như mẫu thân nàng ngày ấy.

Thật kì lạ! Kiểm rõ ràng cửa lên thân thể hắn mà nàng lại thấy giống như đang cửa lên người nàng, rất đau, đau tới mức nàng muốn bật khóc.

Tế Tuyết nửa ngồi nửa quỳ bên cạnh Diệc Hàn, đôi mắt trong veo của hắn mờ đi vì đau đớn. Nàng chạm lên gương mặt hắn, ngón tay khẽ run lên khi hắn nhìn nàng. Nhiều năm trước, lúc hắn còn là Diệp Lương, nàng còn là sư đệ của hắn, không thể ngờ rằng lại có ngày này.

- Tế Diệc Hàn, năm đó ngươi lừa gạt ta, giết mẫu phi ta đều vì muốn có được bảo vật của Hàn Băng cung, muốn ngai vàng của Diệm quốc. Bây giờ ngươi chỉ là một phế nhân, hoàng vị kia ngươi mãi mãi cũng đừng mong giành được. Suốt phần đời còn lại ngươi sẽ phải thống khổ mà nhìn kẻ khác ngồi vào vị trí ngươi thèm khát. –Nàng lạnh lùng nói.

Mã Dĩnh ngửi mùi hương đã nhạt trong không khí, lên tiếng cảnh báo:

- Vương gia, hết thời gian rồi, phải đi ngay thôi!

Ánh mắt Diệc Hàn dõi theo thân ảnh màu trắng biến mất bên ngoài cửa sổ. Đây không phải là kết cục hắn chờ đợi. Nếu mẫu phi hắn nhìn thấy hắn bây giờ, thấy hắn không còn khả năng để bà ngồi vào vị trí thái hậu, không biết bà sẽ tức giận đến mức nào.

Đêm ấy, cả kinh thành náo loạn. Ngũ hoàng tử bị người ta ám sát, kẻ tình nghi là kĩ nữ thanh lâu nổi tiếng Dạ Quỳnh. Quân lính khám xét khắp nơi, đèn đuốc sáng rực như ban ngày.

Tế Tuyết ngồi thu mình vào góc giường, ngọn nến chấp chờn tạo thành những hình thù kì dị trên vách. Nàng cứ ngồi thế mãi, đôi mắt trống rỗng nhìn vào khoảng không vô định.

- Nếu đã muốn báo thù vì sao không giết hắn. Ngươi để hắn sống không sợ hắn sẽ tố cáo ngươi sao? –Tiêu Phàm khó hiểu nói. Mấy ngày nay hắn lên đi theo nàng, những việc nàng làm hắn đều biết. Nhưng cho dù nàng hận Ngũ hoàng tử đến mấy, muốn hành hạ hắn khổ sở thì để hắn sống vẫn là quá mức mạo hiểm.

Nàng còn mặc nguyên bộ quần áo lúc ở thanh lâu, mái tóc hơi rối, khuôn mặt xinh đẹp nhợt nhạt không chút sinh khí, ánh mắt trống rỗng vô hồn. Rất lâu sau dường như nàng mới giải nghĩa được câu hỏi của Tiêu Phàm, môi nàng chỉ mấp máy vài tiếng:

- Ta không quan tâm.

Hắn thở dài thương cảm. Nàng đã sống quá lâu trong thù hận, lâu đến nỗi nàng chỉ quan tâm đến sự tồn tại của Tế Diệc Hàn, lâu đến mức nàng dường như vì hắn mà sống.

Nàng đột nhiên nhìn thẳng vào mắt hắn, hỏi một câu hoàn toàn không ăn nhập.

- Tiêu Phàm, ngươi thấy ta giống cái gì ?

Hắn nghi hoặc không hiểu câu hỏi của nàng, sau đó ngồi xuống cạnh giường, ngữ khí vô cùng nghiêm túc.

- Ngươi là nữ ! –Đó không phải là câu hỏi mà là một lời khẳng định.

Nàng dường như chẳng hề quan tâm việc bí mật của mình đã bị hắn phát hiện, vẫn tiếp tục nhắc lại một cách máy móc.

- Ta giống cái gì ?

Hắn im lặng không đáp. Nàng lại tự độc thoại :

- Có phải ta rất giống một con ác quỷ không, ta làm ra chuyện đáng sợ như thế, chắc chắn nhìn ta giống hết một con quỷ.

- Tế Tuyết, không thể quay đầu lại được nữa. –Hắn nắm lấy vai nàng, kiên định nói.

Nàng đang sợ hãi, có lẽ là cả tự trách nữa, đến cuối cùng hóa ra vẻ lạnh lùng chỉ là cái vỏ bọc bên ngoài, nàng vẫn chỉ là một cô gái nhỏ yếu đuối. Nàng hận Diệc Hàn thấu xương nhưng lại không thể chịu đựng được việc chính mình thương tổn hắn.

Tế Tuyết dờ dẩn gật đầu, miệng lẩm bẩm :

- Đúng, không thể quay lại được nữa !

Nàng phát tay ý bảo Tiêu Phàm ra ngoài, bây giờ nàng thật sự rất mệt, chỉ muốn ngủ một giấc dài. Hắn cũng không nói thêm gì, lặng lẽ ra khỏi phòng.

Đợi nàng ngủ say, hắn nhanh chóng rời đi, đột nhập vào Hồng Liên điện. Tiêu Phàm muốn nhân cơ hội Diệc Hàn chưa tỉnh lại giết người diệt khẩu. Nếu để chuyện đêm nay lộ ra Tế Tuyết nhất định sẽ khó thoát.

Nhưng hắn thực không ngờ đến bên cạnh Tế Diệc Hàn lại có lăm cao thủ như vậy, ngay cả Kiếm Ma Liêu Du cũng là hộ vệ của Ngũ hoàng tử.

- Chết tiệt! –Hắn giấu mình trong tán phong dày đặc, tay ép chặt vết thương đang chảy máu. Đúng là trộm gà không thành còn mất thêm nắm gạo. Tiêu Phàm lo lắng nhìn sắc trời đang chuyển màu, qua đêm nay, khả năng giấu kín chuyện này sẽ càng khó hơn.

Sang giờ dần, canh phòng có phần lơ lửng Tiêu Phàm mới trốn thoát khỏi Hồng Liên điện. Hắn vội vã băng bó vết thương rồi đi tìm Mã Dũng. Võ công của tên mặt đen này không tầm thường, nếu ám sát Tế Diệc Hàn thất bại thì ít nhất bọn họ cũng phải chuẩn bị kế hoạch đưa Tế Tuyết chạy trốn.

Không ngờ hắn tìm cả nửa ngày cũng không thấy bóng dáng Mã Dũng. Tất cả cận vệ đều nói Mã tướng quân rời đi từ đêm qua, đến giờ vẫn chưa quay lại. Tiêu Phàm bức mình tới nỗi gặp ai cũng muốn gây sự. Hắn cảm thấy lúc này tốt nhất là đưa Tế Tuyết trốn đi, có điều dựa vào phản ứng của nàng đêm qua thì xem chừng khó mà thực hiện được.

Tế Tuyết ngủ liền hai ngày mới tỉnh dậy, đúng lúc Đồng công công đến tuyên ý chỉ của hoàng thượng, gọi nàng tới Bạch Lộ cung. Tiêu Phàm lo lắng nhìn Tế Tuyết, lại thấy nàng vô cùng bình thản, hoàn toàn không còn vẻ hoảng loạn của đêm trước. Hắn tức giận nói:

- Tuyết vương gia, người làm ơn để bộ mặt của người có chút biểu cảm được không! Ta thật không biết người nghĩ gì nữa.

Nàng chăm chú nhìn hắn, nhìn một cách vô cùng nghiêm túc làm Tiêu Phàm đỏ mặt.

- Được rồi, Tiêu công tử ta tuần mỹ tuyết luân, người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, người không cần dùng ánh mắt si mê đó nhìn ta đâu.

Không tin nổi cái kẻ mặt dày chuyên tán tỉnh phụ nữ, trẻ không tha già không thương như hắn mà cũng biết ngượng, nàng bật cười.

Thế nào là một nụ cười có thể khuynh đảo thiên hạ, cuối cùng Tiêu Phàm cũng được tận mắt chứng kiến.

Quan hệ giữa nàng và hắn bắt đầu hết sức kì lạ. Hơn một năm trước hắn đột nhiên xuất hiện ở Hàn Băng cung, khắp người toàn mùi sơn phấn của phụ nữ, dáng vẻ vô cùng giống vừa mới chui ra từ kĩ viện. Lần ấy hắn chỉ nói đúng một câu: “ Tế Tuyết, bảy ngày nữa mở vàng phía đông sẽ bị đánh úp, người nên cẩn trọng!” sau đó liền biến mất. Nàng nửa tin nửa ngờ, cho người chuẩn bị sẵn mai phục. Đúng là Hắc báo sơn trại đến đó định tập kích bất ngờ , nhờ có tin tức của Tiêu Phàm mà thiệt hại giảm thiểu tới mức thấp nhất. Lúc nàng còn đang suy ngẫm xem hắn là cao nhân phương nào, tại sao lại ra tay giúp mình thì phát hiện Tiêu yêu nghiệt kia chưa hề rời khỏi Hàn Băng cung. Mấy ngày qua hắn đều “vui vẻ” với đám nha hoàn trong lúc nàng bận rộn đối phó với Hắc báo.

Từ đó, cứ mỗi khi có chuyện hắn đều xuất hiện báo trước cho nàng. Thân phận của Tiêu Phàm tới giờ nàng vẫn hoàn toàn chưa điều tra được, chỉ biết hắn có vô số bằng hữu trong cả chính đạo lẫn hắc đạo. Những người thân thiết với hắn cũng không biết gì nhiều về xuất thân của hắn.

Hắn đối với nàng thế nào, nàng không dám chắc. Tuy hắn luôn giúp nàng nhưng ai có thể đảm bảo đó là thật lòng. Người ở cạnh nàng bốn năm, gần gũi như máu thịt còn lừa gạt nàng. Tiêu Phàm tính tình phong lưu, thân thể bí hiểm, nàng chưa bao giờ đặt vào hắn quá nhiều tin tưởng.

Nhưng lúc này, nhìn hắn vì mình mà lo lắng không yên, nàng thật lòng muốn tin hắn, tin rằng hắn tìm đến nàng không phải vì bảo vật mà Hàn Băng cung cất giấu.

- Chúng ta làm bằng hữu nhé!

Tiêu Phàm ngăn người, không nghĩ vào lúc nước sôi lửa bỏng nàng còn tâm trạng nói mấy lời này.

Thấy hắn im lặng, nàng hơi thất vọng. Cái miệng xinh xắn dẩu ra rất giống trẻ con. Thật là mắt mặt quá, lần đầu tiên trong đời mở miệng đề nghị kết bằng hữu lại bị người ta lạnh nhạt!

- Ta thấy kết bằng hữu không hay lắm. –Tiêu Phàm nhăn mày suy nghĩ. –Bằng hữu của ta nhiều như ruồi muỗi ấy.

So sánh bằng hữu với ruồi muỗi, ý tưởng kết thân với hắn trong đầu nàng triệt để tiêu tan, có điên mới gia nhập vào hàng ngũ ruồi muỗi như hắn.

- À , nhưng ta còn chưa lấy vợ nha, hay chúng ta kết làm phu thê. –Hắn hết sức tự nhiên nói, y như chuyện đó chẳng khác gì ra chợ mua rau.

Tế Tuyết trợn trừng mắt, cảm thấy nói chuyện nghiêm túc với tên yêu nghiệt chuyên mê hoặc phụ nữ này đúng là vô ích. Nàng quay người bỏ đi, không quên ném lại một câu:

- Ta không hứng thú làm vợ của ruồi muỗi.

Bạch Lộ cung.

Vũ Tuyên đế ngồi trên ghế vàng, xung quanh là các vị hoàng tử. Lãnh quý phi đứng cạnh ông, khuôn mặt thanh lệ tràn đầy đau xót, chốc chốc lại lấy khăn tay chấm nước mắt.

- Tuyết, Lãnh quý phi nói chính con đã cho người cắt đứt gân tay và gân chân của Diệc Hàn, khiến nó biến thành tàn phế. Con có biện minh gì không? –Vũ Tuyên đế trầm giọng nói. Trên mặt ông mang theo biểu tình bất đắc dĩ, có lẽ chính ông cũng không tin vào chuyện này.

- Phụ hoàng, nhi thần và Ngũ huynh là huynh đệ ruột thịt, hà cớ gì nhi thần lại ra tay tàn độc như vậy. Nhi thần không rõ ai dám xâm ngôn trước mặt phụ hoàng, nhưng kẻ đó rõ ràng có ý hãm hại nhi thần. –Tế Tuyết rất hiền ngang chối bay mọi tội lỗi.

Tế Diệc Hàn và Lãnh Tổ Yên còn chưa chết, nàng tuyệt đối không thể chết trước bọn họ. Nàng nhất định phải tận mắt chứng kiến kế hoạch Lãnh Tổ Yên cả đời dày công vất vả thực hiện sụp đổ, con trai bà ta không thể làm Hoàng đế, nàng xem bà ta như thế nào chịu đựng nổi vị trí Thái hậu kia rơi vào tay người khác.

Tiêu Phàm đứng một bên âm thầm cảm thán. Những kẻ sinh ra trong nhà đế vương bản lĩnh gian trá quả nhiên vượt xa người thường, nói dối không chớp mắt, cho dù gây ra chuyện động trời cũng có thể phủ tay sạch sẽ bằng câu “có kẻ hãm hại”. Tế Tuyết ngày hôm trước còn thất hồn lạc phách, đến bây giờ lại bình thản giống như mọi chuyện chưa từng phát sinh.

- Hoàng thượng, Tuyết vương gia chính là hung thủ ám hại Diệc Hàn. Hắn tung tin đồn về kĩ nữ Dạ Quỳnh, lừa gạt Diệc Hàn đến đó rồi cho người cắt gân nó. –Lãnh quý phi phẫn nộ nói, chiếc khăn bị vò nát trong lòng tay.

Tế Tuyết mở to đôi mắt xám, lạnh lùng nhìn người đàn bà ngoan độc này buộc tội nàng.

- Lãnh quý phi, nếu thần muốn hãm hại Ngũ hoàng tử, tại sao còn để mạng sống cho huynh ấy. Như thế có khác nào thả hổ về rừng.

- Người muốn tra tấn nó, muốn nó thân tàn ma dại, thống khổ đến chết. Người... đồ lòng lang dạ sói, đúng là nghiệt chủng của tiện nhân Châu Tử Lâm! –Lãnh Tổ Yên trở nên vô cùng kích động. Công sức bao năm qua của bà ta đã đổ sông đổ biển. Khi xưa Châu Tử Lâm cướp hết ân sủng của Hoàng thượng, bây giờ con

traí ả lại hủy hoại Diệc Hàn. Diệc Hàn, nó là cơ hội duy nhất để bà ngồi lên vị trí Thái hậu. Đứa con thông minh tuần tú, đứa con hoàn mỹ của bà đã bị con yêu nghiệt kia biến thành tàn phế. Thời khắc này Lãnh Tổ Yên hận đến mức chỉ muốn lập tức bóp chết Tế Tuyết.

Hình tượng người phụ nữ hiền thực đoan trang của Lãnh quý phi phút chốc sụp đổ. Giác mơ quyền lực tan thành bọt sóng khiến bà ta mất hết lí trí, buông lời nhục mạ Tế Tuyết.

- Châu Tử Lâm là yêu nghiệt, người cũng là yêu nghiệt! Lũ cầm thú các người sẽ bị trừng phạt!

Mọi người trong Bạch Lộ cung kinh ngạc chứng kiến Lãnh quý phi hiền dịu cao quý biến thành người đàn bà chanh chua ác độc.

- Câm miệng! –Vũ Tuyên để giận dữ quát lên.

Tế Tuyết nói khẽ, giọng hơi khàn đi.

- Xin phụ hoàng bớt giận, Lãnh quý phi là quá mức đau lòng nên mới lỡ lời. –Dáng vẻ nàng thật giống đứa trẻ chịu oan khuất. –Quý phi hiểu nhầm nhi thần, nhi thần không oán trách. Nhưng mẫu phi đã yên nghỉ dưới suối vàng, những lời của Lãnh quý phi có khác nào làm nhục vong linh của mẫu phi. Phận làm con mà lại để mẫu thân chịu tủ nhục, nhi thần vô cùng hổ thẹn.

Lời này quả nhiên đánh trúng chỗ đau của Vũ Tuyên đế. Ông đối với Châu Tử Lâm vẫn luôn vương vấn chưa quên, bây giờ Lãnh Tổ Yên lại lộ ra bộ mặt xấu xa, đối với bà ta ông chỉ thêm chán ghét.

- Lãnh quý phi, nếu nàng có bằng chứng buộc tội thì đưa ra, nếu không có thì chớ buông lời xằng bậy!

- Hoàng thượng, thần thiếp có nhân chứng!

Tế Tuyết và Tiêu Phàm đều giật mình. Bà ta lấy đâu ra nhân chứng?

Dự cảm của nàng rất xấu, nhân chứng mà Lãnh Tổ Yên nói đến chắc chắn không phải Tế Diệc Hàn. Nếu là hần, nàng hoàn toàn có khả năng đối phó. Xét đến cùng hần chỉ có lời nói suông mà thôi, ai sẽ tin rằng Tuyết vương gia cao cao tại thượng, đường đường một nam tử hán lại giả dạng kĩ nữ thanh lâu để ám hại Ngũ hoàng tử, chỉ cần nàng kiên quyết phủ nhận thì Vũ Tuyên đế cũng sẽ không dễ dàng kết tội nàng.

Mã Dững từ ngoài bước vào, khuôn mặt cứng ngắc như đá. Hần không nhìn Tế Tuyết, chỉ lẳng lặng quỳ xuống bái kiến Hoàng đế.

- Mã tướng quân, Lãnh quý phi nói khanh tận mắt chứng kiến Tuyết vương hãm hại Ngũ hoàng tử, có thật hay không? –Sắc mặt Vũ Tuyên đế rất xấu.

- Bẩm Hoàng thượng, đúng là như vậy, chính tội thần đã cắt đứt gân tay và gân chân của Ngũ hoàng tử ngay trước mặt Tuyết vương.

Mã Dững dứt lời, cả Bạch Lộ cung chìm vào im lặng. Mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía Tế Tuyết.

Nàng vẫn lạnh lùng đứng đó, ngay cả một tia hoảng loạn cũng không lộ ra. Lúc này nàng chỉ thấy tức cười, thật đúng là bọ ngựa bắt ve, chim sẻ rình phía sau. Nàng tính kế Diệc Hàn, lại đồng thời bị người ta tính kế. Mã Dững tuyệt đối không phải người của Lãnh Tổ Yên. Đến tội cùng là ai lòng dạ thâm sâu như vậy, an bài hần ở cạnh nàng chín năm, đợi đến thời cơ này, một hòn đá ném chết hai con chim, loại bỏ được cả Diệc Hàn và nàng.

- Tế Tuyết, Mã Dững là thuộc hạ thân cận nhất của người, lời hần nói ra người còn chối cãi sao? –Lãnh quý phi bắt được điểm yếu của nàng, vẻ mặt vô cùng hả hê.

Bà ta nói không sai, nhân chứng này của bà ta quả thực đã cho nàng một cú chí mạng.

Tiêu Phàm quan sát toàn bộ Bạch Lộ cung, thăm tính xem nên đưa Tế Tuyết trốn tạm vào đâu. Cái tên Mã Dững chết tiệt, ăn cây táo rào cây sung, vào thời khắc quan trọng lại quay ra cắn bậy. Vốn dĩ Tế Diệc Hàn còn sống đã khó giải quyết, giờ thêm cả tên mặt đen này làm nhân chứng, đúng là chó cắn áo rách.

Lục hoàng tử Tế Khắc đột nhiên lên tiếng:

- Phụ hoàng, không thể chỉ dựa vào lời nói của Mã Dũng đã kết tội Thất đệ, nhi thần thấy cứ nên chờ Ngũ huynh tỉnh lại mới có thể khẳng định được.

Lời này không biết là định giúp nàng hay hại nàng.

- Hoàng thượng, dù Diệc Hàn có tỉnh lại thì nó cũng sẽ nói như Mã Dũng thôi, xin hoàng thượng hãy trừng trị kẻ ác độc kia! –Lãnh quý phi vừa nói vừa khóc, đáng vẻ vô cùng đáng thương.

- Người đầu, tạm thời nhốt Tuyết vương gia vào thiên lao, chờ điều tra rõ ràng sẽ luận tội. –Vũ Tuyên đế ra lệnh, đôi mắt rồng trở nên âm u như bầu trời trước cơn bão.

Khi Tế Tuyết cảm thấy chuyện này khó mà cứu vãn thì Diệc Hàn xuất hiện.

Hắn không thể đi lại, không thể cử động nên phải cho hạ nhân bế lên Bạch Lộ cung. Nam tử tuần lãng tài hoa khi xưa nay chỉ còn là một phế nhân, ngay cả việc nhổ nhát cũng không tự làm được.

Lãnh Tổ Yên khóc đến xé ruột xé gan. Vũ Tuyên đế cũng không nén nổi đau xót.

Tế Tuyết khẽ nhắm mắt lại. Nàng không muốn nhìn hắn, không muốn bị đôi mắt trong veo của hắn làm đau đớn.

Vũ Tuyên đế hỏi hắn những lời Mã Dũng nói có phải là sự thật không, Diệc Hàn trầm mặc một hồi, hắn nhìn mẫu phi đang chờ đợi câu trả lời, kiên quyết nói:

- Không phải! Đêm ấy người con gặp ở thanh lâu không phải là Thất đệ.

Từ lúc bị triệu gọi, đứng trước sự truy hỏi của Vũ Tuyên đế, sự nhục mạ của Lãnh Tổ Yên, sự phản bội của Mã Dũng, nàng vẫn vững vàng như khối băng ngàn năm trên đỉnh Tuyết sơn. Vậy mà chỉ một câu nói của Tế Diệc Hàn lại khiến nàng run rẩy.

Vì sao? Vì sao hắn phải bảo vệ nàng?

Lãnh quý phi tức giận nhào đến, vằn mắt với hắn.

- Người điên rồi sao, người nói bậy bạ gì vậy? Chính nó đã hãm hại người. Tên thuộc hạ kia đã cắt đứt gân người ngay trước mặt nó. Tất cả là do nó sắp xếp, do nó chủ mưu. Là nó, chính là nó!

- Mẫu phi, không phải, thật sự không phải là đệ ấy! –Diệc Hàn hét lên.

Dường như tất cả sức lực của hắn đều dồn vào đoạn đối thoại vừa rồi, khuôn mặt tái nhợt không còn huyết sắc, đôi mắt trong veo giống như bị phủ một lớp sương mù. Hắn mệt mỏi liếc về phía Mã Dũng rồi nói.

- Kia, cũng không phải người đã cắt gân con. Kẻ đó thấp bé gầy gò, không cao lớn như vậy.

Người bình thường ở trước mặt Vũ Tuyên đế đều bị long uy của ông làm cho khiếp đảm, nhưng mấy đứa con của ông thì hết đứa này đến đứa khác thay nhau nói dối, giả giả thật thật chẳng biết đầu mà lường.

- Nếu vậy Mã tướng quân vì sao lại nói dối, vu oan cho Thất đệ? –Lục hoàng tử Tế Khắc lên tiếng. Hắn quét mắt qua Diệc Hàn và Tế Tuyết rồi quay về phía Mã Dũng. –Mã tướng quân, ai đã sai người làm vậy?

Mã Dũng đột ngột dập đầu.

- Hoàng thượng, tội thần nhận lệnh từ người khác để hãm hại Tuyết vương gia.

- Ai, kẻ nào lại dám to gan như thế? –Vũ Tuyên đế giận dữ đứng bật dậy.

- Bẩm hoàng thượng, là Nhị hoàng tử ra lệnh cho tội thần.

Mọi chuyện phút chốc rối tinh rối mù. Tiêu Phàm chỉ đứng một bên cũng thấy nhức cả đầu. Hắn thầm thông cảm cho Hoàng đế, bị mấy đứa con xoay vòng xoay như thế chắc ông ta cũng muốn phát điên.

Tế Ly đang ngồi ung dung xem người gặp họa thì phút chốc bị lôi vào màn diễn. Hắn hơi tái mặt đi, sau đó rất nhanh hiểu ra sự tình, mình rõ ràng đã bị người ta đem làm thế thân.

- Phụ hoàng minh xét, Mã Dũng kia đặt điều xằng bậy, nhi thần tuyệt đối không làm việc này.

Tế Tuyết nhủ thầm trong bụng, cái này không phải Tế Ly làm, mấy trò của hắn còn kinh tởm hơn nhiều.

Phân bua tranh cãi cả nửa ngày cũng chưa xong, cuối cùng Vũ Tuyền đề hạ lệnh bắt giam Mã Dũng để điều tra cho rõ. Về phần Nhị hoàng tử tạm thời vẫn bình an vô sự. Dù sao thì Mã Dũng lúc trước đổ tội cho Tế Tuyết, lúc sau lại nói là Tế Ly, lời khai của hắn không đáng tin cậy.

- Người nói xem, Ngũ hoàng tử vì sao lại bao che cho người? –Tiêu Phàm nghĩ mãi vẫn chưa hiểu vấn đề này, cục diện trên Bạch Lộ cung chỉ vì một câu nói của Diệc Hàn mà đột ngột thay đổi.

Nàng im lặng không đáp. Vì sao hắn bao che nàng, nói thật chính nàng cũng không biết.

- Tối nay ta muốn đến Hồng Liên điện gặp hắn.

Tiêu Phàm thở dài, vết thương trên vai đột nhiên nhói đau.

Trái với dự đoán của hắn, lần đột nhập này vô cùng dễ dàng. Toàn bộ các cao thủ đều biến mất không dấu vết. Hai người nhanh chóng tìm được nơi ở của Tế Diệc Hàn. Kì lạ là quanh phòng hắn không có lấy một người hầu hay lính gác, hoang vắng như chỗ không người.

- Tế Tuyết, đừng vào! Ta thấy có gì đó rất quỷ dị. –Tiêu Phàm nhìn cánh cửa phòng dán chữ “hỉ” thì nghi ngại. Ngũ hoàng tử bị thương, việc sinh hoạt không thể tự chăm lo vậy mà quanh đây quá mức vắng vẻ, thêm nữa chỗ nào cũng chằng đèn kết hoa. Nếu chẳng phải không gian im ắng dọa người thì nhất định sẽ tưởng nhầm nơi này có hỉ sự.

Nàng nhìn cánh cửa gỗ một hồi rồi kiên quyết đẩy cửa bước vào.

- Ở ngoài chờ ta!

Bên trong phòng tràn ngập sắc đỏ, bày biện thật giống phòng tân hôn. Nàng kinh ngạc đi về phía giường, Diệc Hàn mặc hỉ phục đỏ chói đang ngồi tựa vào đầu giường. Hắn hướng nàng mỉm cười.

- Tuyết, chờ người cũng thực vất vả!

Nàng muốn hỏi hắn hôm nay hắn thành thân với ai, rốt cục là hắn muốn bày trò gì, cuối cùng lại nghĩ đấy chẳng phải chuyện của mình.

- Vì sao ở Bạch Lộ cung người lại bao che cho ta?

Đôi mắt hắn sáng quắc một cách khác thường. Hắn dường như không mấy ngạc nhiên về chuyện nàng tìm đến hắn.

- Người muốn nói đến việc nào, việc người hại ta hay việc người là nữ nhân?

Nàng giật mình lùi về phía sau, cổ găng trăn trối. Hắn làm sao có thể không biết chứ, bốn năm bên nhau, Diệc Hàn cũng không phải tên ngốc như Lương Sơn Bá mà người mình ôm trong lòng là nam hay nữ cũng chẳng rõ.

- Nếu ta nói ngay từ lần gặp đầu tiên ta đã bị người làm rung động người có tin không? –giọng nói trầm ấm của hắn vang lên làm bầu không khí trong phòng trở nên vô cùng ám muội

Nàng cười giễu cợt.

- Vậy sao, ta thấy sự rung động của người xem ra không đủ mạnh. Nếu thật sự thích ta thì người đã không giết mẫu phi ta.

Hắn chẳng buồn để ý đến thái độ của nàng, dù sao hắn đã sớm đoán được nàng nhất định sẽ không tin.

Bảy năm trước, khi hắn 14 tuổi, cuộc đấu đá trong cung vô cùng quyết liệt. Chỉ trong một tháng, Thái tử và Tam hoàng tử đột ngột qua đời mà lí do đều rất đáng ngờ. Mẫu phi tính kế đưa hắn đến Hàn Băng cung, một là để lánh tạm khỏi kinh thành, hai là muốn thăm dò mẫu tử Châu Tử Lâm, ba là tìm Phục Sinh đan và bản đồ đến Bất Tử thành –hai bảo vật mà chỉ cần có chúng là có được cả thiên hạ.

Chẳng ngờ rằng, bảo vật lấy không xong, tim lại bị đánh cắp. Một khắc ấy, khi nàng nhìn hắn nở nụ cười rực rỡ tựa mặt trời, hắn liền biết tâm đã không còn thuộc về mình nữa.

Đời này bọn họ vĩnh viễn chỉ có thể là nghiệt duyên.

Trước khi tới phương bắc, hắn không thể ngờ rằng hắn lại yêu nàng, yêu đến điên dại.

Vì nàng, giấc mộng để vương hắn đã sớm buông tay.

Nếu có thể lựa chọn, hắn chẳng thà sinh ra làm một kẻ nghèo hèn tầm thường, như thế ít nhất cũng còn cơ hội tơ tưởng đến nàng. Nhưng hắn là Ngũ hoàng tử, là huynh muội ruột thịt với nàng. Trên đời này, kẻ không có tư cách yêu nàng nhất chính là hắn.

Giá mà hắn có thể buông tay, tiếc rằng bàn tay ấy hắn vốn không thể buông ra.

- Ta không muốn người quên ta. Ta yêu người !

Hai người đều rơi vào trầm mặc. Hắn đột nhiên thổ lộ như vậy khiến nàng bất ngờ.

- Đó là lí do người giết mẫu phi của ta, để ta vĩnh viễn nhớ người sao? –nàng khó khăn mở miệng.

- Phải, ta muốn người hận ta, hận tới xương tủy. Ta nhất định phải khoét vết thương thật sâu trong lòng người, sâu tới mức không thể lành được. Như thế người sẽ không bao giờ quên ta.

Tế Tuyết choáng váng không thốt nên lời.

Trên đời này vì sao lại có thứ tình yêu đáng sợ đến vậy. Thứ tình yêu tội lỗi ấy đã hủy hoại hắn, hủy hoại cả nàng.

Hắn quá điên loạn, cũng quá cố chấp. Hắn không thể chịu đựng nổi hai chữ loạn luân nhưng lại càng không thể buông xuống đoạn tình cảm đã trở thành máu thịt.

Thiếu niên với đôi mắt trong veo từng nói với nàng: “Dù sống hay chết, ta nhất định sẽ ở bên người” cuối cùng lại dùng cách độc ác nhất để thương tổn nàng, để bắt nàng khắc ghi hình ảnh của hắn.

Tình yêu này quá nặng nề, nàng không sao gánh nổi.

Nếu có thể quay ngược thời gian, nàng tình nguyện để hai người vĩnh viễn dừng gặp mặt. Hắn là Ngũ hoàng tử, nàng là Tuyết vương gia. Cả đời này chỉ có thể làm huynh đệ.

Lời hứa bên nhau khi xưa đã nhuộm đầy máu tanh, lại là máu của người thân nhất. Kiếp này, dù sống hay chết họ cũng không thể ở cạnh nhau.

Yêu đến tận cùng, oán hận cũng đành từ bỏ hẹn ước.

Đôi nền đỏ tân hôn đã cháy hơn một nửa, sáp nền chảy xuống như những giọt lệ, đọng thành một khối màu đỏ rực.

Hắn hỏi nàng, về mặt có chút kì quái:

- Niệm tình ta đã giữ bí mật cho người, người cùng ta uống một li rượu được chứ?

Nàng gật đầu. Diệc Hàn không thể tự uống, nàng chậm chạp rót rượu rồi đưa lên môi hắn. Hắn uống rất từ tốn, giống như đây là lần uống rượu cuối cùng.

Khi nàng cầm chiếc ly sóng sánh thứ chất lỏng trong suốt lên, Diệc Hàn đột nhiên lên tiếng.

- Đừng uống, trong rượu có độc!

Nàng giật mình nhìn hắn, phút chốc hiểu ra tất cả. Vì sao hắn lại bao che cho nàng trên đại điện, vì sao hắn lại chẳng đèn kết hoa ở đây. Hắn muốn chính tay giết nàng, muốn hai người họ cùng chết.

- Không sai, độc là do ta sai người bỏ vào. –hắn bình tĩnh nhìn nàng. Nhiều năm nay hắn vẫn luôn đoán được suy nghĩ của nàng.

Nhưng rốt cục hắn nghĩ gì nàng chưa bao giờ đoán được.

- Tế Tuyết, ngồi cạnh ta được không? –Ngữ khí của hắn rất mềm mại.

Hắn vừa định giết nàng, kéo nàng xuống địa ngục cùng hắn, vậy mà khắc cuối cùng lại buông tay. Nàng cảm thấy Diệc Hàn giống như mặt nước hồ ban đêm, nhìn xuống chỉ thấy hình ảnh phản chiếu của ánh trăng và tinh tú, còn bên dưới làn nước ấy có gì nàng đành chịu.

Tế Tuyết chậm chạp tiến đến giường rồi ngồi xuống.

Diệc Hàn gục đầu lên vai nàng, mỉm cười hiền lành.

- Thật là... ta quả nhiên vẫn chưa đủ nhẫn tâm, vẫn không nỡ ra tay với nàng.

Môi hắn trở nên tím tái, sắc mặt càng lúc càng nhợt nhạt.

- Nàng có từng yêu ta không?

Nàng gật đầu.

- Đã từng rất yêu. Nếu không yêu người ta cũng sẽ không hận người đến vậy.

Hắn mãi nguyện nợ nọ cười. Giá như nàng và hắn không chung một dòng máu, giá như đừng sinh ra trong nhà đế vương, đừng vướng vào âm mưu quyền lực, hắn sẽ cùng nàng du sơn ngoạn thủy, vĩnh viễn bên nhau.

Mẫu phi của hắn nói rất đúng, muốn làm anh hùng thì không được yếu lòng, không bao giờ quay đầu hối hận. Nhưng người xưa chẳng nói “anh hùng nan quá mỹ nhân quan” ư, so với việc có được thiên hạ, lưu danh sử sách, hắn lại càng mong có được nàng.

- Tuyết, đợi kiếp sau, dù làm thân trâu ngựa ta cũng muốn đi cùng nàng đến chân trời góc biển.

Tay nàng vô thức ôm chặt lấy hắn, cảm thấy nhịp thở đang chậm dần. Trái tim từng đập mạnh mẽ trong lồng ngực cũng trở nên yên lặng. Đôi mắt trong veo ấy sẽ không bao giờ mở ra nữa, không bao giờ nhìn nàng nữa. Giọt lệ từ khóe mắt lăn chậm chậm xuống gò má.

Nàng nhẹ nhàng gạt đi nước mắt trên gương mặt hắn, là nước mắt của nàng hay của hắn cũng chẳng rõ.

Từng tự hứa dù đau đớn đến đâu cũng không bao giờ khóc, cuối cùng nàng lại vì người mình hận nhất mà rơi lệ.

Tế Diệc Hàn, người thắng rồi. Người dùng cách này để ép ta nhớ đến người, người thật sự thắng rồi.

Tiêu Phàm nhìn đám người hầu đang tới gần, vội xông vào phòng gỡ Tế Tuyết ra khỏi Diệc Hàn.

- Đi thôi, nán lại nhất định sẽ bị phát hiện!

Nàng túm chặt lấy thi thể đang lạnh dần của Diệc Hàn, kiên quyết không buông. Người thân nhất của nàng đã chết, người nàng yêu nhất cũng hận nhất đã chết. Tại sao chỉ mình nàng còn sống, mình nàng đơn độc?

“Chát!” –Cái tát của Tiêu Phàm in lên mặt Tế Tuyết dấu tay đỏ chói. Nàng sững sờ nhìn hắn, đôi mắt tràn ngập hoang mang cùng mệt mỏi.

- Tế Tuyết, đầu người có phải toàn bã đậu không? Chuyện đến nước này là người tự chọn, thù do người báo, người do người hại, hối hận cũng muộn rồi. Đừng để cái chết của mẫu thân người và Tế Diệc Hàn uổng phí!

Hắn nói xong liền ôm lấy nàng, dùng khinh công lặn vào bóng đêm.

Trở về Chiêu Dương điện Tiêu Phàm mới nhận ra ngực mình ướt đầm nước mắt, có thể nhìn thấy Tuyết vương gia lãnh khóc rơi lệ hắn cũng thật có phúc khí.

Tế Tuyết đột nhiên chạy khỏi điện, hướng về đại lao. Nàng giống như người điên đi khắp các xà lim tìm Mã Dững, sau cùng thấy hắn ngồi lặng lẽ trong góc tối xem một vật gì đó.

- Mã Dững! –Nàng khàn giọng gọi hắn.

Hắn giật mình, ngăn người nhìn nàng, khi xác định đây không phải là mơ mới cuồng quát đứng dậy.

- Vương gia! –Hắn lo lắng hỏi nàng –Sao gia lại khóc, ai đã đánh gia?

Nàng lắc đầu không trả lời.

- Mở cửa phòng giam, mau lên!

Cai ngục bị nàng quát sợ đến hồn phi phách tán, loay hoay mãi mới mở nổi chiếc khóa bằng sắt to đùng.

- Người đi đi! –Nàng bảo Mã Dững.

- Vương gia... –Hắn nghi hoặc không tin nổi vào tai mình.

- Đi đi, đời này kiếp này ta không muốn thấy mặt người nữa, người đi ngay đi!

Cai ngục đứng một bên hoảng hốt nói:

- Vương gia, Mã Dững là trọng phạm, không thể thả hắn!

- Hoàng thượng trách tội đã có ta gánh vác.

Mã Dững bị nàng nắm tay bước ra khỏi xà lim. Năm tên cai ngục khác chạy đến ngăn lại.

- Xin vương gia đừng làm khó chúng tiểu nhân. Hoàng thượng đã có lệnh phải canh giữ Mã Dững nghiêm ngặt, tránh để kẻ đứng sau hắn giết người diệt khẩu. Ai tiếp cận hắn đều là nghi phạm. Nay vương gia không những tiếp cận hắn còn muốn thả hắn đi bọn tiểu nhân thật sự không dám tuân theo.

Tế Tuyết nhìn khuôn mặt đen của Mã Dững. Hắn đã theo nàng chín năm, từng vì nàng vào sinh ra tử. Cho dù những việc hắn làm đều theo lệnh của một người khác, cho dù hắn đối với nàng đều là hư tình giả ý, nàng không phải không oán hận, chỉ là nàng biết chín năm qua, tình ý nhất định có phần là thật.

- Đi đi, bọn họ dù sao cũng không ngăn nổi người! –Nàng cười nhẹ, buông bàn tay to lớn của hắn ra.

Mã Dững đột nhiên siết chặt lấy tay nàng, ánh mắt hắn dường như chứa đựng cả thiên ngôn vạn ngữ. Sau đó hắn lập tức buông tay, lao về phía trước.

Lính canh ngục đồng loạt tuốt gươm bao vây hắn. Mã Dững dễ dàng hạ gục một tên, cướp đao chống trả. Từng lính canh ngã xuống dưới lưỡi đao của hắn. Tên cuối cùng sợ hãi định bỏ chạy thì thanh đao đã kề trên cổ.

- Tha... tha cho ta! –Tên lính lắp bắp.

Mã Dững cười lạnh.

- Nhớ cho kĩ, Tuyết vương gia chưa từng đến đây. Sự việc hôm nay là do ta vượt ngục gây ra.

Hắn quay lại nhìn nàng.

- Vương gia, kiếp này thuộc hạ đã nợ một người quá nhiều, cho dù dùng cả sinh mạng để trả cũng không đủ. Ân tình của vương gia, Mã Dững nguyện kiếp sau làm thân trâu ngựa để báo đáp.

Hắn nói xong liền túm lấy bàn tay đang cầm đao của tên lính, gằn giọng.

- Nhớ kĩ những gì ta nói, quan lộ của người sẽ rộng mở. Ta vượt ngục không thành bị người tiêu diệt, những kẻ kia là do ta giết. Tuyết vương chưa bao giờ đến đây. Nếu người nói sai dù chỉ một chữ, người của ta ở bên ngoài sẽ thay ta tiễn cả nhà người xuống suối vàng!

Tên lính đã sợ đến trắng bệch cả mặt. Mã Dững ném thanh đao trong tay mình xuống đất, nắm tay tên lính, vung đao chém lên cổ mình. Máu đỏ tươi phun ra, thân hình cao lớn của Mã Dững đổ gục xuống nền đá lạnh ngắt.

Tế Tuyết sững sờ nhìn khung cảnh đầy máu tanh trong đại lao, kí ức đáng sợ ba năm trước lại ùa về.

– Mã Dững! Mã Dững! –Nàng lay gọi hắn.

Làm sao hắn có thể chết như vậy. Hắn là Mã tướng quân 15 tuổi đã chinh chiến sa trường, uy danh đủ khiến quân giặc khiếp sợ. Sao hắn có thể dễ dàng rời bỏ nàng như thế!

Từ trong tay áo của Mã Dững rơi ra một cây trâm cài tóc cho nam giới làm bằng ngọc tinh xảo, đó là món quà nàng tặng hắn, lúc ấy chỉ tiện tay mà thôi, không ngờ hắn vẫn luôn giữ bên mình.

Tiêu Phàm vòng tay ôm lấy nàng, thở dài.

- Tế Tuyết, đừng gọi nữa, hắn chết thật rồi!

Màn đêm u tối che giấu tất cả, máu, nước mắt, hận thù. Mọi thứ phút chốc lẫn lộn không sao phân biệt nổi.

Tế Tuyết mệt mỏi rúc vào ngực Tiêu Phàm, tay cũng ôm chặt hắn. Ngoài trời mưa rất lớn. Mưa như muốn rửa sạch bầu không khí đầy mùi chết chóc của hoàng cung, rửa sạch màu đỏ tươi của máu.

Tiêu Phàm kéo chăn phủ lên cả hai người. Tiết tháng 11 trời rất lạnh, nhưng cái lạnh đó không thể so được với cái lạnh lẽo ngấm ra từ xương tủy của nàng. Kể từ lúc rời khỏi đại lao nàng đều bám riết lấy hắn không buông.

Tại sao bất cứ việc gì nàng làm cũng đều dẫn đến sai lầm. Diệc Hàn đã chết, nàng chỉ muốn cứu Mã Dĩnh, không cần ai phải bỏ mạng vì nàng nữa. Nhưng cuối cùng Mã Dĩnh lại tự sát, tại sao? Nếu đêm nay nàng không đến đại lao có phải hắn vẫn sẽ sống không?

Bọn họ đều hẹn nàng kiếp sau, nhưng nàng không tin vào kiếp sau, nàng chỉ biết kiếp này. Trong kí ức mờ nhạt dường như nàng lại thấy nam tử tuấn tú ngày ấy cùng nàng đánh cờ. Đánh năm ván bao giờ hắn cũng thắng đến bốn ván.

- Sư đệ, đệ thông minh như thế sao chơi cờ lại dở tệ vậy?

- Hừ, ta nhường huynh thôi. Ván cuối này ta nhất định thắng. Nếu không thắng ta sẽ ở trong Tàng kinh các luyện đánh cờ một tháng liền rồi mới tìm huynh tái đấu.

Ván cuối quả nhiên nàng thắng. Hắn làm sao nỡ để nàng ở trong Tàng kinh các lâu như vậy. Không được thấy nàng, một ngày dài tựa ba thu.

Tế Tuyết đột nhiên cắn mạnh lên môi mình, cảm thấy đau đớn mới tin mình vẫn còn sống. Diệc Hàn, tại sao hắn chết rồi còn khiến nàng khổ sở đến vậy. Tại sao lúc nào cũng là nàng thua hắn, thua đến mất cả trái tim!

Giữa đêm khuya vắng vẻ, gió bão rít gào, bên tai nàng dường như lại văng vẳng tiếng đàn da diết của Diệc Hàn ngày ấy. Suốt bốn năm, hắn chỉ đàn duy nhất khúc Hồng nhan.

“Kiếm rút khỏi bao, rượu không hương nồng

Cạn một chén vì ai, nàng cùng ta tiễn biệt

Mùi phấn hương chỉ có thể yêu, không thể trao

Thiên có bao xa, đất có bao sâu

Bạc anh hùng đã định là vô lệ, vô hồi

Một nét cười ẩn giấu, là độc được đoạn trường

Vẻ đẹp của giọt lệ này chỉ có nàng mới hiểu

Tâm này không có nàng, sống chẳng còn ý nghĩa

Ta chẳng cần anh hùng thanh danh

Chỉ cầu đổi được nụ cười hồng nhan

Nếu như còn có thể luân hồi

Nguyện kiếp sau làm thân trâu ngựa

Cũng phải cùng nàng góc bể chân trời.” (1)

(**)trích từ Ngã dụng sở hữu báo đáp ái

(1) Đây là bài Hồng nhan do Hồ Ngạn Bân thể hiện

5. Chương 5

Thanh phong kiếm dẫn lối, ta tương phùng giữa một trời hoa rơi

Nụ cười của mỹ nhân chỉ dành cho đấng anh hùng

Mình nguyện đao có hiểu mộng nhân gian

Hồng trần phù hoa một kiếp rồi sẽ là hư vô (*)

Ngũ hoàng tử uống rượu độc tự sát, Mã tướng quân vượt ngục nên lính canh buộc phải tiên trọng hậu tấu. Vụ án rơi vào bế tắc. Vũ Tuyên đế chỉ trong vài ngày đã già đi cả chục tuổi.

Những người có thể kế thừa hoàng vị ngày một ít, hầu hết đều chết không rõ ràng. Ai dám bảo sinh ra trong nhà đế vương là phúc.

Phe phái trong triều lại lần nữa phân chia. Những ai từng ủng hộ Lãnh quý phi và Ngũ hoàng tử nay nhanh chóng chuyển sang Nhị hoàng tử và Lục hoàng tử. Con đại địa chấn làm rung chuyển cả Diêm quốc sắp bắt đầu.

Tháng 12, tuyết rơi lất phất làm cho bầu không khí càng trở nên lạnh lẽo. Đoàn xe ngựa tiến vào khu rừng âm u, không ngờ đến hiểm nguy trước mặt.

Một nhóm người mặc áo đen lao vào tấn công đoàn xe của Hàn Băng cung. Tể Tuyết vén tấm rèm che lên, kinh hãi nhìn trận huyết chiến bên ngoài. Cận vệ cùng những kẻ áo đen giao chiến quyết liệt. Máu tươi nhuộm đỏ cả lớp tuyết trắng.

Tiêu Phàm ôm nàng nhảy lên ngựa, phi nước đại về phía trước.

- Khỉ thật! Đáng lẽ ta phải sớm đoán ra Lãnh Tố Yên sẽ cho người mai phục.

Nàng nhìn cánh tay áo ướt đầm máu của hắn thì lo lắng hỏi:

- Người ổn không?

- Ta không sao! –Hắn đáp qua loa, trúng một kiếm của Liêu Du, không sao mới là lạ. Lần này Lãnh Tố Yên đã lâm vào đường cùng, bà ta phải toàn bộ cao thủ đến là quyết lấy mạng Tể Tuyết.

Kẻ thù đã bám sát phía sau, Tiêu Phàm bắt đắc dĩ dừng lại, nhảy xuống ngựa. Hắn thì thào vào tai nàng: “Tới Mai Hồng Viện ở Mộc thành phía trước, nói tên của ta sẽ có người giúp ngươi!”

- Không! –Nàng nắm lấy tay hắn. –Tiêu Phàm, ngươi vì sao hết lần này đến lần khác vì ta mạo hiểm như vậy? Người không nợ gì ta cả, không cần chết vì ta. Nếu không thể cùng thoát thì người chạy một mình đi!

Hắn dịu dàng vuốt má nàng.

- Đồ ngốc, ta nợ người hay không người biết được sao! Yên tâm đi, ta sẽ tới đó tìm ngươi.

Đám người mặc đồ đen toàn là cao thủ. Cả đội cận vệ còn đánh không lại thì một mình hắn làm sao chống đỡ nổi. Nàng không muốn có thêm lời hẹn kiếp sau nào nữa, nếu phải chết thì người nên chết là nàng.

Cứ như đọc được ý nghĩ của Tể Tuyết, Tiêu Phàm đột ngột quát mạnh vào móng ngựa, con ngựa bị đau liền lồng lên, phi điên cuồng về phía trước. Bóng áo trắng nhanh chóng mất hút trong rừng cây.

- Con ngựa chết tiệt, có dừng lại hay không? Dừng lại, mau dừng lại! –Tể Tuyết giận dữ tìm cách ghìm cương ngựa nhưng con ngựa vẫn chạy như bay, đến cổng Mộc thành mới chịu dừng lại.

Nàng quay đầu nhìn đoạn đường vừa đi. Tiêu Phàm giờ này hẳn đã giao đấu với bọn người áo đen. Nàng không biết võ công, trở lại chỉ tăng thêm gánh nặng cho hắn. Hắn muốn nàng đến Mai Hồng Viện tức là ở đó có người giúp được.

Nghĩ thế nàng lập tức vào thành. Đây không phải là lần đầu tiên Tế Tuyết đến Mộc thành nhưng những lần trước đều có người dẫn đường, nàng chưa bao giờ phải tự tìm phương hướng.

- Này, người có biết Mai Hồng Viện ở đâu không? –Nàng hỏi một ông lão bán bánh bao.

Ông già ngược lên, thấy thiếu niên cười ngửa một thân y phục sang trọng, dung mạo tinh xảo như vẽ, cả người toát ra khí chất cao quý thì biết ngay thân phận không tầm thường.

- Công tử, Mai Hồng Viện nằm ở ngã tư phía trước.

Tế Tuyết gật đầu tỏ ý đã hiểu rồi rút trong tay áo một tờ ngân phiếu năm trăm lượng đưa cho ông lão.

- Cho người!

Cả đời bán bánh bao cũng không kiếm nổi 500 lượng, nay chỉ cần chỉ đường cũng có món tiền lớn như thế, ông già há hốc miệng kinh ngạc, tự nhủ thâm tổ tiên hiển linh, giúp ông có tiền mua thuốc cứu đứa cháu đang bệnh nặng.

Tế Tuyết dừng ngựa trước kĩ viện ở ngã tư, đọc thấy tấm biển đề “Mai Hồng Viện” thì vội vã chạy vào, và phải một cô gái từ trong bước ra.

- Này, người không có mắt à? –Cô gái xoa xoa bả vai bị đau, lớn tiếng quát nạt.

Nàng nhìn cô gái ăn mặc trông rất giống người trong giang hồ, mày hơi nhíu lại rồi bỏ đi, không buồn để ý.

- Tiểu tử kia, người bị mù câm điếc hả, ta đang nói chuyện với người đó!

Tế Tuyết bước đến chỗ tên gác cửa, hoàn toàn không để cô gái kia vào mắt. Nàng phải nhanh chóng tìm người cứu Tiêu Phàm.

- Tiêu Phàm bảo ta đến đây tìm người giúp đỡ.

Tên gác cửa cung kính nói:

- Công tử, mời theo tiểu nhân!

Hắn dẫn nàng đi vòng qua cánh cổng khác. Cô gái lúc nãy đột nhiên nhảy ra chắn đường.

- Xú tiểu tử, va phải ta mà không xin lỗi thì đừng hòng đi!

Tế Tuyết mất hết kiên nhẫn, đôi mắt xám lạnh lùng nhìn thẳng vào cặp mắt to tròn ương ngạnh của cô gái.

- Tránh đường!

- Không tránh!

Nàng cố kìm nén tức giận, hòa nhã nói.

- Cô nương, ta có việc gấp, thỉnh tránh đường!

- Ta không tránh!

Bàn tay trắng muốt hơi siết lại. Từ nhỏ tới lớn chưa có ai dám trêu chọc nàng như vậy, ý nghĩ đầu tiên hiện ra trong đầu là muốn đem đứa con gái kia biếm làm nô tì chuyên giặt đồ ở Hàn Băng cung.

- Di Di, muội gây chuyện gì vậy? –Giọng nam lạnh lùng vang lên phía sau lưng nàng.

Phương Quân Di nhìn thấy đại ca liền chạy đến ôm tay hắn, đáng vẻ mềm nhũn như vừa bị bắt nạt.

- Đại ca, tiểu tử này va phải muội, sưng hết cả vai đây này. Muội chẳng qua chỉ muốn hắn xin lỗi, vậy mà hắn nhất định không chịu, còn trừng mắt dọa muội.

Thật chẳng biết là ai dọa ai. Tế Tuyết nhủ thầm rồi ra hiệu cho người gác cửa dẫn đường.

- Ê, ai cho người đi hả?

Hôm nay rốt cục là ngày gì vậy, mấy người kia rảnh quá không có việc làm sao, nàng thật sự đang rất gấp, không có tâm trí đùa với họ.

Khi nàng quay người lại thì vô tình bắt gặp đôi mắt đen sâu thẳm, ánh mắt lạnh lùng lại mang theo mị lực khó cưỡng, khiến người ta cảm thấy giống như đang ở trong hồ nước sâu, chỉ cần sơ xảy một chút sẽ chết chìm trong đó.

Phương Thiệu Lăng cũng ngỡ ngàng nhìn Tế Tuyết. Mấy năm trước khi hắn vô tình xem được bức họa Tuyết vương của Lương Đông Vân, còn cho rằng đó là do Lương họa sĩ vẽ quá lên, trên đời làm sao có nam tử đẹp đến vậy. Nhưng người này thật sự giống như từ trong tranh bước ra.

- Công tử, công tử cứ tới cánh cửa màu đỏ có vẽ đoá hoa mai thì vào, Thu Thủy cô nương sẽ giúp công tử.
-Người gác cửa nói nhỏ với Tế Tuyết, sau đó hắn tiến đến gần căn cô gái đang muốn đuổi theo kia để nàng có thể rời đi.

- Đại ca, đại ca nhìn gì vậy?

Phương Thiệu Lăng giật mình, phát hiện ra bóng dáng người lúc này đã biến mất, chỉ còn tên gác cửa đang chắn đường.

Cánh cửa màu đỏ chói vẽ hình đoá mai hồng rực vô cùng bắt mắt. Tế Tuyết âm thầm bái phục sở thích phô trương của chủ nhân nơi này. Phía sau cánh cửa là một hoa viên rộng lớn trang nhã, trái ngược hẳn với vẻ lờ lệt bên ngoài.

- Người tìm ai? -Một giọng nữ trong trẻo vang lên làm nàng giật mình.

Cô gái này xuất hiện không một tiếng động. Dung mạo xinh đẹp tuyệt trần, cả người tản mát ra mùi hương ngọt ngào của hoa lan, thật sự có thể khiến người ta ngây ngất. Tế Tuyết rõ ràng là nữ nhân mà cũng bị mê hoặc, nàng không khỏi cảm thán trong lòng, bằng hữu của Tiêu yêu nghiệt quả nhiên cũng là yêu nghiệt.

- Cô nương là Thu Thủy?

- Đúng, người tìm ta?

Nàng thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng có người cứu được Tiêu Phàm.

- Thu Thủy cô nương, Tiêu Phàm hiện đang gặp nguy hiểm!

Chân mày Thu Thủy nhăn lại, khi nghe nàng kể vắn tắt sự việc thì cô ta thản nhiên nói:

- Không cần lo lắng, cứ nghỉ ngơi cho tốt! Đám người đó không giết nổi Tiêu Phàm đâu.

- Nhưng hắn đang bị thương, bọn họ cũng rất đông.

- Tiêu Phàm là ai chứ? Hắn là con cáo chín đuôi, mất một cái mạng chẳng qua cũng như rụng một cái đuôi thôi. Muộn nhất là tối mai hắn sẽ tìm đến đây.

Tế Tuyết cảm thấy vô cùng thất vọng, cứ ngỡ gặp được Thu Thủy sẽ có cách cứu Tiêu Phàm, xem ra nàng tưởng bở rồi. Bây giờ nếu quay lại chỗ hắn may ra còn kịp. Bọn sát thủ chỉ cần mạng nàng, không chừng sẽ tha cho hắn.

Thu Thủy đột nhiên túm lấy tay nàng, nở nụ cười diễm lệ đến mức trăm hoa phải thẹn thùng.

- Đừng làm mấy chuyện thừa thãi! Lâu rồi không có ai tới chơi với ta, người đã tới rồi thì ở lại cùng ta.

Nhìn bề ngoài Thu Thủy chỉ là một cô gái mảnh mai, kì thực cô ấy rất mạnh. Tế Tuyết giãy dụa thế nào cũng không thoát nổi khỏi bàn tay mềm mại như lụa ấy. Thật may chỗ này vắng vẻ ít người, chứ nhìn cái cảnh Tuyết vương gia bị một cô gái lôi đi xềnh xệch họ không cười chết nàng mới lạ.

Chưa bao giờ Tế Tuyết cảm thấy mình vô dụng đến vậy. Nàng chỉ có thể ngồi yên một chỗ chờ đợi Tiêu Phàm xuất hiện. Kể từ khi tới đây, Thu Thủy rất chú ý đến hành động của nàng, hề nàng có ý định ra khỏi cánh cửa lờ lệt kia thì ngay lập tức bị chặn lại. Giá mà lúc trước nàng học võ công thì hay biết mấy, thuở nhỏ nàng hay ốm yếu nên không học được. Năm nàng 11 tuổi, mẫu phi bảo Mã Dũng dạy nàng võ công. Mới học được mấy ngày, cả người trắng trợn đau nhức, Diệc Hàn xót xa kiên quyết khuyên nàng bỏ học, hắn

nói nhìn nàng thương tích đầy mình thế này thì đợi đến khi nàng học được chút gì chắc hẳn cũng bỏ mạng vì đau tim.

- Người tập trung một chút được không, người cứ hạ cờ lung tung thế chẳng khác nào mấy đứa ngốc mới học chơi! –Thu Thủy bực bội nói.

Tế Tuyết quả thực rất muốn sùng sộ quát lại. Cô ta dựa vào cái gì mà giữ nàng ở đây, dựa vào đâu cản nàng đi tìm Tiêu Phàm. Trong mắt Thu Thủy, Tiêu Phàm là con cáo chín đuôi có chín cái mạng, nhưng đối với nàng Tiêu yêu nghiệt đó chỉ có một cái mạng thôi.

- Thu Thủy, người sắp bức ta phát điên rồi! Người thả ta đi có được không, người đã giữ ta ở đây hai ngày. Lúc trước người nói Tiêu Phàm muộn nhất tối qua sẽ đến, nhưng hắn vẫn chưa xuất hiện. Hắn nhất định đã có chuyện. Ta xin người, người để ta đi tìm hắn! –Nàng chưa bao giờ phải hạ mình cầu xin ai như vậy. Tiêu yêu nghiệt đúng là tu mấy kiếp mới có cái phúc này.

Khi vẻ mặt Thu Thủy cũng trở nên trầm mặc thì Tiêu Phàm đột ngột đẩy cánh cửa đổ chói, lảo đảo bước vào. Khắp người hắn máu me be bét, ngay cả đi còn không vững nhưng khuôn mặt yêu nghiệt vô cùng tươi tỉnh.

- Thu Thủy, Tiêu công tử ta đại giá quang lâm mà người không biết đường ra đón hả? –Hắn gọi to cứ như sợ mọi người bị điếc.

Tế Tuyết bật dậy khỏi bàn cờ, chạy ào đến chỗ Tiêu Phàm. Tà áo trắng phiêu dạt trong gió, mong manh lại xinh đẹp như cánh bướm mùa xuân.

- Tiêu Phàm! –Nàng gọi tên hắn, không chút giấu diếm mà nở nụ cười rực rỡ lu mờ cả nhật nguyệt.

Hắn ngỡ ngàng nhìn nàng như con mèo nhỏ ào vào lòng mình, phải gắng hết sức mới không ngã xuống. Đau đớn trên cơ thể đột nhiên tan biến, trong lòng hắn dâng lên một cổ ngọt ngào rất khó diễn tả.

- Tế Tuyết, người thực sự làm ta thụ sủng nhược kinh rồi đó. –Hắn cười quyến rũ –Thế nào, mấy ngày không gặp cuối cùng cũng phát hiện ra sức quyến rũ của ta rồi hả?

Nàng vừa tức vừa buồn cười đáp trả.

- Tiêu công tử nói phải, ta biết người hấp dẫn thú hoang vô cùng nên đang định tìm bao tải vào rừng hốt xác người, tránh để chó sói tha mỗi chỗ một mẩu.

- Hừ, cái miệng người sao toàn thốt lời cay độc thế hả? Tiêu Phàm ta mà chết chẳng phải sẽ khiến nữ nhân trong thiên hạ thương tâm đến già sao.

Thu Thủy khoanh tay trước ngực, lớn tiếng chọc ghẹo hai người.

- A, ta từ lâu đã nghe đến đoạn tụ chi phích mà còn chưa có dịp chứng kiến, nay đúng là được mở rộng tầm mắt.

Hắn trợn mắt quát trả:

- Yêu nữ kia, nếu không phải vì ta mất cảnh giác, cứ nghĩ khu vực này là của người nên sẽ an toàn thì làm sao lại bị tấn công bất ngờ chứ!

- Khu vực của ta đương nhiên an toàn, quá lắm cũng chỉ có vài đám cướp vặt, bọn tép riu đó thì sao làm khó được người. –Thu Thủy bĩu môi tỏ ý khinh thường –Có phải người gần đây ném thử món mới nên lao lực quá độ không, có mấy kẻ vớ vẩn mà tới bây giờ mới giải quyết xong.

- Kiểm Ma Liêu Du và Bạch Ngọc Đường mà cũng có thể coi là đồ vớ vẩn. Ta so với người đúng là còn kém xa.

Thu Thủy giật mình kêu lên:

- Liêu Du và Bạch Ngọc Đường! Cái thành nhỏ bé này làm sao lại thu hút được hai đại nhân vật vậy, trừ phi...

Cô ta đột nhiên chăm chú nhìn Tế Tuyết, mắt hơi híp lại, khóe môi khẽ nhếch lên một nụ cười.

- Xem ra con mèo nhỏ của người thân phận không tầm thường, hẳn là mèo của hoàng thất !

Tiêu Phàm ngay lập tức thay đổi chủ đề, hắn kêu đau rồi tựa vào người Tế Tuyết, ép nàng dìu hắn vào phòng. Bình thường Tế Tuyết ghét nhất là quần áo dính bẩn, lần này áo nàng dính đầy máu trên người hắn nhưng lông mày cũng không nhăn lấy một cái, chỉ riêng việc này cũng đủ để Tiêu Phàm thấy nàng hoàn toàn không bài xích hắn.

Thu Thủy nhận ra Tiêu Phàm có ý lảng tránh nên không hỏi gì thêm, sai người gọi đại phu chữa thương cho hắn.

Thấy hai người họ thân thiết như vậy Thu Thủy có chút chạnh lòng. Ít ngày nữa sẽ tới Tết Nguyên Đán, người ta đều có gia đình ở bên, chỉ có nàng vẫn cô đơn lẻ bóng. Rõ ràng nàng có con gái, có trợ thủ nhưng lại không thể ở bên họ. Nếu nói không buồn là nói dối, nhưng buồn thì sao?

Khoảng thời gian đẹp đẽ trong quá khứ không thể quay lại, nam tử tựa như ánh mặt trời ấm áp soi rọi cuộc đời đen tối của nàng cũng đã lìa xa nàng. Giờ này chắc hắn và con gái nàng đang hạnh phúc bên nữ nhân kia. Đám cưới ấy nàng chỉ đứng từ xa nhìn lại, người hắn cưới là một cô nương hiền thực xinh đẹp, gia cảnh trong sạch, vậy cũng tốt. Cô ấy sẽ chăm sóc hắn cẩn thận, cũng sẽ yêu thương con nàng. Dù sao nàng cũng là kẻ mang đầy tội lỗi, hai tay đều dính máu tanh, ở bên hắn sẽ chỉ làm vấy bẩn thanh danh của hắn. Vẫn biết là nên buông tay, chỉ có điều trái tim nàng chưa bao giờ thật sự từ bỏ.

Những bông tuyết bay trong gió rất giống những cánh hoa mai trong buổi chiều hôm ấy.

Nàng và hắn vô tình gặp mặt.

Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu

Những lúc nổi trôi cứ ngỡ tình đậm sâu nào ngờ duyên quá mong manh.

(*)trích từ Điều hoa lung

6. Chương 6

Theo đuổi mãi giấc mộng đang dở

Trong giấc mộng tình này hóa bướm bay (*)

Tế Tuyết nhìn đại phu băng bó vết thương cho Tiêu Phàm, thấy hắn nhăn mày vì đau thì không nhịn được thốt lên:

- Đại phu, ông nhẹ tay một chút!

Trương đại phu cười rung cả chòm râu bạc.

- Tiêu đại hiệp, vị công tử này xem ra rất lo lắng cho người.

- Lão yêu quái bớt quần chuyện của người khác đi, lo mà giữ đứa con bảo bối của ông ấy! –Tiêu Phàm cầu nhàu với đại phu nhưng mặt lại hơi đỏ lên.

Thu Thủy từ ngoài bước vào, trên áo còn phủ một đám tuyết mỏng.

- Châu công tử, ta đã mượn người vào rừng giúp người rồi, có điều nghĩa trang ở vùng này không cho chôn người lạ nên ta đã bảo họ chôn ở sườn núi Phù Vân.

Tế Tuyết hơi rũ mi mắt xuống, thấp giọng nói:

- Đa tạ!

Lần này rời Hàn Băng cùng theo nàng có 13 hộ vệ, bao gồm cả Mã Dũng, vậy mà cuối cùng không ai trở về được phương bắc. Chết ở nơi đất khách quê người, việc duy nhất nàng có thể làm là chôn cất họ tử tế.

Khi cả đại phu và Thu Thủy đã rời đi, Tế Tuyết hỏi Tiêu Phàm về Thu Thủy. Hắn nghiêm túc bảo nàng:

- Nếu không có việc gì thì đừng trêu chọc cô ta, tránh để yêu nữ ấy nổi điên lên ăn thịt người.

Nàng bĩu môi, Tiêu yêu nghiệt chuyện gì cũng muốn giấu nàng. Tiêu Phàm cười cười, thời gian gần đây hẳn phát hiện ra biểu cảm của nàng ngày một sinh động, lúc trước luôn giữ vẻ lạnh lùng, bây giờ hờn dỗi hay vui mừng đều thể hiện ra mặt.

- Tiêu Phàm, ta muốn biết! –Nàng bướng bỉnh nói. Đôi mắt xám lấp lánh ánh bạc, toát ra một tia chờ mong. Ánh mắt nàng như làn khói yêu mị từ từ vây bọc hẳn, khiến cho hẳn rơi vào trong đó, không sao thoát nổi.

Hắn bất đắc dĩ thở dài, cảm thấy mình đối với nàng hoàn toàn không có cách nào từ chối.

Nhiều năm nay, trên giang hồ không ai là không biết đệ nhất sát thủ Dạ Lan, kể lúc nào cũng hành động một mình vào ban đêm, trên người luôn mang theo hương hoa lan ngọt ngào. Hễ Dạ Lan ra tay thì không bao giờ thất bại, nhưng cái giá để Dạ Lan hành động cũng vô cùng đáng sợ, một mạng đổi một mạng, người thuê phải đem tính mạng mình ra làm điều kiện trao đổi với tính mạng kẻ thù. Chính vì thế, nếu không có thâm cừu đại hận người ta cũng sẽ không tìm đến Dạ Lan. Mấy năm qua rất nhiều nhân sĩ võ lâm muốn tiêu diệt Dạ Lan nhưng đều thất bại, người này vô công cái thế, hành tung xuất quỷ nhập thần. Những kẻ từng giao chiến với Dạ Lan nếu không chết thì cũng tàn phế suốt đời.

- Người muốn nói Thu Thủy chính là Dạ Lan? –Tế Tuyết nhướn mi .

- Phải!

Chuyện này khá bất ngờ với nàng nhưng cũng không nằm ngoài dự đoán. Nàng vốn dĩ đã nghĩ thân phận của Thu Thủy không tầm thường, có điều nữ nhân xinh đẹp phóng khoáng như vậy mà hai tay lại vậy máu tanh thật đáng tiếc.

- Nói chung Thu Thủy là người người biết càng ít càng tốt, đừng để mình dính vào mấy chuyện ân oán giang hồ.

Nàng thần nhiên nói:

- Người nghĩ xem, có khi nào Lãnh Tố Yên tìm đến Thu Thủy không?

Tiêu Phàm lạnh giọng.

- Có thể! –Bà ta bây giờ vô cùng điên cuồng, khả năng muốn liều chết với Tế Tuyết là rất lớn.

- Không thể! –Nàng kiên quyết phủ nhận.

Người đàn bà ích kỷ đó sẽ không đời nào vì nàng mà hy sinh mạng sống của bà ta. Nhớ ngày đám tang của Diệc Hàn, Lãnh Tố Yên khóc vật vã bên quan tài, nàng tự hỏi nước mắt của bà ta là xót thương cho đứa con đã chết hay uất hận vì ngôi vị Thái hậu không còn.

Khi hai người đối mặt, đôi mắt của Lãnh Tố Yên hoàn toàn không giống ánh mắt đau đớn của một người mẹ, đó là đôi mắt chất chứa điên cuồng của một con thú. Bà ta chỉ vào mặt nàng mà quát : “Người hủy đi kế hoạch cả đời ta, ta nhất định sẽ băm người làm trăm mảnh.”

Người đàn bà đó không nói “Người hại chết con ta” mà lại nói “người hủy đi kế hoạch cả đời ta”. Nổi xót xa vì Diệc Hàn làm tim nàng nhói đau. Có lẽ hẳn chưa bao giờ thực sự nhận được tình thương của mẹ mình, đối với bà ấy, hẳn đơn giản chỉ là một quân cờ trong giấc mơ quyền lực.

Có phải vì nàng là người đầu tiên thật lòng yêu hẳn nên hẳn mới trở nên điên cuồng đến vậy? Hẳn quá cô độc, cũng quá đáng thương.

Kì thực Tiêu Phàm không cần lo lắng cho nàng. Nếu có bị người ta giết thì cũng đáng đời nàng lắm. Ai bảo nàng sinh ra lại xấu xa độc ác như vậy. Nàng dùng cách thức đáng sợ nhất để trả thù, dày vò người nàng yêu. Hai tay nàng đã dính đầy máu của Diệc Hàn, cả người nàng đều chìm trong bùn lầy tội lỗi.

Tuyết trắng một khi đã nhiễm máu tanh thì không bao giờ gột sạch được nữa.

Tuyết nhẹ nhẹ bay. Những bông tuyết trắng như những cánh hoa phủ lên mái tóc đen dài. Thu Thủy ngồi giữa hoa viên, tay mân mê cây sáo ngọc. Kỉ vật còn lại giữa nàng và hắc chỉ có một miếng ngọc bội và cây sáo này. Nếu nàng đủ can đảm vứt nó đi thì tốt biết bao, không yêu, không mong nhớ, không oán hận, giống như cơn gió phiêu du khắp nơi. Nàng lẩn lộn nhiều năm trong giang hồ vậy mà vẫn yếu đuối hơn hẳn, hẳn có thể tuyệt tình đến vậy, nói chia cách là chia cách, còn nàng...

Thu Thủy khẽ thở dài rồi đứng dậy, đi dạo trong hoa viên, không hề chú ý tới đôi mắt xám đang quan sát mình.

- Người nhìn cái gì? –Tiêu Phàm đứng sát vào Tế Tuyết, hơi thở ấm áp phả lên gáy nàng.

- Ta chỉ đang suy nghĩ, Thu Thủy là nữ tử giang hồ, nhưng cốt khí và phong thái rất giống tiểu thư đài các. Mỗi động tác đứng lên, ngồi xuống, bước đi đều thập phần duyên dáng. Quả thật chỉ có thể dùng hai câu: “Tọa thời y đới oanh tiêm thảo, Hành tức quần cư tảo lạc mai” để hình dung.

(hai câu này có nghĩa là lúc ngồi làn áo vương làn cỏ mịn, khi đi gấu quần quét hoa mai rơi – trích từ thơ của Mạnh Hạo Nhiên)

Tiêu Phàm hơi cười, nàng có thể nhận ra nụ cười ấy không có chút nào là vui vẻ. Hắc nói nàng đoán rất đúng, Thu Thủy đích thực là con gái nhà quyền quý, được cha mẹ nâng niu như trân bảo. Năm cô ấy 16 tuổi, chỉ ít ngày nữa sẽ xuất giá thì cả nhà bị cướp tấn công, người thân đều chết thảm, riêng Thu Thủy bị bắt đem về làm thiếp cho tên cướp đầu sỏ. Hơn một năm sau cô ấy được cao nhân cứu thoát, truyền thụ võ công, sau đó thì trở thành Dạ Lan.

- Lần đầu tiên ta gặp Thu Thủy là muốn ngăn cô ấy giết một người đàn ông. Người này vì muốn trả thù cho cha mẹ mà nhờ Thu Thủy ra tay nhưng khi kẻ thù bị giết rồi thì anh ta lại hối hận không muốn chết nữa, kết quả là bị Thu Thủy truy sát.

- Người có ngăn được cô ấy không?

Tiêu Phàm lắc đầu.

- Trên đời này, chỉ có Tử thần và Chu Kính Chi là ngăn được cô ấy.

Tế Tuyết tò mò hỏi hắc:

- Chu Kính Chi là ai? Tên này nghe rất quen... -Nàng nhăn mày suy nghĩ, Chu Kính Chi, Chu Kính Chi, người này...sẽ không phải là Thánh diện công tử Chu Kính Chi chứ.Nàng bị suy nghĩ của chính mình dọa đến. Làm sao có thể là hắc được.

- Người đoán đúng rồi đấy, đích thực là Thánh diện công tử Chu Kính Chi. –Tiêu Phàm y như đọc được suy nghĩ của nàng, thản nhiên nói ra đáp án.

Kinh ngạc, Tế Tuyết ngạc nhiên đến nỗi hóa đá mất một lúc. Cái này thật quá mức ngẫu nhiên. Chu Kính Chi là con trai của nguyên Tả Thừa tướng Chu Vân Sơn, từ nhỏ đã được xưng tụng thần đồng. Ba tuổi biết viết chữ, năm tuổi đã thuộc lòng tứ thư ngũ kinh, tám tuổi còn tinh thông cả binh pháp, chín tuổi đỗ Trạng Nguyên, trở thành nhân vật vô cùng nổi tiếng ở Diêm quốc. Năm hắc 12 tuổi đột nhiên xin cáo quan về Trung Đô ở ẩn một thời gian, sau đó bắt đầu ngao du thiên hạ. Chu Kính Chi đi đến đâu đều giúp đỡ dân lành, vạch trần tham quan, phá án như thần, lại thêm dung mạo tuấn mỹ nên được đặt danh xưng là Thánh diện công tử.

Đệ nhất sát thủ Dạ Lan và Thánh diện công tử Chu Kính Chi quen biết nhau, còn là mối quan hệ rất không bình thường.

- Họ thân thiết lắm sao? –Tế Tuyết buột miệng hỏi.

- Con chung cũng có rồi, theo người có thân thiết không?

Tin này đúng là đủ sức làm cho Diêm quốc náo loạn. Nàng chợt nhớ ra một chuyện.

- Ấy, khoan đã...Chu Kính Chi hơn một năm trước đã rước thê tử vào cửa, nghe nói là con gái của Thượng thư La Văn Bác, tên là La Bội Linh. Vậy còn Thu Thủy?

- Tên họ Chu đó cho rằng Thu Thủy không thích hợp làm vợ hắn nên dứt khoát chia tay, mang theo con gái quay về Chu gia, sau đó...thì như người đã biết.

Tế Tuyết không khỏi xót xa thay cho Thu Thủy. Tuy rằng thân phận của cô ấy đúng là rất khó chấp nhận, nhưng Chu Kính Chi tuyệt tình tới mức ấy chẳng phải sẽ khiến Thu Thủy thương tâm đến chết sao!

Trời về đêm càng trở lạnh. Thu Thủy cầm vò rượu đưa lên miệng, uống liên tục như uống nước lã. Khói hồng ma lan tràn trong không khí, đặc quánh lại thành màu tím ngắt. Giữa hơi men của rượu và làn khói mờ ảo, Thu Thủy thấy Chu Kính Chi đột nhiên xuất hiện, mỉm cười dịu dàng với nàng. Hắn mặc áo màu lam, khuôn mặt tuấn tú giống như lúc 17 tuổi khi hắn gặp nàng ở rừng mai trắng. Năm ấy nàng mới 14, còn chưa từng vì ai mà tương tư.

“Choang!” – Lò hương bị quăng xuống dưới lầu, khói hồng ma dần tan đi, thân ảnh Chu Kính Chi cũng biến mất. Thu Thủy như còn lơ đãng trong cơn say, luôn miệng nói: “ Kính Chi, người đừng đi vội, cho ta gặp con đã”

Xuất hiện trước mặt Thu Thủy là Tiêu Phàm đang giận dữ.

- Thu Thủy, người điên rồi! Hồng ma là thứ có thể sử dụng bậy bạ sao?

Tế Tuyết đứng trên lầu nhìn lò hương nằm dưới nền tuyết chỉ còn thoát ra vài làn khói mỏng manh. Hồng ma là loài thực vật rất đáng sợ, nếu Hắc Lan phải được bón bằng tro người thì hồng ma phải dùng máu tươi để tưới. Người ta chia hồng ma thành nhiều loại, phụ thuộc vào thứ máu nuôi dưỡng nó, loại cao cấp nhất đương nhiên là tưới bằng máu người. Tác dụng của hồng ma là tạo ra ảo giác, nó khiến cho người sử dụng nó thấy được những gì họ muốn. Đối với những người không dám đối mặt với hiện thực, khói hồng ma là thứ an ủi họ, đem đến cho họ thứ hạnh phúc giả tạo. Sử dụng hồng ma càng lâu người ta sẽ càng phụ thuộc vào nó, cả cơ thể dần dần suy kiệt, chẳng thiết ăn uống. Đến lúc chết thường giống như chỉ còn da bọc xương.

- Tiêu Phàm, người về phòng đi, để ta ở lại với Thu Thủy! –Tế Tuyết lên tiếng, nàng lại gần ngồi cạnh Thu Thủy.

Tiêu Phàm hậm hực bỏ đi, hắn chắc chắn còn chưa hết tức giận

- Đã nghe chuyện của ta? –Thu Thủy lạnh nhạt hỏi.

Tế Tuyết cười nhẹ, gật đầu.

- Cảm thấy ta rất đáng thương hại sao?

Nàng cầm ly rượu lên, hướng về phía Thu Thủy.

- Cho ta một ly, ta kể cho người chuyện của ta.

Thu Thủy hứng thú nhìn nàng, từ từ rót rượu vào chén.

“ Năm ta 10 tuổi, lần đầu tiên gặp sư huynh, ta thấy hắn rất đặc biệt. Những người khác nếu không e sợ ta thì cũng dùng vẻ xiểm nịnh lấy lòng ta, chỉ có hắn thản nhiên đối mặt ta, không lo lắng, không ngưỡng mộ. Đôi mắt của hắn rất đẹp, trong veo như bầu trời mùa hạ.

Lúc đầu ta đơn giản chỉ có hứng thú với hắn, càng về sau càng hăm sâu, từ sự yêu thích dành ột món đồ chơi đến tình cảm thật sự dành ột người. Nói thật, ta cũng không biết đã yêu hắn từ bao giờ.

Bốn năm sau đó, trong một đêm mưa bão, hắn giết mẫu thân ta rồi bỏ trốn. Lúc ấy ta hận vô cùng, hận hắn, hận chính mình vì sao ngu muội như vậy. Ta điên cuồng tìm kiếm tung tích hắn, cuối cùng phát hiện ra hắn là anh em cùng cha khác mẹ với ta.

Suốt mấy năm trời ta lên kế hoạch trả thù hắn, mua kĩ viện, thuê người, nuôi độc vật. Cuối cùng ta cũng dụ được hắn vào bẫy.”

Nói đến đây, nàng uống cạn ly rượu, cười nhạt.

“Ta từng nghĩ nếu giết hần thì dễ dàng cho hần quá, phải khiến hần sống không bằng chết. Ta hãm hại hần, làm hần trở thành phế nhân. Nhưng nhìn đến hần như vậy, chính ta lại đau lòng, giống như có một con côn trùng đang ở trong cơ thể ta, từng chút gặm nhấm trái tim ta.

Khi sự việc bị phát giác, hần ở trước mặt mọi người bao che ta, nói ta không liên quan. Lúc đầu ta không hiểu mục đích của hần, thì ra hần muốn lừa ta uống rượu độc, hần muốn chết cùng ta.

Cuối cùng, hần lại lần nữa buông tha ta. Hần nói hần không nỡ. Hần nói...hần yêu ta.”

Giọt nước mắt long lanh rơi xuống tay nàng, lạnh lẽo như nước tuyết.

“Ta không thể hiểu nổi thứ tình yêu đáng sợ ấy, vì yêu ta nên hần giết mẫu thân ta, vì yêu ta nên muốn thương tổn ta, muốn ta đau đớn tuyệt vọng, muốn ta hận hần, vĩnh viễn không quên hần. Nếu lúc đầu ta không giữ hần ở cạnh ta, không cùng hần phát sinh tình cảm thì mọi chuyện sẽ không xảy ra theo hướng đó. Thì ra tất cả bất hạnh, đau đớn đều bắt nguồn từ ta. ”

Thu Thủy trầm mặc nhìn bầu trời, cô đơn nói :

- Không phải lỗi của ngươi, là do người đàn ông đó, hần quá yêu, cũng quá ích kỉ. Hần không gánh nổi hai chữ loạn luân nhưng lại không nỡ buông tay. Hần sợ ngươi quên hần, sợ rằng phải thấy ngươi yêu một người khác. Hần yêu đến điên loạn, cũng sợ đến tột cùng. Hần không thể, hoặc không dám có ngươi nhưng lại muốn níu giữ trái tim ngươi.

- Nếu lúc trước ta biết nguyên nhân của mọi chuyện, ta sẽ không bao giờ tìm hần, sẽ quên hần, quên sạch sẽ. Nếu lúc ấy hần dừng ngăn ta uống ly rượu đó ta sẽ không vì hần mà đau lòng, vì hần mà áy náy, sẽ không có cảm giác rằng ta nợ hần.

Cứ bày mưu tính kế trả thù vì muốn kết thúc nỗi oán hận trong lòng, không ngờ vết thương chẳng những không thể lành, còn ngày một sâu hơn, máu chảy đầm đìa. Đến cuối cùng, là ai rơi vào thống khổ, là ai giày vò ai ?

Hai người lặng lẽ lắng nghe âm thanh của màn đêm.

Quá khứ của Thu Thủy không mấy người hiểu được. Năm ấy nàng chứng kiến cả gia đình chết thảm, bản thân bị cưỡng hiếp, bị dày dọ, rồi lại được cứu thoát. Từ lâu nàng sống chỉ còn vì thù hận. Nếu không tình cờ gặp lại Chu Kính Chi, nàng chắc sẽ không bao giờ rửa tay gác kiếm, lui về ở ẩn như bây giờ. Nhưng hần cũng không còn ở cạnh nàng nữa, chỉ có nàng vẫn cố theo đuổi giấc mộng dang dở ngày ấy.

- Ta đôi khi tự nghi ngờ rằng đoạn hồi ức tốt đẹp giữa ta và hần có thực đã từng xảy ra không, nếu đúng là có thì vì sao hần lại tuyệt tình đến vậy. Khi ta sinh con, hần nói sẽ dùng cả phần đời còn lại để yêu thương ta và con, sẽ không để ta chịu thiệt thòi. Ngay cả khi cha hần vì ta mà gặp chuyện, mẹ hần tức giận nói sẽ từ mặt hần, hần cũng không nguyên ý chia tay ta. Vậy mà sau khi nữ nhân kia xuất hiện, chỉ một thời gian ngắn cũng có thể khiến hần vứt bỏ tình cảm gần chục năm trời, quên hết thề non hẹn biển trước đây. Hần bảo rằng ta tội nghiệt quá nặng, sẽ liên lụy đến tương lai của hần, của con. Hần nói ta không thích hợp trở thành thê tử của hần. Thực ra, quan trọng nhất là trong lòng hần đã không còn ta nữa. –Giọng nói của Thu Thủy dừng đứng nhưng lại cất chứa nỗi ưu thương.

Hần và nàng, đời này có lẽ duyên phận đã đoạn. Yêu, hận, mong nhớ, tất cả đều thật mệt mỏi. Dù sao cũng chẳng còn sống được bao lâu, cũng nên buông tay thôi.

(*)trích từ Ngộ hận đình ca

7. Chương 7

Đời người phải uống bao nhiêu rượu mới không biết say

Đời người phải say bao nhiêu lần mới không sợ bóng tối

Nét tiêu tụy giấu ở đuôi mắt em chẳng ai có thể nhìn thấu (*)

Thấm thoát đã đến Tết, vết thương của Tiêu Phàm tuy chưa hoàn toàn hồi phục nhưng cũng có thể làm các việc nhẹ nhàng như... bỏ củi, treo đèn lồng, gánh nước...

- Tại sao ta phải làm tất cả mọi việc ? –Hắn bắt mẫn gào lên.

Thu Thủy thần nhiên nói :

- Người nhìn xung quanh xem, ngoài người ra thì còn ai thích hợp hơn để làm mấy việc đó chứ. Ta là bà chủ ở đây nha, cho người ăn nhờ ở nhờ lễ nào còn phải phục vụ người, miễn đi !

- Người giúp việc ở đây chết hết rồi sao ?

- Tết nhất đến nơi phải cho họ đoàn tụ gia đình chứ, ta là bà chủ rất có lòng thương người đó.

Tiêu Phàm uất hận ném bó củi vào giữa sân, nhìn sang phòng bếp thì thấy Tế Tuyết đang loay hoay gói bánh.

- Người biết làm hả ? –Hắn nghi hoặc hỏi.

Nàng ngược mắt lên, vẻ mặt vô cùng đáng thương, cười khổ.

- Không biết ! Từ này tới giờ ta thử làm theo cách Thu Thủy dạy rồi nhưng vẫn không được.

Tế Tuyết thân là vương gia, bao năm sống trong cung điện xa hoa, có kẻ hầu người hạ, bảo nàng đi gói bánh thật sự là còn khó hơn đánh trận.

Tiêu Phàm ngồi xuống bên cạnh, từ tốn chỉ cách làm cho nàng. Tế Tuyết ngạc nhiên nhìn hắn, không ngờ rằng những việc này hắn cũng rất thành thạo.

- Là ai dạy người ?

- Lúc nhỏ ta đi theo một đám thợ mổ làm phục dịch. Những việc gì phải biết thì ta đều biết. –Hắn bình thần nói, vẻ mặt không lộ ra chút khổ sở nào.

Nàng biết câu chuyện của hắn chắc chắn vô cùng bi thảm. Những gia đình nghèo khó thường bán con cho các nhà giàu làm người hầu, tuy chỉ được một khoản tiền tương đối nhưng chí ít cũng biết con mình được ăn ở tử tế. Nếu bán con làm phục dịch cho thợ mổ sẽ được trả nhiều tiền hơn, có điều cuộc sống sau này của đứa trẻ chỉ có thể tùy vào may rủi. Trước mắt chờ đợi chúng là những ngày tháng làm việc quần quật từ sáng đến tối, còn thường xuyên trở thành bao cát để họ trút giận.

- Ngày ấy cơ cực vô cùng, ta luôn ghen tị vì sao có những kẻ chẳng cần làm gì cũng được ăn sung mặc sướng, còn ta làm việc luôn chân luôn tay, chẳng mấy khi được nghỉ ngơi lại phải sống cuộc sống không bằng chó lợn. Đám thợ mổ đó ăn cơm nhưng lại chỉ cho ta ăn củ mài, bọn họ bảo ta nếu muốn ăn cơm thì phải ngoan ngoãn nghe lời họ, làm mấy chuyện rất ghê tởm phục vụ họ. Ta đương nhiên là không đồng ý, cho dù khổ hơn nữa cũng sẽ không làm như vậy. Thế là ta thậm chí còn bị bỏ đói thường xuyên.

Tế Tuyết càng nghe lòng mày càng nhúu chặt lại. Ở Diêm quốc, trẻ em bị bán đi làm nô lệ đương nhiên phải nghe lời chủ, việc bị chủ bỏ đói đến chết hay đánh đập cũng là lẽ thường.

- Hôm ấy là sáng mùa đông, tuyết rơi rất nhiều, lấp kín cả khu mỏ, đám thợ mổ tạm thời phải nghỉ một ngày. Bọn họ đột nhiên nảy ra ý định tra tấn ta, đem lột sạch quần áo của ta, trói gô vào cọc rồi dùng roi da đánh lên người ta.

Lời nói của Tiêu Phàm gợi lên một mảnh kí ức từ rất lâu đã lạc mất của nàng, đứa trẻ cả người trần trụi tím tái vì lạnh, khắp nơi trên thân thể là vết roi xé rách da thịt, máu chảy đầm đìa, nhìn giống như một miếng giẻ tàn tạ cẩu bẩn.

- Một người trong hoàng thất đã ra tay cứu ta. Người biết đó là ai không ?

Nàng mặc áo khoác lông chồn màu trắng, đứng giữa trời tuyết, hai mắt sáng lấp lánh như thu hết tia nắng của mặt trời, dung mạo tuyệt thế khiến cho người ta nghi ngờ phải chăng là tiểu yêu hồ lạc tối. Phía sau là binh lính của Hàn Băng cung, ai cũng nghiêm nghị như tượng đá, tỏa ra khí thế uy nghiêm làm đám thợ mổ kinh hãi.

- Thả nó ra ! –Giọng nói trong trẻo mà lạnh lùng vang lên, tức thì một hộ vệ đi tới tháo dây trói cho Tiêu Phàm.

Cơ thể gầy yếu của hắn nằm gọn trong lòng hộ vệ. Tiêu Phàm được đưa về Hàn Băng cung chữa thương, tuy chỉ được ở chỗ của người hầu nhưng đối với hắn mà nói thì đó đã là đặc ân lớn nhất.

- Thì ra đó là người, vì sao lúc đầu không nói với ta ?

- Ta đã nói rồi, ta nợ người hay không người đâu có biết.

Những việc từ trước tới giờ hắn làm cho nàng hóa ra vì muốn báo đáp ơn cứu mạng ngày ấy.

- Sau đó chuyện gì xảy ra với người ? –Nàng đưa hắn về cung xong, sai người chăm sóc hắn thì cũng quên bằng chuyện đó.

- Người tiếp phẩm nhận ta làm con nuôi, rồi ta theo ông ấy rời khỏi phương bắc.

Nói đến đây, hắn ngừng lại không kể nữa. Nhìn vào mắt hắn, nàng cảm thấy dường như đó mới chỉ là bắt đầu ột câu chuyện dài, có một tảng băng chìm dưới đáy biển mà hắn đang cố không cho nàng biết.

Mọi người ai cũng có bí mật, vết thương sâu kín trong lòng khó khăn lắm mới có thể đóng vảy đương nhiên không muốn chọc vỡ.

Tế Tuyết lặng lẽ gói bánh cùng Tiêu Phàm, đột nhiên nàng nhớ ra một chuyện liền quay sang hỏi hắn.

- Nay, sao lúc ở kinh thành vừa nhìn thấy ta trong phòng người liền biết ta là nữ nhi ?

- Khụ... -Tiêu Phàm đỏ mặt ho lên vài tiếng, hắn không nghĩ đến chuyện đã qua lâu rồi mà nàng còn nhắc lại.

Thấy hắn chần chừ không trả lời nàng càng thêm hiếu kì.

- Nói đi chứ, sao người lại biết ?

- Cái này... nếu nói ra người nhất định sẽ tức giận. –Hắn liếc nhìn phản ứng của nàng, không khỏi chột dạ.
-Ta thấy không nói vẫn hơn.

Tế Tuyết lắc đầu.

- Không, ta sẽ không giận. Người mau nói đi !

- Thật chứ ? –Hắn dường như vô cùng nghi ngờ khả năng này, lúng túng giải thích. –Kì thực là ta không hề cố ý, người nhất định phải tin ta. Ta trốn ở trong kĩ viện theo dõi người, lúc người... thay quần áo, ta ...thật sự là vô tình thôi.

Nàng khẽ nhếch miệng cười lạnh.

- Vậy hả ?

Một thanh âm trầm thiết từ trong nhà bếp vọng ra làm người ta phải giật mình. Thu Thủy đang ngồi uống trà liền lắc đầu thở dài.

- Haiz... những người trẻ tuổi tinh lực thật dư thừa, ở trong nhà bếp lạnh lẽo như thế mà cũng ” làm” được !

Lúc Tiêu Phàm bước về phòng thì bất gặp ánh mắt kì quái của Thu Thủy. Hắn vội vã kéo lại cổ áo nhằm che đi vết răng hắn rõ trên cổ. Thu Thủy chép miệng.

- Tiêu Phàm ơi Tiêu Phàm, ta cứ tưởng người cao lớn như thế sẽ ” ở trên” chứ, hóa ra là cô vợ nhỏ bị người ta chèn ép.

Tiêu Phàm dở khóc dở cười bỏ vào phòng, làm sao giải thích được rằng hắn vô tình nhìn con gái nhà người ta thay quần áo, kết quả là bị cắn một phát. Đến trước gương, hắn kiểm tra vết thương trên cổ lại thấy nó đã thối lại, nhìn qua rất giống một dấu hôn, ái muội muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.

Hắn nhỏ giọng lầu bàu, chẳng qua là nhìn một chút, có mất mát gì đâu. Cái đêm Mã Dĩnh và Tế Diệc Hàn chết nàng còn ôm riết lấy hắn không chịu buông, rõ ràng là hắn chịu thiệt nha !

.30 Tết.

Tế Tuyết, Tiêu Phàm và Thu Thủy ngồi xung quanh nồi bánh đang sôi ùng ục. Củ cháy lép bép dưới đáy nồi, tỏa ra hơi nóng làm mặt ai cũng ửng hồng. Bầu không khí này thật khiến người ta cảm thấy ấm áp.

Trong ba người, chỉ có Tế Tuyết chưa bao giờ canh nồi bánh. Thu Thủy là tiểu thư khuê các, những ngày còn nhỏ mới thường nghịch ngợm theo những người trong bếp làm mấy việc này, khi nàng lớn lên thì mẫu thân không cho nàng tùy tiện như vậy nữa. Còn Tiêu Phàm, lúc sống cùng gia đình, nhà hắt nghèo đến nỗi cơm không có mà ăn, nói chi đến Tết. Sau này theo đám thợ mỏ làm phục dịch, lúc nào hắt cũng sống trong mệt mỏi, sợ hãi, chưa bao giờ hắt đón Tết thật sự.

Ba người họ, mỗi người một tâm tư, đều đem vết thương của mình giấu kín vào trong, cố gắng tìm lấy chút ấm áp trong đêm lạnh lẽo.

Đêm sang canh, pháo hoa nổ tung thành những chùm sáng rực rỡ trên nền trời, Thu Thủy cầm vò rượu lên, cùng ly với Tế Tuyết và Tiêu Phàm.

Rất lâu về sau, Tế Tuyết vẫn nhớ như in khoảnh khắc ba người họ ngồi cạnh nhau trong đêm giao thừa, không chúc tụng, không cười nói, chỉ đơn giản là cùng nhìn năm cũ trôi qua. Tuy rằng thời điểm mà người ta vẫn cho là thiêng liêng ấy qua đi một cách vô cùng nhạt nhẽo, Tế Tuyết vẫn cảm thấy không tệ cho lắm. Ít nhất thì năm nay nàng cũng không phải ở một mình.

Thu Thủy dường như đã say, lảo đảo đứng dậy hướng về phía hoa viên. Mái tóc dài và xiêm y tung bay trong gió, nhìn từ phía sau chỉ thấy cô đơn đến xé lòng.

Tiếng hát khàn khàn vang vọng trong đêm, cuồng ngạo, bi thương, mệt mỏi. Có lẽ chỉ vào những lúc không tỉnh táo, người phụ nữ mạnh mẽ ấy mới để lộ ra sự yếu đuối của mình.

Giang hồ cười ngạo tan ân oán

Nụ cười ai cũng giấu lưỡi dao

Hồng trần ngạo nghệ cười cô độc

Ta đâu với tới trái tim cao

Trăng vẫn sáng ngời đường muôn nẻo

Năm tháng trôi đi chẳng đổi lòng

Chẳng yêu được cũng chẳng thể buông tay

Không quên được tình cảm của người...

Đó là đêm yên bình cuối cùng mà ba người họ cùng trải qua.

Sáng hôm sau, Tế Tuyết vừa bước chân ra khỏi phòng liền thất kinh nhìn khung cảnh bên ngoài. Xác người chết ở khắp nơi, thân thể họ như bị thứ gì đó xoáy nát ra, máu chảy không ngừng. Mọi vật bị phủ trong màu đỏ tươi của máu giống như có một cơn lũ máu vừa tràn quét nơi này.

Trên hành lang, Thu Thủy và Tiêu Phàm ngồi cạnh nhau. Vết thương trên người Tiêu Phàm do vận động mạnh nên lại vỡ ra, hắt suy kiệt tựa người vào tường.

Thu Thủy quệt vết máu trên khóe miệng, thản nhiên nói:

- Hồng huyết thủy quả nhiên lợi hại, có thể một lúc giết sạch thập đại cao thủ của Xích Hồ môn.

Tiêu Phàm lạnh lùng liếc mắt về đồng thi thể trong hoa viên.

- Lũ khốn hèn hạ, nếu bọn chúng không hạ độc ngươi thì ta đã để cho chúng một con đường sống.

- Với thể trạng hiện giờ của ngươi mà dùng Hồng Huyết thủy, ta thấy ngươi mới không ình đường sống.

- Chẳng phải tại ngươi ngớ ngẩn bị chúng hạ độc nên ta mới phải ra tay sao

- Đồ dân như ngươi mà dám chê ta ngớ ngẩn hử, nếu ngươi không sợ đánh thức tiểu yêu nghiệt đang ngủ trong kia nên mới cố trong ba chiêu giết sạch bọn chúng thì có bị thương nặng như vậy không!

Trương đại phu đột nhiên lù lù xuất hiện.

- Vẫn còn sức cãi nhau, xem ra các ngươi còn lâu mới chết. –Ông đánh giá tình hình của hai người trước mặt, thấy Thu Thủy không có thương tích bên ngoài, còn Tiêu Phàm thì máu trên vai đã sớm tuôn ra như suối. –Lũ phiền phức này, sáng mồng một cũng không cho làng xóm được yên. Ồn cứu mạng kiếp này của ta các ngươi có làm trâu ngựa mấy kiếp cũng không báo đáp nổi.

Tiêu Phàm cười châm chọc.

- Lão yêu quái, ông ngày càng lợi hại nha. Ta còn chưa gọi mà ông đã biết đường tìm đến. Từ bao giờ giác quan của ông lại nhạy bén như cẩu thê?

Bàn tay nhăn nheo của Trương đại phu liền túm lấy tai hắn, giật mạnh một cái.

- Tiểu tử hỗn láo, nếu không phải tiểu công tử xinh đẹp kia chạy tới tìm ta thì có biểu vàng ta cũng không thèm để ý hai ngươi.

- Ai da... đau! Lão yêu quái, ông nhớ đấy.

Tế Tuyết đứng sau ôm hộp thuốc của Trương đại phu, bắt đầu nói:

- Đại phu, hai người họ bị thương không nhẹ đâu, ông mau xem đi!

Tối hôm ấy, Tế Tuyết cùng Tiêu Phàm sắp xếp hành lý xong thì Thu Thủy cũng đã chuẩn bị rời đi.

- Lần này làm liên lụy hai người rồi. –Thu Thủy áy náy nói. –Châu công tử, miếng ngọc này người giữ dùm ta. Tối phương bắc nhất định sẽ qua sông Lệ, phiền người ném nó xuống sông.

Tế Tuyết ngắm nhìn miếng ngọc bội màu xanh, một mặt khắc chữ Thủy, mặt còn lại khắc chữ Chi, nhất định là vật hẹn ước giữa Thu Thủy và Chu Kính Chi. Nàng cẩn thận đút nó vào trong áo.

- Được, sẽ làm theo lời người. Thu Thủy, bây giờ người định đi đâu?

- Tối Sa trấn, nơi đó có bằng hữu của ta, tạm thời có thể ẩn thân một thời gian.

Sa trấn xuôi về phương nam, ngược với hướng của Tế Tuyết và Tiêu Phàm. Lần chia tay này không biết đến khi nào mới có thể gặp lại.

Tiếng móng ngựa chạm lên mặt đường trong đêm tối trở nên vô cùng rõ ràng. Tế Tuyết hoàn toàn không tập trung vào việc cưỡi ngựa, đầu óc nàng mông lung suy nghĩ, nàng luôn cảm thấy trong lời nói của Thu Thủy có cái gì đó không hợp lí. Cô ấy nói muốn đến Sa trấn. Sa trấn, Sa trấn...

Nàng vội vã ghì cương ngựa. Tiêu Phàm ngạc nhiên cũng dừng lại.

- Có chuyện gì thế ?

- Tiêu Phàm, Thu Thủy không thể đến Sa trấn được. Trên đường ta đến kinh thành nghe nói cả vùng An Bang đều bị dịch bệnh chết rất nhiều người, hiện giờ chẳng khác nào vùng đất ma, không có ai sinh sống. Sa trấn cũng thuộc An Bang.

Tiêu Phàm bực mình nói :

- Phải ngăn đồ ngốc đó, cô ta to đầu nhưng có biết gì về phòng bệnh đâu, khéo tới đấy cũng nhiễm bệnh luôn

Hai người vội vã phi ngựa quay lại thì đã không thấy bóng dáng của Thu Thủy nữa. Trên núi Phù Vân đột nhiên xuất hiện rất nhiều chấm sáng, giống như có một đoàn người đang cầm đuốc ở trên đó. Nghe thấy tiếng vỗ cánh của một con cú mèo khổng lồ Tiêu Phàm bất giác kêu lên.

- Hồng rồi, bọn họ đều đã đến đây.

- Ai ?

- Những người muốn bắt Thu Thủy.

Trời tối nên phải mất gần hai canh giờ Tế Tuyết và Tiêu Phàm mới lên được trên núi. Vừa đi nàng vừa nhủ thầm, sẽ không sao đâu, võ công của Thu Thủy tốt như vậy, cô ấy nhất định không có chuyện gì. Khi đã tới gần, Tiêu Phàm rất nhanh ôm lấy Tế Tuyết, lặng lẽ di chuyển lên trên một tảng đá cao để quan sát.

Có khoảng năm mươi người đang ở trên núi, ai cũng mang vũ khí, dáng vẻ từ nhô nhô hào sảng đến thô lỗ xấu xí, tất cả đều có đủ.

Khung cảnh đầm máu ấy nàng suốt đời cũng không thể quên. Thi thể của Thu Thủy nằm trên nền đất rừng lạnh lẽo. Người đàn ông áo tím cầm trên tay chiếc đầu của Thu Thủy, mái tóc dài bết dính lại vì máu.

Bàn tay của Tiêu Phàm che mắt nàng.

- Đừng nhìn !

Nàng có thể nhận ra sự run rẩy trong giọng nói của hắn. Hắn kéo nàng áp mặt vào ngực mình, nói nhỏ :

- Người lập tức rời khỏi đây ! Đi thật nhanh, rõ chưa ?

Nàng biết hắn muốn làm gì, nhưng bọn họ đông như thế, một mình hắn có thể thay đổi cái gì đây.

Tế Tuyết biết mình ở lại chỉ làm vướng tay hắn, mà nàng càng không có khả năng cản hắn lại. Khi nàng định gật đầu thì một bóng đen đột nhiên xuất hiện bên cạnh hai người họ.

- Tiêu công tử, Châu công tử ! –Người gác cửa ở Mai Hồng viện mỉm cười hiền lành với Tế Tuyết và Tiêu Phàm.

- Nhị Ngưu, người sao lại tới đây ? –Tiêu Phàm ngạc nhiên hỏi hắn.

Nhị Ngưu vẫn giữ vẻ mặt ôn hòa, sau đó nhanh như chớp điểm huyệt đạo của Tiêu Phàm. Hắn bình thản nói :

- Hai vị công tử, Thu Thủy cô nương đã dặn dò ta không được để hai vị tham gia vào chuyện này.

Một người gác cửa bình thường ở kỹ viện hóa ra lại lợi hại như vậy, Tế Tuyết không khỏi kinh ngạc. Nàng nhìn khuôn mặt tức giận, gân xanh nổi đầy trên trán của Tiêu Phàm thì bất giác lo lắng thay cho Nhị Ngưu.

- Nhị Ngưu, người có thể không quan tâm Thu Thủy chết như thế nào, nhưng ta thì có. Mau giải huyệt đạo cho ta !

Nhị Ngưu bất đắc dĩ lắc đầu.

- Tiêu công tử, với cơ thể hiện nay mà dùng Hồng Huyết Thủy thì công tử sẽ chết chắc. Thu Thủy cô nương đã biết trước công tử sẽ quay lại nên mới để ta ở đây.

- Nếu ta không dùng người sẽ giải huyệt cho ta ?

- Ở kia toàn cao thủ võ lâm, không dùng Hồng huyết thủy công tử làm sao hạ bọn họ đây ? Chuyện này hai vị cứ nên đứng ngoài thì hơn.

Tiêu Phàm nhếch miệng cười lạnh.

- Nhị Ngưu, người thật sự định mặc kệ Thu Thủy ?

- Ta đã thề rằng sẽ không trái ý cô ấy, huống chi quyết định của Thu Thủy là chính xác, bọn họ tập trung đông đảo như vậy, liều mạng xông vào cũng chẳng ích gì.

- Đồ hèn ! –Tiêu Phàm giận dữ mắng Nhị Ngưu. Sau đó hắn đột nhiên trở nên âm trầm. –Nói cho ta, làm sao bọn họ phá được Cửu thủy diệu linh quang ?

Bộ kiếm pháp đó chín chiêu thức biến hóa khôn lường, chưa từng có ai hóa giải được nó. Thiên hạ đồn đại rằng trừ phi tìm được bí kíp Hư phong đã thất truyền của Chu gia, nếu không thì e rằng tất cả những người muốn thử đối đầu với Dạ Lan đều sẽ thành oan hồn.

- Họ có được bí kíp Hư phong của Chu gia. Chu Kính Chi đã giao nó ra.

- Không thể nào, làm sao hấn... -Tiêu Phàm gần như không thể tin vào những gì Nhị Ngưu nói.

Tế Tuyết tuy sống ở phương bắc nhưng mấy tin tức này nàng cũng có chút hiểu biết. Xem ra lần này cái chết của Thu Thủy do một tay Chu Kính Chi góp sức.

Thu Thủy rốt cục đã có lỗi gì với hấn ? Cô ấy vì hấn mà buông bỏ tất cả ân oán giang hồ, vì hấn mà chấp nhận sinh con đẻ cái. Nếu Thu Thủy có sai lầm thì đó chính là đã yêu hấn, yêu một kẻ bội nghĩa bạc tình.

- Nhị Ngưu, giải huyết cho ta ! -Tiêu Phàm lạnh lùng nói.

Nhị Ngưu vẫn kiên quyết lắc đầu.

- Công tử hà tất phải lãng phí mạng sống như vậy ? Thu Thủy cô nương đã như ngọn đèn cạn dầu, sinh mệnh vốn dĩ chẳng thể kéo dài được bao lâu nữa. Cho dù hôm nay không bị vô lâm vây bắt thì cô ấy cũng không qua nổi tháng giêng này đâu. Ngay cả chuyện hậu sự cô ấy đều dặn dò ta cẩn thận rồi.

Tế Tuyết không buồn để ý đến hai người đang tranh cãi, nhảy xuống khỏi tảng đá, đến gần chỗ đám đông. Nàng luôn đến muộn, không hiểu vì sao mỗi khi muốn cứu ai đó thì kết quả lại là phải chứng kiến người đó chết thảm.

Đêm lạnh lẽo, khu rừng đầy mùi máu tanh. Thiếu niên khoác áo lông màu trắng, dung mạo tuyệt diễm xuất hiện từ bóng tối. Dưới ánh trăng mờ ảo, cả người nàng giống như phát ra ánh sáng bàng bạc.

Mọi người không hẹn đều tự hỏi, nơi này phải chăng có yêu hồ ?

Nàng dừng lại trước mặt nam nhân áo tím, cởi bỏ chiếc áo khoác ngoài rồi dùng nó bọc lấy chiếc đầu của Thu Thủy. Người đàn ông sưng sờ nhìn nàng, vô thức buông tay.

Nhị Ngưu cũng đi theo nàng từ lúc nào, hấn lấy một tấm vải lớn đã chuẩn bị sẵn, đặt thi thể Thu Thủy vào trong rồi vô cùng nhẹ nhàng ôm vào lòng.

Người phụ nữ xinh đẹp nhưng kì quặc thường bắt nàng chơi cờ cùng đã không thể tỉnh lại được nữa.

Gương mặt cô ấy lúc nào cũng mang một vẻ bi thương khiến người ta đau lòng.

Một nam nhân thô lỗ đột nhiên lên tiếng :

- Các ngươi là ai ? Ai cho phép các ngươi tự tiện mang xác ả đi ! Dạ Lan tội ác tày trời, phải đem treo ả ở cổng thành để răn đe bọn hắc đạo.

Cô ấy chết rồi, đã chết rồi vì sao còn không thể buông tha !

Cơn gió lướt qua mang theo mùi xạ hương và hổ phách hòa lẫn vào nhau. Nàng nhìn bóng tối bao trùm khu rừng, con người màu bạc lóe lên tia tàn nhẫn.

Tế Tuyết đột nhiên nở nụ cười lu mờ nhạt nguyệt, đôi mắt lấp lánh cong cong như vàng trắng khuyết màu bạc.

- Nếu ta cứ muốn mang cô ấy đi thì sao ?

- Phải bước qua xác ta ! -Gã hung hăng đe dọa.

Nàng thản nhiên gạt đầu.

- Được ! Còn kẻ nào muốn để bọn ta bước qua xác thì mời ra mặt luôn !

Một số người không cam lòng liền bước lên phía trước. Tế Tuyết nhìn khắp một lượt, cười khê.

Ánh mắt màu bạc của nàng dừng lại ở góc tối, đối diện với đôi đồng tử đỏ tươi khát máu của kẻ đang ẩn trong bóng đêm. Thứ mùi của hổ phách và xạ hương ấy chỉ có trên người hấn.

- Giết bọn họ, bản đồ đến Bất Tử thành sẽ là của ngươi ! -Giọng nói lạnh lùng vang lên làm bầu không khí phút chốc ngập tràn khiếp sợ.

Người đeo mặt nạ bước ra từ bóng tối. Gương mặt giấu sau chiếc mặt nạ bạc khiến người ta không thể trông được biểu tình của hắn, nhưng đôi đồng tử đỏ tươi màu máu đã báo trước hắn không phải danh môn chính phái gì.

Chỉ một tích tắc, khi ai nấy còn chưa kịp hiểu tình huống đang diễn ra thì những kẻ bước lên muốn ngăn cản Tế Tuyết đều đã đầu lìa khỏi cổ. Thân hình cao lớn không đầu vẫn đứng nguyên tại chỗ, máu phun ra như suối.

Tập hợp ở đây đêm nay toàn vô lâm cao thủ. Vậy mà người đeo mặt nạ kia ra tay lúc nào, dùng vũ khí gì không ai hay biết. Bọn họ vừa khiếp sợ lại vừa tức giận.

Người đeo mặt nạ chứng kiến biến chuyển của đám đông, lạnh lùng bỏ thêm một câu.

- Cứ tới thêm vài người đi, ta không ngại phiền đâu !

Cục diện đột nhiên trở nên vô cùng hỗn loạn. Người đeo mặt nạ ra tay tàn độc như vậy khiến cho rất nhiều nhân sĩ vô lâm tức giận, một loạt rút vũ khí tấn công hắn.

Nhân lúc không ai chú ý, Tế Tuyết và Nhị Ngưu nhanh chóng rời đi. Hai người đến gần chỗ Tiêu Phàm, Nhị Ngưu giải huyết đạo cho hắn, bình thần nói :

- Tiêu công tử, đi thôi !

Tiêu Phàm lặng lẽ rời khỏi chỗ, đưa tay giành lấy thi thể Thu Thủy. Hắn đột nhiên liếc mắt về phía đám đông.

Tế Tuyết quay đầu lại, nhìn thấy một người đàn ông vô cùng tuấn mỹ đang nhìn theo bọn họ, bên cạnh là người phụ nữ xinh đẹp.

- Hắn là Chu Kính Chi ? -Trực giác mách bảo nàng rằng đây nhất định là người mà Thu Thủy yêu.

Tiêu Phàm dường như không muốn thấy kẻ đó thêm một chút nào, hắn quay lưng bỏ đi.

Cơn tức giận giống như sóng thần không gì cản nổi, nàng bất chấp tiếng gọi của Tiêu Phàm, đi xuyên qua đám đông hỗn loạn, tới trước mặt Chu Kính Chi.

- Trước khi mất Thu Thủy có thứ này giao lại cho ta.

Hắn ngơ ngàng nhìn nàng, trong đôi mắt sâu thẳm gợn lên từng cơn rung động mãnh liệt.

Tế Tuyết đưa miếng ngọc bội về phía hắn. Chu Kính Chi run rẩy giơ tay ra muốn đón lấy thì nàng bất ngờ ném nó vào đồng lửa đang cháy hừng hực.

- Người không xứng !

Hắn căn bản không xứng với tình cảm của Thu Thủy, không xứng để Thu Thủy nặng lòng suốt nhiều năm.

Nàng nói xong liền quay lưng bỏ đi. Hành động này thật sự rất trẻ con, nàng biết rõ như vậy nhưng không sao kiềm chế được.

Xin lỗi, Thu Thủy, ta không chờ được đến lúc tới sông Lệ mới ném nó đi, người sẽ không trách ta chứ ?

(*) trích Lạc hoa

8. Chương 8

Thời gian không ngừng trôi, xoay vòng lại những tháng ngày xưa

Những thay đổi khác cốt, không phải quá xa vời

Dẫu có thêm một vạn năm, mối thâm tình cũng không phai nhòa

Tình lan rộng như ngọn lửa

Kí ức là sợi dây dài mãi luẩn quẩn nơi chân trời

Những lúc nổi trôi cứ ngỡ tình đậm sâu nhưng duyên lại mong manh

Nàng lại xuất hiện, ta đã nhìn thấy lời thề nguyện

Lời hứa hẹn ở giữa trời và nước

Quay đầu nhìn lại không hề xa xăm

Ánh mắt lưu luyến, kiếp này không đổi (*)

Tại một nơi cách Mộc thành 50 dặm, cột khói trắng xóa cuộn cuộn bốc lên cao, đám lửa cháy hừng hực đem thi thể của Thu Thủy biến dần thành tro bụi.

Tế Tuyết lặng lẽ thu nhặt tro cốt của Thu Thủy, không nhin được hỏi Nhị Ngưu:

- Cô ấy thật sự muốn làm như vậy ư ? Nếu đem tro cốt của cô ấy rải đi tức là sau này cô ấy không có chỗ nào để về cả.

- Thu Thủy nói lúc sống đã không có nhà, chết rồi còn cần nhà làm gì. Cô ấy muốn tan vào dòng sông, để nước sông rửa trôi mọi oán hận.

Sông Lệ hiền hòa mang theo những cánh hoa mai mỏng manh. Con sông này đúng là rất đẹp, hai bên bờ hoa mai nở trắng xóa. Nghe nói Thu Thủy và Chu Kính Chi đã gặp nhau bên dòng sông này, cũng vào một ngày bầu trời đầy cánh hoa bay.

Ngày ấy có ai ngờ rằng kết cục về sau lại là oán hận đến tột cùng, hẹn ước càng đẹp thì càng dễ tan thành tro bụi.

Tế Tuyết mở nắp bình tro, từ từ đổ xuống dòng sông. Khi nàng thả chiếc bình rỗng không chìm vào trong nước thì tiếng vỗ ngựa dồn dập vang lên.

Chu Kính Chi từ trên ngựa nhảy xuống, hai bàn tay quần băng trắng có lẽ vì nắm dây cương quá lâu nên máu tứa ra ướt đầm. Hắn sắc mặt vô cùng hoảng hốt, hai mắt trũng sâu, râu ria lởm chởm giống như đã già đi hai mươi tuổi.

- Nàng đâu?

Mọi người đều hiểu “nàng” mà hắn nhắc đến là ai. Tế Tuyết im lặng, đưa mắt về phía dòng sông. Chu Kính Chi ngay lập tức hiểu ra, hắn đột nhiên lao đến bờ, vốc hai tay bị thương xuống nước, dòng nước cứ thế chảy qua tay hắn.

- Chẳng có gì cả, nàng đi đâu rồi, nàng đi đâu rồi? –Hắn liên tục lẩm bẩm câu hỏi ấy.

Nhìn Chu Kính Chi bây giờ không còn chút dáng vẻ nào của Thánh diện công tử. Hắn giống như một người điên nhìn dòng sông lững lờ trôi rồi nói những câu vô nghĩa. Nếu hắn đối với Thu Thủy vô tình thì vì sao còn trở thành như vậy?

Tiêu Phàm quay người bước đi, một câu cũng không nói. Có những chuyện chỉ cần nhìn cũng có thể đoán được vài phần. Thu Thủy đã chết, dù giữa hai người họ là yêu hay hận cũng chẳng thay đổi được gì nữa.

Khách điểm về đêm vô cùng tĩnh lặng. Cảnh vật chìm trong sắc vàng nhạt của ánh trăng.

Tế Tuyết tựa người vào lan can, lắng nghe tiếng đàn tranh từ xa vọng đến, da diết mà thê lương.

“Từng thêm đá xanh bên lối cũ

Chỉ một đêm đã trải kiếp ba sinh

Chuyện xưa đã quên ai sẽ nhắc

Mai trắng lác đác rơi

Gió tây thổi như muốn nghe lời thì thầm của ai

Khiến nỗi tương tư hóa đất bùn”

Nàng buông một tiếng thở dài, đôi mắt xám chú mục vào ánh đèn thấp thoáng phía xa. Lúc trước nàng cũng thường chơi đàn, có điều sau này không còn muốn chơi nữa. Bởi vì hề nhìn thấy cây đàn thì lại nghĩ đến những chuyện đau lòng.

Thật kì lạ, gần đây nàng rất ít khi nhớ đến Diệc Hàn, khác hẳn với ba năm qua, không ngày nào là không nghĩ đến hắn. Có thể vì hắn đã chết, cũng có thể vì nàng đối với hắn không còn yêu cũng chẳng còn hận.

Đã từng có thời gian nàng lấy việc trả thù hắn làm lí do tồn tại, nhưng khi chính tay nàng đẩy hắn vào địa ngục thì nàng mới nhận ra mình cũng đã rơi xuống đấy, không sao thoát ra được. Ở nơi nào đó trong tim dường như có một lỗ hổng rất lớn, từ đó từng cơn lạnh buốt tràn ra, ngấm vào tận xương tủy.

Chiếc áo lông màu trắng đột nhiên phủ lên người Tề Tuyết. Hơi thở ấm áp của Tiêu Phàm bao bọc xung quanh nàng. Hắn luôn thích xuất hiện từ phía sau rồi hỏi nàng một câu vu vơ nào đấy.

- Suy nghĩ linh tinh gì?

Khi nàng quay đầu lại nhìn hắn, Tiêu Phàm chợt thất thần. Dưới ánh trăng, dung nhan nàng trở nên mờ ảo, đẹp ma mị mà mong manh, tưởng như hắn chỉ cần chạm vào liền tan vỡ.

- Tiêu Phàm, có ai đang đợi ngươi không? –Nàng cũng chẳng hiểu vì sao lại hỏi hắn như thế, có thể vì bản thân nàng quá cô đơn nên bắt đầu trở nên tò mò.

Hắn cầm lấy bàn tay nàng, nhẹ nhàng đặt môi lên những ngón tay trắng muốt. Tề Tuyết không phản kháng, đối với loại hành động này của Tiêu Phàm nàng đã quá quen thuộc, nói không chừng hắn bị bệnh thích bàn tay của người khác giống như thú nuôi trong nhà thường thích ôm chân chủ.

- Trước đây có một người, nếu người đó còn sống có lẽ cũng sẽ đợi ta. Nhưng bây giờ... không có ai cả.

Người đó trong lòng hắn rốt cục là ai?

Nàng đột ngột rút tay về, chẳng hiểu sao lại thấy không thoải mái. Cho đến giờ quá khứ của Tiêu Phàm vẫn còn rất nhiều bí mật, suốt thời niên thiếu của hắn phải có bóng dáng của người con gái khác, người mà hắn từng yêu.

- Ngươi có thấy cô đơn không? Mỗi buổi sáng thức dậy chợt nhận ra chẳng có ai mong mình tỉnh dậy, cho dù đi xa cũng không có ai chờ đợi, chẳng có ai vì mình mà đau lòng, giống như người chỉ là một hạt cát, không có chút ý nghĩa nào cả.

Tiêu Phàm cau mày, bàn tay thon dài bắt lấy cằm nàng, ép nàng nhìn thẳng vào mắt hắn.

- Sao ngươi biết không có ai vì ngươi mà đau lòng? Ta mong ngươi tỉnh dậy vào buổi sáng, ta chờ đợi ngươi chú ý đến ta, ta vì ngươi mà đau lòng. Cho dù ngươi là một hạt cát thì bay vào mắt cũng có thể làm ta rơi nước mắt. Tại sao ngươi không hiểu, lẽ nào ta đối với ngươi không có chút ý nghĩa nào?

Nàng sững sờ không thốt nên lời. Hắn quan tâm đến nàng, lo lắng cho nàng, nhưng đó đều là vì nàng từng cứu hắn, nàng chưa bao giờ nghĩ Tiêu Phàm lại có tình cảm với mình.

Hắn bắt nờ hôn nhẹ lên trán nàng khiến trái tim nàng đột nhiên lỡ một nhịp.

- Ngươi làm gì thế, nam nữ thụ thụ bất thân! –Nàng luống cuống đến mức nói mà chẳng kịp suy nghĩ.

Tiêu Phàm làm như gió thoảng qua tai, không những không cách xa nàng còn kéo nàng dựa sát vào hắn, cười đầy mê hoặc.

- Hai chúng ta ôm cũng ôm rồi, giường cũng chung rồi, cái gì nên thấy ta đều đã thấy, bây giờ mới nói câu ấy có phải quá trễ không? –Giọng nói trầm thấp chờn vờn bên tai khiến cho đầu óc nàng trở nên hỗn loạn.

Gương mặt hần ngày càng gần, đôi mắt hoa đào đen tuyền như ẩn chứa hai ngọn lửa nóng bỏng làm nàng sợ hãi, vô thức muốn thoát ra. Mùi hương gỗ và hương hoa cỏ vây bọc lấy nàng, môi hần mềm mại mà ấm áp.

Tâm trí nàng hoàn toàn trống rỗng, đến khi tiếng nói bất mãn của Tiêu Phàm vang lên thì nàng mới thanh tỉnh.

- Khi hôn ít nhất nàng cũng phải nhắm mắt chứ!

Hôn? Hần vừa mới hôn nàng. Sau một khắc cứng đờ người, Tế Tuyết vừa xấu hổ vừa tức giận hét lên:

- Tiêu Phàm, người đi chết đi, người... ưm...

Tiêu yêu nghiệt là ai? Chính là con hồ li xảo quyệt ăn thịt không nhả xương. Bao nhiêu lời tức giận của nàng đều bị hần tham lam nuốt hết vào bụng.

Hai tay nàng lúc đầu muốn đẩy hần ra nhưng sau đó lại mềm nhũn, mặc hần xâm lược. Khi môi hần vừa tách khỏi thì nàng vội vàng hít lấy làn không khí lạnh lạnh, cổ bình ổn trái tim đang loạn nhịp.

Hần dường như chưa thỏa mãn còn ngậm lấy vành tai nàng đùa cợt.

- Lạ thật đấy, tính tình nàng lạnh nhạt mà sao miệng nàng lại ngọt như vậy, hại ta suýt chút nữa không dừng lại được.

- Vô sỉ! Người muốn chết phải không? –Nàng tốt xấu gì cũng là vương gia vậy mà hần không thêm kiêng dè.

- Chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu. Tốt nhất nàng đừng dọa ta, ta nhất gan lắm, nếu ta đột nhiên sợ chết thật thì việc gì nên làm ta sẽ làm luôn đấy.

Biến thái, người này đúng là quá mức biến thái, nàng tuyệt nhiên không phải đối thủ của hần.

Tế Tuyết cuối cùng đã làm một việc mất hết mặt mũi, đó là bỏ chạy bán sống bán chết về phòng, đóng tất cả các cửa, còn cẩn thận kéo bàn chặn ở cửa ra vào để phòng kẻ xấu đột nhập.

Nằm ở trên giường, nàng lẩn qua lẩn lại đến chóng cả mặt mà vẫn không ngủ nổi. Tiêu Phàm hôm nay chắc chắn ăn bậy bạ gì đó nên phát điên rồi. Hần ngày thường tuy ngả ngớn lả lơi nhưng chưa bao giờ mạo phạm nàng đến mức này. Còn nàng nữa, đầu nàng cũng hồng luôn rồi, nếu không thì vì sao khi hần hôn nàng lại không có cảm giác chán ghét, thậm chí còn chìm trong mùi hương gỗ tỏa ra từ hần.

Lẽ nào...nàng đã thích hần?

Tế Tuyết ngay lập tức gạt bỏ giả thiết này. Nàng không thích hần, chắc chắn là không thích. Chuyện tối nay đều tại ánh trăng. Do trăng quá sáng nên gương mặt hần mới đẹp đến mê hoặc như vậy. Do ánh trăng nên đầu óc nàng không bình thường, bị khí chất yêu nghiệt của hần làm mù mị. Tốt nhất từ giờ nàng sẽ tránh xa hần, nam sắc là tai họa, tai họa!

Mất cả đêm để tự thuyết phục bản thân rằng Tiêu Phàm chẳng qua là đột ngột lên cơn điên còn mình thì đã mất trí trong chốc lát, Tế Tuyết hầu như không ngủ được, mãi tới gần sáng nàng mới thiếp đi.

Lúc nàng tỉnh dậy thì mặt trời đã lên cao. Nàng mệt mỏi mở mắt ra, ngay lập tức nhận thấy có người đang ung dung đứng ngắm cảnh bên cửa sổ.

- Người... sao người lại vào đây? –Nàng ngớ ngẩn thật, chặn cửa ra vào thì có ích gì, hần hoàn toàn có thể lên theo lối cửa sổ.

Tiêu Phàm thản nhiên đến ngồi xuống giường nàng, đôi mắt hoa đào không chút giấu diếm liếc nhìn cái cổ trắng nõn lộ ra bên ngoài lớp áo ngủ.

- Ta thấy nàng ngủ lâu quá nên lo lắng thôi. Hai mắt nàng sao vậy, trông nàng như con gấu trúc ấy.

Hừ, còn không phải công lao của hần chắc.

- Ta vẫn khỏe, người mau ra ngoài đi! –Nàng lạnh lùng đuổi khách.

Hần tỏ vẻ đáng thương nói:

- Đừng như vậy, ta phải dậy từ rất sớm vì có chuyện quan trọng muốn nói với nàng đấy.

- Ta nghe đây.

Tiêu Phàm hít một hơi rồi trịnh trọng tuyên bố:

- Tế Tuyết, hai chúng ta đều là người lớn, cần phải sống có trách nhiệm. Chuyện tối qua ta sẽ chịu trách nhiệm với nàng.

Có phải nàng quá mệt nên nghe nhầm không, hắn đang nói gì thế?

- Tiêu Phàm, người bệnh hả?

Hắn bắt mắt hừ lạnh một tiếng.

- Ta rất bình thường, nam tử hán đầu đội trời chân đạp đất, dám làm dám chịu.

Nghe thật giống như nàng ăn vạ hắn. Đừng nói là nàng vốn không có ý nghĩ đó, cho dù có thì với thân phận của nàng đến bất đắc dĩ một nam nhân phải chịu trách nhiệm với mình đúng là chuyện nực cười.

- Bỏ đi, ta không để tâm đâu, coi như bị muỗi cắn, quên đi! –Nàng hết sức hào phóng xua tay bỏ qua.

Hắn ngược lại tiếp tục đuổi cùng giết tận.

- Nàng thấy không có gì nhưng ta thì có. Ta không chịu trách nhiệm với nàng cũng được, vậy nàng phải có trách nhiệm với ta.

Hình như nàng đã ngủ lâu tới mức sinh ảo giác. Tiêu yêu nghiệt đang quay lại ăn vạ nàng, không thể nào, hắn là nàng nghe nhầm hoặc đây chỉ là một giấc mơ quái quỷ nào đó.

- Đừng nhắm mắt nữa, nàng đang tỉnh, không phải mơ đâu.

Tế Tuyết cuối cùng chịu hết nổi mà phun ra:

- Tiêu Phàm, mau nói thật cho ta biết, người ăn phải cái gì có độc nên đầu người bị hư rồi đúng không? Ta gọi đại phu cho người, may ra còn kịp.

Hắn nhăn mày bực bội.

- Ta không sao hết, nàng đừng đánh trống lảng. Ta nghiêm túc hỏi nàng rốt cuộc có chịu trách nhiệm với ta không?

Thật lợi hại! Nàng sống mười mấy năm trên đời cũng chưa gặp qua người nào xoay chiều nhanh như hắn. Lúc này rõ ràng hắn hiên ngang tuyên bố sẽ có trách nhiệm với nàng, bây giờ lại kêu nàng phải có trách nhiệm với hắn. Đừng nói là nam nhân vốn không có cái gì là trịnh tiết, cho dù có thì Tiêu Phàm cũng mất từ lâu rồi, làm sao đến lượt nàng chịu trách nhiệm chứ.

- Tiêu Phàm, người phát điên gì vậy, thật ra là người muốn gì?

Hắn đột nhiên kéo nàng vào lòng mình, ánh mắt sâu thẳm như muốn hút cả linh hồn nàng.

- Tế Tuyết, ta không tin nàng chưa từng cảm nhận được tâm ý của ta. Ta muốn biết nàng đối với ta là như thế nào?

Nàng bị thái độ của hắn làm bối rối.

- Ta coi người như... bằng hữu.

- Nhưng ta không coi nàng như vậy. Nàng đối với ta quan trọng hơn thế rất nhiều, vì nàng ta đã trở mặt với người ấy.

- Người ấy là ai?

Có phải là người mà hắn yêu không?

- Quên đi, ai cũng vậy, không quan trọng đâu. –Hắn nghiêm túc nhìn nàng –Hãy suy nghĩ kĩ lần nữa được không, ta đợi câu trả lời của nàng.

Hắn dứt khoát bước ra khỏi phòng, bỏ lại nàng với một mớ hỗn độn trong đầu.

Con cá hấp chẳng có thù oán gì với Tể Tuyết, tuy nhiên nó đã bị gãy đến nát bét bởi vì nàng hoàn toàn không có tâm trạng ăn uống.

Nàng càng suy nghĩ càng tức giận. Hắn hỏi nàng đối với hắn như thế nào, hắn không có mắt chắc, chuyện đó mà cũng không biết.

Hàn Băng cung của nàng là nơi người ta có thể ra vào tùy tiện sao, tên nàng ai cũng có thể gọi sao. Tiêu Phàm thích đến thì đến, thích đi thì đi. Lúc bình thường hắn gọi nàng là Tể Tuyết, khi nào muốn mả mai mới phun ra hai chữ vương gia, nàng chưa bao giờ trách móc hắn. Người ở Hàn Băng cung thấy hắn đều cúi đầu, một điều Tiêu công tử, hai điều Tiêu công tử. Mặc dù ngoài miệng nàng đuổi hắn nhưng mỗi lần hắn lưu lại đều cho hắn ở trong phòng thượng hạng, người hầu liên tục túc trực bên ngoài, hắn cần gì có đấy, đãi ngộ còn cao hơn cả Triển Vân –tổng quản của nàng. Nếu không phải nàng dung túng thì hắn có thể tự do thoải mái như vậy sao?

Tiêu Phàm đúng là đồ đầu đất, nếu hắn có chút trí khôn thì chỉ cần dùng đầu ngón chân mà nghĩ cũng biết nàng đối với hắn...nàng đối với hắn...

Chiếc đĩa trên tay Tể Tuyết rơi đánh cạch xuống bàn. Nàng đối với hắn... sẽ không phải là đã để ý từ hơn một năm trước rồi chứ?

- Không đâu, không thế nào! –Nàng lẩm bẩm tự trấn an chính mình.

Nếu không thích hắn, vậy vì sao mỗi lần hắn xuất hiện đều rất vui mừng, vì sao ngoài miệng phàn nàn nhưng lại luôn mặc kệ hắn làm loạn, vì sao lại khó chịu khi hắn thân mật với đám a hoàn?

- Ah... không nghĩ nữa, càng nghĩ càng loạn! –Tể Tuyết bực bội hét lên.

Mặt trời lười biếng rất nhanh đã khuất bóng. Khi tiểu nhị gõ cửa dọn cơm tối thì nàng vẫn đang chán nản nằm trên giường.

- Ta không ăn, không cần dọn!

- Vì sao không ăn tối? Cơm trưa hầu như không ăn, cơm tối cũng không ăn, nàng định biến thành xác khô à? –Tiêu Phàm bất thành linh xuất hiện bên cạnh nàng, giọng hắn trầm xuống chứng tỏ hắn rất không hài lòng.

Tể Tuyết giật mình lăn ra xa hắn, ổn định lại tinh thần hỗn loạn. Cái kiểu đột kích này không sớm thì muộn cũng làm nàng đau tim.

- Ta không thấy đói.

- Không muốn ăn?

- Phải!

Hắn cười đầy nguy hiểm.

- Được, vậy mau trả lời ta.

Nàng đành bắt đầu dĩ mở miệng:

- Để ta ăn cơm xong đã.

Đây là bữa cơm lâu nhất mà Tiêu Phàm từng biết. Tể Tuyết rõ ràng không có ý định kết thúc bữa ăn. Hành động của nàng rất dễ khiến người ta tin rằng nàng đang đếm số hạt cơm trong bát.

- Đếm xong chưa? –Hắn bực bội lên tiếng.

Tể Tuyết buông đĩa xuống, im lặng một lát rồi nghiêm túc nói:

- Người nhất định phải ép ta sao? Chúng ta là bằng hữu chẳng phải rất tốt ư?

- Ta không muốn chỉ có thế.

Nàng không chịu nổi bầu không khí ngột ngạt trong phòng liền đứng dậy mở cửa ra ngoài. Gió đêm lành lạnh làm nàng dễ thở hơn.

- Người thật sự thích ta sao?

Hai người biết nhau chưa lâu, nàng không dám chắc tình cảm đó của hắn có phải là bông bột nhất thời hay không?

Hắn đến gần nàng, cầm lấy bàn tay nhỏ nhắn đặt lên ngực trái. Đôi mắt đen tràn đầy nhu tình khiến lòng nàng chợt mềm xuống.

- Không thích! –Hắn kiên quyết nói.

- Người...

- Là yêu, không phải thích!

Nàng sửng sốt giây lát, khó khăn mở miệng.

- Người dám chắc là yêu?

Hắn trầm tư nhìn bầu trời, vẻ u sầu thoáng qua trong ánh mắt.

- Nàng biết kể từ lúc ta rời khỏi phương bắc đến khi ta gặp nàng để báo tin lần đầu tiên cách nhau bao lâu không? Đúng chín năm, hai tháng, mười một ngày. Nàng có thể cười ta nhưng nàng thật sự là người đầu tiên ta hôn, cũng là cô gái duy nhất ta từng chung giường.

Nói như vậy tình cảm của hắn đối với nàng không phải chỉ mới bắt đầu. Đúng là chẳng nên trông mặt mà bắt hình dong, ấn tượng về hắn trong lòng nàng chưa bao giờ là một người si tình.

- Lần đầu người xuất hiện thật sự rất giống vừa chui ra từ kỹ viện.

- Nàng không nên nghi ngờ sự trong sạch của ta. Nếu không theo đám Hắc Báo vào trong đó thì ta làm sao mà biết kế hoạch của bọn họ. Lần ấy ta còn bị một đám cô nương vây lấy, khó khăn lắm mới thoát được.

- Ở Hàn Băng cung người lúc nào cũng liếc mắt đưa tình, phải ôm trái ấp một đám a hoàn xinh đẹp, bảo ta tin người như thế nào?

Hắn thở dài oan ức nói:

- Chuyện này không thể trách ta, đều là vì nàng. Dùng mỹ mạo của ta có thể mê chết cả nửa số thiếu nữ ở Diêm quốc, thế mà lúc ta xuất hiện nàng thậm chí còn chẳng buồn tỏ thái độ ngạc nhiên. Nếu ta không tìm cách chọc nàng tức giận thì nàng có chú ý đến ta không?

Nói đi nói lại đều thành lỗi của nàng, đúng là con hồ li xảo quyệt.

- Khi ấy người còn chưa biết ta là nữ, lẽ nào người...

- Hừ, ta phải đấu tranh tư tưởng rất vất vả mới đi đến kết luận là ta yêu nàng. Nếu sớm biết nàng là nữ thì ta đâu cần khổ sở như vậy.

Tế Tuyệt khê lắc đầu, câu trả lời mà hắn muốn chính nàng cũng không dám chắc. Đối với hắn nàng đương nhiên không phải là vô tình, nhưng bảo nàng yêu hắn... nàng đã không còn dũng khí đó nữa.

Những người ở cạnh nàng dường như đều không có kết cục tốt đẹp. Mẫu thân, Diệc Hàn, Mã Dũng. Nếu nàng không xuất hiện, mẫu thân sẽ không cần phải chối bỏ sủng ái của phụ hoàng mà chạy tới phương bắc xa xôi, Diệc Hàn sẽ không sa vào tình cảm loạn luân đến nỗi mất hết lý trí, Mã Dũng cũng không cần bỏ mạng một cách không rõ ràng.

- Tiêu Phàm, hai chúng ta... không nên!

- Vì sao?

Bởi vì nàng không muốn làm hại hắn, không muốn hắn vì mình mà nhận thêm thương tổn.

- Nàng còn yêu Ngũ hoàng tử?

- Không, yêu hận giữa ta và hân đều kết thúc rồi.

“Nhưng nàng lại chưa từng quên hân” –Tiêu Phàm chua chát nghĩ.

Người đó đã ăn sâu bám rễ trong tim nàng suốt bảy năm, mang đến cho nàng thời niên thiếu tươi đẹp nhất, cũng chính tay hân hủy hoại tất cả, đem tình cảm của bọn họ biến thành thù hận.

Chính vì vết thương quá sâu nên càng không thể quên.

Tiêu Phàm chưa từng thấy căm ghét ai như Tề Diệc Hàn. Kẻ đó dù chết cũng không để mình bị thiệt. Tề Tuyết khiến hân thân tàn ma dại nhưng hân vẫn cố bảo vệ nàng, sau đó lại cố ý để chính tay nàng đưa rượu độc cho hân tự sát. Hân cho Tề Tuyết đường sống chẳng qua là muốn nàng nợ hân, muốn nàng day dứt suốt đời, muốn nàng không bao giờ quên hân. Hân quá hiểu Tề Tuyết, nàng đủ âm hiểm nhưng không đủ nhẫn tâm.

- Nhiều năm nay ta vẫn luôn chờ nàng quay đầu lại nhìn ta nhưng nàng không nhìn. Ngay cả khi ta cố chạy đến trước nàng thì trong mắt nàng cũng chỉ có người khác. Ta rất muốn hào phóng nói với nàng rằng ta sẽ chờ nàng cả đời, nhưng ta thật sự không làm được. Ngưu Lang có thể chờ một năm để gặp Chức Nữ trong một ngày là vì hân biết chắc chắn Chức Nữ yêu hân, hân ít nhất cũng có thể dựa vào điều đó mà chờ đợi, còn ta không có gì cả. Một đời người dài lắm, ta không biết mình có đủ sức hay không. Tề Tuyết, nếu nàng yêu ta, cho dù ta phải chết vì nàng cũng sẽ không hối tiếc. Nếu nàng không yêu ta, vậy sau khi ta đưa nàng quay về, ân tình giữa chúng ta sẽ kết thúc. Ta sẽ không bao giờ gặp lại nàng nữa.

Không bao giờ gặp lại, không bao giờ gặp lại! Câu nói ấy cứ như từng nhát dao cắt vào da thịt nàng.

Đau! Thật sự rất đau!

- Người đang ép ta! –Nàng cắn răng nói.

- Ta không ép nàng, ta chỉ muốn nàng lựa chọn. Ngũ hoàng tử dùng cái chết của hân để giữ lấy tâm của nàng. Ta dùng cuộc sống của ta để đổi lấy tâm của nàng, nàng chọn đi!

Hân rõ ràng đang dồn ép nàng. Nàng không thể tin là hân lại làm thế. Hân biết trong lòng nàng có hân, hân biết vị trí của hân không nhỏ nên mới đem nó ra uy hiếp nàng.

Nhưng người hân yêu thật sự là ai? Nàng không còn là người năm đó đã cứu hân nữa. Bây giờ hân chưa phát hiện ra nhưng sẽ có ngày hân biết nàng đáng ghê sợ đến mức nào, hai tay của nàng toàn là máu tanh. Nếu hân thất vọng, nếu hân chán ghét nàng, nếu hân muốn buông tay... nàng không dám chắc mình sẽ đứng vững.

- Tiêu Phàm, tình cảm là thứ rất dễ thay đổi. Nếu ta yêu ngươi, nếu ta lại phải nhìn thấy ngươi quay lưng với ta, ta không chịu nổi đâu. Chúng ta cứ duy trì mối quan hệ này không tốt sao?

- Cứ duy trì kiểu quan hệ mập mờ không rõ ràng này sao? Nếu ta gặp gỡ người con gái khác, thành thân, sinh con, nàng cũng không để tâm sao?

Chỉ cần mắt không thấy thì tim không đau. Chỉ cần nàng không phải tận mắt chứng kiến.

- Tin ta được không? Tin rằng ta thật sự yêu nàng. Tiêu Phàm ta dù phụ cả thiên hạ cũng sẽ không phụ nàng, chỉ cần nàng cho ta một cơ hội. –Hân gần như dùng hết sức lực mà nắm lấy vai nàng, trong mắt hân chất chứa phần nộ, đau đớn cùng một mối.

Hai người họ đều đã bị dồn đến chân tường. Nàng nói duy trì mối quan hệ này chẳng qua là tự huỷ hoại hoặc bản thân. Những chuyện đã biết, đã xảy ra làm sao có thể làm như chưa từng biết, chưa có gì.

Nàng quay mặt đi tránh ánh mắt của hân.

- Ngày mai... ta sẽ cho ngươi đáp án!

(*) trích Kiếp này không đổi

9. Chương 9

Nguyện ý quên đi quá khứ mới có thể níu giữ được thời gian

Không để hồi ức buồn đau chạm lên dung nhan như hoa của nàng

Phồn hoa như giấc mộng, không nắm giữ được, ai cũng chẳng thể nhìn thấy

Không vui vẻ sao có thể lịch kiếp làm thần tiên

Mặt trắng mịn mỗi náu mình sau những đám mây. Gió đêm lạnh lẽo thổi bay tà áo của Tiêu Phàm khiến cho bóng dáng hắn càng thêm cô độc.

Thời gian dường như lại trở về nhiều năm trước, ngày ấy hắn chỉ là đứa trẻ thảm hại được nàng nhặt về. Mỗi ngày trôi qua hắn đều đứng từ xa nhìn nàng. Trong mắt hắn, nàng chính là tạo vật đẹp đẽ nhất, hoàn mỹ nhất.

Hắn không dám đến gần nàng bởi vì hắn cảm thấy mình quá thấp kém xấu xí. Hắn sợ nàng khinh ghét hắn.

Năm đó hắn mới hơn 10 tuổi, cuộc sống vất vả, ăn đói mặc rét khiến hắn gầy gò ốm yếu, gương mặt lúc nào cũng tái nhợt. Người ở Hàn Băng cung thậm chí còn chẳng thèm giao việc cho hắn làm vì sợ hắn lần ra bệnh không chừng mình sẽ bị trách tội, dù sao cũng là người vương gia cứu về.

Nhưng Tiêu Phàm không muốn ngồi không một chỗ, căn bản là nếu chỉ loanh quanh ở khu vực của người hầu thì hắn không thể thấy nàng. Dần dần, hắn xin làm những việc vặt vãnh trong hoa viên, hắn biết nàng hay lui tới đây. Có thể ở gần nàng một chút hắn đã cảm thấy mãn nguyện vô cùng.

Tế Tuyết lúc nào cũng lạnh lùng, chỉ có ở trước mặt mẫu thân nàng mới lộ ra nụ cười ngọt ngào của trẻ con, lần đầu tiên nhìn thấy nụ cười ấy tim hắn giống như đã ngừng đập. Hắn đột nhiên khao khát người ấy có thể nhìn mình một lần, hắn hy vọng đôi mắt xám tuyết đẹp luôn lấp lánh ánh sáng của nàng sẽ có hình ảnh của hắn. Nhưng ngay một cái liếc mắt nàng cũng chưa từng ban phát cho hắn.

Ngày ấy hắn chẳng hề băn khoăn vì sao mình đối với một nam hài khác lại si tâm như vậy, hắn chỉ biết hắn rất muốn một ngày nào đó có thể cùng sánh vai với người ấy, cùng nói chuyện, đi dạo, người ấy sẽ vì hắn mà mỉm cười.

Những năm tháng sau khi hắn rời khỏi phương bắc không hề dễ dàng, phải chịu huấn luyện gian khổ, bị bỏ đói, bị vứt lại trong rừng hoang, sốt cao, mê sảng... Ngay cả lúc mệt mỏi nhất hắn cũng chưa từng có ý nghĩ mình sẽ chết. Hắn muốn sống, hắn phải sống để trở về gặp người ấy.

Bốn năm sau hắn đã lên sư phụ tới phương bắc một lần, mà lần này chính mắt hắn đã nhìn thấy Tế Tuyết và Diệc Hàn ở cạnh nhau. Hai người họ vô cùng thân thiết, một cặp rất đẹp, rất hài hòa giống như tranh vẽ. Lần đầu tiên hắn biết thế nào là ghen tỵ đến quay quắt. Vị trí ấy hắn đã từng mong muốn biết bao, bấy lâu nay hắn khổ sở là vì hy vọng một ngày nào đó có thể đứng ở đây.

Nhưng hắn quả thật chẳng có gì để so với người kia. Sư huynh của nàng khôi ngô tuấn tú, khắp người đều tỏa ra khí chất cao quý thanh nhã mà hắn không thể sánh nổi. Hắn đột nhiên cảm thấy mình thật ngu xuẩn, chim chích sao có thể trở thành phượng hoàng.

Sư phụ của Tiêu Phàm phạt hắn ba ngày bị trời ngoài trời nắng, không cho uống nước, cũng không cho phép ai lại gần giúp hắn. Hắn không hề mở miệng cầu xin lấy một lời, kì thật hắn chỉ mong ba ngày đó mình chết luôn đi, như thế không cần nghĩ đến việc bên cạnh nàng đã có người khác.

Nhưng hắn là thiếu niên mười mấy tuổi sinh long hoạt hổ, lại từng trải qua huấn luyện, muốn chết cũng không dễ dàng như thế.

- Ý chí của người đi đâu rồi? –Sư phụ thất vọng nhìn hắn.

- Người ấy không cần con, đã có người khác ở cạnh người ấy rồi. –Hắn khổ sở nói.

Sư phụ hần lạnh lùng phát tay áo bước đi, chỉ bỏ lại một câu:

- Nếu người ấy đối với người quan trọng như thế thì phải dùng cả tính mạng mà đoạt lấy, chỉ biết ở đây tuyệt vọng, vô dụng!

Năm năm sau, hần lần nữa xuất hiện ở Hàn Băng cung. Không ai còn nhận ra đứa trẻ ôm yếu ngày nào, họ chỉ thấy một vị công tử tuấn mỹ phi phàm, ngay ánh mắt cũng có thể câu hồn đoạt phách.

Hần biết mình không văn nhã được như Diệp Lương nên càng chẳng cần tỏ vẻ cho phí công. Hần thà để nàng cho rằng hần hư hỏng lãng nhãng cũng không muốn nàng so sánh hần với sư huynh của nàng.

Lần đầu tiên đến kĩ viện, Tiêu Phàm vô cùng chán ghét. Hần không thích những nữ nhân trát đầy son phấn, đóng đũa lẳng lơ ở đó. Từ sâu trong tâm khảm của hần, kĩ viện nhắc đến những hồi ức đau đớn mà hần muốn quên.

Nếu có thể, hần hy vọng rằng quá khứ của hần chỉ bắt đầu từ khi hần gặp nàng.

Hần chờ đợi 10 năm, nàng cuối cùng cũng chịu nhìn hần, nhưng hần lại tham lam muốn cả tâm của nàng.

Hần tiếp cận nàng, đeo bám nàng, chọc giận nàng, mục đích cũng vì muốn nàng chú ý đến hần. Khi nàng dần tin tưởng hần, dựa dẫm vào hần, lo lắng cho hần, hần liền biết vị trí của hần trong lòng nàng không hề nhỏ.

Hần mang tất cả ra đánh cược. Cược rằng nàng sẽ không rời xa hần, cược rằng nàng sẽ thỏa hiệp, cho dù bây giờ nàng chưa yêu hần thì sau này nhất định sẽ yêu.

Nếu nàng từ chối hần, nếu như trong lòng nàng vị trí của hần không lớn như hần tưởng thì hần sẽ không còn cơ hội nào nữa. Người ấy rất kiên quyết, nâng lên được cũng đặt xuống được.

Sáng sớm, Tế Tuyết vừa mở cửa phòng thì đã thấy Tiêu Phàm đứng ngoài hành lang, sắc mặt nhợt nhạt, dường như cả đêm qua hần không ngủ.

- Đã quyết định chưa? -Hần khàn giọng hỏi nàng.

Nàng gật đầu, khó khăn mở miệng:

- Nếu ta nói... chúng ta không thể, người thật sự muốn sau này tuyệt giao với ta?

Trong mắt hần lộ rõ thất vọng. Đáp án này hần đã lường trước nhưng khi nghe từ chính miệng nàng thì tâm vẫn không khỏi nhói đau.

Hần quay lưng bước đi, hần không muốn để nàng nhìn thấy vẻ yếu đuối của hần. Nếu đứng lại thêm một lúc hần e rằng mình sẽ không nhịn được mà đòi nuốt lời, dù sao cũng phải giữ lại chút tôn nghiêm cuối cùng của bản thân.

Tế Tuyết bất ngờ ôm lấy Tiêu Phàm từ phía sau, cả người hần tức thì cứng lại. Cơ thể mềm mại của nàng dán vào lưng hần, cho dù không quay lại hần cũng có thể cảm thấy hương thơm thanh khiết toát ra từ nàng.

- Nàng làm thế này ta sẽ nghĩ nàng có tình ý với ta đấy! -Hần nhẹ giọng trêu đùa.

- Vốn là như vậy mà.

Mặt nàng chôn sau lưng hần nên hần không nhìn ra được biểu tình của nàng, chỉ cảm thấy trái tim sắp ngừng đập vì vui sướng.

- Nói thế nghĩa là sao?

- Người hiểu sao thì là vậy.

Nàng có chút quần bách đáp lời hần. Da mặt nàng rất mỏng, bảo nàng hiện ngang bày tỏ tình cảm thật sự là không có khả năng.

- Ta không hiểu, nàng nói rõ ràng một chút lỡ đâu ta hiểu sai thì sao?

Tế Tuyết bực bội buông tay.

- Muốn hiểu sao thì hiểu.

Tiêu Phàm lập tức kéo nàng ngã vào lòng ngực cứng rắn, đôi mắt hoa đào ánh lên ý cười.

- Như thế này tốt hơn nhiều, nàng ở phía sau ta làm sao mà nhìn được.

Nàng xấu hổ cúi đầu, làn da trắng ửng hồng làm thành vẻ mỹ lệ khiến người ta say đắm.

- Là nàng bảo ta tự hiểu theo ý mình đấy. –Môi hắn chờn vờn bên tai mang theo hơi thở nóng rực làm tim nàng đập loạn xạ. –Ta hiểu nàng có tình ý với ta, như vậy... có phải cũng nguyện ý gả cho ta không?

- Ta không nói thế! –Nàng ngẩng đầu phản bác.

Môi hắn liền quỳen lấy môi nàng. Nụ hôn lần này dịu dàng hơn rất nhiều, không tấn công một cách thô bạo mà từ từ xâm nhập dụ dỗ. Hắn muốn nàng đáp trả.

Nàng cảm thấy mình giống như con bướm đã đậu vào lòng một bông hoa ăn thịt, biết rõ rằng bông hoa đó có thể mở miệng nuốt chửng mình bất kì lúc nào nhưng lại quyến luyến không muốn rời khỏi hương thơm của nó.

Lại một lần nữa nàng mang tim mình ra đặt cược, nếu lần này vẫn là sai lầm, nàng cũng sẽ không trách hắn.

Lễ hội ở Lệ Châu là một trong những điểm thu hút khách thập phương, chỉ tháng giêng thôi cũng đã trên dưới năm hội lớn, mười hội nhỏ, không ít tiểu thư khuê các đều nhân cơ hội này ra ngoài tìm kiếm ý trung nhân.

Trong khách điểm, Tiêu Phàm ngơ ngẩn nhìn Tế Tuyết. Nàng mặc váy dài màu vàng nhạt, vấn một kiểu tóc đơn giản, khuôn mặt không cần son phấn vẫn điểm lệ hơn người.

- Đừng nhìn nữa, mặt ta sắp bị người nhìn mòn luôn rồi! –Nàng ngượng ngừng nói.

Từ trước tới giờ nàng hầu như không bao giờ mặc nữ phục, nếu không phải Tiêu Phàm nằng nặc đòi nàng thử cho hắn xem thì nàng còn lâu mới khoác lên. Làm nam nhân nhiều năm, bây giờ mặc đồ nữ nàng cảm thấy rất không quen, giống như mình là nam cải trang thành nữ vậy. Thật kì quặc!

- Đi nào! –Hắn vui vẻ kéo tay nàng.

- Đi đâu?

- Xem hội!

Tế Tuyết giãy dụa không muốn ra ngoài nhưng sức nàng độ không lại Tiêu Phàm nên đành mặc hắn dắt đi. Dọc đường rất nhiều ánh mắt chú mục vào hai người, si mê, ngưỡng mộ, ghen tỵ, kiểu gì cũng có.

Tiêu Phàm nhin không được cầu nhàu:

- Sớm biết thế này ta đã bắt nàng che mặt. Ngoài đường toàn kẻ nhân phẩm không ra gì, ta đường đường ở đây mà bọn họ không kiêng nể cứ nhìn nàng chằm chằm đến nỗi nước miếng cũng sắp rớt hết ra. Hừ, họ tưởng ta là cọng cỏ bên vệ đường chắc.

- Đúng, đúng, tốt nhất là đem ta nhốt vào phòng, ngoài người ra ai cũng không thấy được! –Nàng cười châm chọc, rõ ràng là hắn ép nàng ra ngoài, bây giờ còn kêu ca gì chứ.

Mồm miệng của Tiêu yêu nghiệt làm sao lại chịu thua kém nàng, hắn ghé vào tai Tế Tuyết thì thầm.

- Ta cũng đang nghĩ thế, cách hay nhất là làm nàng không xuống giường được. Nói đi, nàng thích ở trên giường mấy ngày?

Mặt nàng đỏ bừng vì xấu hổ, nàng lập tức bước nhanh lên phía trước bỏ mặc hắn. Tiêu Phàm chọc ghẹo được nàng thì bật cười vui vẻ rồi vội đuổi theo. Đúng lúc ấy không biết từ đâu rất nhiều người kéo đến, cả con đường lớn toàn người là người khiến hắn mất đầu nàng.

Tề Tuyết chưa từng bị kẹt trong đám đông nên rất khó chịu, nàng vất vả lắm mới chen thoát được, lại vô tình bước vào một con đường nhỏ dẫn đến chùa Báo Ân.

Mùi nhang cùng dầu thơm thoang thoảng trong không khí làm đầu óc nàng thư thái.

Ngôi chùa này có vẻ đã được xây dựng từ hơn hai trăm năm trước, tượng Phật tổ uy nghiêm mà hiền từ ngồi trên đài cao khoác áo cà sa có điểm một bông sen ở đuôi áo, đó là kiểu trang trí khá phổ biến vào thời mà thiên hạ vẫn còn là của Thịnh gia.

Nàng bỏ tiền vào hòm công đức nhưng không thắp hương, vốn cũng chẳng có gì để cầu xin, mà dù xin nàng cũng không tin Phật tổ sẽ đáp ứng. Nếu cuộc đời này đều cầu được ước thấy thì đâu có nhiều người khổ sở như vậy.

Nàng lắng nghe tiếng cầu khẩn rì rầm của một người đàn bà đi lễ, bà ta xin rất nhiều, xin tài lộc, xin may mắn, xin sức khỏe...

Phật chỉ giúp người ta thoát khỏi bể khổ, không phải là đem cho con người sự sung sướng. Nhưng quỷ dữ thì có, nó cho họ mọi thứ họ muốn, đổi lại nó muốn linh hồn của con người. Có lẽ vì quỷ dữ hiểu rõ khát vọng của loài người nên nó gần người hơn so với thần Phật, trong lòng ai cũng có sẵn một con quỷ.

- Nữ thí chủ xin dừng bước! –Vị hòa thượng già đột nhiên đi tới, chăm chú nhìn nàng một lát rồi chấp tay nói. –Con đường phía trước tuy đen tối nhưng không phải là tử lộ, chỉ cần thí chủ đừng tự mình rơi xuống vực, sau đêm đen trời sẽ lại sáng.

Nàng gật đầu.

- Đa tạ đại sư!

Người ta thường nói thâm tàng bất lộ, vị hòa thượng này không chừng chính là kiểu người như vậy. Cái cách ông ta cúi đầu cung kính trước nàng khiến nàng chợt có suy nghĩ ông ấy biết mình là ai. Ông ấy không nói gì rõ ràng, rất chung chung nhưng lại có vài phần sâu xa.

Nàng còn nhớ nhiều năm trước có một kẻ tự xưng là “bán thần tiên” có thể thấy trước tương lai tìm đến Hàn Băng cung. Mẫu phi vì tò mò nên cho gọi hắn vào hỏi chuyện. Nàng cũng không rõ hắn đã nói những gì mà mẫu phi vô cùng hài lòng, sai người thưởng hắn rất nhiều bạc. Nhưng khi nàng vừa xuất hiện thì hắn liền trợn trắng mắt, tay chân khua khoắc loạn xạ như lên đồng rồi luôn mồm nói nàng là yêu nghiệt, vì nàng mà thiên hạ sẽ đổi chủ. Cuối cùng “bán thần tiên” chẳng những không cầm được bạc về mà còn mất luôn cả cái mạng.

Đúng là nực cười, hắn xem được tương lai không biết ở nhà đã chuẩn bị sẵn quan tài cho chính mình chưa.

Tiêu Phàm bị lẫn trong đám người xem hội, cũng may mà tối ngã ba bọn họ tản ra các ngã nên hắn mới thoát được. Hắn loay quanh tìm Tề Tuyết rồi vô tình thấy rất nhiều nam giới đang tập trung trước một tòa nhà lờ lẹt đề biển Phấn Hương Lâu.

Chỗ này chắc chắn là kĩ viện, Tiêu Phàm cau mày khó chịu rồi tìm cách lách qua. Cánh cửa trên tầng hai vừa mở ra thì tiếng reo hò ầm ĩ vang lên, tú bà cùng một cô gái rất xinh đẹp đứng trên đó. Cô gái liếc mắt đưa tình đầy điêu luyện xuống đám đông, dường như ngay lập tức phát hiện ra Tiêu Phàm liền cố ý đá lông nheo với hắn.

Tiêu Phàm lạnh nhạt coi như không thấy, một người đứng cạnh nói vào tai hắn:

- Vị huynh đệ này, có phải đệ nhất hoa khôi vừa nhìn ngươi không, thật có phúc nha! Tiếc là đêm đầu tiên của cô ấy ngươi mua không nổi rồi. Giá khởi điểm năm nay còn cao hơn cả năm ngoái, những năm nghìn lượng.

Có biểu không hắn cũng chẳng thèm, đừng nói là còn phải bỏ ra năm nghìn lượng.

Người kia hình như không phát hiện ra thái độ bài xích của Tiêu Phàm nên tiếp tục huyền thuyên.

- Ngươi thử nói xem, dân thường như chúng ta lấy đâu ra năm ngàn lượng chứ, cho dù ta bán cả nhà cửa vợ con cũng chẳng móc ra được số tiền ấy. Hầu hết mọi người ở đây đều xem cho vui thôi, dù sao hoa khôi đã định trước sẽ vào tay của một trong tứ công tử rồi.

Đến lúc này Tiêu Phàm mới mở miệng:

- Tứ công tử là ai?

- Người chắc là người nơi khác, tứ công tử nổi tiếng như vậy sao lại không biết chứ. Họ là bốn người thừa kế của bốn gia tộc giàu có nhất Lệ Châu. Năm nào họ cũng rủ nhau tham gia màn tranh giành mỹ nữ ở Phấn Hương Lâu. Lần trước người thắng cuộc là Tam công tử, hắn đã bỏ ra đến ba vạn lượng để mua đêm đầu của hoa khôi năm ngoái đấy.

Từ phía xa Tế Tuyết đã phát hiện thấy Tiêu Phàm, nàng muốn đi đến chỗ hắn thì đột nhiên bị chặn đường.

- Mỹ nhân, nàng là tiểu thư nhà nào thế?

Nam tử chặn đường nàng là một người tướng mạo sáng sủa, ăn mặc sang trọng nhưng ánh mắt lại mang theo vài phần tà khí khiến người ta khó ấn tượng tốt cho được.

- Tránh đường! –Tế Tuyết rất không khách khí đáp lời.

Người kia không ngờ nàng lại có thái độ này nên có chút kinh ngạc.

- Lão Tứ, người làm gì mà khiến tiểu mỹ nhân đây tức giận vậy?

Ba nam tử y phục hoa lệ cùng bước đến, vừa nhìn thấy dung nhan nàng thì ngây ngẩn cả người.

- Chà, ta lỡ lời rồi, phải là đại mỹ nhân chứ đâu phải tiểu mỹ nhân.

- Lão Tứ, người cũng thật tinh mắt, hèn chi người bỏ mặc hoa khôi Phấn Hương Lâu mà chạy ra đây.

- Haiz..., sao ở Lệ Châu có giai nhân nghiêng nước nghiêng thành thế này mà bây giờ chúng ta mới phát hiện, đúng là thiếu sót.

Tế Tuyết cảm thấy câu ngư tử ngư cơ mã tử mã tử nên bổ sung thêm lang tử lang tử. Bốn người này đích thực là tứ đại sắc lang, mặt mũi dễ nhìn nhưng ánh mắt quá mức không đứng đắn.

- Tránh đường! –Nàng tiếc chữ như vàng, chỉ nói đúng hai tiếng.

Thế nào là một cái cau mày cũng đẹp như tranh hôm nay tứ công tử quả nhiên đã được diện kiến.

- Đừng tức giận, ta chẳng qua chỉ muốn biết nàng là tiểu thư nhà ai, ngày mai ta sẽ cho người tới quý phủ cầu hôn. –Nam tử chặn đường nàng thành thật nói.

Nhị công tử lập tức phản bác:

- Đây, ta là Nhị ca của người đấy, ta còn chưa thành thân người đã muốn giành trước.

- Các người đúng là không biết lớn nhỏ, ta là lão đại, nếu cầu hôn thì phải ta trước tiên.

- Lũ thấy sắc quên nghĩa này, lần trước ta giúp các người thoát nạn, kẻ nào đã nói nếu gặp mỹ nhân nhất định sẽ không tranh với ta. Lần này nên để ta mới đúng. –Tam công tử lớn tiếng nói.

- Là ta thấy nàng trước!

Bốn người tranh cãi thu hút rất nhiều ánh mắt hiếu kỳ, rốt cục đám đông trước Phấn Hương Lâu cũng nhận ra tứ công tử đáng lý phải ngồi trên đài trả giá thì lại đang cãi cọ ở gần đấy. Những kẻ tò mò ngay lập tức đổ xô đến.

Người ta nhìn đệ nhất hoa khôi rồi nhìn Tế Tuyết liền hiểu ra lý do. Một người xinh đẹp nhưng dong chi tục phấn, một người mỹ lệ nghiêng nước nghiêng thành lại mang theo vẻ thanh nhã tôn quý. Xem ra năm nay Phấn Hương Lâu sẽ thất thu rồi.

Tế Tuyết quả thật đã tức đến phát điên. Tiêu Phàm chết tiệt, nếu không phải hắn ép nàng ra đường thì nàng làm sao lại bị người ta nhìn chòng chọc như con khỉ thế này được. Tốt nhất là hắn chuẩn bị chết đi!

Tiêu Phàm cuối cùng cũng len qua được đám đông đến bên cạnh nàng, không nói không rằng nắm tay nàng bước đi.

- Đây, người làm gì thế, mau bỏ tay nương tử của ta ra! –Tứ công tử chạy tới xẵng giọng quát.

- Nói vậy, nàng là nương tử của ta! –Đại công tử lên tiếng.

- Hai người tranh giành cái gì, đã nói sẽ nhường ta trước cơ mà! –Tam công tử không chịu kém cạnh.

Nhị công tử bực bội nói:

- Cái gì cũng nhường được, riêng vợ thì không thể.

Bốn người lại bắt đầu cãi nhau. Tiêu Phàm hết sức ôn hòa khuyên giải:

- Đa tạ bốn vị công tử có lòng ái mộ nương tử của tại hạ. Hiện giờ nàng đang mang thai, ở ngoài lâu không tốt cho sức khỏe, phu thê ta xin cáo từ trước. Đợi tới ngày đầy tháng nhi tử ta nhất định mời các vị tới nhà.

Bốn người đồng thời im lặng, nguyên lai vị cô nương xinh đẹp này là hoa đã có chủ. Lúc trước còn tranh cãi nhau, bây giờ cả tứ công tử đều đồng lòng nhất trí dùng ánh mắt ghen tị oán ghét nhìn Tiêu Phàm.

Cảm thấy oán khí liên tục bắn về phía mình, Tiêu Phàm lắc đầu thở dài. Đúng là làm việc tốt mà không được báo đáp.

Ta đây là đang cứu các người đó. Người ta là nữ nhi của Hoàng đế, các người dám đến cửa cầu hôn sao. Hơn nữa nếu thật sự chọc đứa trẻ này tức giận thì ngày mai nhà các người phải đi phương nào ăn xin còn chưa biết đâu.

Sau khi thoát khỏi đám đông phiền phức, Tiêu Phàm dắt Tế Tuyết đi dạo trên phố, lần này hấn nắm tay nàng rất chặt giống như sợ nàng lại đột nhiên biến mất.

Mùi cháo thơm phức bay ra từ một quán ăn nhỏ bên đường khiến bụng Tiêu Phàm bắt đầu biểu tình râm rĩ. Hấn liền vào quán gọi hai bát cháo nóng. Trước khi ăn còn nhớ gấp quấy thả vào bát Tế Tuyết.

- Ăn đi!

Nàng xúc một thìa đưa lên miệng, mùi vị không tệ. Hai người ngồi đối diện nhau, nàng nhìn hấn ăn một cách ngon lành rồi lại nhìn đĩa quấy đang vơi dần.

- Người đói lắm à?

- Mấy bữa gần đây ta đều ăn không được, không đói mới lạ.

Xem ra không chỉ có mình nàng chán ăn. Tế Tuyết đặt thìa xuống, đưa mắt quan sát xung quanh. Nếu đem so với cung điện của nàng thì cái quán nhỏ này chỉ có thể dùng hai chữ tồi tàn để miêu tả, nhưng cung điện lạnh lẽo còn nơi này thì ấm áp. Mùi cháo, mùi quấy, tiếng chuyện trò rì rầm của những khách ăn hàng, mọi thứ đều rất đối bình dị nhưng không hiểu sao nàng lại thấy xúc động. Cuộc sống thế này rất đơn giản, không cần đề phòng người ta ám sát, không phải lo lắng bày mưu tính kế, tranh giành quyền lực. Liệu có một ngày nào đó nàng sẽ sống như thế không?

Tiêu Phàm lấy bát cháo của nàng về phía hấn, bắt đầu ăn nốt số cháo trong bát.

- Đó là đồ ăn thừa.

- Nàng chỉ ăn có ba thìa nhỏ đâu tính là thừa.

- Người ăn như nạn dân ấy mà còn rảnh đếm số thìa của ta ăn sao?

- Không đếm cũng biết, thói quen của nàng là cái gì không ngon tuyệt đối không ăn, ngon thì ăn nhiều nhất là ba thìa.

Tế Tuyết hơi ngạc nhiên, nàng chưa từng nghĩ Tiêu Phàm lại để ý thói quen của nàng. Đôi môi không tự chủ mà gợi lên một nụ cười.

Ra khỏi quán ăn, hai người đi bộ một đoạn thì nàng đột nhiên đứng lại.

- Tiêu Phàm, ta đau chân, người công ta đi!

Hấn híp mắt suy nghĩ, nàng rất ít khi chủ động gần gũi hấn, lần này tự nhiên lại muốn hấn công chắc chắn có quỷ kế. Tuy vậy hấn vẫn rất vui vẻ nhận lời.

Sau khi yên vị trên lưng hần, nàng bắt đầu kêu hần ghé vào hết chỗ nọ đến chỗ kia để mua đồ lặt vặt. Hần không những phải công nàng còn đồng thời phải vác một bọc hàng hóa to bự, chẳng khác nào con lừa thồ hàng.

- Từ từ, vào kia đi, ta muốn mua cái đèn lồng. –Nàng dường như cố ý thử sức chịu đựng của hần.

- Tế Tuyết, để ngày mai mua tiếp có được không?

- Người kêu ca cái gì, đâu phải ta thích những thứ đó, là con người cần đấy chứ.

- Con? Con nào?

Nàng cười lạnh.

- Lúc này trước mặt bao nhiêu người người nói ta là nương tử đang mang thai của người, sao người quên nhanh thế? Hay là người nhiều con quá nên không nhớ nổi.

Tiêu Phàm phì cười, người này đúng là thù dai.

- Cười gì mà cười, người ở giữa đám đông hủy hoại danh tiết của ta, bắt người vất vả một chút còn chưa đáng là gì đâu.

Nếu hần có mắt ở sau lưng nhất định sẽ thấy hai gò má nàng ửng hồng. Lúc đầu nàng chẳng qua chỉ muốn trả thù hần, nhưng sau đấy mới phát hiện ra cảm giác ở trên lưng hần thật tốt. Lưng hần rất rộng, vừa ấm áp, vừa vững chắc khiến nàng vô cùng an tâm.

Nàng vùi đầu vào vai hần, nói nhỏ:

- Tiêu Phàm, sau này người sẽ ở cạnh ta mãi chứ?

Trong lòng hần giống như có một chiếc lông chim chạm vào, nhẹ nhàng êm ái nhưng lại khiến hần xúc động.

- Tại thiên nguyên tác tỵ dục điều, tại địa nguyên vị liên lý chi. Cho dù nàng đuổi đi ta cũng sẽ không đi, sẽ bám lấy nàng cả đời.

Tế Tuyết vô thức lộ ra nụ cười ngọt ngào. Ngày mai thế nào còn chưa biết, nhưng nàng tin hần, tin rằng hần nói được làm được, hần sẽ không rời bỏ nàng.

10. Chương 23

Một, tốt nhất là không gặp, không gặp sẽ không yêu

Gió lạnh thổi tà áo nhẹ bay, sầu vương cánh quạt

Hai, tốt nhất đừng quen biết, không quen chẳng tương tư

Ta giấu lòng thương nhớ bên gối, sớm nay còn vệt nước mắt thấm qua

Ba, tốt nhất không làm bạn, không bạn sẽ chẳng nợ nhau

Tiến đi dứt khoát cắt lìa, tránh một mối tơ vò khó thoát

Bốn, tốt nhất là không thương, không thương làm sao nhớ

Tình yêu đó dành cho người chỉ xin được chôn chặt trong kí ức

Năm, tốt nhất chưa từng yêu, không yêu sẽ chẳng chia tay

Cổng nặng nhà sâu hun hút, ta chỉ có thể đứng từ đây ngóng họa lâu tây

(Trích Tương tư thập giới)

Tháng ba năm Nguyên Phong thứ tư, Nhị hoàng tử Tế Ly dẫn theo năm vạn binh mã tấn công vùng tây nam do Lục hoàng tử Tế Khắc làm chủ. Bình Tây đại nguyên soái lại thân chinh dẫn sáu vạn quân tiến vào Thực Khâu, chính thức tuyên chiến với An Hoà Hầu.

Sở dĩ Tế Ly dám một lúc tấn công cả hai phía là vì hắn đã đạt được thoả thuận với Yên quốc, nếu hắn gặp nguy hiểm thì quân đội Yên quốc sẽ đến hỗ trợ. Sau khi hắn giành được đại nghiệp, từ nay về sau sẽ miễn cho Yên quốc cống nạp, còn lập công chúa Thái Bình –con gái thứ mười ba của Quốc chủ Yên quốc làm Hoàng hậu.

Tế Tuyết ban đầu còn lo ngại An Hoà Hầu có mưu đồ khác, nhưng khi thấy ông ta bưng bưng khí thế ra trận thì nàng chợt nhận ra mình quả thực đa tâm.

Ông ta là võ tướng, cả đời chỉ thích chiến trận, đối với ông ta mà nói kết thúc huy hoàng nhất của cuộc đời chính là da ngựa bọc thây nơi chiến trường. Cuộc sống an nhàn bao nhiêu năm nay đã khiến ông ta phát chán. An Hoà Hầu và Bình Tây đại nguyên soái lại vốn không ưa nhau, lần này có thể so tài trên chiến trường đều là ước nguyện của hai người họ.

Cuộc chiến ở Thực Khâu diễn ra liên tục một tháng bất phân thắng bại. Sau đó vì Bình Tây đại nguyên soái lợi dụng cơ hội chặt đứt đường tiếp tế lương thảo nên An Hoà Hầu buộc phải lui binh về Đồng Bình, tổn thất không nhỏ.

Tế Tuyết và Phương Thiệu Lăng cùng ngồi thưởng trà trong hoa viên, cách họ một quãng là hai nhạc công, nam tuấn tú, nữ xinh đẹp. Một người thổi sáo, một người gảy đàn, nhìn khung cảnh này không ai nghĩ rằng cách đó chỉ vài vùng đang diễn ra cuộc chiến vô cùng ác liệt.

- Người nói An Hoà Hầu có phải đang thất thế không? –Tế Tuyết nhàn nhã tựa người vào ghế, vẻ mặt bình thản như thể hết thấy đều không liên quan đến nàng.

Phương Thiệu Lăng khẽ liếc về cặp nam nữ đang chơi nhạc, mỉm cười.

- Hạ quan so với An Hoà Hầu chỉ là bậc hậu bối, không dám đàm luận nhiều, nhưng An Hoà Hầu hai mươi mấy năm trước có thể dùng năm vạn quân đánh bại mười vạn quân Yên quốc cũng đủ chứng tỏ ông ta không chỉ có hư danh.

Nàng im lặng, Phương Thiệu Lăng và nàng xem chừng có cùng nhận định. An Hoà Hầu chẳng qua chỉ đang bày ra một cái bẫy để dụ Bình Tây nguyên soái. Nếu con cá này cắn câu thì mồi lưới này nhất định vô cùng giá trị, không những gây tổn thất nghiêm trọng cho Tế Ly mà còn bẽ gãy nhuệ khí quân lính của hắn.

Giữa tháng năm, khi Tế Ly và Tế Khắc vẫn đang tranh giành khu vực tây nam, một người cố thủ, một người cố công thì Tế Ly bất ngờ lâm trọng bệnh phải trở về kinh thành chữa trị, việc chỉ huy tạm thời giao cho Võ tướng quân.

Tin tức truyền ra khắp nơi rằng Tế Ly bệnh rất nặng, dù đổi qua bao nhiêu thầy thuốc cũng không có kết quả, những loại dược thảo trân quý nhất đều đã dùng nhưng sức khoẻ hắn vẫn ngày một suy yếu.

Lòng quân nao núng, Tế Khắc dễ dàng đánh lui binh lực của Võ tướng quân, giành lại Phú Thành bị mất khi trước.

Điều này khiến Tế Tuyết không hài lòng cho lắm. Nàng muốn ám hại Tế Ly nhưng càng không muốn Tế Khắc được lợi, có điều lần này quả thực tính toán thiếu chu toàn.

Dù sao nàng cũng không cần vội, sau khi loại được Tế Ly rồi nàng sẽ dốc toàn lực đối phó với Tế Khắc. Trong ba người họ hắn là kẻ âm hiểm nhất, không những mưu mô còn sống rất quy củ, không ham mê rượu ngon mỹ nữ, hàng ngày cũng không có sở thích gì đặc biệt, muốn tìm điểm yếu của hắn thực không đơn giản.

Chiến trường Đồng Bình bất ngờ đảo chiều, nhưng kết quả cuối cùng cả Tế Tuyết và Phương Thiệu Lăng đều không ngờ đến, lưỡng bại câu thương. Quân đội do Bình Tây nguyên soái chỉ huy thất bại thảm hại, Bình Tây nguyên soái vô công cái thế, lấy một địch trăm nhưng cũng không tránh được bị vây bắt. Khi ông ta rút kiếm muốn tự vẫn thì An Hoà Hầu đột nhiên đề ra điều kiện. Hai người họ cùng giao đầu trên đỉnh

Lư sơn, nếu Bình Tây nguyên soái thắng thì An Hoà Hầu sẽ tình nguyện giao cả Đồng Bình và Yên Trì cho ông ta. Ngược lại Bình Tây sẽ trở thành nô lệ của An Hoà Hầu.

Đúng là một ý tưởng điên rồ. Rõ ràng đã nắm phần thắng trong tay mà còn muốn cho đối phương cơ hội đè chết mình.

Không ai biết trên đỉnh Lư sơn đã xảy ra những gì. Sau ba ngày ba đêm thì Bình Tây nguyên soái cả người đầy thương tích xuống núi. Những người chứng kiến kể lại rằng ông ta giống như cái xác không hồn, bước đi vật vờ vô định.

An Hoà Hầu mất tích, sở dĩ nói vậy vì sống phải thấy người, chết phải thấy xác, nhưng dù đã quật từng gốc cây ngọn cỏ vẫn không tìm thấy An Hoà Hầu. Về phần Bình Tây nguyên soái cũng rất kì lạ. Ông ta trở về đại bản doanh rồi thì tự nhốt mình trong phòng nhiều ngày, cũng không nhắc một chữ nào về lời hứa trước đây của An Hoà Hầu.

Phương Thiệu Lăng nhanh chóng chớp thời cơ Bình Tây nguyên soái chưa đổi ý, lập tức dẫn quân trấn thủ ba vùng chiến sự. Hắn từ Phương đại nhân trở thành Phương tướng quân.

Bên trong căn phòng ấm áp, Tế Tuyết chán nản tự đánh cờ, nàng đang chờ tin tức của Thuỷ.

Phải nói rằng bản tính nàng trời sinh lạnh nhạt nhưng suy cho cùng vẫn có lòng hiếu kì, nàng rất tò mò rốt cục trên Lư sơn đã xảy ra chuyện gì. Mà Thuỷ đích thực là kẻ hóng chuyện giỏi nhất phương bắc. Sai hấn đi lấy tin thì kiểu gì cũng dài gấp đôi thời gian sai người khác, nguyên nhân cơ bản là vì hấn quá tận tâm với công việc, không những điều tra việc được giao mà ngay cả cơ hội nghe ngóng tin lẻ đường khác cũng không bỏ qua.

Mỗi lần hấn báo cáo nếu tâm trạng nàng tốt sẽ bảo hấn kể luôn thêm vài chuyện mà hấn nghe được. Có những lúc Tế Tuyết thật sự bội phục khả năng ngồi lê đôi mách của Thuỷ, từ những chuyện bé con con như là ông Nhất ở thôn Đông đi kỹ viện bị bà vợ chém cho hai nhát, suýt thì què chân đến những chuyện to tát như tứ vị công tử nổi tiếng nhất Lệ Châu vì một nữ nhân đã có chồng mà xích mích với nhau khiến cho thị trường buôn bán một phen náo loạn hấn đều có thể kể vanh vách.

Có người đẩy cửa bước vào, Tế Tuyết hào hứng nhìn qua, nàng cứ nghĩ là Thuỷ tới.

Hoá ra là một đứa bé gái chừng bảy, tám tuổi, gương mặt không tính là xinh xắn nhưng đôi mắt vô cùng lanh lợi.

- Người là ai? -Nàng ngạc nhiên thốt lên, ở ngoài nhiều thủ vệ như vậy làm sao lại để một đứa bé ra vào tự nhiên thế chứ.

- Có người nhờ ta chuyển thứ này cho vương gia. -Đứa trẻ ngọt ngào nói, sau đó đặt một bọc nhỏ hình hộp vuông lên bàn rồi ra ngoài, đóng cửa lại cẩn thận.

Tế Tuyết đứng im một lúc, không tránh khỏi chút ngỡ ngàng, đứa trẻ này chỉ nhìn qua cũng biết lai lịch không tầm thường. Nó có thể vượt qua hai tầng bảo vệ của Ngũ tinh và Lục y để vào đây ... Nếu nó là kẻ thù thì vừa rồi nàng quả thực đã xuống châu Diêm vương rồi.

Tử Y đẩy cửa bước vào, vẻ mặt căng thẳng khi nhìn thấy Tế Tuyết vẫn bình an vô sự thì mới thở ra một hơi nhẹ nhõm.

- Có chuyện gì?

- Bên ngoài đột nhiên có rất nhiều kẻ áo đen xâm nhập, bọn thuộc hạ tản ra truy đuổi, được nửa chừng thì thuộc hạ nghi ngờ chúng dùng kế điệu hổ ly sơn nên vội quay về.

Nàng lại gần chiếc bàn, cầm lên cái bọc mà đứa bé để lại.

- Người suy đoán không sai, nhân lúc các người đi có một đứa trẻ đã vào đây gửi đồ cho ta.

Sắc mặt Tử Y khẽ biến, hấn cúi đầu nói:

- Thuộc hạ vô năng, xin vương gia trách tội.

- Bỏ đi! –Tế Tuyết thật sự không quen được cái kiểu thái độ thất thường của Tử Y, khi thì hần e dè như nô tài, khi thì bá đạo chẳng kiêng nể gì, không phải chỉ có nữ nhân mới sáng nắng chiều mưa sao? Nắm bắt tâm lý Tử Y đúng là một việc tốn công sức.

Nàng từ tốn cởi cái bọc ra, một chiếc hộp gỗ tinh xảo toả hương thơm nhẹ nhẹ, bên trong hộp lót vải nhung đỏ thẫm, lại thêm một lớp lụa vàng bọc quanh, ánh sáng xanh nhạt phát ra phía sau lớp vải khiến nàng đoán rằng thứ này có lẽ là một khối ngọc.

Còn hơn cả những gì nàng tưởng tượng. Khối ngọc xanh hình hộp tuyệt mỹ, bên trên là bốn con rồng tinh xảo chụm đầu vào một viên ngọc, quan sát kĩ sẽ phát hiện ra mỗi con mắt rồng là một viên lưu ly màu hồng tuyệt đẹp, từng chi tiết từ vẩy rồng đến vuốt rồng đều sống động như thật, nhất định phải do thợ điêu khắc bậc thầy làm ra. Ngay cả trong bóng tối, ánh sáng toả ra từ khối ngọc cũng có thể soi sáng căn phòng, chất ngọc quý giá như vậy nhiều năm nay Tế Tuyết chưa từng thấy.

Tay nàng hơi run lên, vật này nàng chỉ mới được đọc mô tả trong sách, còn chưa từng nhìn thấy, có lẽ nào là đồ giả?

Bên dưới khối ngọc là bốn chữ “Thiên quốc trường tồn”.

Hình dạng này, thủ công này, chất ngọc này... tất cả đều ăn khớp với những gì nàng đọc được.

Tế Tuyết kinh ngạc không thốt nên lời, không thể nhắm lẫn được, đúng là nó. Ngọc tỷ truyền quốc đã mất tích hơn một nghìn năm.

Hàng nghìn năm về trước toàn bộ Diệm, Thương, Yên và cả những vùng thảo nguyên của các tộc người thiểu số đều thuộc một quốc gia hùng cường gọi là Thiên quốc. Lãnh thổ Thiên quốc trải rộng khắp nơi, tưởng như không có điểm kết thúc. Vị vua đầu tiên của Thiên quốc tự xưng mình là người nhà trời cử xuống để cai quản nhân gian, để chế ông ta thiết lập đã duy trì hàng nghìn năm.

Truyền thuyết về Bất tử thành cũng bắt nguồn từ đây. Sử sách thời ấy ghi chép rằng Hoàng đế đầu tiên của Thiên quốc do mang trong mình dòng máu của thánh thần nên ông ta không bao giờ chết, cũng không bao giờ già đi. Tuy nhiên sau nhiều năm trị vì Hoàng đế đã mệt mỏi, ông quyết định nhường ngôi cho con trai và ẩn mình tại một toà thành bí mật gọi là Bất tử thành. Người ta đồn đại bên trong Bất tử thành trồng đầy những kì trân dị thảo của Thiên giới, có những loài thần thú như long lân quy phụng. Các con của Hoàng đế khi nào chán cuộc sống tầm thường bên ngoài đều đến Bất tử thành, ăn thuốc tiên rồi trở thành người bất tử, họ không những có được tuổi xuân vĩnh viễn mà còn có sức mạnh vô song. Ngay cả khi Thiên quốc không còn người ta vẫn tin rằng Bất tử thành vẫn còn tồn tại, ai tìm được nó nhất định sẽ trường sinh bất tử.

Cho dù có một lịch sử huy hoàng cùng sức mạnh khổng lồ thì Thiên quốc vẫn cứ suy vong, thậm chí kết cục của nó còn vô cùng mơ hồ, mang đầy màu sắc thần thoại.

Hầu hết các sách đều ghi rằng do hoàng tộc Thiên quốc làm trái mệnh trời, cố tình kéo dài sinh mệnh của mình khiến thần linh phẫn nộ, chỉ trong một đêm trời giáng tai hoạ, khắp nơi quái vật xuất hiện, giết chóc phá hoại khiến Thiên quốc diệt vong.

Thiên quốc từ đó chia năm xẻ bảy, phân thành nhiều nước khác nhau. Quân chủ nước nào cũng nhận mình là dòng dõi Thiên tộc rồi xưng Hoàng đế, cứ thế đã hơn một nghìn năm. Ngọc tỷ truyền quốc cũng bị săn lùng trong từng ấy thời gian, người nào có nó mới có thể danh chính ngôn thuận xưng mình là người kế thừa Thiên đế, nhất thống thiên hạ.

Thứ mà hàng trăm vị hoàng đế thèm khát truy tìm hiện giờ đang ở ngay trong tay nàng, thậm chí nàng còn chẳng tốn lấy một giọt mồ hôi cũng có được.

Là ai? Rốt cục là ai đã gửi nó cho nàng, người ấy có mục đích gì?

Hiện giờ Yên quốc đã thần phục Diệm quốc, những nước khác nếu so sánh với Diệm quốc thì dù về quân sự hay kinh tế đều không bằng, chỉ còn các bộ tộc ở thảo nguyên.

Nhất thống thiên hạ, xây dựng nên một đế chế hùng cường như Thiên quốc năm xưa là điều hoàn toàn có thể.

Viễn cảnh đỉnh cao quyền lực bày ra trước mắt khiến Tế Tuyết không khỏi ngỡ ngàng. Nếu nàng là nam nhân, nếu nàng có chí lớn đỉnh thiên lập địa, thứ này nhất định sẽ là bảo vật trân quý không gì sánh được, đáng tiếc nàng phúc bạc phận mỏng, hơn nữa nàng đối với quyền lực cũng chẳng có nhiều hứng thú.

Thi thể của An Hoà Hầu được tìm thấy ở một thôn nhỏ cách chân núi Lư sơn không xa. Vài người dân thôn ra sông mức nước đã vớt được thi thể của ông ta. Con sông nhỏ này bắt nguồn từ một vực sâu ở Lư sơn, có lẽ An Hoà Hầu bị ngã xuống vực nên mới không ai phát hiện.

Lễ tang của An Hoà Hầu được tổ chức tương đối đơn giản, vì gia quyến của ông ta đều đã chết trong một trận đại dịch nhiều năm trước nên không có người thân thích. Tế Tuyết cố công lắm mới tìm được một người cháu trai họ hàng xa đến mức bản đại bác cũng không tới của An Hoà Hầu đứng ra làm lễ.

Nàng cẩn thận theo đưa quan tài ra tận huyệt mộ đã đào sẵn.

Đúng vào lúc hạ huyệt thì Bình Tây nguyên soái từ đâu xuất hiện giữ lấy quan tài. Ông ta cả người bụi bặm, mái tóc hơi rối, đôi mắt vằn lên những tia máu đỏ, cho dù vẻ ngoài tiêu tụy vẫn không che giấu được dung nhan anh tuấn.

Diệp quốc hai mươi mấy năm về trước có hai vị công tử xuất thân danh gia vọng tộc là bạn thuở thiếu thời, lại cùng nhau theo đuổi binh nghiệp. Một người là Diệp Văn Huyền, sau này trở thành An Hoà Hầu, người còn lại là Bình Tây nguyên soái Lý Viễn.

Hai người họ cùng nhau vào sinh ra tử trên chiến trường, tình cảm thân thiết như huynh đệ ruột thịt.

Nhưng sự đời khó đoán. Năm Minh Đạo thứ tám, Quận chúa Bạch Uyển đem lòng ái mộ An Hoà Hầu nên đã xin Vũ Tuyên Đế ban thánh chỉ tứ hôn. Bạch gia và Lý gia từ lâu vốn có hôn ước, tuy không nói rõ là của Quận chúa Bạch Uyển và Lý Viễn nhưng trong số con cái của công chúa Ngọc Hương chỉ có Bạch Uyển tuổi tác tương xứng với Lý Viễn, hơn nữa đôi trẻ đều đã qua lại với nhau một thời gian dài, nay Bạch Uyển đề ra yêu cầu này đúng là đã đem mặt mũi Lý gia đi quét rác.

Tuy rằng An Hoà Hầu đã khéo léo từ chối hôn sự khi Vũ Tuyên Đế thăm dò nhưng quan hệ giữa hai vị cũng tương cũng không còn như xưa, nếu không muốn nói là trở mặt thành thù.

- Mở ra, mở quan tài ra! -Lý Viễn hét lên. -Hắn không thể chết được, ta không tin, chắc chắn các người lừa ta.

Vài vị tướng dưới trướng An Hoà Hầu tức giận muốn xông lên đều bị Tế Tuyết cho người ngăn cản.

Nàng đã tới Lư sơn, trên đó có rất nhiều chỗ cây cối bị tan nát thành mảnh vụn, xác một vài loài thú rừng cũng trong tình trạng tương tự như những người bị Tiêu Phàm giết ở Mai Hồng Viện. Nếu nàng không lầm thì An Hoà Hầu hẳn đã sử dụng Hồng huyết thủy.

Vào thời điểm An Hoà Hầu và Bình Tây nguyên soái giao đấu, rõ ràng Bình Tây nguyên soái đang ở thế yếu, là một bại tướng sức cùng lực kiệt. An Hoà Hầu không những hơn về thế lực mà còn có Hồng huyết thủy trợ giúp, ông ta không có lý gì lại thua trận, cho nên chỉ có một khả năng là An Hoà Hầu cố tình tha cho Bình Tây nguyên soái.

Bí ẩn duy nhất lúc này là vì sao An Hoà Hầu lại rơi xuống vực, Bình Tây nguyên soái dẫu có hận ông ta đến mấy cũng không phải loại tiểu nhân lấy oán báo ân.

Không có ai ngăn cản nên Lý Viễn tự mình chặt đứt dây thừng quấn quanh quan tài rồi mở nắp.

Bên trong, thi thể của An Hoà Hầu đang trong giai đoạn phân huỷ, ngay cả mặt mũi cũng không rõ. Lý Viễn ngây ngốc nhìn chăm chú vào cái xác ấy một lúc lâu, sau đó ông ta bỗng nhiên đưa tay cởi áo của người chết.

- Không được mạo phạm Hầu gia! -Rất nhiều tướng sĩ đồng thanh hét lên.

Trên ngực xác chết, ngay vị trí trái tim, vết sẹo hình chữ thập vẫn vô cùng rõ ràng. Lý Viễn sau khi nhìn thấy vết sẹo ấy thì chết lặng người, miệng luôn lẩm bẩm: "Không thể nào, hắn làm sao lại chết được, hắn mưu mẹo quỷ kế, lúc nào cũng khinh bạc ta, hắn sao có thể chết trước ta được."

Tế Tuyết đến lúc này mới lên tiếng:

- Nguyên soái, người đã chết rồi hận thù cũng nên chấm dứt đi thôi, xin nguyên soái buông tay để Hào gia được yên nghỉ.

Lý Viễn không trả lời, ánh mắt dờ dẩn không chút sinh khí. Ông ta dường như chẳng để tâm đến bất kì thứ gì ngoài thi thể của An Hoà Hào.

Trước đây Tế Tuyết chỉ từng gặp thoáng qua Lý Viễn ở kinh thành, nàng cũng nghe nói rằng ông ta không có thể thiếp, nhiều năm nay vẫn sống một mình.

Màn sương mù bao quanh cái chết của An Hoà Hào hình như ngày càng dày đặc, lúc trước nàng chỉ chưa đoán ra vì sao ông ta lại rơi xuống vực, bây giờ thì ngay cả mối quan hệ giữa An Hoà Hào và Lý nguyên soái có vẻ cũng không đơn giản như những gì nàng biết.

Lý Viễn chợt ngừng đầu lên nhìn Tế Tuyết, vẻ điên loạn khi nãy đã tan biến, ông ta bình thản nói:

- Ta muốn hợp táng cùng hân.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn Lý Viễn, không ai hiểu rốt cục ông ta muốn gì.

Tế Tuyết hơi cup mi mắt xuống, suy nghĩ một lát rồi gật đầu.

- Được!

Ngay sau đó, trước mặt những người đưa tang, Bình Tây nguyên soái Lý Viễn tự đoạn kinh mạch mà chết.

Theo đúng nguyện vọng của ông ta, Tế Tuyết cho chôn cất hai người họ cùng một mộ.

Nàng không biết trên đời này có bao nhiêu người bạn muốn đồng sinh cộng tử với nhau, nhưng đây không phải lần đầu tiên nàng nhìn thấy cảnh này.

Năm đó ở Lệ Châu, khi Chu Kính Chi lao mình xuống dòng sông Lệ, nàng nghĩ hẳn thật sự đã muốn chết cùng Thu Thuý. Lí do duy nhất hân còn sống có lẽ là vì đứa con của hai người họ.

Người ấy không còn, đau đớn đến mức không muốn sống, tuyệt vọng tới tột cùng, đó là cảm tình giữa bằng hữu sao?

Nếu là nàng, nàng sẽ chỉ chết cùng người nàng yêu.

Giữa Lý Viễn và Diệp Văn Huyền...khúc mắc của hai người họ có lẽ không đơn giản chỉ vì một người phụ nữ.

11. Chương 24

Hô vang dẫn khúc phù vân, độ kiếm thiên hạ, bạch y nhiễm sương hoa

Khi xưa say đắm sắc hoa nồng, trong khoảnh khắc ấy hồng nhan đắm lệ chu sa

Còn nhớ ca khúc sáng yên hoa trong mộng, tựa vai ai mà lòng vương vấn

Hoàng Hạc lâu trống trải tiêu điều, giữa vùng trời xa lạ

Tóc xanh đã sớm bạc màu

(trích Chu sa lệ)

Phương Thiệu Lăng trở về doanh trại ở Thực Khâu còn mang theo bên mình một nữ nhân xinh đẹp tên gọi Đoan Mộc Liên. Những người trong quân doanh đều nói Phương Thiệu Lăng hết mực sủng ái nữ nhân này, để cho cô ta tự do ra vào cả những nơi trọng yếu.

Đoan Mộc Lỗi, đệ đệ của Đoan Mộc Liên hiện đang lưu lại Lệ Châu cùng Tế Tuyết. Hắn ngày ngày dạy Tế Tuyết thổi sáo, chuyện phiếm, rất được nàng yêu thích. Khắp nơi người ta đều đồn rằng tỷ đệ nhà Đoan Mộc gặp thời, cùng một lúc được cả đại tướng và vương gia sủng ái.

Tử Y đối với Đoan Mộc Lỗi vô cùng chú ý, về chuyện này hắn cũng không giải thích được là tại sao. Hắn chỉ thấy tên nhạc sư ẻo lả kia ngoài bộ mặt có chút giống với Diệp sư huynh của Tế Tuyết ra thì chẳng còn điểm gì coi được.

- Vương gia mới học một thời gian ngắn mà đã tiến bộ tới mức này thật sự là có tài năng thiên bẩm đối với âm luật. –Đoan Mộc Lỗi không tiếc lời khen ngợi.

Tế Tuyết vui vẻ đáp lại:

- Thầy giỏi mới có trò giỏi, đều là do Đoan Mộc công tử có phương pháp dạy tốt. À, tiết trời gần đây nóng thật đấy, bảo nhà bếp làm thêm chè sen giải nhiệt cho công tử. –Nàng dặn dò a hoàn bên cạnh.

Tử Y đứng một bên, càng nhìn càng ngứa mắt. Cái quỷ gì vậy? Hắn đi theo nàng lâu như thế nàng còn chưa từng để tâm xem mùa hè nóng bức thì nên cho hắn ăn chè sen, tên nhạc công từ trên trời rơi xuống kia sao lại có đãi ngộ cao như vậy.

Đợi đến lúc chỉ có một mình Tế Tuyết, Tử Y mới thẳng thắn hỏi nàng:

- Vương gia, tỷ đệ nhà Đoan Mộc rõ ràng có vấn đề, vương gia thật sự không nghi ngờ gì bọn họ sao?

Trực giác của Tử Y mách bảo rằng tỷ đệ nhà Đoan Mộc không bình thường, hắn nghi ngờ hai người đó là nội gián.

Mặc dù hắn hiện giờ chưa có bằng chứng trong tay, cũng không phát hiện điều gì bất thường nhưng rõ ràng hai kẻ này không phải chỉ là nhạc công như chúng nói. Đoan Mộc Liên nghe đồn khá giống với vị hôn thê đã qua đời từ thuở thiếu niên của Phương Thiệu Lăng, còn Đoan Mộc Lỗi lại hao hao như Diệp Lương, vì sao có thể trùng hợp đến thế? Đây chắc chắn là âm mưu của kẻ địch.

- Tử Y, có một số việc ngươi chỉ cần đứng nhìn là được, biết quá nhiều đôi khi lại là một gánh nặng.

Nhân lúc Bình Tây nguyên soái mới qua đời, Tế Ly còn đang lâm trọng bệnh, Phương Thiệu Lăng dẫn quân tấn công vùng đông nam. Trong lúc hai bên giao chiến quyết liệt, Tế Khắc lại bí mật chiếm Yên Trì, gây cho phe Tế Tuyết tổn thất không nhỏ.

Yên Trì bị công phá rất dễ dàng, quân địch gần như đã biết trước tất cả điểm bố trí quân trọng yếu. Chúng cho người đốt kho lương, lợi dụng cơ hội đánh vào những nơi quân lính mỏng, tiến vào một lượng lớn rồi thi hành chính sách nội ứng ngoại hợp khiến Yên Trì nhanh chóng thất thủ.

Cả Tế Tuyết và Phương Thiệu Lăng đều thống nhất rằng trong quân có nội gián nhưng không ai dám động đến tỷ đệ nhà Đoan Mộc, điểm này làm Tử Y rất bất mãn.

Những lời Tế Tuyết nói khi trước khiến Tử Y cho rằng nàng có lẽ đã đoán ra chân tướng, nhưng hắn càng không hiểu vì sao nàng còn giữ Đoan Mộc Lỗi bên cạnh mình.

Tâm trạng không tốt thì cư xử cũng không tốt, thời gian này Tử Y đặc biệt khó chịu, mọi người trong Lục y đều tận tình tránh xa hắn hết mức có thể, kéo nhờ đâu chọc giận hắn thì kết quả khéo còn tệ hơn Thanh Y năm đó.

Bây giờ không ai là không biết Tử Y đối đầu với Đoan Mộc Lỗi, hễ hai bên gặp nhau là Tử Y giở ngay bộ mặt bưng bưng sát khí, ánh mắt sắc như dao, nếu dùng ánh mắt mà giết được người thì chắc Đoan Mộc Lỗi đã chết đến mấy trăm lần. Còn Đoan Mộc Lỗi ngày thường vẫn ra vẻ một bộ thư sinh hiền lành ít nói, hễ bắt gặp cái trừng mắt của Tử Y thì hắn đều hoảng sợ nấp sau lưng Tế Tuyết, nhìn vào thế nào cũng giống như con thỏ nhỏ bị con rắn đe dọa.

Giữa tháng bảy, hai thanh trì quan trọng của tây nam đều bị Phương Thiệu Lăng thành công chiếm được. Quân đội của Tế Khắc đang đóng ở Yên Trì phải vội vã rút về tây nam yểm trợ cho những khu vực đang bị tấn công.

Sự tình đột nhiên biến hoá khiến cho Tế Khắc trở tay không kịp, tổn thất nghiêm trọng.

Ngay sau đó Đoan Mộc Liên và Đoan Mộc Lỗi đều bị bắt giam, tới lúc này Tử Y mới hiểu tất cả đều là màn kịch do Tế Tuyết và Phương Thiệu Lăng đồng diễn. Từ đầu bọn họ đã biết tỷ đệ nhà Đoan Mộc là nội gián, sủng ái là giả, tung hoả mù mới là thật.

Việc Yên Trì bị mất vốn nằm trong tính toán của Tế Tuyết, đem vùng Yên Trì làm mồi nhử cho Tế Khắc, khiến hần tướng mỹ nhân kế của mình đã thành công, thực tế sau đó mọi tin tức hần có được đều là giả.

Diễn biến trên chiến trường đang vô cùng có lợi cho Tế Tuyết. Hiện giờ Tế Ly đã như ngọn đèn cạn dầu, không sống nổi mấy ngày nữa. Tế Khắc tuy lòng dạ nham hiểm, quỷ kế đa mưu nhưng Phương Thiệu Lăng cũng không hề thua kém. Hai người đó đích thực là kỳ phùng địch thủ.

Thấm thoát đã vào tháng tám, cuối hè nên hoa sen trong hồ cũng vãn dần. Tế Tuyết thời kỳ này định cư hoàn toàn ở Lệ Châu, những ngày trời đẹp nàng thường ngồi thuyền nhỏ dạo chơi ngoài hồ. Thuyền chỉ ngồi được hai người nên Tử Y đương nhiên phải đóng vai chèo thuyền.

- Thuộc hạ nghe nói Phương đại nhân dụng binh như thần, hiện giờ đâu đâu trong quân đội cũng ca ngợi. Nhiều tướng sĩ đều thề chết trung thành với Phương đại nhân, có lẽ vương gia nên ra chiến trường một lần xem! – Tử Y làm như vô tình nhắc nhở.

Bề tôi công cao át chủ là việc rất nguy hiểm. Nếu người ta chỉ biết đến Phương Thiệu Lăng mà quên Tế Tuyết thì sau này sẽ bất lợi cho nàng. Hơn nữa nàng không bước chân tới vùng chiến sự, chỉ an nhàn ở Lệ Châu ắt sẽ có lời ra tiếng vào rằng nàng chỉ biết hưởng thụ, hoàn toàn không cùng binh lính vào sinh ra tử như Phương Thiệu Lăng, sau này sẽ khiến lòng người không phục.

Tế Tuyết khoan khoái hít căng lồng ngực mùi hương hoa sen, ít ngày nữa hoa sẽ tàn hết, phải đợi sang tận năm sau mới có thể thấy, mà nàng chưa chắc đã đợi được.

- Tử Y, không cần bận tâm về Phương Thiệu Lăng. Hần thích diễn kịch ta sẽ diễn cùng hần. Trên đời này làm gì có thứ cho không, muốn thì phải bỏ công sức ra giành giật. Chiến trường vốn là sân khấu của hần, cứ để hần tung hoành đi.

Tử Y khó hiểu nhìn nàng, trước đây hần còn có thể đoán được vài phần tâm tư của nàng. Hiện giờ nàng giống như màn sương mù mỏng manh, rõ ràng ở rất gần nhưng lại chạm không tới, mà hần cũng không rõ đằng sau màn sương ấy cất chứa những gì.

Đôi khi hần có một loại ảo giác rằng nàng sắp tan biến, chỉ cần hần lơ đãng một chút thôi thì khi mở mắt ra sẽ không thấy nàng nữa. Hần không biết nỗi lo sợ vô cớ đó đến từ đâu, có thể là từ căn bệnh kì lạ của nàng, cũng có thể từ sự trống rỗng trong đôi mắt nàng.

Ánh mắt ấy khiến hần nghĩ đến những người đang đón chờ cái chết, không hề oán giận, không mong chờ hy vọng, chỉ phẳng phất nỗi cô đơn, đau đớn đến xé lòng.

Phương Thiệu Lăng đột ngột quay về Lệ Châu gặp Tế Tuyết, khi hần xuất hiện trước mặt nàng thì áo giáp đã thay thành một thân gấm lam, ôn nhu nho nhã, nhìn thế nào cũng không ra một dũng tướng trên sa trường.

Tế Tuyết đối với Phương Thiệu Lăng từ trước tới giờ vẫn giữ thái độ không gần cũng không xa. Nàng cảm thấy người này càng tránh thân cận với hần thì càng tốt, lòng dạ hần quá sâu, nàng đâu không lại.

- Phương tướng quân gấp rút trở về gặp ta như vậy hần có chuyện quan trọng, chiến trường đang lúc nước sôi lửa bỏng, người là tướng quân không nên rời đi quá lâu!

Lời này nghe thật giống như đuổi khách.

Phương Thiệu Lăng vẫn giữ vẻ mặt ôn hoà, mỉm cười nói:

- Ngày mai là Trung thu, vương gia lẽ nào đã quên.

Tế Tuyết ngờ ngác một chút, nàng hoàn toàn quên mất chuyện này. Kể từ ngày mẫu phi mất nàng không bao giờ nhắc đến việc tổ chức trung thu hay tiệc đón năm mới nữa, mọi người xung quanh cũng không ai đề cập tới vì sợ khơi lại nỗi đau trong lòng nàng.

Phương Thiệu Lăng cố công vượt ngàn dặm xa xôi từ tây nam về đây lễ nào vì muốn đón tết trung thu với nàng?

Cho dù đang là lúc chiến sự căng thẳng thì Lê Châu vẫn nhộn nhịp như thường. Người người tấp nập dạo phố chơi hội, đèn lồng rực rỡ đủ kiểu tràn ngập khắp nơi. Tế Tuyết đi dạo cùng Phương Thiệu Lăng, hai người một thân y phục sang trọng, dung mạo kinh diễm khiến người đi đường không khỏi chú ý.

Một đám trẻ con nối đuôi nhau chạy ào qua va vào Tế Tuyết làm nàng ngã về phía sau, chạm vào một lồng ngực vững chãi.

Hương bạc hà mát rượi phủ vào vành tai nàng.

- Công tử không sao chứ? –Phương Thiệu Lăng nhẹ nhàng lên tiếng.

Tế Tuyết hơi mất tự nhiên vội cách xa hẳn.

- Không sao!

Người càng lúc càng đông, con đường rộng lớn bắt đầu trở nên chật chội, tình cảnh này khiến Tế Tuyết chợt nhớ đến mùa xuân ở Lê Châu mấy năm trước, nàng cùng Tiêu Phàm bị lạc mất nhau.

Bàn tay to lớn nắm lấy tay nàng. Tế Tuyết giật mình nhìn sang, lại thấy Phương Thiệu Lăng đang chăm chú quan sát nàng, đôi mắt sâu thẳm như muốn hút cả linh hồn nàng vào trong đó. Hắn hơi cười, ra vẻ thản nhiên nói:

- Như thế này sẽ không bị lạc.

- Ta không phải trẻ con, sao lạc được chứ. –Nàng lạnh lùng đáp trả, muốn rút tay ra nhưng không ngờ hắn lại nắm càng chặt.

- Cẩn tắc vô áy náy, chỗ này đông người, đường đi lại khó nhớ, không cẩn thận sẽ không về được.

Nàng bướng bỉnh nói:

- Tự ta cũng có thể tìm được đường về.

Phương Thiệu Lăng vẫn giữ vẻ mặt tươi cười.

- Được rồi, là ta sợ lạc đường, không tìm được đường về, công tử lễ nào thấy khó không giúp?

Tế Tuyết bực mình cố chen về đằng trước, nhưng không những không len được còn bị đẩy lùi về sau, Phương Thiệu Lăng phải đưa tay ra đỡ nàng.

Hai người cứ thế dính sát vào nhau, Tế Tuyết không thoải mái cũng không có cách nào, ai bảo nhiều người như vậy, nàng muốn tránh xa hẳn cũng không được.

Giữa đám đông, nàng cảm thấy hình như có người dõi theo mình. Bản thân vô thức quay đầu lại tìm kiếm ánh mắt của người đó, nàng không biết có phải mình bị ảo giác hay không, rõ ràng có đến cả trăm người chen chúc nhau nhưng nàng ngay lập tức đã chú ý đến một người đeo mặt nạ phía xa, trực giác mách bảo nàng rằng người đó đang nhìn nàng.

Hắn là ai?

Người người xô đẩy nhau chắn đi tầm mắt của Tế Tuyết, khi nàng định thần lại thì người đeo mặt nạ đã biến mất.

- Công tử nhìn gì vậy? –Phương Thiệu Lăng chú ý đến vẻ bất thường của nàng.

- Hình như có người theo dõi ta.

Hắn nghi hoặc quan sát đám đông.

- Kẻ đó trông thế nào?

- Ta không rõ lắm, hắn đứng khá xa, lại đeo mặt nạ.

- Vậy làm sao công tử dám chắc hắn theo dõi công tử?

Tế Tuyết mơ hồ lắc đầu, nàng cũng không rõ vì sao lại khẳng định là người đó, chỉ là trực giác mách bảo nàng như vậy.

Đầu óc nàng cứ quanh quẩn suy nghĩ về kẻ đeo mặt nạ kia, cuối cùng khi tỉnh táo lại đã phát hiện ra mình đang đứng trước cổng chùa Báo Ân.

Phương Thiệu Lăng đối với mấy chuyện thần phật có lẽ là nửa tin nửa ngờ, nàng chỉ thấy hắc cau mày quan sát bức tượng phật bà nghìn mắt nghìn tay, trán hơi nhăn lại.

Tế Tuyết cũng chẳng muốn hỏi, tự mình tách khỏi hắc. Giữa những người đi chùa ngày lễ nàng nhận ra thấp thoáng bóng dáng của người đeo mặt nạ.

Nàng không tự chủ được đuổi theo hắc, nhưng người đó lại một lần nữa mất tích trước mắt nàng.

Vị hoà thượng già thấy Tế Tuyết nhìn ngó xung quanh thì lên tiếng hỏi nàng:

- Thí chủ đang tìm người?

Tế Tuyết chán nản gật đầu.

- Phải, nhưng ta tìm không thấy, hắc cố tình trốn ta.

Hoà thượng hơi mỉm cười.

- A di đà phật, chư pháp do nhân duyên nhi khởi. (câu này đại ý là mọi sự đều do nhân duyên mà có)

Nói xong, ông ta cúi đầu chào rồi quay người bước đi.

Phương Thiệu Lăng tới gần Tế Tuyết, đôi mắt sâu thẳm nhìn theo bóng dáng vị hoà thượng.

Trên đường trở về, Tế Tuyết luôn có cảm giác có người lạ đi theo mình nhưng Phương Thiệu Lăng một mực khẳng định rằng hắc không phát hiện điểm gì bất thường.

Nàng cau mày hỏi hắc:

- Người thật sự không phát hiện ra?

- Đúng vậy.

Tế Tuyết nhếch môi, nửa cười nửa không.

- Nói dối cũng thật giỏi

Đúng là một buổi tối mệt mỏi, tâm trạng không tốt nên thái độ khó mà vui vẻ cho được. Nàng rất muốn yên tĩnh một mình nhưng lại không thể tránh việc dùng cơm với Phương Thiệu Lăng. Hắc vận dậm xa xôi về ăn một bữa cơm trung thu cùng nàng, nếu nàng đột nhiên bỏ đi thì quá là không nể mặt hắc.

Một bàn đầy đồ ăn ngon, có điều cả Tế Tuyết và Phương Thiệu Lăng đều chỉ gấp vài đũa lấy lệ.

- Vương gia không hợp khẩu vị? –Phương Thiệu Lăng đột nhiên lên tiếng.

- Đi bộ hơi nhiều nên ta thấy mệt, không muốn ăn. –Nàng thành thực nói, chẳng hơi đâu mà đi đoán xem hắc có ý gì.

Hàng mi dày rậm rủ xuống che đi vẻ sắc bén trong đôi mắt hắc. Khoé môi hắc hơi cong lên tạo thành một nụ cười giễu cợt.

- Vậy hạ quan không làm phiền vương gia nữa, hạ quan xin cáo lui.

Tế Tuyết gật đầu, đưa tay day day thái dương đau nhức. Hiếm khi Phương Thiệu Lăng đột nhiên biết điều như vậy nàng cũng không nín kéo.

Thấy thái độ này của nàng hắc chỉ thở dài một hơi, trước khi quay người đi liền hỏi nàng một câu:

- Vương gia có tin hạ quan không?

Tế Tuyết ngẩng đầu lên nhìn hắc, đôi mắt lạnh lẽo không lộ ra chút cảm xúc nào. Hai người cứ nhìn nhau như thế một lúc lâu.

- Không quan trọng, tin hay không thì kết quả đều giống nhau thôi.

Phương Thiếu Lăng bật cười, tiếng cười mang theo vài phần chua chát.

- Trước đây ta ép nàng một lần, sau này ta đem hết ruột gan ra cho nàng, vì nàng làm nhiều việc như vậy vì hy vọng nàng có thể bỏ qua chuyện cũ... Nàng cuối cùng vẫn không tin ta, bất kể ta làm gì nàng đều không tin ta.

Tế Tuyết ban đầu là mỉm cười, sau đó cười đến rũ rượi như người điên. Phương Thiếu Lăng cau mày tức giận bỏ đi, trong sân chỉ còn lại Tế Tuyết cùng vài người hầu.

Thấy bóng hắc đã đi khuất, nàng thu lại vẻ cợt nhả, mệt mỏi tựa người vào ghế, ngược lên nhìn bầu trời.

Đêm nay trăng đẹp nhất trong năm, vầng ánh sáng vàng rực rỡ toả ra xung quanh làm bừng sáng màn đêm. Nhưng nàng lại chỉ cảm thấy cô độc, hắc muốn nàng tin hắc. Làm sao mà tin được, hai người bọn họ ngay từ đầu đã là lừa gạt lợi dụng lẫn nhau, một mối quan hệ xây dựng trên nền tảng lừa dối thì lấy đâu ra lòng tin?

Một đêm mất ngủ, Tế Tuyết ngồi bên hành lang thối sáo. Khúc nhạc thê lương khiến cho Tử Y cũng không ngủ nổi, hắc tự mình đến thay ca trực với Hoàng Y.

Tà áo trắng cùng mái tóc dài bay nhẹ trong gió, phảng phất hương thơm thanh khiết của hoa hồng. Ánh trăng vàng nhạt phủ lên người nàng một màu lung linh như dát bạc, dung nhan mỹ lệ bớt đi vài phần lạnh lùng, lại thêm vẻ hư ảo mà hắc chưa từng thấy. Thời khắc này Tử Y thầm nghĩ nàng giống như yêu tinh làm đầu óc người ta mụ mẫm.

Tế Tuyết buông cây sáo xuống, đưa mắt nhìn Tử Y.

- Sau này khi ta chết người chôn cất cho ta được không?

Nàng bình thản lên tiếng, giống như chuyện đó là điều rất đổi bình thường. Ngữ khí mềm mại ấy làm Tử Y không hiểu sao lại thấy mắt mình cay cay.

- Ta không muốn bị sâu bọ trong đất ăn mòn, sẽ xấu xí kinh tởm lắm, ta muốn hoả táng. Đừng làm bia mộ, chỉ cần trồng trên đó một cây mai trắng là được, mà thôi, trồng hoa đào ấy, màu hồng tươi tắn hơn, màu trắng nhợt nhạt lạnh lẽo lắm...

Tử Y đột nhiên ôm lấy nàng, khẽ nói:

- Đừng nói nữa... đừng nói nữa! Sẽ không có ngày đó đâu...

Tế Tuyết không đẩy hắc ra, thậm chí thời khắc này nàng có phần lưu luyến vòng tay của hắc.

- Nếu ta chết trước hắc... người đừng nói cho hắc biết, đừng nói gì hết, lỡ như gặp hắc thì cứ bảo rằng ta sống rất tốt, được không?

Tử Y vô thức xiết chặt tay, giọng hắc khản đặc:

- Nàng dám chết trước ta, ta nhất định sẽ khiến Tiêu Phàm khổ sở, sống không bằng chết!

Hắc cảm thấy bản thân mình thật đáng thương, trong lòng nàng hắc chẳng là gì để nàng bận tâm. Nàng chỉ để ý đến cảm nhận của Tiêu Phàm, mà hắc... cũng chỉ có thể mang Tiêu Phàm ra để ép nàng.

- Ta mệt mỏi quá, sẽ có ngày ta cầm cự không nổi nữa, đó không phải lỗi của hắc, người đừng trách hắc.

Tử Y im lặng không đáp. Tế Tuyết tựa vào ngực hắc, mơ hồ thiếp đi. Nàng ngủ thật bình thản, trong mơ nàng thấy mình trở về năm tám tuổi ở Kim Môn cốc. Lúc ấy Thanh Vân dạy nàng phân biệt một số loại cây có độc.

- Quả này bề ngoài tuy đẹp nhưng độc vô cùng, không được ăn, lá của nó có thể dùng để kiềm chế nọc rắn hổ mang, nhai kĩ, lấy bã đắp lên vết rắn cắn...

Hắc nói một thôi một hồi thì phát hiện ra Tế Tuyết có dấu hiệu ngủ gật. Thanh Vân bực bội bẹo má nàng.

- Ngủ, ngủ, người chỉ biết ngủ thôi!

Tế Tuyết oan ức nhìn hần.

- Là tại người đem qua rủ ta đi tìm đom đóm, sáng sớm lại bắt ta ra đây ngồi nghe người huyền thuyên, buồn ngủ chết đi được.

- Cái này chẳng phải là vì tốt cho người sao?

- Ta bách độc bất xâm rồi, rắn cắn hay cây độc cũng đâu có ảnh hưởng gì.

Thanh Vân trừng mắt với nàng, ra vẻ người lớn nói:

- Người thử tự nhìn lại mình xem, võ công thì không biết, dáng vẻ thì nhỏ bé, gặp phải kẻ thù thì làm thế nào. Ta chỉ cho người mấy thứ độc tố này, lỡ như người gặp kẻ xấu thì còn có cách thoát thân chứ.

Tế Tuyết thấy hần nói rất có lý, nhưng nghe thêm một lúc thì nàng lại ngáp ngắn ngáp dài, cuối cùng nàng xua tay bảo hần:

- Thôi bỏ đi, đừng nói nữa, ta nghe tai trái lại ra tai phải thôi. Sau này người cứ ở cạnh ta là được, người lấy vợ sinh con ở Hàn Băng cung đi, ta sẽ nuôi cả nhà người.

Thanh Vân bất lực nhìn nàng hai mắt lơ đãng vì thiếu ngủ, cuối cùng hần dứt khoát kéo nàng tựa đầu lên vai hần.

Nàng chẳng nghĩ nhiều, cứ thế ngủ tiếp, trên người hần có mùi thuốc nhàn nhạt rất dễ chịu.

Khoảng thời gian ấy nàng còn nhớ rõ, chớp mắt một cái đã là mười mấy năm.

Hần vẫn ở cạnh nàng.

Thật may, nàng còn có thể dựa vào hần!

12. Chương 25

Hồng đậu mọc ở nước nam, có chăng là chuyện quá đỗi xa vời

Tương tư có là gì, từ lâu đã chẳng có ai bận lòng đến

Ta say đổ còn thành đô không ngủ, khắp nơi rực sáng ánh đèn

Tình trong chén chứa rượu tràn ly

Muốn lãng quên thơ xưa của cổ nhân

Tương tư là nỗi tủi nhục không đáng nhắc

Giữ lấy sợ người đời cười chê, sợ bị nhìn thấu tỏ

Xuân đã đến đậu hồng lại chín, duy chẳng thấy người đến hái

Khói sóng bay biến cùng với gió, chân tình phơi phai

(Tương tư)

Tế Tuyết nhận được tin Tế Ly qua đời vào cuối mùa thu, chỉ cách ít ngày nữa là mừng thọ Lý hoàng hậu, nghe nói Lý hoàng hậu vì chuyện này gần như đã phát điên, toàn bộ thể diện của Tế Ly đều bị bà ta ra lệnh chôn sống.

Trước khi Tế Ly chết nửa tháng, Tế Tuyết đã sai người tới đón Tú Châu đi nhưng cô ấy kiên quyết từ chối.

- Người của ta trong phủ Nhị hoàng tử báo lại rằng hôm ấy Tú Châu cô nương đi từ phòng Nhị hoàng tử ra một đoạn thì ho ra máu rồi tắt thở, có lẽ là cô ấy... tự sát.

Tế Tuyết nhìn chằm chằm vào chiếc hộp gỗ trong tay, cổ họng hơi nghẹn lại.

- Nhị hoàng tử chết thế nào?

Thủy dường như có chút khiếp sợ, lông mày hơi nhíu lại, tình cảnh ngày đó hẳn không tận mắt chứng kiến nhưng nếu đúng như những gì hắn nghe được thì Tế Ly đúng là rất điên cuồng.

- Sau khi Tú Châu đi ra ngài ấy cố đuổi theo. Nghe nói Nhị điện hạ đã nhiều ngày bệnh liệt giường, hai chân hình như không đi được nữa, vậy nên ngài ấy lết thân mình trên mặt đất... Những người hầu khác tới gần muốn giúp đều bị ngài ấy đuổi đi. –Nói tới đây Thủy hơi dừng lại. –Ngài ấy tự mình lết tới chỗ xác Tú Châu, còn nói gì đó rằng yêu cô ấy, bảo muốn cho cô ấy xem trái tim mình...

Những lời tiếp theo của Thủy khiến bàn tay Tế Tuyết hơi run lên.

Tế Ly dùng dao rạch ngực mình, muốn để Tú Châu nhìn rõ trái tim hắn, muốn cô ấy tin những lời hứa hẹn của hắn là thật.

Máu tươi nhuộm đỏ quần áo hai người họ. Hắn chết ngay bên cạnh Tú Châu.

- Được rồi, người ra ngoài đi! –Tế Tuyết khó khăn lên tiếng.

Tú Châu, đây có phải kết cục mà người mong muốn không?

Chiếc hộp gỗ này là đồ Tú Châu nhờ nàng giữ. Cô ấy nói nếu mình không trở về thì xin nàng hãy giao nó cho Triển Vân.

Bên trong là chiếc khăn tay bọc một nắm đậu hồng.

Ngày ấy, nàng vì thỉnh cầu của Triển Vân mà tỏ ý giữ Tú Châu lại. Tú Châu quỳ xuống dập đầu trước nàng, đôi mắt phủ một tầng hơi nước.

- Vương gia, được Triển tổng quản để tâm là phúc tu ba kiếp của nô tỳ. Nhưng tấm thân này của nô tỳ đã dơ bẩn từ lâu, nô tỳ không xứng với ngài ấy.

- Hắn không bận tâm quá khứ của người.

- Là nô tỳ bận tâm, ngài ấy rất chung tình, nếu đã cưới nô tỳ thì sẽ không có nữ nhân khác. Vương gia... nô tỳ đã sảy thai hai lần, sau này không còn sinh con được nữa. Vương gia hẳn tâm nhìn Triển gia tuyệt tự sao? Kiếp này nô tỳ và Triển tổng quản hữu duyên vô phận, nếu còn kiếp sau... cho dù chỉ làm a hoàn bưng trà giặt áo cho ngài ấy nô tỳ cũng cam lòng.

Lần đầu tiên trong mấy năm qua nàng nhìn thấy Tú Châu rơi lệ. Nàng biết cô ấy đã động tâm với Triển Vân.

Thật ra cô ấy không thể sinh con cũng chẳng sao, chỉ cần Triển Vân muốn cô ấy là được. Kiếp sau, ai biết được có kiếp sau hay không?

Tú Châu đã có cơ hội để lựa chọn, nếu cô ấy quên Tế Ly, cùng Triển Vân sống tiếp quãng đời còn lại thì ít nhất cô ấy cũng có những ngày hạnh phúc. Nhưng giữa tình yêu và thù hận, cô ấy lại lựa chọn cái thứ hai.

Có lẽ vì người ta thường nhớ đến người đã làm mình tổn thương sâu sắc hơn là người yêu mình sâu sắc. Còn giả như hai người đó là một... thì sẽ là khắc cốt ghi tâm, suốt đời suốt kiếp đều không thể quên.

Đậu hồng – tương tự, người con gái thường tặng đậu hồng cho người mình yêu. Tú Châu chết rồi, cô ấy để lại cho Triển Vân chiếc hộp này thì còn ý nghĩa gì, sẽ chỉ khiến hắn thêm đau lòng.

Cuối cùng nàng vẫn gửi nó cho Triển Vân. Người chuyển đồ báo lại rằng khi mở hộp Triển Vân sững sờ một lúc lâu, hốc mắt hắn hơi đỏ lên, sau đó hắn đột nhiên mỉm cười, khẽ nói: “Đến lúc này mới chịu cho ta biết câu trả lời của nàng.”

Những đoá hoa cúc dần lụi tàn, muôn vàn cánh hoa vàng rơi đầy trên lối đi giống như những mảnh nắng tan vỡ. Tế Tuyết cảm thấy sức khỏe của mình ngày một khó đoán định, đau đớn không còn hành hạ nàng nhiều như trước, chỉ là nàng luôn thấy mệt mỏi, hề ngủ là ngủ rất lâu, có lẽ một ngày nào đó nàng sẽ ngủ luôn, không bao giờ tỉnh dậy nữa.

Sông nước nghìn thu trắng cũng nghìn thu

Mà tình lại qua đi nhanh thế

Sông nước nghìn thu trăng cũng nghìn thu

Mà mộng lại trôi đi nhanh thế

Chỉ vì vàng trắng nghìn thu đó, mà tim ta thổn thức đêm ngày

Chỉ vì vàng trắng nghìn thu đó, mà trên đời có sinh tử biệt ly

Ngón tay nàng dạo trên dây đàn, thanh âm da diết thấm vào lòng người khiến người ta không kìm được say mê. Cây Hoa Âm của mẫu phi quả thật là cây đàn hiếm có, nghe nói bà mang nó từ Châu gia vào Hoàng cung, không rõ nguồn gốc của cây đàn này từ đâu.

Tử Y đứng trầm mặc bên cạnh Tế Tuyết, bỗng nhiên hấn giữ lấy tay nàng khiến bản nhạc bị đứt đoạn.

- Đừng chơi nữa, nàng đã chơi suốt một canh giờ rồi, cứ tiếp tục ngón tay sẽ bị thương đấy.

Tế Tuyết nhìn vào gương mặt tuấn tú của Tử Y, hơi cười.

- Không sao, ta hôm nay có hứng.

Hắn vẫn không buông tay nàng, giọng nói trầm xuống:

- Có hứng hay muốn hành hạ bản thân để thấy bớt cảm giác tội lỗi?

Một câu này của hắn khiến không khí trong phòng như đông lại. Đôi mắt xám của nàng dần tối đi, nàng lạnh lùng gạt tay hắn.

- Nàng hối hận rồi sao? Hối hận đã ra tay với Nhị hoàng tử, khiến hắn chết thê thảm còn liên lụy cả Tú Châu.

Tế Tuyết cầm tách trà lên, khẽ nhấp một ngụm. Nàng trăm phương ngàn kế muốn giết Tế Ly, muốn hấn đền mạng cho Triển Bằng và phụ hoàng, mà Tú Châu vừa hay lại là quân cờ thích hợp. Nhưng khi cả hai người họ đều đã chết nàng lại thấy hoang mang. Nàng có sai không?

Không, sai đúng chẳng có gì quan trọng nữa. Con đường này đã đi rồi thì không thể quay đầu được.

- Sống với loài sói chỉ có hai kết cục, một là bị chúng ăn thịt, hai là bị chúng đồng hoá. Ta không muốn bị ăn thịt thì đương nhiên phải thành sói. Một kẻ lòng lang dạ sói như ta sao có thể hối hận được. –Nàng thần nhiên đáp lời hắn.

Tử Y nhú mày, không rõ hắn nghĩ gì, qua một lúc liền bỏ đi.

Bữa tối hôm ấy trên bàn ăn toàn là thịt thú rừng. Tế Tuyết nhìn đủ các loại thịt mà hoa hết cả mắt, đầu bếp có phải bị chứng cuồng săn bắn không?

Tử Y ngược lại vô cùng trấn định nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Tế Tuyết, hắn còn cười đến là vui vẻ. Nàng bị nụ cười yêu nghiệt của hắn làm lạnh cả sống lưng, sau đó tự nhủ thầm chắc chắn là hắn giả trò, không thì sao bàn cơm đột nhiên lại thành đại tiệc thú rừng thế này.

- Người không có gì muốn nói với ta à? –Tế Tuyết nhú mi hỏi hắn. –Tất cả đều là thịt thú rừng, một cọng rau cũng không có.

- Sói thì ăn thịt thú rừng là đương nhiên, ta chẳng thấy có con sói nào ăn rau xào cả. –Tử Y thần nhiên trả lời.

Nàng nhất thời không có gì để phản bác. Trong lòng ngậm ngùi tự nhủ người xưa dạy thật không sai, nhìn chó con chó con liếm mặt. Tử Y bây giờ coi nàng chẳng ra gì nữa. Trước mặt người khác hắn vẫn gọi nàng là vương gia nhưng khi chỉ có hai người thì hắn không kiêng nể nàng chút nào, đây rõ ràng là hắn cố ý chính nàng.

Sự thay đổi thái độ của hắn có lẽ bắt đầu từ cái đêm trung thu đó. Khi tỉnh lại vào sáng hôm sau nàng thấy mình vẫn nằm trong ngực Tử Y, còn hắn thì chăm chú nhìn nàng, thần sắc rất phức tạp.

Lẽ dĩ nhiên nàng thích hẳn coi nàng như người thân, không thích dáng vẻ cúi đầu xa cách của hẳn. Nhưng ai mà ngờ được hẳn lại là con hổ đội lột mèo, bây giờ hẳn toàn hung hăng bắt nạt nàng, thật là sai lầm một lần, ôm hận ngàn thu.

Tử Y bắt mạch cho Tế Tuyết, hàng mày ban đầu hơi nhăn lại dần giãn ra. Hẳn thở ra một hơi nhẹ nhõm.

- Tình trạng của nàng đã tốt hơn rồi, xem ra loại thuốc mới này đã có tác dụng.

Thời gian gần đây chuyện ăn ngủ của nàng đúng là có tiến triển tốt, chỉ có điều Tế Tuyết không cho rằng đó là nhờ dùng thuốc. Lệ quý là thứ chất độc ngay cả thần dược của Dược vương cũng vô tác dụng thì những bài thuốc thông thường sao có thể ảnh hưởng gì được.

Nàng im lặng nhìn ra khung cửa sổ, nếu sau này nàng không chết, vậy căn nhà ở Lệ Châu và những gì nàng chuẩn bị trước kia hẳn sẽ có ích. Ngai vàng vốn không phải là thứ nàng ham muốn, mai danh ẩn tích, sống cuộc đời bình thường đã từng là mong mỏi của nàng.

Trước đây nàng vì Tiêu Phàm, còn bây giờ nàng vì chính mình. Bày mưu tính kế, ta giết người, người giết ta... cuộc sống như thế thật sự quá mệt mỏi.

Sau cái chết của Tế Ly, quân đội đông nam như rần mất đầu, vô cùng hoảng loạn. Phương Thiệu Lăng tiếp tục chinh chiến ở tây nam, việc dẫn quân đi đông nam do Mộc Thiệu Đình lo liệu.

Mộc Thiệu Đình cũng chính là Mộc trong Ngũ tinh. Nàng để hẳn vào quân đội ngoài lí do hẳn có tài thì nàng muốn lưu lại một đường lui mình và những người ở Hàn Băng cung.

Nàng không tin Phương Thiệu Lăng, ai dám chắc hẳn sẽ không trở mặt? Người càng nắm nhiều quyền lực thì càng đa nghi, nàng chỉ sợ rằng ngay cả những người đang ở bên cạnh nàng hẳn cũng không bỏ qua. Triển Vân, Tử Y,... bọn họ rất có thể sẽ thành cái gai trong mắt hẳn.

Chỉ cần Mộc Thiệu Đình nắm binh quyền trong tay, phân tán bớt sức mạnh của Phương Thiệu Lăng, ít nhất hẳn sẽ không dám manh động.

Mùa đông năm Nguyên Phong thứ tư, Tế Tuyết rời Lệ Châu tới tây nam. Tin tức ngoài mặt trận báo rằng hai thành trì cuối cùng của Tế Khắc sắp thất thủ. Nàng muốn tới đó để tận mắt chứng kiến kết cục của hẳn.

Trong số các huynh đệ, Tế Khắc là kẻ giao hoạt nhất. Năm ấy ở kinh thành hẳn không đồn được nàng vào chỗ chết đều do nàng may mắn.

Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ rình phía sau. Nàng vừa hay là con bọ ngựa ngu ngốc, còn hẳn đích thực chính là con chim sẻ đang đợi nàng. Chỉ thiếu chút nữa thôi là hẳn có thể loại được cả Diệc Hàn và nàng...

Ở Bạch Lộ cung hẳn ra về điềm đạm thanh nhã nhưng hết lần này tới lần khác đồn nàng vào chỗ hiểm, phản ứng của Diệc Hàn nằm ngoài dự đoán của hẳn. Thật ra chẳng cần phải suy đoán nhiều, lần đó Diệc Hàn mất mạng, nàng mang tiếng xấu, Tế Ly bị hiềm nghi, người duy nhất làm ngư ông đắc lợi chỉ có hẳn.

Đối với kẻ thâm sâu như hẳn nàng không đơn giản chỉ có căm ghét, thực chất cũng có vài phần tán thưởng. Tế Khắc chỉ hơn nàng hai tuổi, mẫu thân hẳn cũng không phải nhân vật có địa vị hay tiếng tăm gì, xét về tâm kế tuyệt đối không so được với Lãnh Tổ Yên và Lý hoàng hậu. Nhưng hẳn ngay từ nhỏ đã thông minh hơn người, năm ấy hẳn mới mười tuổi mà đã biết cài Mã Dững làm nội gián bên cạnh nàng. Một đứa trẻ lại có thể toan tính tới mức đó đúng là rất đáng kinh ngạc.

Chín năm, Mã Dững ở cạnh nàng thậm chí còn nhiều hơn phụ hoàng nàng, đôi lúc nàng đã thầm tưởng tượng ra dáng vẻ của phụ hoàng qua hình ảnh của hẳn.

Cây trâm mà Mã Dững luôn mang theo bên mình nàng tặng hẳn khi nàng học cưỡi ngựa thành công. Thật ra khi ấy nàng còn nhỏ, chẳng bận tâm gì nhiều, mẫu phi liền nhắc nhở nàng, nói nàng nên tặng gì đó cho hẳn để tỏ thành ý, dù sao dạy được con sâu lười ương bướng như nàng cưỡi ngựa không phải việc đơn giản.

Nàng nghe xong liền rút luôn cây trâm cài tóc bằng ngọc quý mới dùng ra tặng hẳn, mẫu phi cau mày nói nàng tùy tiện nhưng Mã Dững lại rất vui vẻ nhận nó.

Thực ra với hần quà gì đều không quan trọng, dù sao quà là của nàng nhưng tâm ý là của mẫu phi, hần chỉ cần thể là đủ rồi.

Ngày an táng mẫu phi trời đổ mưa lớn, nàng nhìn thấy Mã Dĩnh đứng bên ngoài hang đá rất lâu, khi hần trở về khuôn mặt ướt đầm nước, không rõ là nước mưa hay nước mắt.

Đêm ở trong thiên lao hần tự sát để bảo vệ nàng, cũng là bảo vệ bí mật về Tế Khắc.

Những người bên cạnh nàng, lần lượt từng người một đều rời khỏi cuộc sống của nàng.

Hành trình tới tây nam rất thuận lợi, chỉ cần qua một cánh rừng nữa, đi thêm hai trăm dặm là tới doanh trại của Phương Thiệu Lăng.

Khu rừng rậm âm u khiến con người mất đi cảm giác an toàn. Cây cối dày đặc chen chúc nhau, từng tầng lá ken đầy trên đầu tạo thành một lớp che chắn ánh mặt trời, chỉ có vài tia sáng yếu ớt lọt qua lá cây chiếu xuống mặt đất.

Tất cả mọi người đều di chuyển rất thận trọng. Một cơn gió lạnh lướt qua mang theo mùi tanh của máu.

Tế Tuyết nghe thấy tiếng rút kiếm ở xung quanh, ai nấy đều căng thẳng. Tử Y điều khiển ngựa tới sát bên nàng.

Không khí tĩnh lặng đến đáng sợ, ngay cả tiếng lá rơi cũng có thể nghe thấy. Kẻ thù chưa xuất hiện nhưng mùi máu tanh ngày càng nồng. Cây cối bị gãy đổ chồng chất lên nhau.

Khung cảnh trước mắt làm tất cả đều kinh hãi. Vô số thi thể nằm la liệt trên mặt đất, hầu hết đều đã nát bấy không thành hình, những cánh tay, cẳng chân rải rác khắp nơi.

Một giọt chất lỏng đỏ tươi rơi xuống tay Tế Tuyết, nàng ngạc nhiên ngẩng đầu lên, khuôn mặt máu me be bét đang nhìn nàng tươi cười, còn đọng đưa qua lại, hai hốc mắt trống rỗng đen ngòm.

Cánh tay rơi từ trên không trung xuống, đập ngay vào đầu ngựa. Con ngựa bị giật mình liền lồng lên, Tử Y vội vã nhảy sang ngựa của nàng, giữ chặt dây cương không chế ngựa.

Hần vã mồ hôi lạnh nhìn theo hướng ánh mắt nàng.

Thân hình mất tay của một nam nhân to lớn nằm vắt vẻo trên cành cây, cái đầu gần như đã đứt lìa đang đu đưa, chỉ còn dính lại chút ít vào phần cổ. Gương mặt không có mắt dính đầy máu vô cùng gớm ghiếc. Đôi môi cũng bị mất để lộ ra hàm răng bên trong, trông giống như đang cười.

Bàn tay thon dài che đi đôi mắt của Tế Tuyết, hần nói khẽ bên tai nàng:

- Đừng sợ, hần chết rồi không thể làm hại người, còn có ta thì sẽ không có gì nguy hiểm!

Ở đây, trước thời điểm bọn họ tới chắc chắn đã xảy ra một trận chiến khủng khiếp.

Sau khi nhận được tin báo, Phương Thiệu Lăng sắp xếp để Tế Tuyết ở lại phủ đệ trong thành An Kỳ, hần e rằng một màn kinh khủng trong rừng đã khiến nàng hoảng sợ, nếu để nàng ở lại doanh trại, chứng kiến chiến trận sẽ càng không tốt cho tinh thần của nàng.

Tử Y cẩn thận chuẩn bị sẵn thuốc an thần.

Tế Tuyết nhìn bát thuốc nóng, không hỏi một câu lập tức uống cạn. Nàng trùm chăn kín đầu rồi co mình lại như con tôm, cả người hơi run rẩy.

Tử Y vỗ nhẹ lên lưng nàng qua tấm chăn dày, giọng nói của hần rất nhẹ, giống như đang dỗ dành trẻ con.

- Đừng sợ, ta ở ngay đây! Chỉ cần nàng gọi một tiếng ta sẽ tới ngay, không ai có thể làm hại nàng.

Nàng cắn chặt môi, mãi tới khi nếm được vị tanh ngọt của máu nàng mới giật mình buông lỏng hàm răng.

Tử Y không biết nàng đang sợ hãi điều gì. Lá gan của Tế Tuyết lớn đến đâu tự hần biết rất rõ, lần này trong ánh mắt nàng lộ rõ khiếp sợ đến tột cùng, hần phải có điều gì đó mà hần chưa phát hiện ra.

Giữa một khoảng không tối đen trống rỗng, Tế Tuyết hoang mang không phân biệt được là mơ hay thực. Một bóng người quen thuộc xuất hiện ngay trước mắt nàng.

Tiêu Phàm mặc áo đỏ rực, khuôn mặt tuấn mỹ tái nhợt, ánh mắt u sầu nhìn nàng. Hắn hơi cười, khẽ đưa tay về phía nàng.

Tế Tuyết theo bản năng đặt tay mình vào lòng bàn tay hắn. Tay hắn lạnh như băng, không chút độ ấm. Hắn đột ngột kéo nàng vào ngực mình, bên tai nàng cảm thấy một luồng hơi lạnh lẽo, hắn đắp máy môi, thanh âm xa xăm đến mức nàng không dám chắc có phải hắn nói với nàng hay không. “Ta yêu nàng!”

Tế Tuyết nghi hoặc ngẩng đầu lên nhìn hắn, nàng muốn hỏi hắn vừa nói gì thì kinh ngạc phát hiện ra bàn tay đặt trên áo hắn của nàng dính đầy máu đỏ, thì ra không phải hắn mặc áo đỏ, là áo trắng bị máu nhuộm thành màu đỏ thẫm.

Tiêu Phàm đang đứng trước nàng chợt biến thành một đám sương trắng.

- Tiêu Phàm, Tiêu Phàm! –Nàng sợ hãi hét lên.

Tế Tuyết bừng tỉnh mộng. Nàng vẫn ở trong căn phòng lúc trước, xung quanh còn lờn vờn làn khói trắng từ lò xông.

Nàng biết chắc Tiêu Phàm đã ở đó. Không ít thi thể trên mặt đất là do hắn giết, chỉ có Hồng huyết thủy của hắn mới khiến thân xác nát bấy ra như vậy.

Nàng sợ, sợ rằng trong số những người chết có hắn. Khi ấy nàng sợ tới mức không dám nói một câu, cũng không dám ở lại đó, để mặc Tử Y ôm nàng rời khỏi rừng.

Hắn sẽ không sao, hắn nhất định là không sao. Nàng lập đi lập lại suy nghĩ ấy, tự trấn an bản thân.

Mấy ngày trôi qua Tế Tuyết vẫn như người mất hồn, hoàn toàn không chú tâm vào bất kì việc gì, nàng lặng lẽ ngồi một chỗ, ánh mắt trống rỗng nhìn khung cảnh bên ngoài.

Nàng không dám sai người đi điều tra hay tìm kiếm, nàng sợ bọn họ sẽ trở về báo lại rằng Tiêu Phàm đã chết.

Đáp án đó trăm ngàn lần nàng đều không muốn nghe.

Bầu trời mùa đông xám xịt ảm đạm, phỏng chừng mấy ngày nữa sẽ có tuyết. Tế Tuyết mang theo tâm trạng u ám ngồi trong hoa viên, gương mặt vẫn là một màu trắng nhợt nhạt không chút sắc hồng.

Một con bồ câu đậu ngay dưới chân nàng. Tế Tuyết cúi đầu nhìn nó, phát hiện trên chân chim có buộc một mảnh giấy nhỏ. Đây chắc chắn không phải do người của nàng làm.

Tờ giấy chỉ vồn vẹn mấy chữ nhưng lại khiến trái tim Tế Tuyết gần như đóng băng.

“Tây Thần gặp biến, giờ tỵ hẹn ở đình Cửu Thiên. Trương Bắc Nhận.”

Hắn thật sự đã gặp chuyện, nếu không phải tình hình rất nghiêm trọng Trương Bắc Nhận cũng sẽ không tới tìm nàng.

Tế Tuyết run rẩy nắm chặt mảnh giấy.

Có phải hắn sắp chết không?

- Nàng sao vậy? –Tử Y không rõ đã xuất hiện từ bao giờ, hắn nheo mắt quan sát biểu hiện của nàng.

Tế Tuyết giật mình nhìn hắn, nàng lùi ra xa hắn vài bước, trả lời qua quýt:

- Không, không sao... Ta mệt, ta đi ngủ.

Nàng nói xong liền bước đi như chạy về phòng. Khi cánh cửa đã đóng lại nàng hoàn toàn kiệt sức quỵ sụp xuống.

13. Chương 26

Lá khô lay động dưới ánh nền, hiên vắng chìm trong tĩnh lặng
Thiếu vắng chàng cả thế giới lặng im u ám, nên cứ mãi cố chấp mà chờ đợi
Chẳng cần biết trải qua bao lâu, giữa chốn giang hồ vì chàng mà lưu lại
Đạo quang kiếm ánh giờ như gió, chẳng muốn để chàng nhìn thấy đau thương
Thời khắc hoa mai toả hương, sắc trắng thanh khiết dịu dàng...

(Trích Hoa tình)

tp107

Gió đông lạnh lẽo rít gào trên đồi, Tế Tuyết đứng chờ trong đình, đôi mắt nhìn vô định vào khoảng không rộng lớn bên ngoài. Cành cây trơ trụi chỉ còn lại vài chiếc lá héo úa đang nín giữ một cách vô vọng.

Trương Bắc Nạ đứng giờ tỵ liền xuất hiện. Cô ta đeo mặt nạ che đi một bên mặt bị thương. So với lần gặp cuối cùng ở Phụng Lâm Các thì thần sắc của Trương Bắc Nạ đã khá hơn nhiều.

- Trương cô nương, đã lâu không gặp. –Nàng bình tĩnh nhìn cô ta.

Đây là nữ nhân mà Tiêu Phàm đã yêu rất nhiều năm, yêu đến mức muốn cùng sống cùng chết với cô ta. Cho đến giờ nàng đối với Trương Bắc Nạ thật sự không thể nào nảy sinh cảm giác tốt đẹp. Nếu đúng là có kiếp luân hồi thì hẳn là kiếp trước nàng thiếu nợ Trương Bắc Nạ rất nhiều nên kiếp này phải trả lại, người nàng yêu nhất, tính mạng của nàng, tất cả đều đã đem cho cô ta.

Nàng đã từng oán trách Tiêu Phàm nhưng thật lòng chưa bao giờ hận Trương Bắc Nạ. Nói cho cùng thì cô ta đối với nàng chẳng có ý nghĩa gì, người làm nàng tổn thương là Tiêu Phàm. Bởi vì nàng yêu hắn, chỉ có hắn mới có thể khiến nàng thương tích đầy mình.

Trương Bắc Nạ không khách sáo nói thẳng vào đề.

- Vương gia, trước đây có gì thất lễ mong vương gia lượng thứ. Ta mạo muội đến tìm vương gia là vì Tây Thần gặp chuyện...

Tế Tuyết không lên tiếng, lãnh đạm nhìn Trương Bắc Nạ.

- Ít ngày trước hắn dẫn theo một số bằng hữu trong giang hồ giao đấu với một trăm tử sĩ của Lý hoàng hậu, bị thương rất nặng. Ta hy vọng vương gia có thể đến gặp hắn.

Ở khoảnh khắc đó trái tim nàng gần như ngừng đập. Điều nàng sợ hãi nhất cuối cùng đã xảy ra, hẳn quả nhiên đã có mặt trong rừng...

- Vì sao hắn lại giao đấu với đám người đó?

Trương Bắc Nạ nhướn mày kinh ngạc giống như không thể tin rằng nàng lại không biết chuyện gì.

- Vương gia đang đùa ta sao, chuyện ngài mưu hại Nhị hoàng tử làm sao Lý Hoàng hậu lại không biết. Một trăm tử sĩ đó đều là đội quân tinh nhuệ bậc nhất của Lý gia do đích thân Lý Viễn đào tạo lúc sinh thời, Lý hoàng hậu phái bọn họ đến là để giết vương gia. Họ đã đoán trước lộ trình của vương gia sẽ qua khu rừng đó nên mai phục sẵn. Tây Thần e vương gia gặp nguy hiểm...

Tế Tuyết cứng đờ người, hẳn lại vì nàng mà liều mạng.

Nếu bây giờ Tiêu Phàm xuất hiện trước mắt nàng nàng nhất định sẽ hét vào mặt hắn, nói hắn là đồ điên, nói hắn từ giờ hãy tránh xa nàng, càng xa càng tốt.

Tại sao hắn không hiểu, hẳn vì nàng làm những việc này đối với nàng không phải là bù đắp mà là hành hạ.

Hắn đau đớn nàng cũng đau đớn, hẳn khổ sở nàng càng khổ sở. Hắn liều mạng vì nàng, âm thầm giúp đỡ nàng... tất cả những điều đó chỉ khiến nàng sợ hãi.

Không giành được giang sơn thì sao, phơi thân nơi chiến trường thì sao... kết cục thế nào đối với nàng đều được, đã là số mệnh thì không thể trốn tránh, chỉ có thể đón nhận.

Điều duy nhất nàng không chịu đựng nổi là hấn vì nàng mất đi tất cả.

Lúc trước, dấu cho đó là sự nhầm lẫn hấn cũng vì nàng mà trở mặt với Trầm Quân. Sau này vì muốn bù đắp cho nàng mà đem Hồng huyết thủy ra trao đổi, liều mạng với 100 tử sĩ của Lý Hoàng hậu.

Hấn hoàn toàn không hiểu, nàng không cần hấn làm thế. Nếu hấn thật sự nghĩ cho nàng thì nên an ổn sống cùng Trương Bắc Nhận.

Trước đây, đôi lúc khi cơn đau hành hạ nàng lại tự hỏi vì sao ông trời bất công như vậy. Nàng vì Tiêu Phàm chuyện gì cũng có thể trả giá, vậy mà cuối cùng người hấn yêu lại không phải nàng. Dựa vào đâu mà nàng phải gánh chịu đau đớn còn bọn họ lại hạnh phúc? Nàng rất không cam tâm.

Nhưng khi bình tĩnh lại nàng biết chẳng thể trách ai được. Tình cảm không thể gượng ép, không yêu nàng nào phải lỗi của hấn. Hấn cũng chẳng hề ép nàng mạo hiểm cứu Trương Bắc Nhận, tất cả đều là nàng cam tâm tình nguyện.

Hạnh phúc của người mình yêu cũng là hạnh phúc của mình, thứ đạo lý này nàng không hiểu. Đã không có được tình yêu của người đó, không thể bên nhau thì còn hạnh phúc ở đâu?

Thế nhưng nàng cũng hiểu hấn bất hạnh thì nàng đau khổ. Oán hận qua đi rồi, thứ duy nhất còn lại vẫn là tình cảm khắc cốt ghi tâm. Cho nên nàng hy vọng hấn sống tốt, ít nhất như thế thì trong hai người họ vẫn có một người được hạnh phúc.

Trương Bắc Nhận quan sát biểu hiện của Tế Tuyết, hơi cúi đầu xuống, thấp giọng nói:

- Hấn hôn mê rồi vẫn gọi tên của vương gia, đại phu nói tình trạng hiện giờ của hấn rất nguy hiểm, nếu vài ngày nữa vẫn không tỉnh lại thì e là... sẽ không bao giờ thức dậy nữa.

Trong đầu nàng dường như thấp thoáng hình ảnh nam tử tuổi trẻ như hoạ. Khi hấn trêu chọc nàng đôi mắt hoa đào luôn ẩn chứa ý cười. Khi hấn làm nàng tức giận hấn liền bày ra vẻ mặt oan ức đáng thương. Khi hấn ghen tuông liền chẳng cần biết đạo lý gì nhất định sẽ nói mấy lời giận dữ khiến nàng phải chiều theo ý hấn.

Nếu hấn không tỉnh lại... nếu hấn chết, nàng sẽ thế nào?

Bọn họ đã đường ai nấy đi hấn còn gọi tên nàng để làm gì?

- Vì sao? –Nàng bình thần nhìn Trương Bắc Nhận. –Người hấn yêu là người, không phải ta. Người cho rằng ta đến hấn sẽ tỉnh lại sao?

Trương Bắc Nhận lắc đầu.

- Ta chỉ muốn có thêm một tia hy vọng cho hấn. Hơn nữa, giả như hấn thật sự không qua khỏi, nếu vương gia có thể ở bên hấn thì có lẽ hấn chết cũng mãn nguyện.

- Thật không nghĩ ra ta lại có ảnh hưởng lớn đến vậy. –Tế Tuyết thờ ơ đáp.

Ánh mắt Trương Bắc Nhận long lên vì giận dữ, cô ta cố kìm nén cảm xúc, từ tốn nói với Tế Tuyết:

- Vương gia vẫn luôn có ảnh hưởng đến hấn. Tây Thần của ngày hôm nay chính là vì vương gia mà có, hấn vì muốn sau này có thể ở bên cạnh vương gia, bảo vệ vương gia mà ra sức học võ. Ngay từ đầu khi hấn mới vào Phượng Hoàng Cung thì cung chủ đã lựa chọn hấn làm người kế thừa, đem Hồng huyết thủy truyền cho hấn. Bao nhiêu kẻ ghen ghét hấn, tìm cách hãm hại hấn, có lần hấn bị hạ độc khiến cho tay phải bị tê liệt, nếu là người khác thì không chừng đã chấp nhận số phận với bàn tay tàn phế đó rồi, nhưng hấn lại không đầu hàng. Vì sao vương gia biết không, bởi vì hấn sợ nếu hấn không hoàn thiện vương gia sẽ không cần hấn, không bao giờ thêm nhìn hấn. Vương gia đã từng thấy hấn viết chữ chưa, chữ hấn rất đẹp, rất phóng khoáng đúng không? Vương gia có biết đó là kết quả của bao nhiêu đêm luyện tập không? Ta biết thư pháp của vương gia ít người sánh bằng, nhưng trên đời này không phải ai sinh ra cũng có sẵn tài năng như vương gia, viết nét nào cũng là rồng bay phượng múa. Hấn phải luyện chữ rất lâu, rất vất vả mới được như bây giờ. Vương gia đã bao giờ tự hỏi vì sao hấn là kẻ học võ nhưng bề ngoài luôn hào hoa phong nhã

chưa? Đó đều là vì hần muốn vương gia chú ý đến hần. Tây Thần làm tất cả vì vương gia, ngay cả con người hần cũng do vương gia tạo nên. Bây giờ hần sắp chết rồi, vương gia thật sự tuyệt tình đến mức ngay cả nhìn mặt hần một lần cũng không muốn ư?

Chiếc mặt nạ lạnh lùng của nàng suýt chút nữa thì tan vỡ. Nàng không muốn, hoặc nói đúng hơn là không dám gặp lại Tiêu Phàm.

Bảo nàng nhìn hần chết, nàng thật sự không làm nổi đâu. Chẳng thà nàng không biết gì hết, cứ tự ảo tưởng rằng hần vẫn còn sống ở một nơi nào đó, bắt nàng chứng kiến hần ra đi nàng nhất định sẽ phát điên.

Không gặp không phải vì không còn yêu mà vì sợ sẽ càng hãm sâu hơn.

- Chiến sự đang căng thẳng, ta không thể rời đi được. Chuyện của Tiêu Phàm nếu cần giúp đỡ gì Trương cô nương cứ nói, ta sẽ hết lòng đáp ứng. –Tể Tuyết rũ mi mắt xuống, lạnh nhạt nói.

Trương Bắc Nhạn cầm một cái bọc đặt trước mặt nàng, ánh mắt lộ rõ tức giận cùng thất vọng.

- Vương gia mở thứ này ra đi, nếu xem xong rồi mà vẫn không muốn đi gặp hần thì ta cũng không làm phiền vương gia nữa.

Nàng bình tĩnh cởi bọc đồ ra, trong một tích tắc, mọi suy nghĩ trong đầu đều ngừng trệ. Nàng nhìn như bị bỏ bùa vào hai vật bên trong.

Chiếc áo màu trắng bạc cùng miếng ngọc bội khắc chữ Tuyết.

Dựa vào chất liệu và hoa văn thì áo này đúng là của nàng, còn miếng ngọc... là nàng đã tặng hần vào buổi sáng nàng rời đi.

Tể Tuyết khó hiểu nhìn Trương Bắc Nhạn.

- Đêm nào hần cũng ôm chiếc áo ấy gần người, lúc ở trong rừng cả người hần đầy thương tích, sống dở chết dở... vậy mà khi phát hiện ngọc bội bên hông bị rơi mất hần như phát điên bỏ giữa một đồng xác chết máu me để tìm nó. –Trương Bắc Nhạn dừng lại, nhìn thẳng vào mắt Tể Tuyết. –Ta không biết giữa hai người vì sao lại tới cực điểm hôm nay, bất kể hần đã làm gì thì việc hần yêu vương gia là thật, tình cảm mười mấy năm qua cũng là thật.

Trái tim không hiểu sao lại quặn thắt đau đớn. Nàng đột nhiên cảm thấy mình thật sự rất khờ khạo.

Cứ tưởng bản thân rất hiểu hần, hoá ra lại chẳng hiểu gì.

Tiêu Phàm là loại người nào, chỉ trong hai tháng ngắn ngủi hần đã trở mặt với nàng, không chút luyến tiếc mà vứt bỏ nàng, chuyện vô lý như thế vì sao nàng lại không nhận ra? Khi ấy hần vừa nói hần yêu Trương Bắc Nhạn là nàng đã tin ngay lập tức, một chút cũng không nghi ngờ, sao nàng có thể ngu ngốc như vậy?

Hần bảo nàng rời đi, hần nói không cần Phục sinh đan của nàng, không muốn nợ ân tình của nàng. Nếu hần thật sự yêu Trương Bắc Nhạn thì hần chắc chắn sẽ chờ nàng cứu cô ta xong mới nói ra sự thật. Tiêu Phàm không đời nào lại đem tính mạng của người hần yêu ra đặt cược với lòng tốt của nàng.

Rõ ràng đến thế nhưng lại không thấy. Vì sao?

Có lẽ vì trong tâm khảm nàng không hoàn toàn tin tưởng hần. Nàng bị ám ảnh bởi ghen tuông và nghi kị. Hết lần này tới lần khác nàng tự nhủ phải tin hần, nhưng nàng lại tin tưởng một cách miễn cưỡng, tin tưởng bởi vì không dám nghi ngờ.

Bởi vì dòng máu đế vương chảy trong huyết quản của nàng, bởi vì nàng sinh ra đã được nuông chiều, được coi trọng, sự kiêu ngạo của nàng không cho phép nàng quy lụy níu kéo tình cảm của hần.

Có phải... nếu nàng cố chấp một chút, yếu đuối một chút, mặt dày một chút bám lấy hần thì đã biết được lý do thật sự của hần không?

Trương Bắc Nhạn nhìn vẻ mặt của Tể Tuyết, biết rằng mục đích của mình đã đạt được, cô ta bước ra ngoài đình, giọng nói không lạnh không nóng.

- Hiện giờ Tây Thần đang bị giam lỏng ở Phượng Hoàng Cung, nếu vương gia đồng ý đi gặp hắn thì ba ngày nữa, đúng giờ Dậu ta chờ vương gia ở đây. Phượng Hoàng Cung canh gác rất nghiêm ngặt, tai mắt ở khắp nơi, vương gia tuyệt đối chỉ có thể đi một mình, thêm người sẽ rất dễ bại lộ.

Khi Tế Tuyết trở về phủ thì Tử Y đã đợi sẵn ở ngoài cửa. Hắn không hiểu vì sao mọi lần ra ngoài nàng đều để hắn đi cùng nhưng hôm nay lại gọi Thanh Y đi thay hắn.

Tế Tuyết lơ đãng nhìn Tử Y, không nói gì liền lẳng lặng trở về phòng.

Ánh đèn ấm áp toả sáng khắp căn phòng. Tế Tuyết cẩn thận viết mấy chữ đề bên ngoài phong thư. Nàng đưa nó cho Tử Y, gương mặt vẫn là một mảnh bình lặng.

- Ngày mai người đem nó giao tận tay trang chủ Trúc gia trang, khi nào ông ta giao cho người vật ta cần thì mang nó quay về gặp ta.

Tử Y không vui hỏi lại:

- Vì sao lại bảo ta đi, Trúc gia trang cách đây rất xa. Cả đi cả về phải mất mười ngày, sức khỏe của nàng lại không tốt, ta đi rồi sẽ không chăm sóc cho nàng được. Giao cho người khác đi!

Tế Tuyết chăm chú nhìn Tử Y, cảm thấy hắn ngày thường tuy nanh nọc nhưng lại luôn quan tâm đến nàng, trong lòng chợt tự trách.

Nhưng ở vào tình thế này nàng cũng không còn cách nào khác.

- Người phải đi, bởi vì ta tin tưởng người nhất, thứ ta muốn người đi lấy ta không yên tâm giao cho ai khác.

Tử Y bất mãn cầm lấy phong thư rồi ra khỏi phòng, vẻ mặt rõ ràng là đang giận dữ.

Đêm ấy, Tế Tuyết mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ. Bởi vì ngủ không sâu nên thi thoảng lại tỉnh giấc. Trong không khí phảng phất mùi thuốc, nàng mở mắt ra, Tử Y đang đứng cạnh giường nhìn nàng.

- Sáng mai phải đi sao không đi ngủ, người chạy tới đây làm gì? –Vì đang buồn ngủ nên giọng nàng hơi khàn.

- Ta thấy lo lắng, không hiểu sao lần này lại thấy nàng rất kì lạ. Nàng đang có âm mưu gì sao?

Tế Tuyết bị một câu này đánh cho tỉnh cả ngủ. Người bên cạnh thông minh là một chuyện tốt, để họ đi làm việc gì vô cùng yên tâm, nhưng tới lúc muốn giấu diếm họ thì đúng là tổn không ít công sức.

Nàng mỉm cười, cố gắng để biểu lộ được tự nhiên nhất có thể.

- Người đa nghi quá rồi đấy, ngay cả ta người cũng nghi ngờ. Ta sao có thể tự làm chuyện bất lợi mình được. –Nàng nằm xích vào bên trong, để chừa ra một chỗ trống. –Người nằm lên đây đi!

Đầu óc Tử Y đột nhiên hỗn loạn. Nàng bảo hắn nằm bên cạnh nàng, chuyện này... có phải là đang dụ dỗ không?

Tất nhiên là hắn chẳng quản liệu đây có phải dụ dỗ hay không, dù sao thì hắn cũng không thiệt hại gì, vì thế nên Tử Y rất nhanh chóng cởi đồ bên ngoài, chỉ để lại trung y màu trắng rồi trèo lên giường.

Hai người nằm cạnh nhau, mùi thuốc nhàn nhạt cùng hương hoa hồng thanh khiết thoang thoang trong không khí.

Tử Y im lặng nhìn Tế Tuyết, nàng cũng chỉ mặc trung y màu trắng đơn giản. Mái tóc dài không búi mà để xoã xuống giống như một dải lụa đen vắt trên gối. Hương thơm từ cơ thể nàng tràn vào mũi khiến trông mặt hắn hiện lên hai đốm lửa nhỏ.

- Tử Y, vì sao nhiều năm nay người lại trung thành với ta như vậy? –Tiếng nàng rất khê, nghe thoảng qua tường như chỉ là một lời thì thầm.

Hắn nắm lấy bàn tay nàng, mười ngón tay đan vào nhau. Gương mặt tuấn tú phảng phất ý cười.

- Tại vì nàng xinh đẹp lạnh lùng, ta vừa gặp đã yêu cho nên đi theo nàng làm cây si. Lý do này đủ thuyết phục không?

Tế Tuyết phì cười, bàn tay còn lại bẹo má hắn.

- Nói linh tinh, đừng hòng lừa ta! Người ở cạnh ta nhiều năm như thế, nếu yêu ta thì vì sao lại không nói, trừ phi ngươi là đồ con rùa. Lý do này không chấp nhận được.

Tử Y mỉm cười, nhân cơ hội nhích lại gần nàng hơn.

- Thế theo nàng thì vì sao?

Tế Tuyết nhìn đôi mắt đen tuyền lấp lánh ánh sáng của hắn, chợt nhớ đến thiếu niên ngày trước cùng mình xem đom đóm trong rừng cây, nghĩ đi nghĩ lại cũng chẳng rõ vì sao hắn lại ở cạnh mình nhiều năm như thế mà không rời đi. Khác với Triển Vân và những người còn lại trong Lục y và Ngũ tinh, Tử Y không chịu ơn huệ gì của nàng hay mẫu phi mà phải ở lại báo đáp.

- Lẽ nào là vì ta chịu thay người một cái tát của Được Vương? –Nàng nghi hoặc hỏi hắn.

- Phải rồi, chỉ một cái tát mà được ta lấy thân báo đáp, nàng thật sự lời to rồi.

Đôi mắt bạc của nàng cong cong, ánh mắt dịu dàng bao bọc lấy hắn khiến trái tim hắn vô thức đập điên cuồng.

- Tử Y, sau này ngươi nhất định phải sống thật tốt. Tìm một cô gái yêu ngươi, cùng người ta nắm tay đến già, đầu bạc răng long.

Tử Y không trả lời nàng, chỉ im lặng nhắm mắt lại, người cũng nhích lại gần nàng thêm một chút.

Tế Tuyết không cảm thấy khung cảnh này có gì ám muội. Nàng thậm chí nhận ra ở thời điểm này nàng vô cùng luyến tiếc Tử Y. Mắt, mũi, miệng, lông mày, tất cả đường nét của hắn đều rất hoàn mỹ. Lần đầu tiên gặp nhau nàng chỉ nghĩ duy nhất một điều “người này thật đẹp”.

- Đừng nhìn ta như vậy, ta sẽ xấu hổ đấy. –Tử Y đột nhiên mở mắt ra, giọng nói mang theo ý cười.

Nàng không biết sau này liệu có còn được gặp lại hắn hay không. Trương Bắc Nạn đầu phải tự nhiên lại hẹn nàng ba ngày sau, cả cô ta và nàng đều hiểu rõ lần này vào Phượng Hoàng Cung chưa chắc đã ra ngoài được.

Lần đụng độ trước với Trầm Quân hắn chưa phòng bị nàng nhưng bây giờ thì khác. Trương Bắc Nạn nói không sai, tai mắt của Phượng Hoàng Cung ở khắp mọi nơi, nếu nàng chuẩn bị quân đội đánh Phượng hoàng thì hắn chắc chắn sẽ biết, đến lúc ấy e rằng hắn sẽ ra tay với Tiêu Phàm đầu tiên.

Trên đời này nàng không còn nhiều người thân thích. Triển Vân có lẽ vẫn còn oán hận nàng, hai người mà hắn thương yêu nhất đều vì nàng mà chết. Còn Tử Y, nàng hy vọng sau khi nàng chết hắn sẽ không còn vướng bận gì nữa, có thể tự do sống cuộc sống mà hắn muốn.

- Tử Y, nếu có kiếp sau ta vẫn mong được gặp ngươi.

- Ta cũng vậy.

Tử Y đã ở rất gần nàng, chóp mũi cơ hồ đụng vào trán nàng. Khi Tế Tuyết ngủ say, hắn nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên mắt nàng.

Nàng nói không sai, hắn quả thực là đồ con rùa. Hắn lẳng lặng đứng trong bóng tối dõi theo nàng, nhìn nàng ở bên nam nhân khác. Hắn hy vọng nàng hạnh phúc.

Nhưng cả hai lần nàng đều phải đau khổ, mà hắn thì bất lực chứng kiến nàng tuyệt vọng. Trong lòng hắn đã hạ quyết tâm rất lớn, nếu người khác chỉ làm nàng khổ sở vậy thì hắn sẽ không để ai khác bước vào trái tim nàng nữa.

Hắn đã yêu thầm nàng mười mấy năm, hắn không nghĩ lại âm thầm chờ đợi thêm mười mấy năm nữa. Hắn sẽ khiến nàng yêu hắn.

Nghe tiếng thở dài trên đỉnh đầu Tế Tuyết đột nhiên tỉnh giấc, nàng mơ hồ hỏi Tử Y.

- Vì sao lại thở dài?

Thấy ánh mắt mờ mịt của nàng Tử Y biết nàng đang ở trạng thái nửa mê nửa tỉnh, hẩn thành thật trả lời:

- Nhuyễn ngọc ôn hương ở bên cạnh, nội tâm ngứa ngáy nhưng lại không dám manh động, đành phải thở dài.

Mơ mơ màng màng nên nàng hoàn toàn không hiểu nội tâm ngứa ngáy thì liên quan gì đến việc thở dài, cuối cùng lại chìm vào giấc ngủ. Mùi thuốc trên người hẩn luôn khiến nàng thấy rất dễ chịu.

Sáng ngày hôm sau khi Tế Tuyết thức dậy thì Tử Y đã đi, hẩn để lại một tờ giấy trên bàn cho nàng, bên trên chỉ viết hai chữ: “Chờ ta”.

Nàng cố xua cảm giác chua xót đang trào ra. Chờ hẩn? Nàng làm sao chờ hẩn được, lần này có lẽ không còn cơ hội gặp lại hẩn nữa.

Những ngày tiếp theo Tế Tuyết lần lượt giao nhiệm vụ cho tất cả những người trong Lục y và Ngũ tinh còn đang đi theo nàng. Mục đích của nàng là phái bọn họ đi nơi khác, như vậy khi nàng mất tích ít nhất bọn họ cũng không có mặt ở đây, sẽ không có ai đi tìm nàng. Nếu bọn họ thật sự manh động tìm cách cứu nàng thì không chỉ nàng mà tất cả họ đều gặp nguy hiểm.

Đến ngày hẹn, Tế Tuyết chuẩn bị những thứ cần thiết mang theo, định tới đình Cửu thiên gặp Trương Bắc Nhạn thì không ngờ Phương Thiệu Lăng đã đứng ở cửa phòng chờ nàng từ bao giờ.

Tế Tuyết nhanh chóng trấn tĩnh bày ra dáng vẻ lạnh lùng với Phương Thiệu Lăng.

- Phương tướng quân việc quân bận rộn còn có thời gian tới thăm bản vương, thật đáng quý.

Phương Thiệu Lăng hơi nheo mắt lại, đôi đồng tử đen thẫm một màu của bóng tối xoáy thẳng vào mắt nàng tựa như muốn hút cạn linh hồn nàng vào trong đó.

- Tế Tuyết, nàng định làm gì? –Hẩn không chút cố kỵ gọi thẳng tên nàng.

Tế Tuyết không có thời gian đôi co với Phương Thiệu Lăng, nếu nàng đến muộn chỉ e là Trương Bắc Nhạn sẽ rời đi trước.

- Từ khi nào những việc ta làm lại phải báo cáo với người?

Hẩn chậm rãi bước đến gần nàng, mỗi bước đi đều mang theo vẻ đe dọa như loài thú săn mồi trong đêm.

- Tất cả những người bên cạnh nàng đột nhiên bị điều động đi, không sót một ai. Nàng đang định làm gì, đừng nói với ta rằng nàng có nhiều việc cần bọn họ làm!

Lo trước lo sau lại không tính toán đến hẩn, Phương Thiệu Lăng chắc chắn vẫn luôn bố trí người theo dõi động tĩnh của nàng.

- Phương Thiệu Lăng, thứ ngươi muốn người sắp có được rồi, đừng làm phiền ta nữa. Sau này chúng ta nước sông không phạm nước giếng. Bây giờ ta còn có việc gấp, không rảnh nói chuyện với người!

- Việc gấp của nàng là gì? Ta đoán nhé, là Tiêu Phàm phải không?

Tế Tuyết toát mồ hôi lạnh. Nàng đã biết Phương Thiệu Lăng là loại người khó đối phó. Việc của hẩn vẫn chưa xong, hẩn sẽ không dễ dàng buông tha cho nàng.

- Chuyện đã đến nước này chúng ta đều không cần diễn kịch nữa. Phương Thiệu Lăng, hôm nay ngươi để ta đi, mọi chuyện sau này ngươi không cần lo ta trở mặt, nếu ngươi cố tình cản ta thì đừng trách chúng ta cá chết lưới rách. Giang sơn này ta không cần nhưng cũng không để lọt vào tay người đâu. –Nàng nói từng tiếng rành rọt, âm điệu sắc lạnh như băng nhọn đâm vào lòng hẩn.

Phương Thiệu Lăng vẫn rất ôn hoà, nhẹ nhàng vén lọn tóc ra sau tai giúp nàng. Hẩn cúi đầu xuống để môi hẩn áp sát bên tai nàng.

- Thông minh một chút đi, lúc này đi cứu Tiêu Phàm thì chỉ có đường chết thôi. Đại nghiệp sắp thành, thiên hạ này sẽ là của nàng, nàng thực sự không cần sao?

Tế Tuyết bật cười, tiếng cười lạnh lùng khô khốc.

- Phương Thiệu Lăng, người cho rằng trên đời này ai cũng muốn làm “quả nhân” như người sao?

Sắc mặt hần khê biến, ánh mắt cũng lạnh đi vài phần.

- Những việc ta làm vì nàng sao nàng lại không hiểu? Ta nam chinh bắc chiến là vì ai, không phải vì nàng sao?

- Vì ta? –Nàng cảm thấy đây là chuyện nực cười nhất mà nàng từng nghe. –PHƯƠNG THIẾU LĂNG!

–Nàng gần lên từng chữ. –Đừng nghĩ ta là đồ ngốc, từ trước tới giờ, một lời của người ta cũng không tin.

Hai người gườm gườm nhìn nhau, trong phòng dù có lò sưởi nhưng còn lạnh hơn cả bên ngoài. Màn kịch này diễn quá lâu, quá nhiều dối trá chồng chất, nhiều đến nỗi nàng không biết nên bắt đầu từ đâu.

- Vì sao người theo ta?

- Vì nàng cứu phụ thân ta.

Ánh mắt Tế Tuyết mang theo châm chọc khiến Phương Thiệu Lăng vô thức nhú mày.

- Người đã cho phụ thân người uống Phục sinh đan à?

- Phải!

Nàng cười rũ rượi, điệu cười rõ ràng có gì đó vô cùng điên loạn. Phương Thiệu Lăng hơi giật mình lùi xa nàng một chút. Ngược lại, Tế Tuyết mở to mắt nhìn hần, mắt nàng sáng quắc, tia nhìn bén nhọn khiến hần gai người. Nàng chủ động tiến lại gần hần.

- Nếu người thật sự cho phụ thân người uống cái đó thì giờ này mồ ông ta chắc cũng xanh cỏ rồi.

Hần kinh ngạc không thốt nên lời.

- Phương Thiệu Lăng, người trăm tính ngàn tính lại không ngờ tới thứ ta đưa cho người là thuốc độc đúng không? Nói cho người biết một bí mật, trên đời này vốn không có thứ gọi là Phục sinh đan.

- Nàng muốn hại phụ thân ta?

- Người sẽ không cho ông ta uống nó, ông ấy vốn chẳng có chuyện gì. Ta định để người giữ nó như bảo bối, tới lúc thật sự cần kíp mang ra dùng thì mới biết nó là thuốc độc. Hừ, người dám đe dọa ta, nếu không cho người bài học thì cục tức này ta không nuốt trôi.

Ngay từ đầu nàng đã biết hần lừa nàng. Thật ra việc Phương Đình bị bệnh chỉ là một cái cớ, có lẽ ông ta bị bệnh là thật nhưng cũng chẳng nặng tới mức phải dùng tới Phục sinh đan. Phương Thiệu Lăng rất thông minh, dù hần theo bất kì ai trong ba vị hoàng huynh của nàng thì đều khó tránh khỏi kết cục “cáo chết chó sẵn bị làm thịt”. Nhất là hần không phải một con chó săn, loại thuộc hạ như Phương Thiệu Lăng nhìn thế nào cũng thấy rõ ràng là một con báo đầy nguy hiểm.

Hần dùng Phục sinh đan làm lý do cầu cứu nàng, rồi lại dùng cái ơn cứu mạng đó làm lý do hần đi theo nàng, hợp tình hợp lý đến mức không ai nghi ngờ. Chỉ có nàng và hần mới hiểu rõ lựa chọn nàng là con đường duy nhất để hần tránh khỏi kết cục bi thảm sau này.

Nàng không ham thích gì ngai vàng, lại là phận nữ nhi. Hơn thế nữa, hần có thể dùng bí mật về thân phận của nàng để khống chế nàng, nắm lấy thực quyền triều chính. Sau đó từng bước một ép nàng thoái vị, dù sao nàng cũng không thể nạp phi sinh con để nó kế thừa, giang sơn Tế gia chẳng phải sẽ rất nhanh đổi thành họ Phương hay sao?

Thật chu toàn biết bao. Phương Đình một đời trung nghĩa nếu biết con trai mình lòng dạ thâm sâu, dã tâm lớn bằng trời như vậy không biết có vui mừng quá mà chết hay không?

Phương Thiệu Lăng rất nhanh đã lại duy trì vẻ ưu nhã như gió xuân. Hần mỉm cười hỏi nàng:

- Nàng đã sớm biết ta chỉ muốn lợi dụng nàng thì vì sao còn phối hợp với ta?

- Vì người thích hợp. –Tế Tuyết đơn giản trả lời hần. –Vị trí đó người ngồi rất thích hợp.

Nói cho đúng hơn, nàng chỉ có thể lựa chọn bước vào cái lưới Phương Thiệu Lăng đã giăng sẵn.

Ổ vào hoàn cảnh của nàng, nếu ba người kia thảo phạt nàng trước thì nàng hoàn toàn không có cửa thắng. Cho dù Phương Thiếu Lăng chỉ muốn lợi dụng nàng thì ít nhất hần cũng có thể làm cái khiên che chắn cho nàng. Binh lực trong tay ai người đó là kẻ mạnh. Nếu nàng không hợp tác với hần thì đã sớm bị Tế Ly hoặc Tế Khắc nuốt trôi rồi.

Thực ra nói nàng dẫn sói vào nhà cũng chẳng sai, cơ nghiệp mấy trăm năm tổ tông để lại vậy mà nàng sẵn sàng dâng cho kẻ khác.

Phụ hoàng có trách nàng không? Cho dù có thì nàng vẫn sẽ làm như vậy. Từ trước tới nay chuyện tranh quyền đoạt vị trong hoàng tộc chẳng phải hiếm lạ, triều đại nào chẳng có vài mẩu chuyện kiểu như hoàng tử làm phản, mưu hại hoàng thượng. Nói cho cùng thì ba vị hoàng huynh của nàng cũng chỉ làm cái việc mà rất nhiều người đã từng làm, có điều nàng không chấp nhận được.

Người ấy cho dù suốt mười mấy năm chưa từng hỏi thăm nàng một câu thì vẫn là phụ hoàng của nàng. Nàng biết sau khi mẫu phi qua đời, phương bác vẫn có thể bình yên là vì phụ hoàng đưa tay che chở.

Ba người bọn họ, mỗi ngày đầu độc một chút, từng ngày từng ngày hại chết phụ hoàng. Cốt nhục tình thâm hoá ra chẳng so được lấy một phần với cái ghế làm bằng vàng lạnh lẽo kia.

Ai ngồi lên đó cũng không sao, chỉ cần không phải ba người đó thì là ai cũng được.

Tế Tuyết thần nhiên bước qua người Phương Thiếu Lăng. Những gì cần nói nàng đều đã nói, nếu hần thật sự không sợ nàng trở mặt thì cứ thử giữ nàng lại. Nàng không tin hần lại xem trọng nàng hơn ba vạn dặm giang sơn như hoạ này.

Cánh tay bị một lực rất mạnh giữ lại, Tế Tuyết hơi nhăn mày vì đau. Phương Thiếu Lăng không nói không rằng thô bạo kéo nàng đẩy lên giường, sau đó cả người hần đều đè lên nàng.

Tế Tuyết kinh sợ nhìn hần, từ trước tới giờ hần luôn là kẻ rất biết lễ độ, lần này xem ra nàng thật sự đã chọc giận hần.

- Người muốn gì? - Giọng nàng vẫn giữ vẻ lạnh lùng nhưng đã có vài phần run rẩy.

Phương Thiếu Lăng mỉm cười, môi hần chờn vờn bên gương mặt nàng, hơi thở mát lạnh mang theo mùi bạc hà làm nàng khó chịu, muốn xoay mặt đi tránh lại bị hần dùng tay giữ lấy cằm.

- Tế Tuyết, ở lại đi. Ở bên cạnh ta có gì không tốt. Đúng là ban đầu ta quả thực có tư tâm như nàng nói nhưng thời gian qua ta đối với nàng thế nào chẳng lẽ nàng một chút cũng không cảm nhận được.

- Phương Thiếu Lăng, người không thích ta, người người thích là nữ nhi của tiên đế. Nếu ta không phải Tuyết vương gia, nếu ta không thể làm bậc thang cho người đoạt được giang sơn này thì người sẽ chú ý đến ta sao?

Hần thở dài một hơi, nhẹ nhàng hôn lên trán nàng. Tế Tuyết khó chịu cau mày lại. Phương Thiếu Lăng vẫn rất kiên nhẫn nói chuyện với nàng.

- Tế Tuyết, ta thật sự thích nàng. Dù thế nào ta cũng không để nàng đi.

Nàng khép mắt suy nghĩ, hàng mi khẽ rung động như cánh bướm. Sau cùng nàng cũng ngừng giãy dụa, đôi mắt bạc mở ra nhìn hần.

- Người thật sự thích ta?

- Phải!

- Ta hỏi người, giữa giang sơn và mỹ nhân, người chọn bên nào?

Câu hỏi này đúng là làm khó hần. Nữ nhân xem chừng đều như nhau cả, ai cũng thích mấy lời ngọt ngào siêu thực kiểu như “vì nàng mà từ bỏ tất cả”, trên đời này làm gì có gã đàn ông nào có thể ngu xuẩn như vậy, nếu có thì chắc chắn cũng không phải Phương Thiếu Lăng hần.

- Ta muốn cả giang sơn lẫn mỹ nhân, trên đời này có mấy kẻ anh hùng cam lòng cô độc. - Hần bình thần trả lời nàng, đôi mắt đen như mực vẫn không rời khỏi gương mặt nàng.

Tế Tuyết bất ngờ cười rộ lên, xinh đẹp không tả xiết, ngay cả ánh sáng xung quanh cũng trở nên lu mờ.

- Ta đúng là không nhìn nhầm người. –Nàng thần nhiên thốt lên. –Phương Thiếu Lăng, hai chúng ta không chung đường đâu, chỉ là tình cờ gặp nhau ở điểm giao giữa hai con đường mà thôi. Người trong lòng chứa cả thiên hạ, văn thao võ lược, tài năng xuất thế, tiền đồ rộng mở, đáng tiếc người không phải người ta muốn. Ta sinh ra đã kiêu ngạo ích kỷ, người ta yêu trong lòng nhất định phải đem ta đặt lên đầu tiên, người không làm được, cho nên ta cũng không thể yêu người.

Phương Thiếu Lăng nheo mắt lại, ánh mắt tràn đầy nguy hiểm.

- Nói nhẹ không nghe, nàng nghĩ ta sẽ để yên cho nàng rời đi sao?

Nàng nhếch miệng cười lạnh, hần không cho nàng đi thì đừng trách nàng cùng hần cá chết lười rách.

- Ta đã viết thư cho Mộc Thiệu Đình, sau này hần sẽ nghe theo sắp xếp của người, những đại quan trong triều ta đã qua lại bao năm qua cũng sẽ làm hậu thuẫn cho người. Dòng dõi hoàng tộc đã không còn mấy người đủ năng lực kế thừa hoàng vị, đám quan lại đó rất biết thời thế, nhất định sẽ cùng nhau tôn người làm Hoàng đế. Nhưng nếu người còn giữ ta lại thì đừng trách ta khiến kế hoạch của người đổ sông đổ biển, ngay cả chết ta còn không sợ lẽ nào lại sợ người hay sao!

Phương Thiếu Lăng hơi cứng người lại, không nói một lời, bàn tay chế trụ cổ tay nàng càng xiết chặt hơn. Tế Tuyết cắn răng nhịn đau, nàng tuyệt đối không muốn tỏ ra yếu thế hơn hần.

Trán nàng toát mồ hôi, cánh tay đã trở nên tê dại. Phương Thiếu Lăng không ngừng tăng thêm lực ép nàng phải mở miệng kêu đau.

Tế Tuyết chợt nhận ra người này không phải cố chấp một cách bình thường. Hần không cho phép nàng đe dọa hần.

Thật khá, còn chưa làm Hoàng đế mà tính tình đã bá đạo như vậy!

Nàng rút cục cũng mở miệng:

- Để ta đi, ngọc tỷ truyền quốc sẽ là của người.

Đôi mắt đen sâu thẳm của hần trong một khắc đã hiện lên xao động. Nàng biết đã lựa đúng lúc tung ra con cờ này.

Nàng không tin Phương Thiếu Lăng lại không muốn ngọc tỷ truyền quốc. Hần là kẻ biết nặng nhẹ, tuyệt đối sẽ không vì một nữ nhân mà bỏ đi giấc mộng đế vương.

Phương Thiếu Lăng chuẩn xác hạ xuống môi nàng, nụ hôn phớt qua như chuồn chuồn lướt nước. Giọng hần vẫn bình tĩnh không lộ ra một tia cảm xúc.

- Vì sao ta biết nàng là nữ nhân chưa từng thất mắc à?

Chuyện bà đỡ kia hần bịa ra rất chặt chẽ, vụ lở núi là thật, cứu người cũng là thật, có điều người đó chẳng thể tiết lộ tin tức gì đáng giá.

- Không quan trọng, quan trọng là người đã biết.

Hần gật đầu cười.

- Chúng ta gặp nhau lần đầu tiên ở Mộc thành, sau đó ta tình cờ nhìn thấy nàng trong đêm hội ở Lệ Châu.

Tế Tuyết ngạc nhiên nhìn hần, trước đây nàng không rõ rốt cục mình đã sơ hở ở đâu mà hần lại phát hiện ra, không ngờ kín kẽ bao năm chỉ vì một lần bất cẩn ở Lệ Châu lại gây ra họa.

- Chùa Báo Ân hôm ấy đèn hương mờ ảo, nàng mặc áo vàng xuất hiện giữa khung cảnh ấy ban đầu còn làm ta tưởng mình thật sự lạc vào cõi tiên.

Hần buông lỏng tay nàng.

- Nàng nói đúng, chúng ta không thích hợp, giữa giang sơn và nàng, ta chọn giang sơn.

ptlptl

Tế Tuyết bước đi rất nhanh, nhất quyết không ngoái đầu lại. Ánh mắt của người kia vẫn luôn ở phía sau lưng nàng.

Hắn và nàng hữu duyên vô phận, không thể làm cố nhân, chỉ có thể là khách qua đường.

Trương Bắc Nhận cùng Tế Tuyết cưỡi ngựa rời khỏi thành An Kỳ, suốt hai canh giờ cô ta vừa đi vừa kiểm tra kỹ không có người theo dõi liền yên tâm tiếp tục vào một thôn nhỏ trên đường.

Ngựa dừng lại trước cổng một căn nhà bình thường. Tế Tuyết dùng ánh mắt dò hỏi nhìn Trương Bắc Nhận.

- Vào đi, phải thay đổi một chút để tránh bị người của Phương Hoàng Cung nhận ra.

Tế Tuyết gật đầu tỏ ý đã hiểu. Nàng đẩy cửa bước vào bên trong, thân ảnh quý mị đứng trong sân hơi động dậy, ánh trăng hôm nay không hiểu sao lại mang sắc đỏ như máu.

Nàng kinh ngạc nhìn người kia. Mặt nạ bạc lấp lánh trong đêm, đôi mắt đỏ rực như máu đang hướng về phía nàng.

- Tế Tuyết, chúng ta lại gặp nhau rồi! –Giọng hắn vẫn như vậy, lạnh lẽo giống như âm thanh của ma quỷ.

Nàng chưa kịp phản ứng lại thì phía sau gáy truyền lên một cơn đau nhức. Trước mặt bất ngờ chỉ còn là một khoảng tối đen tịch mịch.

Phương Thiệu Lăng nói không sai, nàng thực sự đã tự mình tìm đường chết. Trương Bắc Nhận bắt tay với Trầm Quân lừa nàng, mà nàng thì một chút cũng không nghi ngờ cô ta.

14. Chương 27

Tự bản thân quyền luyện, dòng hồi ức một khi trở lại thật khó ngừng

Tuyết hoa hồng mai vô định giữa không trung

Chàng quan tâm khiến thiếp cảm động

Nhớ tới sự ôn nhu của chàng, lòng thiếp cũng ứng hồng như đoá mai kia

Kỳ thật thiếp cũng sợ tuyết lạnh đau đớn

Tuyết hoa hồng mai vô định giữa đêm đông băng giá

Nén thấp lên dễ khiến thiếp mơ về mộng đẹp

Gió bắc nhẹ nhàng thổi, giọt lệ chậm chậm rơi

Đành tưởng niệm để yêu nhờ gió trời phiêu lãng

Không quay trở lại...

(trích Tuyết hoa hồng mai)

canh tuyết

Tế Tuyết khó nhọc mở mắt ra nhìn khung cảnh xung quanh. Đầu nàng vẫn còn váng vất vì cú đánh lúc trước. Ánh sáng yếu ớt từ ngọn đèn treo trên tường toả ra bốn phía khiến mọi thứ chìm trong một màu nhờ nhờ hư ảo.

Nàng đang ở trong một nhà giam bằng đá. Ngay gần chỗ nàng ngồi có một ô cửa nhỏ cỡ bàn tay, nàng gượng đứng dậy kiễng chân nhìn ra bên ngoài, không rõ đây là nơi nào, chỉ thấy mọi vật đều phủ trong màu trắng xoá của tuyết.

Cánh cửa phòng giam đột ngột chuyển động, Trương Bắc Nhận tiến vào, trên tay còn ôm theo chăn đệm khá dày.

Cô ta lại gần Tế Tuyết, bỏ mấy thứ trong tay lên giường, ngưng ngưng nói với nàng:

- Vương gia, lần này ta quả thực là vạn bất đắc dĩ.

Tế Tuyết không trả lời cô ta. Nàng biết rõ khả năng thoát được khỏi đây là không thể. Đừng nói đến Trầm Quân, ngay cả Trương Bắc Nhận muốn bắt nàng còn dễ hơn bắt một con gà. Nàng không có võ công, tới đây một mình không ai bảo vệ, chẳng thể trách ai được, đều là nàng bất cẩn để người ta lừa.

Trương Bắc Nhận thấy Tế Tuyết im lặng không đáp thì khó xử định ra ngoài, đúng lúc ấy Tế Tuyết đột nhiên mở miệng:

- Từ đầu tới cuối đều là người lừa ta phải không? Những gì người nói với ta đều là bịa đặt đúng không? Tiêu Phàm không có mặt trong rừng, hẳn vẫn an toàn?

Cô ta cắn môi, hơi cup mi mắt xuống, nói rất khẽ:

- Trừ việc hần bị giam lỏng ở Phượng Hoàng Cung, còn lại đều là thật. Sau khi hần bị thương nặng ta mới nhân cơ hội lấy trộm được ngọc bội và áo khoác của vương gia mang đến. Hiện giờ hần thế nào... ta cũng không rõ.

Tế Tuyết mệt mỏi tựa người vào tường, từ từ trượt xuống. Nàng đúng là ngu xuẩn, bây giờ không những không thể ở cạnh Tiêu Phàm mà ngay cả bản thân mình cũng lo không xong.

Trầm Quân bất thành linh xuất hiện, hần nhẹ nhàng bước đến chỗ nàng, nửa ngồi nửa quỳ trước mặt nàng, khoé môi cong cong tạo thành nụ cười giễu cợt.

- Đừng quá lo lắng cho Tây Thần, có thể nào thì hần cũng tốt hơn người bây giờ. Nhưng mà không sao, có người trong tay không sớm thì muộn Tây Thần cũng phải ngoan ngoãn giao tay chịu trói thôi.

Nàng đưa mắt lạnh lùng nhìn Trầm Quân.

- Trầm cung chủ, cho dù Tiêu Phàm có lỗi lầm gì thì hần cũng do người một tay dưỡng dục bao năm qua. Người không thể niệm tình xưa mà cho hần một con đường sống hay sao?

- Không phải là ta không cho hần đường sống, mà là hần không cho ta đường sống. - Trầm Quân cơ hồ rít lên với nàng.

Tế Tuyết mờ mịt không hiểu, Tiêu Phàm làm sao có thể đe dọa Trầm Quân cho được. Hần chẳng phải đang bị Phượng Hoàng Cung truy sát vì đã tiết lộ Hồng huyết thủy cho An Hoà Hầu sao?

- Ngạc nhiên lắm phải không? Ta cũng rất kinh ngạc, còn kinh ngạc hơn người nhiều. Không ngờ Trầm Quân ta suốt chín năm đã nuôi ong tay áo. Nói cho người một tin mừng, Tây Thần hiện giờ đã lật đổ ta, thành công ngồi lên vị trí cung chủ Phượng Hoàng Cung. Ta nào dám truy đuổi nó, là nó đang truy đuổi ta thì đúng hơn.

Đây rốt cục là thế nào, Tiêu Phàm sao lại trở thành cung chủ Phượng Hoàng Cung?

- Từ mấy năm trước khi ta sai nó tiếp cận người nó đã có ý định làm phản rồi. Nó không ngừng tự mình gây dựng thế lực bên trong Phượng Hoàng Cung, điều ta không ngờ nhất là ngay cả Tứ thần và Bát vệ mà nó cũng giật dây được, bọn họ đều do một tay ta thu nhận, quả nhiên trò giỏi hơn thầy.

Nàng thở ra một hơi nhẹ nhõm. Nếu đúng như thế thì Tiêu Phàm có lẽ vẫn an toàn, hần là cung chủ Phượng Hoàng Cung, sẽ không có ai làm hại hần.

Trầm Quân bất mãn túm lấy cằm nàng, ngón tay lạnh lẽo như băng khiến nàng không nhịn được khẽ rùng mình.

- Sao, cảm thấy rất yên tâm phải không? Người sẽ sớm biết đắc tội với ta thì không có kết quả tốt đâu. Bây giờ ta không có thời gian cho người nếm mùi khổ sở. Giao bản đồ đến Bất Tử thành ra đây, không chừng tâm trạng của ta tốt sẽ không tính toán với người!

Tên này có phải bị thần kinh hay không, ngày trước nàng năm lần bảy lượt đồng ý đem bản đồ cho hần, là hần không chịu đi lấy, bây giờ lại làm như nàng thất hứa.

- Bên dưới bức tượng rồng miệng cắn thân chân xé mình trên núi Bạch Thạch có một cái hốc nhỏ, bản đồ giấu bên trong đó.

- Bản đồ trông như thế nào? –Hắn trầm giọng hỏi nàng.

Tế Tuyết khó chịu trả lời:

- Người tới lấy không phải sẽ biết sao!

- Ta hỏi bản đồ trông như thế nào? –Thanh âm của hắn ẩn chứa vài phần sát ý.

- Là một cuộn da dê...

“Chát!” –Má trái truyền đến một cơn đau đớn, Tế Tuyết ngã nhào trên nền đá lạnh lẽo, khéo miệng tràn ra tơ máu. Nàng choáng váng tìm cách ngồi dậy. Trầm Quân gần như ngay lập tức giẫm lên lưng nàng rất mạnh.

Tế Tuyết từ nhỏ đã được nuông chiều, có ai dám đánh đập hay thô bạo với nàng bao giờ, nàng tức giận trừng mắt nhìn hắn.

- Nhìn cái gì mà nhìn, có muốn ta móc mắt ngươi ra hay không? –Hắn nổi cơn thịnh nộ túm lấy tóc nàng rồi kéo đầu nàng đập xuống đất.

Nền đá xanh xuất hiện vết máu đỏ tươi giống như một đoá hoa.

Tế Tuyết cắn răng không kêu lên một tiếng. Trong bụng nàng không ngừng chửi rủa Trầm Quân cùng mười tám đời tổ tiên nhà hắn đều không được chết tử tế.

Tiếng nói như ma quỷ lại lớn vồn bên tai nàng.

- Bản đồ đến Bất Tử thành giấu bên trong một cây trâm, đầu trâm là đoá hoa màu phấn hồng. Cây trâm ấy không chỉ là nơi giấu bản đồ mà còn là chìa khoá mở cổng thành Bất Tử. Nói đi, cây trâm ấy đang ở đâu?

Thì ra là hắn đã biết. Thảo nào hắn lại hỏi nàng bản đồ trông như thế nào. Lần này xem chừng thật sự mất mạng trong tay Trầm Quân rồi. Trước đây hắn không tới lấy bản đồ hắn là vì đã đoán chắc nàng sẽ giao đồ giả, hắn chờ tới lúc nàng đã là cá nằm trên thớt, không còn đường thoát mới đem ra hỏi nàng. Thật sự là chu toàn, nàng so với Trầm Quân hay Phương Thiếu Lăng quả nhiên vẫn chỉ là kẻ trẻ người non dạ.

- Làm sao ngươi biết chuyện bản đồ thật?

Trầm Quân thu tay chân về, ngừng hành hạ nàng. Hắn điềm nhiên đứng một bên quan sát nàng chặt vật gương dậy.

Hắn đưa tay gỡ mặt nạ bạc xuống. Tế Tuyết không tin nổi nhìn gương mặt phía sau.

Dung nhan tuấn mỹ như thần, đôi mắt phượng diên đảo chúng sinh. Môi mỏng khê nhếch lên tạo thành nụ cười lạnh lẽo.

Quẻ phách sơ sinh thu lộ vi

Khinh la dĩ bạc vị canh y

Ngân tranh dạ cửu ân tình lộng

Tâm khiếp không phòng bất nhãn quy.

Nàng run rẩy thốt lên:

- Duệ Vũ Đế Trầm Quân!

Người này và nam nhân trong bức tranh hơn một trăm năm tuổi ấy giống hệt nhau, chỉ khác duy nhất màu mắt.

- Thật vinh hạnh, không ngờ kẻ đã biến mất hơn một trăm năm như ta mà có người còn nhớ đến.

tp 12

Tế Tuyết khẽ lắc đầu.

- Không thể nào, Duệ Vũ Đế đã chết rồi, người làm sao có thể là hắn?

Trầm Quân đột nhiên rút khăn tay lau nhẹ vết thương trên trán nàng, ôn hoà nói:

- Vì sao lại không thể? Người giữ bản đồ đến Bất Tử thành nhiều năm như vậy mà lại không tin rằng nó có thật sao?

Đúng là nàng không tin truyền thuyết về Bất Tử thành, ngay cả Ngọc tỷ truyền quốc nàng cũng nghi ngờ sự tồn tại của nó cho đến khi nó xuất hiện trước mắt nàng. Nếu người này thật sự là Duệ Vũ Đế... vậy thì lẽ nào hắn đã tới thành Bất Tử?

- Tế Tuyết, ta cần tới thành Bất Tử một lần nữa. Giao cây trầm đó cho ta, ta đảm bảo sẽ không làm khó người.

- Nơi đó thật sự giống như trong truyền thuyết sao?

Trầm Quân nhăn mày hồi tưởng, cuối cùng thở dài một hơi chán nản.

- Chuyện lâu quá rồi, ta cũng chẳng còn nhớ rõ nữa. Người biết đấy, người già trí nhớ thường giảm sút mà. Người già? Hắn có chỗ nào giống người già chứ? Có người già nào lại thô bạo nhỏ mọn thù dai như hắn.

Thấy nàng vẫn im lặng Trầm Quân bắt đầu mất kiên nhẫn.

- Thế nào, không chịu nói?

Không phải nàng cứng đầu, cây trầm đó nàng quả thực đã từng nhìn thấy, có điều hiện giờ nó đã thành một nắm vụn không rõ tung tích rồi.

- Ta không có.

Sắc đỏ trong mắt Trầm Quân trở nên thẫm hơn, đây là biểu hiện cho thấy hắn đang tức giận.

Tế Tuyết nuốt nước bọt. Cái kẻ biến thái như Trầm Quân ai mà biết được hắn sẽ giở trò gì. Nói không sợ là lừa người, nhưng nàng biết lấy đâu ra bản đồ thật cho hắn chứ?

- Cây trầm mà người nói... nhiều năm trước đã bị mẫu phi của ta huỷ đi rồi.

Nàng còn nhớ rõ chưa bao giờ thấy sắc mặt mẫu phi khó coi như vậy, bà đầm chiêu xem tấm bản đồ nhỏ xíu được lấy ra từ bên trong cây trầm. Sau khi suy nghĩ rất lâu bà đã châm lửa đốt, còn tự tay đập nát vụn cây trầm tinh xảo kia, thái độ vô cùng kiên quyết.

Mẫu phi, lần này người thật sự hại chết nhi thần rồi!

- Người nói... Tử Lâm đã huỷ cây trầm đó?

Tử Lâm? Trầm Quân cũng quá tự tiện đi, gọi mẫu phi nàng thân mật như vậy sẽ khiến người ta tưởng họ có gian tình đấy.

- Mẫu phi ta họ Châu, mọi người đều gọi là Châu quý phi. Nếu người không thích gọi như vậy thì gọi cả họ tên ra cũng được, đừng có cái gì mà Tử Lâm... hai người đâu có thân thiết tới mức ấy!

Trầm Quân không thèm để tâm đến thái độ khó chịu của nàng, hắn ngược lại còn cười rất vui vẻ. Tế Tuyết bây giờ mới lĩnh hội sâu sắc thế nào là lật mặt như lật bàn tay. Mới vừa lúc này hắn còn điên cuồng thô bạo với nàng, một khắc sau liền ra vẻ ôn hoà nhã nhặn. Đúng là có bệnh.

- Nhóc con, ta không có thời gian đùa dai với người, cây trầm đó đâu?

- Trầm Quân, ta chẳng có lấy một tia hứng thú với cái thành Bất Tử kia, nếu ta có nó thì ta giao phút cho người rồi, bày đặt giấu diếm làm gì. Người tin cũng được, không tin cũng được, cùng lắm thì người giết ta là xong.

Hắn chau mày quan sát nàng, thấy nàng không có vẻ gì là giả vờ mới đứng dậy ra ngoài. Giọng nói âm u của hắn vẫn còn vọng lại từ bên kia cánh cửa.

- Tế Tuyết, tốt nhất là người nói thật!

Hai ngày trôi qua, đúng giờ đều có đồ ăn đưa đến. Thức ăn ở chỗ này không đến nỗi khó nuốt nhưng Tế Tuyết là một trường hợp điển hình của chứng kén ăn. Nàng cũng biết hoàn cảnh hiện giờ không phải lúc không nhẽo đành cố ăn lấy vài miếng để không bị chết đói.

Trầm Quân từ hôm ấy còn chưa quay lại tìm nàng, Trương Bắc Nhận cũng không xuất hiện. Tế Tuyết chẳng thể làm gì khác ngoài việc ngồi một chỗ nhìn trần nhà giam, thỉnh thoảng nàng lại kiễng chân nhòm qua ô cửa ra bên ngoài, tuy chẳng thấy được nhiều nhưng dù sao cũng tốt hơn cái phòng giam lạnh lẽo này.

Tình hình của Tiêu Phàm bây giờ không rõ thế nào, nàng thật sự lo lắng cho hắn. Cứ nhắm mắt lại thì hình ảnh hắn mặc áo đầm máu rồi biến thành một nắm xương trắng lại hiện ra. Nàng thậm chí còn không dám ngủ, chỉ đến lúc mệt quá mới thiếp đi.

Mọi chuyện càng lúc càng phức tạp, thậm chí còn diễn tiến theo hướng nàng hoàn toàn không lường trước được. Chuyện kì quái nhất là Trầm Quân và Duệ Vũ Đế là một người, những đồn đại về thành Bất Tử bao nhiêu năm qua nhiều không kể xiết, có điều chưa bao giờ có một bằng chứng rõ ràng nào ngoài cái gọi là bản đồ đã bị huỷ đi kia. Thế nhưng kẻ đáng lý phải nằm trong quan tài trên núi Bạch Thạch lại xuất hiện ngay trước mắt nàng, nói với nàng rằng hắn đã tới thành Bất Tử.

Đã như vậy, quan hệ giữa hắn và mẫu phi của nàng... rõ ràng không bình thường. Chí ít là bọn họ có quen biết nhau.

Giả như không có bức tranh mà nàng đã tìm thấy trong kho, không nhìn thấy dung mạo của Duệ Vũ Đế thì nàng đương nhiên sẽ không tin vào lời nói nhảm nhí của hắn. Nhưng nàng đã nhìn thấy, hơn nữa trên đời này không thể có hai người giống nhau như hai giọt nước thế được. Ngay cả nốt ruồi đỏ ở một bên trán cũng giống y đúc.

- Đang nghĩ gì? – Giọng nói lạnh lẽo của Trầm Quân làm Tế Tuyết đang thần thờ giật mình.

Nàng nhếch miệng cười giễu cợt:

- Sao thế, trí nhớ của người già lại giảm sút nên đến tìm ta hỏi lại chuyện mấy ngày trước à?

Hắn không nóng giận, dịu dàng xoa đầu nàng. Tế Tuyết cảm thấy lạnh cả sống lưng, người này quả nhiên không phải bị bệnh bình thường, hắn nhất định là bị điên.

- Ta mang cho người xem thứ này.

Trầm Quân đặt trước mặt nàng một cây đàn tranh. Tế Tuyết cau mày quan sát cây đàn, bề ngoài của nó giống hệt cây Hoa Âm mẫu phi để lại, có điều trên đàn lại khắc chữ Phong Âm.

Nàng đưa tay thử đàn, âm thanh tuyệt hảo, không hề thua kém cây Hoa Âm.

Phong Âm – Hoa Âm, âm thanh của gió, âm thanh của hoa. Bề ngoài giống nhau, chất lượng tương tự, lẽ nào... chúng là một cặp?

- Cây đàn này, rất nhiều năm về trước, cùng với cây Hoa Âm là một đôi, ta tặng Hoa Âm cho Tử Lâm, còn ta giữ Phong Âm. Chúng tượng trưng cho ước hẹn giữa ta và nàng.

Tế Tuyết sững sờ nhìn Trầm Quân.

- Người bịa chuyện!

- Trước khi mẫu phi của người tiền cung đã từng có hôn ước, việc này hẳn người từng nghe nói chứ?

Đúng là nàng từng nghe rằng mẫu phi có một vị hôn phu nhưng không hiểu sao lại bất ngờ huỷ hôn. Ngay sau đó bà tiền cung trở thành đệ nhất sủng phi của phụ hoàng. Người trong cung rỉ tai rằng hề nhắc đến vị cựu hôn phu đó của mẫu phi là phụ hoàng tức đến long trời lở đất nên mọi người đều e sợ, nửa chữ cũng không dám dả động.

- Vị hôn phu đó...

- Không sai, người đó chính là ta.

Tế Tuyết kinh ngạc đến tột độ. Mẫu phi nàng quả nhiên bản lĩnh không tầm thường. Phu quân là Hoàng đế Diệm quốc, người tình cũ là Hoàng đế Thương quốc.

- Từ sau khi bị hãm hại, ta không chết mà tình cờ đến được thành Bất Tử, trở thành người bất tử. Một mình ta từng ngày cố gắng xây dựng Phượng Hoàng Cung, biến nó thành tổ chức lớn mạnh nhất Diệm quốc này. Trong cả trăm năm đơn độc ấy ta chưa từng động lòng với bất kì ai ngoài Tử Lâm. Nàng đã cùng ta hứa hẹn suốt đời. Nếu không phải Tế Doãn phá đám thì nàng đã là thê tử của ta, mà người... cũng sẽ là con của ta.

Phụ hoàng của nàng chia loan rẽ thủy, chuyện này liệu có thật không? Chắc là có, ai chứ phụ hoàng thì dám lắm. Nhưng mà Trầm Quân cũng đâu phải kẻ lành hiền gì, ông ta sao có thể để mẫu phi nàng dễ dàng gả cho người khác như vậy?

- Mỗi thù cướp vợ này ta đã định sẽ trả cho hắn cả vốn lẫn lời, không ngờ hắn lại chết nhanh như thế, coi như hắn may mắn.

Tế Tuyết thở dài chán nản. Phụ hoàng và mẫu phi đều đã quy tiên, nàng thì vẫn còn sống, còn bị lão yêu quái trăm tuổi đầu óc biến thái này bắt lại, người không may nhất chính là nàng.

Trầm Quân bất ngờ túm lấy vai nàng, vẻ mặt vô cùng chờ mong.

- Tế Tuyết, lẽ nào ngươi không muốn Tử Lâm sống lại sao? Thành Bất Tử là nơi có thể hồi sinh người đã chết, thân xác của Tử Lâm vẫn còn, chỉ cần ta vào được thành Bất Tử thì ta sẽ tìm ra cách cứu nàng ấy. Giao cây trâm đó cho ta!

Nói nhiều như thế, kể ra một câu chuyện xưa dang dở cuối cùng cũng vì bản đồ đến Bất Tử thành. Người này đúng là am hiểu cách đánh vào tâm lý.

Nếu nàng còn giữ cây trâm đó thì không chừng đã giao cho hắn thật cũng nên, có điều mẫu phi đã huỷ đi rồi, bây giờ có tài thánh cũng chẳng làm gì được.

- Trầm tiên bối, ta nói thật với tiên bối cây trâm đó đã không còn nữa. Về việc hồi sinh kia, tuy ta không hiểu rõ lắm ý tứ của tiên bối nhưng ta tin rằng mẫu phi sẽ không đồng ý. Người đã yên nghỉ nhiều năm nay, bây giờ có lẽ cũng đoàn tụ với phụ hoàng ta dưới suối vàng rồi. Tiên bối không cần bận tâm nữa.

Bàn tay cứng như thép nguội bóp chặt cái cổ mảnh khảnh của nàng. Tế Tuyết khó thở vùng vẫy, nàng tìm cách gỡ tay hắn ra nhưng đều vô ích. Mãi tới khi nàng thật sự sắp chết ngạt thì Trầm Quân mới buông tay, hắn nhìn nàng khó nhọc thở dốc, giọng nói lạnh lẽo đến mức cả người nàng đều muốn đóng thành băng.

- Tế Tuyết, ngươi kiên quyết không giao bản đồ ra phải không, thôi được, vậy ta hỏi ngươi, ngọc tỷ truyền quốc đâu, chắc không phải cũng bị ngươi huỷ đi rồi chứ?

Tế Tuyết âm thầm kêu khổ, xem ra vận may của nàng thật sự đã xài hết rồi, nếu không thì vì sao hắn toàn đòi những thứ mà nàng không thể đưa được chứ. Bản đồ đến thành Bất Tử đã bị huỷ, ngọc tỷ truyền quốc trước khi tới gặp Trương Bắc Nhận nàng đã gửi giấy ghi chỗ cất lại cho Phương Thiếu Lăng, bây giờ có lẽ hắn đã đi lấy rồi.

Rõ là trời muốn diệt nàng mà!

- Ngọc tỷ truyền quốc nào, ta không hiểu ngươi đang nói gì. -Thôi thì giả vờ được bao lâu hay bấy lâu.

Trầm Quân chắc cũng nhận ra ý định này của nàng, hắn cười lạnh.

- Ngọc tỷ truyền quốc Tây Thần đánh cắp từ chỗ ta rồi giao cho ngươi, ngươi dám nói là ngươi không biết?

Tay nàng hơi run lên. Ngọc tỷ truyền quốc là do Tiêu Phàm gửi cho nàng, đúng vậy, sao nàng lại đoán không ra cơ chứ, ngoài hắn ra thì còn ai có thể đem báu vật vô giá ấy giao cho nàng.

Cái đêm ở Phượng Lâm Các hắn nói với nàng rằng hắn đang giữ một báu vật của Trầm Quân nên tạm thời Trầm Quân sẽ không làm gì hắn. Thứ đó chắc chắn là ngọc tỷ truyền quốc.

Những đoạn đối thoại không đầu không cuối xẹt qua trong trí nhớ của nàng. Hắn nói nếu nàng không muốn cùng hắn quy ẩn thì hắn sẽ không ép nàng. Hắn nói nàng muốn thiên hạ hắn sẽ đem thiên hạ cho nàng.

Hoá ra hắn đã dự tính tất cả từ thời điểm ấy, từ lâu hắn đã định sẽ lật đổ Trầm Quân.

- Vẫn là câu nói cũ, thứ người muốn, ta không có.

Lần này Trầm Quân quả thực đã bị nàng làm tức điên. Hắn bỏ ra ngoài còn sập cửa rất mạnh. Tế Tuyết ngồi lại trong phòng giam, đầu óc rối tinh rối mù.

Tất cả những gì nàng chưa biết đang dần dần hé lộ, nhưng nếu Trương Bắc Nhạn không phải là lý do, Tiêu Phàm từ trước tới giờ luôn yêu nàng, vậy thì những lời của hắn ở rừng sương mù có ý gì, vì sao hắn lại đối xử với nàng như vậy?

Bên ngoài sắc trời vẫn mù mịt, mưa tuyết không ngừng rơi, gió lạnh thét gào rầm rĩ.

Tế Tuyết yên lặng nằm cuộn mình trong chăn, nàng không biết Trầm Quân sẽ giam nàng bao lâu, nguyên nhân hắn bắt nàng đã quá rõ ràng, một là vì bản đồ, hai là ngọc tỷ truyền quốc. Nếu đến lúc hắn nhận ra nàng hoàn toàn vô dụng thì hắn sẽ làm gì với nàng?

Trốn thoát khỏi đây lại là việc không tưởng, chẳng thà hắn cho nàng một nhát đao còn đỡ, cứ nghĩ đến cái người bị gắn mắt vào cánh cửa đá trong mê cung Tử Thần là nàng lại rùng mình, đầu óc Trầm Quân thật sự không bình thường, kiểu tra tấn của hắn chắc chắn cũng là loại mà người thường không thể nghĩ ra được.

Phức tạp nhất chính là thân phận của nàng, nếu để lộ ra nàng là nữ thì mọi chuyện sẽ nằm ngoài tầm kiểm soát, ngay cả Phương Thiệu Lăng cũng chưa chắc đã khống chế được.

Phải làm thế nào mới tốt đây? Nàng còn chưa gặp được Tiêu Phàm, chưa biết hắn ra sao, thậm chí nàng còn rất nhiều điều muốn hỏi hắn. Hỏi hắn vì sao lại đối xử với nàng như vậy, hỏi hắn rốt cục có yêu nàng hay không...

Hai lần nàng cảm thấy bất lực nhất trong đời, một là khi nàng bị Thu Thủy giữ lại ở Mộc thành còn Tiêu Phàm mắc kẹt trong rừng, không rõ sống chết. Lần này là lần thứ hai, nàng thân cô thế cô, hoàn toàn không có khả năng chống đỡ lại kẻ thù, chỉ có thể như cá nằm trên thớt chờ chết.

Cửa phòng giam lại mở ra, hai người cao lớn bước vào kéo Tế Tuyết đi, nàng bực mình thốt lên:

- Không cần kéo, tự ta có thể đi!

Nàng bị dẫn ra bên ngoài sân, đến lúc này Tế Tuyết mới phát hiện ra mình bị nhốt bên trong một toà tháp lớn.

Tuyết đã ngừng rơi. Những người mặc áo bông dày đang cạo tuyết vun thành những đống to, để lộ ra khoảng sân trơn nhẵn. Trầm Quân một thân hắc y đen bóng ngồi trên ghế, cao cao tại thượng, bây giờ hắn đã tháo mặt nạ, dung nhan tuấn mỹ được chiếu sáng bởi ánh lửa bập bùng chẳng hiểu sao lại khiến nàng cảm thấy có phần kì dị.

Một người đàn ông mình trần bị lôi ra ngoài sân. Cả người bị trói chặt, mấy tên thuộc hạ của Trầm Quân đẩy ông ta quỳ xuống nền đất lạnh buốt.

Trầm Quân chăm chú nhìn Tế Tuyết, trong mắt mang theo ý cười nham hiểm, hắn vẫy tay ra hiệu bảo nàng tới gần mình.

Tế Tuyết chậm chạp bước về phía hắn, nàng không nhìn được khẩu trang. Đối phó với kẻ thù thông minh không đáng sợ, người có mưu ta có trí, kỳ phùng địch thủ gặp nhau vốn là duyên. Nhưng đối phó với một tên điên lại là chuyện khác. Bởi vì hắn không suy nghĩ theo kiểu con người nên không thể biết hắn sẽ làm ra loại chuyện gì, hơn nữa những việc hắn dám làm chắc chắn kinh khủng hơn nhiều so với những gì nàng tưởng tượng ra được.

Trầm Quân không thúc giục nàng, hắn nhàn nhã chờ nàng nhích tới gần mình. Khi khoảng cách giữa hai người chỉ còn một sải tay hắn liền nhanh chóng kéo nàng ngã vào lòng mình.

Tế Tuyết sợ đến đông cứng cả người. Nàng đang ngồi trong lòng Trầm Quân. Hắn giống như chủ nhân ôm súng vật, nhẹ nhàng vuốt tóc nàng.

Môi hần kề sát bên tai nàng, nhìn bề ngoài giống như đang thì thầm với tình nhân nhưng mỗi lời phát ra đều khiến nàng toát mồ hôi lạnh.

- Đừng lo lắng, nếu ngươi ngoan ngoãn nghe lời thì ta sẽ không động tới ngươi. Gã kia vốn là thuộc hạ của ta, nhưng ít ngày trước ta mới phát hiện ra hắn là nội gián của Tây Thần. Haiz... đứa trẻ này lúc trước do một tay ta dạy dỗ, không ngờ bây giờ nó còn biết cài người theo dõi ta, người nói thử xem người làm sư phụ như ta có phải nên vui mừng không? –Hắn vừa nói vừa xoa xoa hai má Tế Tuyết, dáng vẻ đùa cợt buông thả, nhưng chỉ một khắc sau, ánh mắt Trầm Quân rõ ràng lộ ra sát ý điên loạn. –Những kẻ chống lại ta đều không có kết quả tốt, hôm nay xem ví dụ một chút để tự suy ngẫm, hiểu không?

Nàng im lặng không lên tiếng. Người hầu khiêng vào sân một chiếc lồng sắt cỡ nhỏ phủ vải nhung đen.

Bên trong phát ra tiếng vỗ cánh nhè nhẹ. Tế Tuyết nghi hoặc quan sát chiếc lồng, thời tiết lạnh giá thế này làm gì có chim chóc gì, nhưng thứ mà Trầm Quân chuẩn bị chắc chắn là không phải một loài chim bình thường.

Nàng đoán không sai, bên trong lồng có đến hàng chục con bướm lớn cỡ bàn tay đang vỗ cánh. Những con bướm màu đỏ rực đầy quý dị không ngừng đập đôi cánh to dày của chúng, có thể là vì sợ lạnh, cũng có thể là do chúng tức giận.

Người đàn ông đang quỳ dùng ánh mắt khiếp đảm nhìn chiếc lồng, một gã thuộc hạ của Trầm Quân đổ một thứ chất lỏng trong suốt lên người ông ta, sau đó đứng cách một đoạn, ra hiệu ở cửa lồng.

Đàn bướm nhanh chóng bay ra, giống như bị mùi hương thu hút, tất cả chúng bu đầy trên cơ thể người kia. Ông ta phát ra những âm thanh ú ớ không rõ.

Sau nửa canh giờ dài như một thế kỷ, từng con bướm lần lượt rụng xuống đất, xác chúng xếp xen kẽ nhau giống như một bức tranh kì dị thật chói mắt.

- Ném hắn vào thùng nước ấm. –Âm thanh lạnh lẽo ma quái khiến Tế Tuyết cảm thấy hần nhất định là Tử Thần.

Lại thêm một khoảng thời gian im lặng chết chóc. Ban đầu nàng còn nghe thấy tiếng động từ trong thùng, có lẽ người kia đang giãy dụa, nhưng bây giờ thì hoàn toàn im ắng.

Trầm Quân điềm nhiên bế bổng nàng lên, ôm gọn trong ngực như ôm một con mèo, tiến tới gần chiếc thùng.

Nắp thùng được mở ra. Tế Tuyết bụm miệng lại, cố không để cảnh tượng kinh tởm trước mắt làm mình nôn mửa.

Bên trong thùng, thân thể người đàn ông kia có vô số con sâu nhỏ màu trắng đang chui ra, chúng rửa thịt ông ta. Con nào cũng béo núc, trên người có những chân nhỏ có thể bơi trong nước. Chúng lúc nhúc ở khắp nơi.

- Rất sợ sao? –Tiếng nói ma mị lại vang lên bên tai.

Tế Tuyết gần như đông cứng người, Trầm Quân quả nhiên luôn biết cách hành hạ người khác.

- Loài bướm đỏ này gọi là Huyết điệp, chúng rất quý hiếm, trong đời chúng chỉ sinh nở một lần duy nhất. Hơn nữa phải đẻ trứng vào một vật sống có máu thịt. Gặp nhiệt độ ấm áp, trứng sẽ nở với tốc độ cực nhanh, không ngừng đục rỗng thân thể vật chủ để chui ra. –Hắn nói đến đây đột nhiên à lên một tiếng như thể quên mất điều gì đó. –Nhiều trùng thể này thì một thân thể không thể nuôi đủ được.

Trái tim nàng đập điên cuồng trong lồng ngực. Dường như tử thần đã cầm sẵn lưỡi hái chờ nàng ở phía sau.

- Tế Tuyết, ngươi sẽ không muốn làm vật chủ tiếp theo cho chúng chứ?

Không muốn, nàng đương nhiên là không muốn. Chết không đáng sợ, đáng sợ là chết như thế nào.

- Ta hỏi ngươi một lần nữa, bản đồ đến thành Bất Tử và ngọc tỷ truyền quốc đâu, giao nó ra cho ta!

Nàng im lặng. Cả hai thứ đó nàng đều không có.

- Chậc! Vốn dĩ ta cũng có ý thương hương tiếc ngọc, có điều ngươi không muốn thì ta đành phải nhẫn tâm thôi. – Hắn cố ý hôn nhẹ lên má nàng, giọng nói dịu dàng lại khiến toàn thân nàng nổi da gà. –Ta là người rất rộng lượng, đợi sau khi lũ trùng này kí sinh trong cơ thể ngươi xong, trở thành lứa Huyết điệp mới ta sẽ đem thi thể của ngươi giao cho Tây Thần, để hắn chôn cất ngươi tử tế. Ha, không biết hắn nhìn thấy ngươi như vậy sẽ phản ứng thế nào nhỉ? Theo hiểu biết của ta về hắn thì Tây Thần nhất định sẽ phát điên.

- Ngươi... -Tế Tuyết giận tím mặt, hắn hành hạ nàng còn chưa thoả mãn, muốn hành hạ cả Tiêu Phàm.

Trầm Quân nheo mắt lại nhìn nàng, nhận thấy nàng vẫn cứng đầu không nói ra tung tích thứ mà hắn muốn thì con ngươi đỏ sẫm tựa như phát ra tia sáng khát máu.

- Thử cảm giác lục phủ ngũ tạng bị ăn rỗng đi, tên nội gián này bị cầm nên ta không nghe được tiếng kêu của hắn, nhưng ngươi thì lạnh lạnh, tiếng thét hắn là rất động lòng người.

Nói xong, hắn không chút do dự túm tóc nàng, muốn đem nàng xuống mặt nước đầy rẫy những con sâu đang rĩa thịt người kia. Động tác của hắn rất từ tốn, dường như hắn muốn tận hưởng sự khiếp sợ trong quá trình giết chết nàng, đó mới là lạc thú của hắn.

Mắt thấy gương mặt mình cách mặt nước ngày càng gần, ngay cả máu trong người nàng hình như đều đông lại. Chết như thế này đúng là quá kinh tởm, nàng không muốn.

Đám sâu đang chăm chú dùng bữa đột nhiên dừng lại như đang đánh hơi, sau đó tất cả đều dồn lên mặt nước, thay nhau vươn thân thể béo tròn của chúng lên, hướng về phía nàng.

Tế Tuyết nhắm chặt mắt lại, không dám nhìn tiếp.

Lần này chết chắc rồi, nàng thật sự không ngờ lại phải chết đáng sợ như vậy.

Một cánh tay chợt ôm vòng lấy người nàng, gạt tay Trầm Quân ra rồi kéo nàng lại.

Thoát chết trong gang tấc, Tế Tuyết ngạc nhiên mở mắt nhìn người vừa cứu mạng mình. Trương Bắc Nhận đẩy nàng ra sau lưng cô ta, thanh kiếm sắc bén chĩa về phía đám người đang định xông tới.

- Bắc Nhận, ngươi định làm gì? –Trầm Quân lạnh lùng lên tiếng.

- Cung chủ, người đã nói sẽ không làm hại Tế Tuyết, nếu không thuộc hạ đã không giúp người.

Mặc dù có chút cảm kích vì Trương Bắc Nhận vừa cứu mình nhưng Tế Tuyết không thể không nhủ thầm cô gái này đúng là thiếu não, cô ta ở cạnh Trầm Quân lâu như thế mà còn không nhận ra hắn là loại người gì hay sao, tin tưởng hắn đúng là hành động mạo hiểm nhất trên đời. Bây giờ chọc hắn nổi điên rồi, không biết cái mạng nhỏ của nàng còn giữ được bao lâu, một mình Trương Bắc Nhận may ra tự bảo vệ được cho cô ta đã tốt, hơi sức đâu mà đèo bồng thêm nàng.

Trái ngược với phán đoán của nàng, Trầm Quân không tỏ ra giận dữ nữa mà vô cùng ôn hoà nở nụ cười ưu nhã như gió xuân.

- Ngươi nói phải, ta nóng vội quá! Kì thực ta cũng chỉ định dọa Tế Tuyết một chút thôi. Được rồi, không cần mạnh động như vậy, tất cả bỏ kiếm xuống đi!

Tế Tuyết thật sự rất tò mò không biết trong cái đầu của lão yêu quái kia chứa những gì, nàng hoàn toàn không thể biết tiếp theo hắn sẽ hành động như thế nào, kẻ điên thì làm gì có quy luật.

Trương Bắc Nhận im lặng, ánh mắt nghi ngờ nhìn Trầm Quân rồi lại nhìn chiếc thùng lớn đang nhung nhúc sâu ăn thịt.

Trầm Quân thở dài về bất đắc dĩ.

- Bắc Nhận của ta, sao con ngày càng đa nghi như vậy!

Hắn nói xong thì ngay lập tức túm lấy một tên thuộc hạ đang đứng gần mình ném vào trong thùng. Âm thanh rào rào như cá đớp mỗi vang lên, người kia dường như muốn thoát ra nhưng không được, chỉ một chốc sau đã không thấy anh ta giãy dụa gì nữa.

Tất cả mọi người đều không giấu được vẻ kinh hãi, ngược lại Trầm Quân rất thản nhiên mỉm cười.

- Thế nào, con tin ta rồi chứ? Gã vừa rồi to lớn như vậy ít nhất cũng phải vài ngày nữa đám trùng mới ăn sạch sẽ. Chúng chỉ phàm ăn nhất lúc vừa nở ra thôi, sau đó tốc độ phát triển sẽ chậm lại nên thời gian tiêu thụ thức ăn cũng kéo dài ra. Bây giờ thì ta không cần ném Tế Tuyết vào đó nữa. Bình tĩnh đi nào!

Tế Tuyết không dám buông lỏng cảnh giác nhưng Trương Bắc Nhạn thì đã tra kiếm vào vỏ. Nàng âm thầm hô lên “xong rồi”.

Trầm Quân tiến lại gần hai người, hần đưa tay vuốt nhẹ lên gương mặt Trương Bắc Nhạn, dịu dàng nói với cô ta:

- Bắc Nhạn, ta đã nói rồi, con nhất định phải tin tưởng ta.

Cô ta gật đầu, thấp giọng đáp:

- Vâng, thuộc hạ tin người!

Trong khi Tế Tuyết ỉu xiu như bánh bao ngâm nước thì Trầm Quân đã nhanh chóng ôm nàng vào lòng.

- Đừng sợ, vừa rồi ta hơi quá tay. –Hần ghé sát tai nàng thì thầm. –Không nhất thiết phải gây đau đớn về thể xác thì mới là hành hạ, có rất nhiều cách để khiến người ta thống khổ, sống không bằng chết.

Hần bình tĩnh mang nàng quay lại toà tháp. Trương Bắc Nhạn đứng yên tại chỗ nhìn theo, vẻ mặt rất phức tạp.

Bên trong phòng giam vẫn là bầu không khí u ám như cũ.

Tế Tuyết bị ném lên chiếc giường cứng queo, cả người đều đau nhức. Nàng nghĩ có lẽ hôm nay đã thoát nạn thì Trầm Quân lại kéo ghế ngồi ngay trước mặt nàng.

Hần mỉm cười, nụ cười ấy nói với nàng rằng trừng phạt bây giờ mới bắt đầu.

- Có muốn nghe ta kể chút chuyện xưa không?

Hần nói hần muốn kể thì nàng nào dám không nghe.

- Trông người rất không tình nguyện.

- Ta tình nguyện, không tình nguyện mà được chắc. –Nàng không nhịn được mỉa mai hần.

Trầm Quân gật đầu hài lòng, hần chậm rãi hỏi nàng:

- Người biết năm Minh Đạo thứ tám đã xảy ra chuyện gì chứ?

- Tây Lăng Vương cầu kết với Phan thái phi và 18 quan lại trong triều, cùng nhau mưu phản. Trước khi khởi sự đã bị phụ hoàng ta bắt giam.

Năm ấy mặc dù Tế Tuyết còn rất nhỏ nhưng sự kiện kia được ghi chép trong sách sử vô cùng tường tận. Hơn nữa Tây Lăng vương ở Diêm quốc cũng có thể coi là một huyền thoại như An Hoà Hầu hay Lý Viễn, cho dù không đọc sách thì cũng nghe người ta kể về ông ấy đến nhàm cả tai.

Sự kiện Tây Lăng vương mưu phản gây chấn động cả nước. Xét theo luật pháp đáng lẽ ra cả nhà ông ta đều bị xử tử nhưng phụ hoàng niệm tình ông ta có công lao lớn, lại là hoàng thân quốc thích nên chỉ xử chết Tây Lăng vương, còn tha chết cho người nhà ông ta, cũng không bắt họ đi đày, chỉ đuổi ra khỏi kinh thành, mãi mãi không bao giờ được đặt chân lên đất đế đô.

Tuy nhiên mười tám quan lại kia thì không may mắn được như vậy, bọn họ không bị chu di cửu tộc nhưng cả nhà bao gồm cha mẹ đẻ và vợ con đều bị xử trảm. Nghe nói pháp trường hôm ấy thấm đẫm máu tươi, oán khí ngập trời.

Tất nhiên mọi chuyện không đơn giản kết thúc ở đó. Sau này cũng có người cho rằng Tây Lăng vương thực ra vô tội. Nếu ông ta có tội thì đó là tội quá tài giỏi. Ở trong triều không biết có bao nhiêu người đứng về phía ông ta, thế lực vô cùng lớn.

Sở dĩ năm ấy xảy ra một màn giết chóc kia chẳng qua cũng vì Hoàng thượng gai mắt Tây Lăng vương, muốn mượn chuyện này nhốt đi mối lo trong lòng. Những quan lại bị phán tội câu kết mưu phản cũng chính là những người thường ủng hộ ông ta, có khi còn đối đầu với Hoàng thượng.

Tế Tuyết không bận tâm lắm đến sự thật đằng sau. Nói cho cùng nếu phụ hoàng của nàng vu oan cho ông ta cũng chẳng có gì lạ. Gần vua như gần cọp, hơn nữa để giữ chắc hoàng quyền thì thà giết nhầm trăm người còn hơn bỏ sót một người, xưa nay đế vương có bao giờ không nhẫn tâm.

- Người có biết sau này gia quyến của Tây Lăng vương sống như thế nào không?

Nàng im lặng. Người chết thì đã chết, có điều người còn sống mới bị giày vò. Nghe nói khi ấy Tây Lăng vương phi đang mang thai, một người phụ nữ bụng mang dạ chửa, còn một đứa con trai nhỏ và một mẹ chồng đã quen cuộc sống nhung lụa chắc chắn phải rất chật vật qua ngày.

Có điều nàng không hiểu vì sao Trầm Quân lại hỏi nàng chuyện này.

- Tây Lăng vương phi dẫn theo đứa con trai mới hơn ba tuổi cùng Phan thái phi đi đến vùng Hoa Bắc, thay tên đổi họ. Vì đường xá xa xôi, cuộc sống kham khổ nên bị sinh non, đứa trẻ không sống được. Cả nhà bọn họ ở Hoa Bắc vô cùng khổ cực. Cuối cùng cô ta phải bán thân vào kỹ viện để lấy tiền nuôi con trai và mẹ chồng. Vốn dung mạo của Tây Lăng vương phi rất xinh đẹp, lại có tài ca múa nên được rất nhiều phú gia chú ý, tiếc rằng hồng nhan bạc phận, không những phải sa chân chốn bần nhơ mà còn bị người ta đánh ghen, gương mặt bị rạch nát, chết trong tủ nhục. Đứa con trai chín tuổi của Tây Lăng vương sau đó đã bị Phan thái phi bán đi làm nô dịch cho thợ mỏ ở phương bắc.

Hắn nói đến đây liền dừng lại nhìn nàng đầy thâm ý. Một ý nghĩ xẹt qua trong đầu Tế Tuyết, nàng hơi run giọng hỏi hắn:

- Làm nô dịch cho thợ mỏ?

- Phải, làm nô dịch cho thợ mỏ ở bên ngoài Thương thành.

Tế Tuyết im lặng. Lời muốn thốt ra đều bị nghẹn chặt trong cổ, có lẽ nào... Mọi chuyện sao có thể trùng hợp như thế được, nàng không tin.

- Người biết Tây Lăng vương phi họ gì không, là họ Tiêu, cô ta vì sợ sau này con trai mình biết được gốc gác sẽ sinh lòng oán hận mà làm chuyện quá phận nên đã đổi họ tên của nó. –Hắn ghé sát mặt nàng, đôi đồng tử đỏ tươi màu máu nhìn thẳng vào cặp mắt bạc đang khiếp sợ của nàng. –Đã đoán ra rồi phải không, không sai, con trai của Tây Lăng vương, thế tử Tế Duyệt, chính là Tiêu Phàm.

Bầu không khí đột nhiên trở nên trầm lặng đáng sợ. Tế Tuyết vẫn chưa hết bàng hoàng vì những lời của Trầm Quân.

Có thể tin được không, không, chắc chắn hắn lừa nàng! Trầm Quân lắm quỷ kế, hắn chẳng qua đang muốn lừa gạt nàng mà thôi. Nhưng... nếu hắn nói thật thì sao, có khi nào đây chính là lý do Tiêu Phàm rời khỏi nàng không?

- Ta không tin, người đừng hòng lừa ta! –Giọng nàng lạnh lùng nhưng đã có phần run rẩy.

Trầm Quân gạt đầu tỏ vẻ cảm thông, trên môi hắn vẫn giữ ý cười.

- Ta hiểu, người và hắn tình cảm sâu sắc, đương nhiên là bây giờ nghe rằng giữa hai người các người có mối thâm thù huyết hải thì nhất thời chưa chấp nhận được. Nhưng không sao, ta còn chưa kể hết chuyện, nói không chừng các người không những không có thù hận mà còn có quan hệ rất gần gũi ấy chứ.

Dự cảm của Tế Tuyết rất xấu, nàng nhận ra rằng đối mặt với Trầm Quân nàng hoàn toàn không phát huy nổi chút thông minh nào, y hệt như một con ngốc để hắn bắt nạt. Vừa rồi chỉ là màn dạo đầu, quan hệ gần gũi mà hắn nói đến rốt cục là cái gì?

- Có người nói Vũ Tuyên vu oan giá họa cho Tây Lăng vương, theo ta thấy phụ hoàng của người là người rất thông minh, Tây Lăng vương cũng không phải tay vừa, làm sao có thể giá họa dễ dàng cho ông ta được. Nếu ta là phụ hoàng của người thì ta sẽ bày binh bố trận, ép ông ta làm phản rồi thả lưới bắt một mẻ lớn, loại bỏ được toàn bộ những kẻ chống đối.

- Ý người là gì?

Trầm Quân gật gù tán thưởng.

- Phải nói rằng phụ hoàng người thật sự là kẻ mưu lược hơn người, người nói xem làm sao Vũ Tuyên không cần động binh động tướng mà vẫn có thể bức một người như Tây Lăng vương làm phản được?

Nàng không trả lời, hấn lại vô cùng vui sướng vuốt tóc nàng.

- Hoàn toàn là nhờ Tây Lăng vương phi.

Tế Tuyết vẫn mù mịt chưa hiểu, lẽ nào Tây Lăng vương phi là nội gián của phụ hoàng nàng?

- Xuất thân của Tây Lăng vương phi nhất định sẽ khiến người giật mình đấy. Cô ta vốn là Tiêu quý nhân của Vũ Tuyên, sau đó được Vũ Tuyên ban cho Tây Lăng vương làm vương phi.

Chuyện này nàng chưa từng nghe nói đến, có lẽ phụ hoàng muốn hạ nhục ông ta. Đem phi tử mình đã sủng hạnh ban cho người khác không phải là chuyện hi hữu, rất nhiều đế vương đều đã từng làm vậy, có điều bọn họ chỉ ban làm thiếp. Còn vương phi là danh phận tôn quý, nếu không phải là nữ nhân xuất thân danh môn thế gia, bằng thanh ngọc khiết thì làm gì có cơ hội nhận lấy danh phận này.

- Đấy cũng chưa phải nguyên nhân chủ yếu khiến Tây Lăng vương làm phản đâu. –Trầm Quân tỏ ra rất vui vẻ với trò cân não này. Hấn tiếp tục nở nụ cười quỷ dị với nàng. –Điều hay ho nhất ở đây là Tây Lăng vương phi mới vào cửa Tây Lăng vương phủ được bảy tháng đã sinh ra thế tử Tế Duyệt. Người nói thử xem, đứa bé này là con của ai? Của Tây Lăng vương hay ... Vũ Tuyên Đế?

Tế Tuyết chết lặng người. Nếu Tiêu quý nhân đã mang thai từ trước rồi mới gả cho Tây Lăng vương thì đúng là nước cờ quá hiểm. Cho dù ông ấy nhẫn nhịn đến đâu cũng không chịu nổi nỗi nhục nhã này, làm phản chẳng có gì lạ. Phụ hoàng nàng sẽ nhân cơ hội ấy hốt gọn một mẻ lớn, từ đó có thể kê cao gối mà ngủ.

- Đủ rồi! Cứ cho là phụ hoàng ta bày mưu hãm hại Tây Lăng vương thì sao, người định nói gì với ta, nói rằng Tiêu Phàm có thể là hoàng huynh của ta hoặc là con trai của Tây Lăng vương, hấn với ta nếu không phải là thù sâu như biển thì chính là cốt nhục tình thâm? Trên đời này không thể có chuyện trùng hợp như thế được, ta không tin, người chẳng có bằng chứng gì hết.

- Bằng chứng, bằng chứng người muốn nằm trên người Tây Thần ấy. Trên lưng nó không phải có một vết sẹo cỡ hai ngón tay sao, đó là dấu vết xóa hình xăm khi nó còn nhỏ. Hai người thân mật như thế, đừng nói với ta là người không biết vết sẹo ấy.

Nam hài được chọn làm thế tử khi lên hai tuổi sẽ được xăm hình rồng vào sau lưng, đó là tục lệ xưa nay của hoàng thất. Vị trí hình xăm nhất định phải ở dưới bả vai.

Tiêu Phàm... đúng là có một vết sẹo ở đó, nhưng nàng chỉ nghĩ đơn thuần rằng hấn là người luyện võ, có sẹo cũng không kì lạ gì.

- Nói như người ai có sẹo ở đó thì đều có thể là thế tử hay sao?

- Người nói y như Tây Thần vậy, các người không hổ là tâm linh tương thông. Nhưng mà bằng chứng không thuyết phục được người, vậy nhân chứng thì sao?

- Nhân chứng?

- Tây Lăng vương phi tên thật là Tiêu Ngọc Anh, mẫu thân của Tây Thần cũng tên là Tiêu Ngọc Anh... Đây, đừng có vu cho ta làm giả nhé, Tây Thần sao có thể không biết tên mẫu thân hấn được. Mà trên đời này cũng không có nhiều chuyện trùng hợp như thế đúng không, đây là do người nói nhé!

Tế Tuyết nhất thời chưa nghĩ ra được gì để phản bác. Tiêu Phàm từng kể với nàng rằng lúc nhỏ phụ thân hấn đã qua đời, khi ấy hấn mới ba tuổi, không thể nhớ gì nhiều về ông ta. Sau đó mẫu thân hấn cũng rất ít nhắc đến, hơn nữa cuộc sống khổ sở bữa đói bữa no nên hấn càng không có tâm tình nghĩ đến phụ thân.

Hấn không nói mẫu thân hấn mất như thế nào, chỉ đơn thuần kể rằng gia cảnh khốn khó. Nàng sợ động tới nỗi đau trong lòng hấn nên cũng không hỏi nhiều. Đáng lẽ ra nàng nên hỏi kẻ gia cảnh của hấn, như vậy ít nhất bây giờ cũng không bị Trầm Quân xoay như chong chóng thế này.

- Vẫn không tin à? Cứng đầu y như Tây Thần ấy. Haiz... nếu Phan thái phi còn sống thì ta sẽ dẫn bà ấy tới gặp người, tiếc rằng sau khi gặp mặt với đứa cháu yêu lần cuối thì bà ta chết rồi.

- Cái gì?

- Phan thái phi cũng thật đáng thương, tuổi còn trẻ thì tiên đế đã băng hà, con trai vốn tiền đồ tươi sáng lại bị huỷ trong tay một nữ nhân. Người chưa từng tự hỏi vì sao Tây Thần lại bị bán cho đám thợ mỏ sao? Có ai không biết phục dịch bọn họ thì cuộc sống chẳng bằng loài chó lợn, vậy mà người nhà hần lại nhẫn tâm như thế. Ha, bây giờ thì hiểu rồi phải không? Bà ta hận hần, hận cả hai mẫu tử Tiêu Ngọc Anh. Bà ta cố tình làm thế để hành hạ Tây Thần. Đích thân Tây Thần đã quay lại chốn cũ tìm gặp bà nội hần, ta cũng rất muốn người được gặp mặt bà ta, có điều không rõ Tây Thần đã làm gì mà sau cuộc gặp đó Phan thái phi liền quy tiên. Thật đáng tiếc!

Tế Tuyết sắp xếp lại đồng lộn xộn trong đầu, nàng cần phải tìm ra sơ hở trong câu chuyện của Trầm Quân. Hần bịa đặt, chắc chắn là bịa đặt. Tiêu Phàm không thể nào lại là con trai của Tây Lăng vương, càng không thể là hoàng huynh của nàng.

- Nếu hần thật là máu mủ của phụ hoàng ta thì phụ hoàng có lý gì lại để hần lưu lạc bên ngoài sống khổ sở như vậy chứ?

- Vậy vì lẽ gì Vũ Tuyên lại tha chết cho gia quyến của Tây Lăng vương? –Hần hỏi ngược lại nàng. –Nhỏ cở phải nhỏ tận gốc kéo gió đông về nó sẽ lại sinh sôi. Phụ hoàng của người đạo lý này làm sao không hiểu, đừng nói rằng hần nhân từ, trên đời này chẳng có bậc đế vương nào lại nhân từ. Hần không dám ra mặt đưa mẫu tử Tiêu Ngọc Anh về bên cạnh mình chẳng qua vì sợ bị người ta phát hiện ra âm mưu thâm độc của mình mà thôi. Vô số người trong hoàng tộc cùng quan lại đang nhìn vào hần, chỉ cần hần có sơ hở thì chuyện xấu kia sẽ không thể che giấu được. Hơn nữa, nói cho cùng thì Tiêu Ngọc Anh và Tế Duyệt chỉ là công cụ để hần loại trừ Tây Lăng vương, trong cung phi tần và hoàng tử nào có thiếu, mất đi một đứa con mà loại bỏ được mối họa lớn như thế đương nhiên là rất đáng.

Giống như bị người ta đánh cho choáng váng, Tế Tuyết cuối cùng cũng không chịu nổi. Nàng tức giận hét lên:

- Khốn kiếp, bịa đặt, tất cả đều là trò bịp bợm của người! Ta không tin!

Trầm Quân hoà nhã đứng dậy, khoe môi cong cong dẫn ra nụ cười thoả mãn.

- Vì sao hần lại rời bỏ người? Nếu không phải là nguyên nhân ta đã nói thì người thử tìm ra một lý do khác xem. Việc hần bỏ rơi người chính là minh chứng rõ ràng nhất cho chuyện này. Các người... nếu không phải là thâm thù huyết hải thì chính là loạn luân. Là loạn luân người rõ chưa, hai người vĩnh viễn cũng không thể ở bên nhau được, vĩnh viễn!

Thanh âm lạnh lẽo giống như lời nguyện rửa của ma quỷ xâm nhập vào đầu óc nàng, lần đầu tiên Tế Tuyết cảm thấy sợ hãi đến vậy, nỗi sợ hãi tựa như loài sâu độc đang ăn vào cốt tủy nàng.

Xung quanh nàng lúc này chỉ còn màn đêm mù mịt, không thể nào nhìn thấy tương lai.

Trương Bắc Nạn đứng bên giường nhìn Tế Tuyết, nhẹ giọng khuyên nhủ nàng.

- Vương gia, hai ngày hôm nay vương gia không ăn gì, cứ như vậy không tốt đâu.

Tế Tuyết đang nằm im bỗng cựa mình, hàng mi dày hơi rung động. Nàng mở mắt ra nhìn Trương Bắc Nạn.

- Trương Bắc Nạn, nếu ta không lầm thì đã hai lần ta cứu sống người, giữa chúng ta không thù không oán, người đối xử với ta như vậy lẽ nào bản thân không thấy hổ thẹn sao?

Cô ta né tránh ánh mắt nàng. Tuy rằng cô ta cũng hiểu làm thế này là không đúng, cô ta phản bội sự tin tưởng của Tây Thần, lấy oán báo ân đối với Tế Tuyết, nhưng cô ta lại không thể trái ý Trầm Quân. Hần là trời là đất của cô ta, chưa bao giờ cô ta từ chối yêu cầu của hần.

- Dừng hai lần cứu mạng người của ta để đổi lấy một yêu cầu, người chấp nhận không? –Tế Tuyết bình tĩnh hỏi.

Trương Bắc Nạn hơi ngần người, nàng có yêu cầu gì đây, nếu nàng muốn cô ta thả nàng đi thì không thể, cô ta không bao giờ phản bội Trầm Quân.

Như thể nhìn thấu suy nghĩ của Trương Bắc Nạn, Tế Tuyết thần nhiên nói:

- Không cần lo lắng, ta chỉ muốn hỏi người một câu thôi, ngoài ra sẽ không yêu cầu người làm gì khác.

Cô ta gật đầu.

- Vì sao Tiêu Phàm lại rời bỏ ta?

Ngoài Trầm Quân ra, người có thể biết rõ mọi chuyện ở đây chỉ còn Trương Bắc Nạn. Cô ta vừa là bằng hữu thân thiết của Tiêu Phàm, vừa là người Trầm Quân vô cùng tin tưởng, nàng không tin rằng cô ta lại không biết bất cứ chuyện gì.

- Ta không biết!

Không nằm ngoài dự đoán của nàng, Trương Bắc Nạn quả nhiên sẽ từ chối.

- Người có biết loại thuốc đã cứu mạng người khỏi kịch độc làm thế nào mà có được không?

Cô ta im lặng.

- Là dùng mạng của ta để đổi lấy đây.

Trương Bắc Nạn sững sờ nhìn Tế Tuyết. Nàng sẵn lòng mạo hiểm tính mạng để cứu cô ta, vì sao chứ? Giữa hai người họ chẳng liên quan gì, nếu có thì đều là do Tiêu Phàm. Hơn nữa khi ấy Tiêu Phàm mượn cô ta làm bình phong để đẩy Tế Tuyết đi, nàng hà tất vẫn không tính toán mà cứu cô ta?

- Đối với Tiêu Phàm người rất quan trọng. Hắn nói với ta rằng người là máu thịt của hắn. Người có chuyện thì hắn sẽ đau lòng, ta yêu hắn đương nhiên sẽ không muốn hắn vì người cả đời phải hối hận.

Những lời này của Tế Tuyết làm Trương Bắc Nạn vô cùng xấu hổ, cô ta không nói gì chỉ cúi đầu xuống.

- Hôm nay rơi vào tay Trầm Quân thì ta gần như đã cầm chắc cái chết, sau này không còn cơ hội gặp lại Tiêu Phàm nữa. Ta chỉ muốn biết sự thật, điều này lẽ nào là quá đáng?

Tế Tuyết biết rõ hiện nay nàng chỉ có thể đánh vào tâm lý Trương Bắc Nạn, cô ta là một kẻ yêu đến hồ đồ, ngoài Trầm Quân ra trong mắt cô ta có lẽ chỉ sót lại đôi chút tình cảm với Tiêu Phàm.

Trầm mặc hồi lâu, cuối cùng Trương Bắc Nạn cũng mở miệng.

- Chân tướng việc này ta thật sự không biết. Sau khi vương gia rời đi một thời gian thì cung chủ và Tây Thần không hiểu sao lại cãi nhau rất lớn, còn đánh một trận long trời lở đất. Vài ngày sau hắn lên đường đi Hoa Bắc, ta không thể đi cùng nên đã dặn Nam Thần bám theo hắn. Nam Thần trở về cũng chỉ nói đơn rằng thấy hắn gặp một bà lão, không nghe được họ nói chuyện gì, nhưng sau đấy Tây Thần tới từ lâu uống rượu như điên, say túy lúy, còn gây chuyện với một đám giang hồ ở đó. Hắn... -Nói đến đây giọng của Trương Bắc Nạn hơi run rẩy. -Hắn chỉ vì chút xích mích mà suýt chút nữa đại khai sát giới diệt hết phái Sơn Tra, nếu không phải có người của Phụng Hoàng Cung kịp thời tới ngăn lại thì ngay cả một mạng của họ cũng không còn. Hắn quay về Phụng Hoàng Cung rồi thì trở nên rất kì lạ, rất đáng sợ, ta không biết hắn nghĩ gì. Càng đến gần thời điểm vương gia tới tâm trạng của hắn càng tồi tệ hơn... rồi hắn nhờ ta cùng với hắn diễn màn kịch kia.

Tế Tuyết cảm thấy tảng đá đè nặng trong lòng nàng đang ngày một lớn hơn, tưởng chừng nàng sắp vỡ vụn dưới sức nặng đó.

- Tất cả những lời người nói đều là thật?

- Trương Bắc Nạn ta xin thề, có quỷ thần hai vai chứng tỏ, ta dám nửa câu dối trá sẽ chết không toàn thây.

Nàng dùng chút hơi sức còn lại nói với cô ta.

- Người đi đi, ta muốn yên tĩnh!

Bên ngoài tuyết đã ngừng rơi, thậm chí đêm nay còn có trăng. Ánh trăng nhợt nhạt chiếu qua ô nhỏ vào phòng giam lạnh lẽo. Tế Tuyết giơ tay ra hứng lấy chút ánh sáng yếu ớt ấy. Bàn tay nàng vốn trắng lại thêm những ngày qua không ăn uống đầy đủ nên làn da càng trở nên trắng bệch, có thể thấy cả mạch máu dưới da.

Thử nắm lấy, mở ra vẫn chẳng có gì. Ánh sáng... vốn không phải là thứ có thể giữ lại bên mình. Nàng ngơ ngẩn nhìn vào khoảng sáng ít ỏi kia, cứ nhìn mãi, như thể lại thấy vào một buổi tối nào đó, dưới ánh trăng bàng bạc, Tiêu Phàm nói với nàng rằng hắn yêu nàng, yêu từ rất lâu.

Nụ cười của hắn lúc ấy đẹp vô cùng, đến mức nàng gần như bị mê hoặc.

Hắn quan tâm nàng, chộc ghẹo nàng, bảo vệ nàng, dỗ dành nàng... tất cả giống như dòng nước lũ đột nhiên ào ào đổ về khiến nàng không sao chống đỡ được.

cd6

Nước mắt lặng lẽ rơi, những giọt nước trong suốt dưới ánh trăng lấp lánh như ngọc thay nhau vỡ tan trên nền đá lạnh lẽo.

Ánh sáng vụt tắt, nàng giật mình hoảng hốt, mò mẫm đến chỗ ô thoáng, cố căng mắt nhìn lên bầu trời. Mặt trăng đã bị mây che lấp, cả khung cảnh bên ngoài đều chìm trong màu đen u ám.

Nàng mệt mỏi ngồi xuống, cảm thấy thật bi ai, ngay chút tia sáng le lói cũng không đến lượt nàng.

Nàng chợt nghĩ đến tâm trạng của Tiêu Phàm khi biết sự thật, hắn có giống như nàng không? Cảm thấy khổ sở đến sống không bằng chết?

Tế Tuyết cười chua chát, Trầm Quân nói không sai, nếu hắn không phải con của phụ hoàng thì là con trai Tây Lăng vương. Không phải huynh muội thì chính là kẻ thù. Những năm tháng kia nàng không biết hắn đã vượt qua như thế nào, tận mắt thấy mẫu thân bán mình vào kỹ viện, rồi lại thấy bà ấy chết trong tủ nhục. Nếu là nàng thì nhất định cũng hận đến thấu xương.

Hắn sao có thể tiếp tục yêu nàng?

Dù chân tướng là gì thì hai người họ cũng không thể ở bên nhau.

Có lẽ đây là số mệnh, ông trời đã an bài cho nàng phải cô độc đến lúc chết. Người đầu tiên nàng yêu là kẻ thù giết hại mẫu thân cũng là hoàng huynh của nàng. Người thứ hai thì mập mờ không rõ thân phận.

Nhưng cuối cùng vẫn chung một kết cục, sinh ly tử biệt.

Tế Tuyết bắt đầu thực sự tuyệt thực, ngay cả nước cũng không uống. Nàng nằm im trên giường không cử động giống như một xác chết.

Trầm Quân đứng bên giường nhìn gương mặt đã tái nhợt của nàng, hắn cau mày suy nghĩ chốc lát rồi bỏ ra ngoài.

Trương Bắc Nạn nhìn Tế Tuyết bị đặt vào trong xe ngựa, những người xung quanh đều là kẻ lạ mặt, tuyệt đối không phải người của Phượng Hoàng Cung. Cô ta lo lắng hỏi Trầm Quân.

- Cung chủ, bọn họ là ai?

Trầm Quân hơi cong khoé miệng, thản nhiên đáp:

- Người của Lục hoàng tử Tế Khắc.

- Không, sao cung chủ lại làm vậy? Tế Khắc và Tế Tuyết không đội trời chung. Bây giờ đem Tế Tuyết giao cho hắn có khác nào đưa dê vào miệng cọp.

Một tên thuộc hạ của Tế Khắc đến thi lễ với Trầm Quân.

- Cung chủ, điện hạ nói lần này rất cảm tạ cung chủ.

- Lúc ta khó khăn điện hạ đã thu lưu ta, ta đương nhiên phải báo đáp ân tình này. Người chuyển lời của ta tới điện hạ, ta chúc điện hạ sớm thành đại nghiệp.

Chiếc xe dần khuất bóng, Trương Bắc Nhạn đột nhiên quay người bước đi thì Trần Quân túm lấy tay cô ta.

- Định làm gì? Đi cứu Tế Tuyết?

Trương Bắc Nhạn không trả lời. Trần Quân cười lạnh một tiếng, bàn tay còn lại nhanh như chớp bóp cổ cô ta.

- Bắc Nhạn, biết điều thì không nên chống đối ta! Nếu không nghe lời đừng trách ta không nể tình mà đem người đi nuôi trùng của Huyết điệp.

- Ban đầu người đã nói sẽ không làm hại Tế Tuyết. –Cô ta tức giận nhìn hắn.

Trần Quân xiết chặt tay, gia tăng thêm lực. Trương Bắc Nhạn khó chịu tìm cách gỡ tay hắn ra nhưng vô dụng.

Gọng kìm cứng như thép nguội ấy khiến cho cô ta sắp ngạt thở. Bên tai vang lên giọng nói lạnh lẽo như vọng về từ địa ngục của hắn.

- Người chỉ có thể làm theo những gì ta sai bảo, đừng tự ình quyền chất vấn ta!

Trần Quân không phải kẻ ngốc, nếu Tế Tuyết đã cứng miệng không chịu giao bảo vật ra thì giữ lại chỉ vô dụng. Lúc này chiến trường đang ở vào giai đoạn quyết định, đem nàng giao cho Tế Khắc không chừng có thể giúp Tế Khắc chuyển bại thành thắng. Như vậy thì sau này Tế Khắc sẽ không để hắn chịu thiệt.

15. Chương 28

Đợi chờ triền miên uôn ngàn cánh bướm qua đi

Cô độc dựa vào thành lang như năm nào

Nước sông chảy trong đêm xuân đã muộn

Mà nỗi thương nhớ nay đã cuồng

Hồng trần lắm lỡ, lỡ mất bao ấm lạnh...

Cháo loãng đột nhiên chảy từ từ vào trong miệng khiến cho Tế Tuyết bị sặc. Nàng theo bản năng quay mặt đi.

Một giọng nữ yếu điệu thì thào vào tai nàng:

- Vương gia, xin vương gia cố cầm cự thêm ít ngày, ta là Ly trong Bát vệ. Tây Thần sẽ nhanh chóng tới cứu vương gia.

Tế Tuyết dồn chút hơi sức còn lại mở mắt ra.

Dung mạo yêu mị của nữ nhân ở rất gần nàng. Mắt to hơi xếch lên, long lanh nước. Gương mặt trái xoan, môi trái tim khêu gợi. Làn da trắng sứ toả sáng dưới ánh đèn mờ ảo. Hàng mi cong vút rung nhẹ một cái liền khiến cho người ta cảm giác như muôn vàn cánh bướm đang run rẩy.

Hương thơm mê hoặc chờn vờn trong không khí. Bàn tay thon dài đang bẻ bát cháo, những móng tay được sơn vẽ cầu kì cho thấy chủ nhân của nó là người rất chăm chút vẻ bề ngoài.

tu chau13

Cho dù không có ý xấu nhưng thời điểm nhìn thấy dung nhan kia Tế Tuyết chỉ nghĩ được ba chữ “hồ ly tinh”.

Tế Tuyết không còn sức lực để hỏi han, nàng đã định tuyệt thực tự sát. Nhưng cô ta nói cô ta là người của Tiêu Phàm, hẳn sẽ đến tìm nàng. Không hiểu sao lúc này ý niệm muốn chết trong đầu nàng lại không mạnh mẽ như trước nữa. Nàng muốn gặp hẳn.

Nàng chủ động nuốt cháo. Ánh mắt Ly chợt loé lên tia kì dị nhưng rất nhanh đã biến mất. Một lúc sau, Ly từ tốn giúp nàng uống nước. Cô ta cười nhẹ.

- Vương gia đã mấy ngày không ăn, bây giờ không nên ăn nhiều quá. Lúc sau ta sẽ quay lại thăm vương gia.
- Người có gì để chứng minh ngươi là người của Tây Thần? –Vì đã lâu không mở miệng nên giọng nàng hơi khàn.

Ly mỉm cười, không chút do dự trả lời nàng.

- Tại thiên nguyên tác tỵ dực điều, tại địa nguyên vị liên lý chi.

Khi cánh cửa nhà giam đóng lại Tế Tuyết còn nghe loáng thoáng âm thanh từ bên ngoài.

- Nàng làm thế nào mà Tế Tuyết chịu ăn vậy? Mấy người hầu trước đều nói cho dù nó đang hôn mê nhưng cho gì vào miệng nó cũng tự động oẹ ra.

Giọng nói của Tế Khắc. Nàng chắc chắn không nhầm, căn phòng giam này cũng không phải phòng giam lúc trước nàng ở.

- Điện hạ, thiếp đã nói nhất định sẽ có cách giúp điện hạ mà. Điện hạ định thưởng gì cho thiếp đây? –Thanh âm nũng nịu mềm mại đến xương cốt, đối với nam nhân quả thực mê hoặc vô cùng.

Tiếng bước chân xa dần. Tế Tuyết cố gượng dậy, cơ thể nàng qua mấy ngày đã suy yếu đến cực điểm, hiện tại chỉ ngồi dậy cũng khó khăn.

Nếu có thể gặp lại Tiêu Phàm, nàng nên đổi diện với hắn thế nào đây?

Nữ nhân vừa rồi là người của hắn thật sao, rõ ràng cô ta từ đầu tới cuối biểu hiện đều dịu dàng mềm mỏng nhưng không hiểu sao nàng lại thấy có địch ý. Có thể tin cô ta không?

Ly trong Bát vệ, có lẽ cô ta nói thật. Tại thiên nguyên tác tỵ dực điều, tại địa nguyên vị liên lý chi, đó là hẹn ước giữa nàng và Tiêu Phàm, nếu không phải hẳn nói cho cô ta thì cô ta không thể biết được.

Tình thế hiện giờ gần như chắc chắn Tế Khắc và Trầm Quân bắt tay hợp tác. Tế Khắc sẽ làm gì với nàng? Nếu nàng đoán không lầm, hẳn hẳn sẽ đem nàng ra đe dọa Phương Thiếu Lăng.

Tế Tuyết cười giễu cợt, thật đáng tiếc cho Lục huynh của nàng, cả đời thông minh nhưng lại đi sai một nước cờ vào thời điểm mấu chốt. Hẳn hẳn tưởng rằng nàng là con tướng quan trọng nhất bàn cờ, nào ngờ rằng nàng chỉ là con tốt vô giá trị.

Mấy ngày trôi qua, ngày nào Ly cũng tới mang đồ ăn cho Tế Tuyết. Nàng nghe tên lính canh bên ngoài gọi cô ta là Mị phu nhân.

Tế Khắc chưa từng gặp trực tiếp nàng mà nàng cũng chẳng quan tâm. Hắn đa mưu túc trí, làm việc gì cũng tính toán trước sau. Đối với hắn bây giờ nàng chẳng qua chỉ là món hàng có chút giá trị, đợi đến lúc hắn biết lần này đầu tư lỗ vốn thì nhất định sẽ tức điên lên tìm nàng tính sổ.

-
- Thất đệ, ta thật tò mò không biết Mị đã dùng cách gì lại có thể khiến đệ ngoan ngoãn nghe lời như vậy.
 - Tế Khắc nho nhã nhấp một ngụm trà rồi đặt tách lên chiếc khay trên tay người hầu.

Tế Tuyết vẫn im lặng không trả lời hẳn.

Tế Khắc cũng không có vẻ gì là phật ý, hắn liếc nhìn trần phòng giam, ánh mắt xa xăm như đang hồi tưởng, sau đó khẽ nhếch miệng cười.

- Cái thái độ kiêu ngạo này của ngươi giống hệt phụ hoàng. Khi ta cho phụ hoàng cơ hội cuối cùng ông ta cũng dùng vẻ mặt lạnh lùng cùng ánh mắt khinh thường như của ngươi nhìn ta. Hừ, thật không biết tốt xấu!

Thấy hần nhắc đến phụ hoàng, Tế Tuyết chậm rãi mở miệng:

- Người có ý gì, cơ hội cuối cùng là sao?

Tế Khắc đắc ý cười, thái độ vô cùng thản nhiên.

- Lúc phụ hoàng sắp chết, ta nói chỉ cần ông ấy đồng ý thoái vị nhường ngôi cho ta, ta lập tức sẽ giao thuốc giải độc ra. Nhưng ông ấy cứng đầu y như người vậy. Ha ha, ông ta bấy lâu nay để mặc ta và Tế Ly tranh nhau sứt đầu mẻ trán là vì sao người biết không? Chính là vì muốn bọn ta trai cò đánh nhau, người ở giữa làm ngư ông đắc lợi.

Hần đưa mắt nhìn Tế Tuyết, càng nhìn càng thấy khó chịu. Dựa vào đâu mà nó từ nhỏ đã nhận hết ân sủng của phụ hoàng?

Ngày ấy phụ hoàng phong vương cho Tế Tuyết bề ngoài là đẩy nó đến phương bắc xa xôi, thực chất là bảo vệ nó. Không cần ở trong cung đấu đá, lại một mình độc hưởng phương bắc đầy tài nguyên, quyền lực chẳng hề thua kém bất kì ai.

Nếu không phải phụ hoàng đứng sau chống đỡ, Châu quý phi chỉ là một nữ nhân, làm sao có thể tiến hành việc khai thác và quản lý mỏ ở phương bắc dễ dàng như vậy. Hơn nữa bao nhiêu năm qua triều đình chưa bao giờ có ý quốc hữu hoá bất cứ mỏ vàng bạc nào ở đó, đúng là vô lý. Phụ hoàng không phải không biết việc Tế Tuyết bành trướng thế lực, chẳng qua là cố tình nhắm mắt làm ngơ dung túng nó.

Ngay cả chiếu thư giấu trong mật thất cũng là truyền ngôi cho Tế Tuyết, nếu hần không nhanh chóng phát hiện rồi huỷ đi thì giờ này chỗ của Tế Tuyết đã là ngai vàng trên đại điện rồi.

Hần không cam tâm, vì sao trong mắt phụ hoàng chỉ có mình Tế Tuyết? Hần không phải nhi tử của phụ hoàng sao, bao nhiêu năm hần miệt mài kinh sử, văn thao võ lược, có lúc nào hần không cố gắng. Hần vì muốn phụ hoàng vui lòng đã tốn biết bao công sức. Mẫu thân của hần không có gia thế hùng hậu, không phải người đa mưu túc trí có thể tranh giành trong hoàng cung, hần hoàn toàn phải dựa vào bản lĩnh của mình, từng bước một lôi kéo người ủng hộ. Hần ẩn nhẫn chịu đựng sự chèn ép của Tế Ly, sự coi thường của Diệc Hàn. Chờ đến khi đủ lông đủ cánh có thể hiên ngang cùng đấu với họ một trận sống mái.

Nhưng ngay cả cơ hội cạnh tranh công bằng phụ hoàng cũng không cho hần. Bất kể hần trả giá bao nhiêu, cái tên trong di chiếu kia mãi mãi cũng là người khác.

- Thất đệ, đệ có muốn biết di chiếu của phụ hoàng đã viết gì không?

- Chắc chắn không phải truyền ngôi cho người. – Nàng cười mỉa mai.

Tế Khắc gật đầu tán thành, phong thái vẫn rất tao nhã.

- Không sai, phụ hoàng không truyền ngôi cho ta, ngôi báu được truyền cho đệ.

Tế Tuyết sững sốt. Phụ hoàng sao có thể...

- Ha ha, nếu phụ hoàng mà biết đứa con cưng của mình bây giờ đang nằm trong tay ta chắc phải tức giận đến đội mồ sống lại mất.

- Người im đi, người không xứng nhắc đến phụ hoàng! Người, Tế Ly, Tế Di, một lũ lòng lang dạ sói, ngay cả phụ hoàng cũng dám mưu hại. Các người là lũ bất trung, bất hiếu, bất nhân, bất nghĩa.

Tế Khắc chỉ cười, không trả lời nàng. Hần nhàn nhả quan sát Tế Tuyết, dường như đang chờ đợi điều gì.

Một lúc sau, quân vệ vào thì thầm to nhỏ bên tai hần, Tế Khắc lúc này mới đứng dậy, ánh mắt thấp thoáng ý cười với Tế Tuyết.

- Ta cũng rất tò mò không biết liệu Phương Thiếu Lăng so với ta có thể bất trung bất nghĩa hơn hay không?

Tường thành bằng đá cao lớn vững chãi. Cung thủ dàn hàng ngang vây kín, tạo thành phòng tuyến vô cùng chắc chắn.

Bên dưới, cách cổng thành không xa, bóng dáng cao lớn tuần nhã như ngọc đứng đầu đại quân. Một thân áo giáp lạnh lùng, khí thế hiên ngang mà trầm tĩnh khiến người ta vừa nhìn đã bị chế áp.

Phượng Thiếu Lăng cho người bắc loa dụ hàng một lần nữa. Hắn muốn nhanh chóng kết thúc trận đấu với Tế Khắc. Chiến sự càng kéo dài thì càng thiệt hại nặng nề, sẽ tạo thời cơ cho các nước lân bang nhòm ngó.

Phía tường thành cung thủ đang vây kín bỗng dạt ra, xuất hiện hai bóng người. Phượng Thiếu Lăng nhìn thấy người kia thì không khỏi kinh ngạc. Áo trắng tinh khiết như tuyết, cho dù không ở gần cũng có thể nhận ra dung nhan xinh đẹp, giờ này nàng đang bị hai lính canh áp giải. Tế Khắc đứng bên cạnh vô cùng tự tin.

Tiếng loa lại vang lên nhưng lần này là ở phía Tế Khắc.

“Phượng tướng quân, Tuyết vương gia đang nằm trong tay Lục hoàng tử, nếu người dám cho quân tiến thêm một bước thì Lục hoàng tử sẽ lập tức lấy mạng chủ tử của người.”

Sắc mặt Phượng Thiếu Lăng khê biến. Thật không ngờ đến con cá đã nằm trong rọ mà còn có thể nhảy ra ngoài.

“Phượng tướng quân, Lục hoàng tử yêu cầu tướng quân lui binh mười lăm dặm để tổ thành ý.”

Phó tướng lo lắng hỏi Phượng Thiếu Lăng:

- Tướng quân, giờ phải làm sao?

Phượng Thiếu Lăng lạnh nhạt đáp:

- Lui binh mười lăm dặm!

- Nhưng...

- Thực hiện ngay!

tp14

Nhìn đại quân hùng hậu rút lui rất có trật tự Tế Khắc nở nụ cười hài lòng nói với Tế Tuyết:

- Phượng Thiếu Lăng xem ra đối với người cũng rất trung thành, gặp phải kẻ khác không chừng đã mặc kệ sống chết của người, cứ đoạt thành trước rồi tự lập mình làm Hoàng đế.

Tế Tuyết cười giễu cợt. Phượng Thiếu Lăng mới không ngu như vậy. Trên danh nghĩa vẫn là hắn theo phụng sự nàng. Bây giờ hắn không do dự tấn công thì chẳng phải sẽ lưu danh muôn đời là kẻ bất trung bất nghĩa hay sao. Hắn đương nhiên muốn làm Hoàng đế, nhưng muốn danh chính ngôn thuận chứ không phải là một tên loạn thần tặc tử.

Như thường lệ Ly lại tới đưa đồ ăn cho Tế Tuyết. Cô ta im lặng quan sát nàng ăn cơm. Khi nàng muốn uống nước liền bưng nước cho nàng. Nếu nàng muốn ăn tôm cô ta ngay lập tức bóc vỏ, muốn uống canh cô ta liền múc canh, hầu hạ rất chu đáo.

Vừa thấy nàng nhìn con cá Ly ngay lập tức cẩn thận gỡ xương, bỏ da, gấp lấy phần thịt cá trắng mềm đặt vào bát nàng.

Tế Tuyết cười khê, bình tĩnh nói:

- Xem ra việc ta kén ăn khiến Mị phu nhân vất vả rồi.

Ly lắc đầu dụi dằm đáp:

- Là vinh hạnh của ta. Người ấy đã dặn dò rất chi tiết thói quen ăn uống của vương gia, ta nào dám không ghi nhớ!

Tế Tuyết nhún mày, lời nói mềm mỏng hoà nhã nhưng vẫn lộ vẻ không cam tâm. Cô ta... đang ghen tỵ với nàng.

Cái tên ngọc Tiêu Phàm này, ở ngoài lại gây nợ phong lưu gì đây?

Giấy, bút, nghiên được đặt ngay ngắn trên bàn trước mặt Tế Tuyết. Nàng hồ hững nhìn chúng, lại nhìn Tế Khắc.

- Muốn ta viết gì?

Tế Khắc cười lạnh.

- Đương nhiên là viết thư khuyên Phương Thiểu Lăng đầu hàng, quy thuận theo ta.

Tế Tuyết không nhịn được hỏi hần:

- Đầu người bị hỏng?

- Câm miệng, ta bảo sao thì làm vậy! –Hần cau mày quát nàng.

Nàng thở dài một hơi chán nản. Tế Khắc thật sự đã đánh giá quá cao vị trí của nàng. Phương Thiểu Lăng hiện giờ chưa tấn công chẳng qua hần còn đang tính xem làm thế nào mới không tổn hại tới danh tiếng của hần. Đừng nói là mang một mình nàng ra đe dọa, cho dù mang cả nhà hần ra cũng chưa chắc hần chịu quy thuận. Hơn nữa Tế Khắc căn bản chỉ là ngọn đèn sắp cạn dầu, trên chiến trường đấu không lại Phương Thiểu Lăng, bây giờ cho dù lợi dụng nàng thì cũng chỉ ngăn được vài ngày, không ngăn được cả đời.

- Được, ta viết! –Tế Tuyết ngoan ngoãn nhận lời.

Nàng từ tốn lướt bút lông trên giấy, mùi mực thơm tỏa ra nhẹ nhàng. Tế Khắc chăm chú theo dõi biểu hiện của nàng.

Khuyến quân mạc tích kim lữ y

Khuyến quân tích thủ thiếu niên thì

Hoa khai kham chiết trực tu chiết

Mạc đãi vô hoa không chiết chi

(Áo vàng khuyên chàng đừng nên tiếc

Khuyên chàng hãy tiếc tuổi thanh xuân

Bể cảnh hãy bể mùa hoa nở

Đừng đợi tàn hoa mới bể cảnh

Kim lữ y – Đỗ Thu Nương)

Tế Khắc bực mình hỏi Tế Tuyết:

- Người viết cái này là sao?

Nàng cười vô hại, ánh mắt mang theo chút giễu cợt.

- Chẳng phải là khuyên hần quy thuận theo ý người sao? Ta bảo hần đừng tiếc cái hoàng bào kia làm gì, mau đi cứu ta, đợi tới lúc người giết ta rồi thì hần có làm gì cũng vô ích.

Tuy rằng Tế Khắc nghi ngờ dụng ý của bài thơ nhưng lại không phát hiện ra Tế Tuyết có ý gì khác. Đọc đi đọc lại cũng chẳng thấy nhẩn nhừ gì kì lạ. Hơn nữa hần không tin Tế Tuyết lại muốn Phương Thiểu Lăng công thành, vì như thế nàng sẽ chết chắc.

Phương Thiểu Lăng rất nhanh đã nhận được thư của Tế Tuyết. Hần trầm lặng đọc bức thư, lông mày cau lại.

Khuyến quân mạc tích kim lữ y

Nàng muốn hần công thành.

Ngày ấy, trước khi nàng rời đi hần đã nói với nàng rằng lần đầu tiên hần thấy nàng trong dáng vẻ thiếu nữ là lúc ở chùa Báo Ân. Giữa hương khói mờ ảo, nàng mặc áo vàng rực rỡ như tiên nữ làm hần mê muội.

Áo vàng mà nàng nhắc đến không phải chỉ hoàng bào kia, là ám chỉ nàng. Nàng muốn hần mặc kệ sống chết của nàng.

pt117

Phương Thiếu Lăng vò nát bức thư trong tay, gục đầu xuống, sau đó chợt nhớ ra hẳn chẳng có vật gì của nàng, chỉ có bức thư này. Hắn từ tốn vuốt phẳng nó, cẩn trọng gấp lại nhét vào trong áo.

Nàng viết bức thư này chắc chắn do bị Tế Khắc ép buộc. Với bản tính của Tế Tuyết, một khi nàng đã nhận định Phương Thiếu Lăng hẳn là kẻ xảo trá mưu mô thì không đời nào nàng tin hẳn sẽ vì nàng mà chịu sự uy hiếp của Tế Khắc. Bức thư này của nàng chẳng qua chỉ để nói với hẳn rằng nàng không trách hẳn.

Hắn cười chua chát. Nàng đúng là hiểu hẳn, hẳn sẽ không đời nào vì nàng mà từ bỏ giấc mộng đế vương. Hắn hao tâm tổn sức, bày binh bố trận đến ngày hôm nay sao có thể vì nàng mà mất hết.

Nhưng thời khắc nhìn thấy nàng trên tường thành hẳn đã do dự không biết có nên tiếp tục hay không. Nếu hẳn công thành nàng chắc chắn sẽ chết.

Một binh lính vào báo với Phương Thiếu Lăng về việc phát hiện đội tiếp tế lương thực cho Tế Khắc đang di chuyển.

- Tướng quân, bây giờ nên thế nào?
- Tấn công bọn chúng, không được để lương thực viện trợ tới thành.
- Vậy... có sợ Lục hoàng tử làm khó vương gia?
- Đó là ý của vương gia!

Người kia nghe xong lập tức lui ra. Trong lều chỉ còn lại mình Phương Thiếu Lăng, đôi mắt sâu thẳm không còn sót lại vẻ do dự như ban nãy, ánh mắt tràn ra khí lạnh thấu xương.

Hắn đã chọn con đường này thì không thể quay lại, thắng làm vua, thua làm giặc, Tế Khắc là kẻ xảo trá, chỉ cần có một chút sai lầm thì sẽ thành công dã tràng.

Tại phủ của Tế Khắc, Ly quan sát a hoàn Thu Cúc, ánh mắt cô ta không hiểu sao ngày càng tối. Gương mặt xinh đẹp trở nên dữ tợn.

Thu Cúc mới mười bốn tuổi, dung mạo thanh tú đáng yêu, những ngày gần đây không hiểu sao lại bị rụng tóc, gương mặt đầy nếp nhăn, da dẻ sần sùi vô cùng xấu xí.

Ly nhìn gói bột màu nâu trên bàn, tức giận cầm nó dí sát vào mặt Thu Cúc.

- Uống nó cho ta! –Giọng cô ta lạnh lẽo, rín rít như tiếng răn.

Thu Cúc sợ hãi, đôi mắt ngập nước cầu xin Ly.

- Phu nhân, nô tỳ xin phu nhân...

Ly nheo mắt lại, không nói thêm một lời thừa thãi ngay lập tức bóp miệng Thu Cúc rồi dốc gói bột vào.

Thu Cúc ho sặc sụa, nước mắt giàn dụa trên gương mặt. Sau một lúc bỗng nhiên cả người cô ta co quắp, làn da sần sùi xuất hiện thêm rất nhiều những chỗ nổi mẩn đỏ như phát ban. Dung mạo càng thêm xấu xí dọa người.

Ly nắm chặt tờ giấy đựng thuốc đã trống không.

Vì sao? Loại thuốc độc này không làm chết người nhưng sẽ khiến dung mạo của người uống nó xấu xí kinh tởm. Cô ta ngày nào cũng cho vào thức ăn của Tế Tuyết, cũng chính mắt cô ta thấy nàng ăn cơm. Vì sao nàng không có phản ứng giống như con a hoàn này?

Thu Cúc chỉ trong ba ngày đã bị huỷ dung nhưng Tế Tuyết đã năm ngày liên tiếp dùng thuốc mà không có triệu chứng gì.

Rốt cục phải làm sao mới khiến Tây Thần bỏ mặc Tế Tuyết?

Ly vừa hận vừa lo sợ, cô ta yêu thầm người ấy đã mấy năm. Khi người ấy muốn làm phản cô ta không do dự lập tức đứng về phía hẳn. Hắn tuần mỹ như thế, xuất sắc như thế, hàng ngày tiếp xúc với hẳn làm sao cô ta có thể không động lòng.

Nhưng trong lòng hần lại chưa từng có cô ta. Khi hần say rượu, Ly mượn cơ hội gần gũi hần, hy vọng hần sẽ đỡ bỏ phòng bị với mình. Chỉ là cô ta không ngờ ngay cả lúc ý thức mơ hồ hần cũng không thêm động tới cô ta.

Người hần yêu là ai? Cô ta âm thầm cho rằng đó là Trương Bắc Nhạn, hần đã từng ở trước mặt mọi người nói Trương Bắc Nhạn là người của hần. Hần gây dựng thế lực, phản bội Trầm Quân, dùng cả hệ thống theo dõi đồ sộ của Phượng Hoàng Cung để thu thập tin tức, cô ta nghĩ đó là vì Trương Bắc Nhạn yêu cung chủ khiến Tây Thần bất mãn.

Chỉ đến khi hần sai cô ta tiếp cận Tế Khắc thì Ly mới hiểu hần muốn bảo vệ ai, muốn vì ai mà tranh đoạt thiên hạ này.

Luận về dung mạo, Ly chưa bao giờ cảm thấy mình thua kém người khác. Lần đầu tiên nhìn thấy Tế Tuyết, cho dù gương mặt nàng đã nhợt nhạt như giấy thì cô ta vẫn phải công nhận bốn chữ tuyệt sắc khuynh thành không phải là nói ngoa. Nhưng cô ta lại càng không cam tâm. Nếu bỏ đi dung mạo kia thì Tế Tuyết có điểm gì hơn cô ta?

Ngày thứ hai sau khi nhận được thư khuyên hàng, Phương Thiệu Lăng tiến quân một lần nữa. Hần không vội vã công thành mà cho quân bao vây khắp các ngã, dù sao lương thực trong thành đã dần cạn kiệt, sớm hay muộn Tế Khắc cũng sẽ thua.

Nhận được tin đoàn tiếp tế lương thực đã bị Phương Thiệu Lăng tóm gọn Tế Khắc tức thì nổi trận lôi đình.

Cửa phòng giam bị mở ra hết sức thô bạo. Tế Tuyết đang lật trang sách liền ngừng lại, lạnh nhạt nhìn Tế Khắc.

- Tế Tuyết, bài thơ đó của người rốt cục có ý gì?

Tế Tuyết thản nhiên cười hỏi hần:

- Theo người nó có ý gì?

Tế Khắc tức giận rít lên:

- Khốn kiếp, Phương Thiệu Lăng rõ ràng đã lui binh, nếu không phải người ngầm nhả nử gì cho hần thì sao hần dám tấn công đoàn tiếp tế lương thực của ta!

- Lục huynh à, chuyện này người không thể trách ta, chỉ có thể tự trách mình. Người đánh giá quá cao giá trị của ta và đánh giá quá thấp dã tâm của Phương Thiệu Lăng.

Sắc mặt Tế Khắc hơi tái đi. Kể lúc nào cũng mang bộ mặt ôn hoà như hần hiếm khi nổi giận đến mức này. Hần rút cây roi da từ tay lính canh, ánh mắt nhìn Tế Tuyết như toé lửa.

te khac1

Tiếng roi quất vào da thịt tạo thành một âm thanh chói tai đến rợn người.

Tế Tuyết không chớp mắt nhìn Ly vừa lao ra chắn cho nàng. Cánh tay cô ta bị roi xé rách, máu chảy đầm đìa. Tất cả mọi người có mặt trong phòng giam đều kinh ngạc nhìn khung cảnh trước mắt.

- Mị, nàng điên rồi! –Tế Khắc hoảng hốt kêu lên. Hần quăng cây roi đi, vội vã chạy tới chỗ Ly xem xét vết thương của cô ta. Về cường độ khi này hoàn toàn biến mất, thay vào đó là sự xót xa vô hạn trong ánh mắt.

Cánh tay trắng nõn như ngọc xuất hiện vết thương sâu hoắm, máu tươi tràn ra loang lổ kinh người. Tế Khắc đau lòng không thôi, ôm Ly vào trong ngực.

Ly yếu ớt mỉm cười với hần:

- Điện hạ, dù sao Thất gia cũng là hoàng đệ của chàng. Một giọt máu đào hơn ao nước lã, thiếp không muốn chứng kiến chàng huynh đệ tương tàn.

Tế Tuyết nhếch miệng cười lạnh. Bọn họ còn chưa tới mức huynh đệ tương tàn hay sao?

- Nàng ngốc quá, nàng tưởng trên đời này ai cũng lương thiện như nàng sao? –Tế Khắc dịu dàng vuốt tóc Ly.

Còn không nhận ra cô ả giả vờ, xem ra đầu có lão Lục thật sự bị hỏng rồi. Khó trách toàn bị Phương Thiểu Lăng đánh bại. Tế Tuyết lắc đầu thở dài.

Nhìn hai người kia tình nùng ý mật rời đi, Tế Tuyết vừa khó hiểu vừa buồn cười. Rốt cục là Tế Khắc đã ăn phải bùa mê thuốc lú gì mà ngu ngốc đến vậy, không lẽ hẳn yêu Ly thật?

Người ta nói độc nhất là lòng dạ đàn bà, nàng không tin Ly đột nhiên có lòng tốt che chắn cho nàng. Cô ta hẳn phải có mục đích khác.

Tế Tuyết đoán không sai, đêm hôm ấy Ly lại tới tìm nàng.

- Vương gia, tình hình hiện nay chắc vương gia đã rõ. Tính mạng vương gia giờ như ngàn cân treo sợi tóc, Lục hoàng tử hỷ nộ vô thường, nhất định sẽ làm khó vương gia. Tây Thần vẫn chưa thể tới được, chỉ e nước xa không cứu được lửa gần. Ta muốn giúp vương gia trốn đi trước, có điều việc này rất nguy hiểm.

Tế Tuyết bình tĩnh hỏi Ly:

- Người muốn gì?

Ly hơi sững người lại, trong giây lát lập tức lấy lại vẻ nhu mì ôn hoà.

- Vương gia đúng là trí tuệ uyên bác, chỉ vài lời ngắn ngủi đã đoán ra tâm ý của ta. Ta không quản nguy hiểm cứu vương gia, hy vọng sau này vương gia và Tây Thần sẽ không gặp lại nhau nữa.

Cái đuôi của con hồ ly cuối cùng cũng lòi ra. Cô ả muốn thừa nước đục thả câu, dùng tính mạng của nàng để chia rẽ nàng và Tiêu Phàm.

Tế Tuyết chỉ cảm thấy mỉa mai, thật ra cô ta đâu cần phải làm gì, nàng và Tiêu Phàm căn bản đã không còn hy vọng gì nữa, chỉ là cả hấn và nàng đều chưa nở bụng bỏ đoạn nhân duyên này.

- Mị phu nhân, người nên nhớ kể từ khi ta lọt vào tay các người thì đã không nghĩ đến chuyện có thể sống sót trở ra nữa rồi. Ta biết người và Tế Khắc thật sự là một đôi trời sinh, về ngoài tao nhã nhưng bên trong chẳng khác nào ma quỷ ăn thịt người. Các người muốn chém muốn giết ta không có gì để nói, nhưng ta cũng chẳng lo lắng lắm đâu, cho dù ta chết thì các người cũng rất nhanh sẽ xuống địa ngục bầu bạn cùng ta thôi.

Ly khẽ nghiêng răng, cô ta xiết chặt chiếc khăn lụa trong tay, gương mặt xinh đẹp vì tức giận mà trở nên vằn vẹo. Tế Tuyết đột nhiên cảm thấy mắt nàng đúng là đã không còn tinh tường như trước nữa, làm sao nàng lại có thể từng nghĩ rằng cô ta xinh đẹp. Rõ ràng là xấu xí hung ác như rắn rết.

- Mị phu nhân, ta có lời này muốn khuyên người, hiền lành thì xinh đẹp, độc ác thì xấu xí. Người nên tự soi mình vào gương đi, nhìn người bây giờ giống như nữ quỷ vậy, thật dọa người! –Giọng nàng trong trẻo mà lạnh lùng giống như một gáo nước lạnh tạt vào cô ta.

Ly vừa tức vừa hổ thẹn, nhanh chóng đẩy cửa phòng giam ra ngoài, bước chân nện thành thạch xuống nền đá, mất hết vẻ tao nhã yếu điệu thường ngày.

Tế Tuyết chán nản nằm xuống chiếc giường cứng quèo, thầm nghĩ hình như dạo gần đây quá rảnh rồi nên nàng mới hứng thú làm mấy việc nhàm chán này.

Bản thân mình chẳng tốt đẹp gì mà còn lên mặt dạy dỗ người khác, đúng là nhân cư vi bất thiện.

Ngày hôm sau, Ly dẫn theo một hầu gái đến phòng giam Tế Tuyết. Cô ta ăn mặc rất đẹp, dáng vẻ phong tình vạn chủng, chỉ một cái liếc mắt cũng có thể khiến nam nhân mềm nhũn người.

Tế Tuyết hơi nhăn mày, nàng đoán cô ả định trả thù nàng, có điều chẳng hiểu vì sao đi trả thù lại phải chải chuốt như vậy, loè loẹt đến mức đám vẹt cũng phải hổ thẹn không bằng.

- Ta hỏi lại người một lần nữa, người có đồng ý điều kiện của ta không? –Ánh mắt của Ly mang theo sát ý rất rõ ràng.

- Cần ta nhắc lại những lời đêm qua ta đã nói sao?

Ly gật đầu cười, ả phát tay ra hiệu cho người hầu.

Tế Tuyết nhanh chóng bị chế trụ. Ly tới gần nàng, nhẹ nhàng cầm bàn tay của nàng lên, ngắm nhìn những ngón tay thon dài.

- Nghe nói đôi tay này của ngươi vô cùng tài hoa, mỗi lần chơi đàn sẽ khiến cho người ta thần hồn điên đảo, người chắc chắn nhờ nó mới có thể quyến rũ chàng. Ta huỷ đi bàn tay của ngươi rồi xem ngươi dùng cách nào mê hoặc người khác.

Cô ta vừa nói vừa rút từ tay áo ra một vật bằng kim loại có hình dạng giống như một chiếc kim.

Tế Tuyết nhú mày, thật không hổ là đồ đệ của Trầm Quân, cách tra tấn cũng không giống người thường.

Ly dùng kim kẹp lấy móng tay của Tế Tuyết, khoé môi cong cong tạo thành một nụ cười rục rĩ, cô ta dồn sức rút thật mạnh.

Chiếc móng tay đầu tiên bị rút ra, vật đáng lẽ vẫn cắm sâu vào da thịt bây giờ lại bị người ta dùng sức tách đi, đau đớn chẳng khác nào có người cắt từng miếng thịt.

Tế Tuyết cắn môi đến bật máu.

Đau! Đau kinh khủng!

Máu từ đầu ngón tay phun ra tạo thành những vết đỏ tươi chói mắt dưới nền đá.

Ngón tay xinh đẹp của nàng bây giờ máu thịt lẫn lộn không thể nhìn ra hình dáng ban đầu.

Ly thoả mãn bật cười, tiếng cười ghê rợn khiến nàng nhớ đến tiếng rít của loài rắn.

Cái móng tay thứ hai, thứ ba... Tế Tuyết đau đớn tới ngất đi lại bị dội nước lạnh cho tỉnh lại. Nàng mệt mỏi hé mắt ra nhìn bàn tay trái với ba ngón tay máu thịt lẫn lộn.

Cửa phòng giam đột ngột mở ra lần nữa. Tế Khắc bước vào, kinh ngạc nhìn Tế Tuyết rồi lại nhìn Ly. Sự việc bất ngờ khiến Ly chưa kịp trở tay, cô ta ngại ngùng cúi đầu xuống, né tránh ánh mắt sắc bén của hắn.

Tế Khắc không nói gì, chỉ nhếch miệng cười lạnh. Hắn phát nhẹ tay, Tế Tuyết bị lôi ra ngoài.

Đầu óc nàng có chút thanh tỉnh, nàng cố sức lấy chiếc khăn từ tay áo ra, dùng bàn tay bị thương nắm chặt lấy nó.

Máu từ vết thương tràn ra dần nhuộm đỏ chiếc khăn.

Tường thành bằng đá vững chắc đang bị phủ một lớp tuyết mỏng. Bên dưới kia, năm vạn quân lính đang bao vây thành, chuẩn bị sẵn sàng tiến công bất cứ lúc nào.

Phương Thiệu Lăng vẫn giữ vẻ tuấn nhã ung dung như trước. Hắn đã tính toán kĩ thời điểm. Lương thực và thuốc men trong thành giờ đã cạn kiệt. Lúc này lòng người rối loạn, binh lực suy yếu, là thời cơ thích hợp nhất để tấn công.

Trên tường thành cao, Tế Khắc xuất hiện cùng đám hộ vệ thân tín của hắn. Bọn họ quăng dây thừng treo một người lơ lửng trước thành.

Phương Thiệu Lăng cứng đờ người nhìn Tế Tuyết bị trói chặt hai tay, gương mặt trắng bệch như giấy bị treo trên cao. Tế Khắc đã lâm vào đường cùng, hắn muốn dùng tính mạng của Tế Tuyết để thử áp chế Phương Thiệu Lăng.

- Tướng quân, có lui binh không? –Phó tướng bên cạnh hoảng sợ hỏi hắn.

Đáp lại chỉ là sự im lặng.

Có nên lui binh không? Chẳng phải chính nàng đã bảo hắn công thành hay sao?

Hoa khai kham chiết trực tu chiết

Mạc đãi vô hoa không chiết chi

Nhưng nếu tấn công thật, dù nàng không bị Tế Khắc giết thì cũng vì tên bay đạn lạc mà chết.

Phương Thiệu Lăng đột nhiên nhớ lại một buổi tối rất lâu về trước nàng cùng hắn đánh cờ. Khi ấy hai tỷ đệ nhà Đoan Mộc mới bị tổng giam. Hắn hỏi nàng xem nên xử lý chúng thế nào, thực chất chỉ là hỏi lấy lệ, hắn không nghĩ nàng sẽ thực sự để tâm đến hai tên nội gián tép riu đó.

tt va ptl1

Không ngờ Tế Tuyết lại nói một cách nghiêm túc:

- Một là giết bỏ, hai là tha đi!

Giết chúng? Cho chúng chết dễ dàng như vậy đúng là quá hời rồi, còn tha bổng thì không bao giờ có khả năng.

- Hạ quan thấy kẻ có tội mà trừng phạt như vậy sẽ khiến lòng quân phần nộ.

- Ý người thế nào?

- Nữ xung làm quân kỹ, nam đóng dấu làm nô lệ, bây giờ đang có chiến tranh thì phục vụ trong quân đội, khi hết chiến trận sẽ đẩy đi vùng Kinh Bắc khổ sai.

Ép một nữ nhân như Đoan Mộc Liên làm quân kỹ đúng là còn khổ sở hơn chết. Tế Tuyết không đặc biệt ghi nhớ dung mạo cô ta, chỉ nhớ loáng thoáng dáng vẻ thướt tha yếu điệu cùng tiếng đàn thanh nhã. Để hai tỷ đệ bọn họ phục vụ trong quân đội chắc chắn sẽ bị đám binh lính giày vò, cuộc sống như thế e còn kinh khủng hơn địa ngục. Phương Thiệu Lăng ra tay quả nhiên đủ tàn nhẫn.

- Đoan Mộc Liên trước đây từng hầu hạ người, người thực sự muốn nhìn nữ nhân từng kề cận gối chăn với mình trở thành kĩ nữ ai cũng có thể làm chồng sao?

Phương Thiệu Lăng hạ một nước cờ, mỉm cười nhìn nàng, ánh mắt sâu thẳm loé lên tia sáng kì lạ.

- Hạ quan chưa từng chạm vào cô ta.

- Chẳng phải đêm nào Đoan Mộc Liên cũng hầu hạ người sao?

Tế Tuyết nghi hoặc nhìn hắn, nếu hắn không sủng ái Đoan Mộc Liên thì làm sao khiến cô ta tin cậy nhân kế của mình đã thành công.

- Tắt đèn rồi nhà ngồi như nhà tranh.

Một câu này của Phương Thiệu Lăng đủ khiến Tế Tuyết không còn gì để hỏi. Nếu đúng như lời của hắn thì Đoan Mộc Liên đã trở thành quân kỹ từ lâu rồi, chẳng qua bây giờ mới công khai thân phận mà thôi.

- Hạ quan có chút thắc mắc. Trước đây vương gia có thể để vài trăm huyết nô chết lấy máu nuôi hồng ma, vì sao bây giờ lại thương xót hai kẻ nội gián? Vì bọn chúng mà anh em binh lính bị thương vong rất nhiều, nếu không trừng phạt chúng một cách thích đáng thì làm sao có thể làm yên lòng quân, an ủi vong linh những người đã ngã xuống.

Tế Tuyết lắc đầu, đôi mắt bạc toả ra ánh sáng nhẹ nhàng làm người ta không thể dời mắt.

- Sai rồi, những binh lính đó không chết vì hai tỷ đệ Đoan Mộc, bọn họ chết vì ta và người. Ai cũng vì mục đích của mình mà hành động, bọn họ vì chủ nhân mà làm nội gián thì có gì sai? Nhưng ta và người biết rõ còn mặc kệ bọn họ ra tay khiến cho những binh lính kia phải chết, đó là lỗi của chúng ta.

Nếu không có thất bại lần ấy thì Tế Khắc sẽ không tin gian kế của hắn đã thành công.

- Để đạt được thắng lợi lớn cần phải có sự hy sinh. –Phương Thiệu Lăng lạnh nhạt nói.

Hắn hạ nước cờ cuối cùng. Lần này Tế Tuyết thua.

Phương Thiệu Lăng trước khi rời đi bỗng nhiên hỏi nàng:

- Vì sao? Hạ quan chưa bao giờ biết vương gia lại yếu đuối như vậy, không tàn nhẫn thì nghiệp lớn khó thành.

Tế Tuyết không trả lời hắn. Nếu là trước đây nàng sẽ chẳng phân vân suy nghĩ gì về những người đã chết, nàng xem sự hy sinh của bọn họ vì nàng là điều đương nhiên. Nhưng bây giờ thì khác.

Nàng không nghĩ đó là yếu đuối, nên nói đó là quá trình phục thiện. Năm đó khi bị Diệt Hàn phản bội, mẫu phi chết thảm, trong lòng nàng tràn ngập hận thù, nàng giống như con quái vật xấu xí cảm thấy cả thế gian này đều nợ mình, đều đáng hận.

Vài trăm người chết thì sao? Khi chẳng yêu thương ai, chẳng quan tâm ai thì dù cả thế gian đều diệt vong cũng được. Đến bản thân mình còn không cần thì còn lưu luyến những người xa lạ đó sao?

Nhưng cái ngày nàng vì Tiêu Phàm mà đau lòng thì tất cả đã bắt đầu thay đổi. Hắn chậm rãi bước vào trái tim nàng, khiến nàng yêu hắn, thương hắn. Nàng đau đớn vì hắn bị thương, quan tâm đến sống chết của hắn thì nàng cũng thấu hiểu nỗi đau của người nhà những binh lính ngoài mặt trận, những người vùi thân nơi chiến trường.

Phương Thiếu Lăng nói không sai, không đủ nhẫn tâm thì nghiệp lớn khó thành. Nàng so với hắn đúng là đã thiếu phần tàn nhẫn. Cho nên ngại vàng kia nàng cam nguyện dâng cho hắn, chấp nhận như lời tiên đoán nhiều năm trước trở thành yêu nghiệt làm tàn lụi cơ nghiệp của Tế gia.

Từng cơn gió lạnh buốt thổi qua chiến trường không hiểu sao lại giống như đang thổi vào trái tim Phương Thiếu Lăng.

Ngay từ đầu hắn đã lợi dụng nàng, từng bước một tính kế nàng. Cho đến giờ đều là nàng giúp hắn chứ không phải hắn giúp nàng.

Ngày hôm nay nếu nàng chết thì đó là vì Phương Thiếu Lăng chứ không phải vì Tế Khắc.

Người hãm hại nàng là Tế Khắc nhưng người không cứu nàng lại là hắn.

Khi hắn nói kẻ anh hùng không cam lòng cô độc, hắn muốn cả thiên hạ và giai nhân nàng đã mỉm cười. Nụ cười ấy hắn vĩnh viễn cũng không quên. Nàng cười hắn ngây thơ chẳng?

Trên đời này làm gì có chuyện tốt như vậy, hắn sao có thể có tất cả mọi thứ.

Hắn đã vì ngại vàng này mà lựa chọn buông tha nàng. Đã có thể buông tay một lần thì thêm lần nữa có gì khó khăn?

Nhưng vì sao đến lúc này hắn vẫn do dự như vậy? Nhìn thân ảnh mảnh mai của nàng giữa không trung, nghĩ đến chỉ một lát nữa nàng sẽ trở thành một thi thể thì tim hắn lại đau đớn như bị bóp nghẹt.

Tế Tuyết khó khăn hít thở, chiếc khăn trắng nắm ở bàn tay bị thương quả là cực hình. Phần thịt mềm đang chảy máu chỉ cần cọ nhẹ vào lớp vải cũng đau đớn như tra tấn.

Nàng nhìn mấy vạn quân đang xếp hàng rất có trật tự bên dưới. Trong đám đông ấy bóng dáng Phương Thiếu Lăng vẫn nổi bật vô cùng.

Hắn vẫn chưa phát hiệu lệnh tấn công. Kẻ ngoan tâm vô tình như hắn có thể vì nàng mà do dự lâu như vậy cũng khiến nàng cảm động.

Thật ra việc công thành chỉ là vấn đề thời gian. Hắn sẽ không vì nàng mà từ bỏ, dù sao nàng cũng sẽ chết, coi như nàng vì Diệt quốc sớm có ngày an bình mà thành toàn cho hắn.

Bàn tay nàng thả lỏng, chiếc khăn nhuộm đầy máu bay trong không trung. Sắc đỏ chói mắt tựa như cánh bướm lộng lẫy thu hút tất cả sự chú ý của mọi người.

Trong quân đội Diệt quốc, cờ đỏ chính là hiệu lệnh tấn công. Chiếc khăn tay đỏ thắm bay phấp phới giống như một lá cờ.

Quân lính kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt, không ai nghĩ đến cái vị chủ tử mặt hoa da phấn chỉ biết đứng sau lưng tướng quân của bọn họ lại có cốt khí đến như vậy.

Phó tướng quay sang nhìn Phương Thiếu Lăng, thấy bàn tay hắn đang xiết chặt cương ngựa. Vẻ mặt ung dung thường ngày biến đầu mắt, tuần nhan lạnh lùng phảng phất thê lương.

- Tế Tuyết, vĩnh biệt! –Phương Thiếu Lăng khẽ mấp máy môi.

Hắn giơ một tay lên cao, tức thì phía sau vang lên tiếng trống dồn dập, lá cờ lớn màu đỏ thẫm được đưa lên, vẩy hai vòng trong không trung. Tiếng la hét của quân lính vang vọng như sấm.

Tế Khắc nhìn thấy Phương Thiếu Lăng phát lệnh tấn công thì quả thật đã tức phát điên. Hắn rút kiếm của thủ vệ bên cạnh rồi đặt lên sợi dây thừng đang treo Tế Tuyết.

- Thất đệ, không nên trách ta! Đây đều là do Phương Thiếu Lăng không muốn cứu người.

Tế Tuyết hơi mỉm cười, chết thế này cũng không tính là quá tệ, so với việc bị rút từng cái móng tay rồi đủ kiểu tra tấn khác thì tan xương nát thịt dưới chân thành còn khá hơn.

Nàng vẫn chưa gặp được Tiêu Phàm, mà cũng chẳng sao, gặp được hắn thì thế nào? Nàng và hắn kiếp này đã định sẵn là hữu duyên vô phận.

Sợi dây thừng bị chặt đứt, Tế Tuyết cảm thấy cả cơ thể mất đi điểm tựa duy nhất liền rơi xuống, nhưng chỉ trong một tích tắc mọi thứ đều dừng lại, dường như có thứ gì đó bay vụt qua nàng.

Bên tai nàng vang lên tiếng hét, vô số âm thanh hỗn loạn.

Tế Tuyết mở mắt ra phát hiện thấy mình vẫn đang lơ lửng giữa không trung. Dưới chân thành, Tế Khắc nằm trên nền đất lạnh lẽo, đầu vỡ toác, máu tươi lênh láng tràn ra.

Thứ vừa lúc nãy bay qua người nàng cùng tiếng hét kia... hình như là hắn.

Tế Tuyết nghi hoặc ngẩng đầu lên. Sợi dây thừng đang treo nàng vốn bị chặt đứt được một người giữ lại.

Gương mặt đã khắc sâu trong lòng nàng hiện ra ngay trước mắt.

- Tiêu Phàm! –Nàng run rẩy thốt lên.

Tất cả mọi thứ xung quang bỗng nhiên đều chẳng còn quan trọng gì nữa. Nàng không còn bận tâm đến chiến trận, không còn nghe thấy bất cứ tiếng la hét nào, nàng chỉ nhìn thấy hắn, chỉ thấy ánh mắt lo lắng tiêu tụy của hắn.

tp 102

Tiêu Phàm cố trấn an nàng:

- Đừng sợ, ta sẽ kéo nàng lên!

Hắn phải dùng cả hai tay để kéo sợi dây thừng, một tên thuộc hạ của Tế Khắc lao đến chém vào tay Tiêu Phàm. Vì phải giữ Tế Tuyết nên hắn không thể đánh trả, chỉ có thể tận lực né tránh. Cơ thể nàng cũng lắc lư theo.

Thanh đao sượt qua cánh tay làm Tiêu Phàm bị thương, hắn vẫn nắm chặt sợi dây, máu từ vết thương bắt đầu chảy xuống.

Tế Tuyết lo lắng dồn hết sức mà hét lên:

- Tiêu Phàm, mau buông tay!

Tiêu Phàm dừng người lại, hắn dùng ánh mắt phẫn nộ nhìn nàng. Mắt thấy kẻ địch sắp chém xuống một đao nữa nhưng hắn vẫn không nhúc nhích, chỉ đứng như hoá đá nhìn mình làm Tế Tuyết sợ đến toát mồ hôi.

Cái bóng màu lam xẹt qua, tên thuộc hạ của Tế Khắc đổ gục xuống. Tế Tuyết không biết là ai đã ra tay nhưng đoán chừng là người của Tiêu Phàm, hắn chắc sẽ không ngu ngốc đến mức một mình tới cứu nàng.

Kéo được nàng lên an toàn Tiêu Phàm vội vã cởi dây trói ở cổ tay nàng, hắn nhìn những ngón tay bị thương của nàng thì không nhịn được bốc hỏa.

- Ai? Là ai tra tấn nàng, có phải Tế Khắc không?

Tế Tuyết đã quên mất đau đớn trên cơ thể, nàng nhớ đến lúc nãy hắn suýt chút nữa thì chết liền nổi giận.

- Chàng điên rồi, vì sao lại mặc hấn tấn công, chàng muốn chết phải không?

Tiêu Phàm cười thê lương. Hai tay hấn ôm lấy gương mặt nàng, cặp mắt đen chap chờn ngọn lửa nóng rực. Đó giống như ngọn lửa của sự tuyệt vọng, ngọn lửa ấy đang trực chờ bốc cháy huỷ hoại cả hai người họ.

- Nàng muốn ta buông tay còn gì. -Giọng hấn khản đặc. -Nàng muốn chết phải không? Chúng ta cùng chết!

Tế Tuyết sững sờ không trả lời. Tiêu Phàm bây giờ đã không còn là Tiêu Phàm trước đây nữa.

Hấn cũng giống như nàng, đã bị dồn đến vực thẳm, muốn quay đầu lại chẳng nhìn thấy đường.

Trên thành lúc này có một nhóm người áo đen xuất hiện. Bọn họ chăm chú quan sát Tiêu Phàm, kẻ cầm đầu không nói không rằng ngay lập tức lao đến.

Tiêu Phàm vội vã đẩy Tế Tuyết ra sau mình, dùng cánh tay chưa bị thương chống đỡ kẻ áo đen. Một hai người thì hấn còn miễn cưỡng đánh được, nhưng cả nhóm bọn họ cùng xông lên khiến Tiêu Phàm trở tay không kịp. Hấn không thể thoải mái đánh lại vì còn phải bảo vệ nàng.

Nam Thần và một đứa bé gái chạy tới hỗ trợ Tiêu Phàm. Tế Tuyết cảm thấy đứa trẻ này có chút quen mắt, nhìn kỹ thì nó chính là đứa bé đã đem ngọc tỷ truyền quốc giao cho nàng.

Đám người áo đen không phải thủ hạ bình thường, tất cả đều là cao thủ nên ba người họ chống đỡ có phần khó khăn.

Tiêu Phàm không dám dùng Hồng huyết thủy, sợ trong lúc không khống chế được sẽ đã thương đến Tế Tuyết. Hấn vừa giao đấu với hai kẻ áo đen vừa nhắc nhở nàng:

- Cẩn thận, theo sát ta!

Hai thanh kiếm đồng loạt chém về phía Tiêu Phàm, hấn giơ kiếm ra đỡ lại. Hai kẻ kia dồn sức đẩy Tiêu Phàm lùi về sau. Vết thương trên vai hấn chưa lành vì cử động quá mạnh lập tức vỡ ra, máu nhiễm đỏ lớp áo ngoài.

Tế Tuyết bỗng nhiên ôm chặt lấy lưng Tiêu Phàm. Hấn hơi phân tâm nhưng nhanh chóng đẩy lui hai kẻ kia.

Không hiểu sao nàng đột nhiên hành động kì lạ như vậy, hấn gỡ tay nàng ra, lo lắng quay lại.

- Tế Tuyết, nàng sợ sao?

- Không, không sao... -Nàng mấp má môi, giọng nói yếu ớt như sắp tan vào gió.

Gương mặt nàng tái nhợt không chút huyết sắc, cả người đều rũ xuống phải tựa vào hấn mới không ngã gục. Tiêu Phàm hoảng hốt giữ lấy nàng.

Trên ngực Tế Tuyết, ngay vị trí trái tim, vết máu đỏ tươi dần dần nở rộ. Tiêu Phàm cứng đờ người nhìn mũi tên cắm xuyên qua tim nàng từ phía sau.

Không phải nàng đột nhiên ôm hấn vì sợ hãi, nàng muốn chấn mũi tên đó cho hấn.

- Không! Không!... -Hấn gào lên đau đớn, tuyệt vọng tưởng như trời đất đều đang sụp đổ.

Nàng yên lặng nằm trong tay hấn, mệt mỏi tới mức không thể mở mắt ra được. Mọi âm thanh đều biến mất. Ngay cả đau đớn trên cơ thể cũng dần trở nên mơ hồ. Bên tai nàng vang lên tiếng gọi tuyệt vọng của Tiêu Phàm, nàng muốn đáp lại hấn nhưng không được, xung quanh nàng lúc này chỉ còn là bóng đêm vô tận.

Ở phía bên kia chiến tuyến, Phương Thiếu Lăng sững sờ đánh rơi cung tên. Ánh mắt thất thần nhìn lên tường thành sừng sững, đã không còn thấy hình bóng của nàng nữa.

Phó tướng có phần kinh hãi nhìn Phương Thiếu Lăng, ngày thường vị tướng quân trẻ tuổi này vốn nghiêm nghị vậy mà thời khắc khốc liệt mưa máu gió tanh lại bật cười. Tiếng cười ấy một chút vui vẻ cũng không nhận ra, càng nghe càng thấy điên loạn.

- Tế Tuyết, Tế Tuyết... -Hắn lặp đi lặp lại cái tên ấy.

Ở thời khắc nào cũng vậy, nàng luôn luôn không cần suy nghĩ mà lựa chọn Tiêu Phàm.

16. Chương 29

Người yêu nhất trong lòng đã không còn bên cạnh

Cánh hoa bay rợp cả trời xanh

Tâm xuân đơn côi, dật kén một mình

Năm tháng vụt bay mình ta vẫn quá si tình, quá điên loạn

Tơ duyên khó dứt, duyên sách rách nát chẳng thể ghi lại

Mỗi một phận hồng nhan

(trích Điện Tiêu Phòng)

tp va tt14

Trời lại đổ tuyết, ngựa phi như bay nhằm hướng một trấn nhỏ gần thành An Kỳ. Trước khi đến Tiêu Phàm đã sắp xếp để Trương đại phu ở trong trấn đề phòng có việc bất trắc, quả nhiên phải nhờ tới ông ta thật.

Tế Tuyết vẫn bất động trong lòng hắn, vết thương nằm ở nơi chí mạng khiến Tiêu Phàm không dám làm liều. Bây giờ mọi hy vọng của hắn đều đặt ở Quý y Trương Ký.

Trấn nhỏ này cách thành không xa, có điều trong hai ngày bọn Tiêu Phàm rời đi ở đây bất ngờ có cơn bão tuyết rất lớn. Tuyết trắng bao phủ khắp nơi, đường đi cũng bị tuyết đóng thành lớp cao tới tận đầu gối, ngựa không còn là phương tiện di chuyển hữu ích nữa.

Lúc này sắc trời đã dần tối, Tiêu Phàm xuống ngựa, nhìn con đường mờ mịt phía trước, không nói không rằng tiếp tục bước đi.

Nam Thần giữ lấy cánh tay hắn.

- Người định làm gì? Trời đã tối rồi, tuyết đóng dày như thế còn đang rơi tiếp nữa, người sẽ bị lạc đấy.

- Không cần theo ta! -Hắn lạnh nhạt trả lời.

Liễu đứng một bên cũng lo lắng lên tiếng:

- Đừng đi vội, huynh băng bó vết thương lại đã. Tuyết rơi nhiều thế này đi một lúc hai chân cũng đóng băng, huynh muốn chết dọc đường sao?

Tiêu Phàm lười tranh luận với hai người họ, hắn sờ bàn tay Tế Tuyết thấy hơi lạnh đi thì sợ hãi cởi áo khoác ra, bao chặt quanh người nàng.

- Tây Thần, đừng làm chuyện dại dột nữa, người ấy không cứu được nữa đâu! Nếu huynh cứ tiếp tục thì ngay cả huynh cũng mất mạng đấy.

Tiêu Phàm đang dậm bước đi, nghe thấy lời ấy liền quay lại nhìn Liễu.

- Câm miệng! -Hắn tựa hồ gầm lên.

Cả Liễu và Nam Thần đều kinh hãi đứng yên tại chỗ. Tròng mắt của Tiêu Phàm đã chuyển dần thành màu đỏ. Sắc đỏ yêu dị khiến người ta không khỏi nghĩ đến khung cảnh máu tươi tràn ngập ở trên thành.

Lúc Tế Tuyết đổ gục xuống trong lòng hắn Tiêu Phàm gần như đã phát điên. Hắn bắt chắp cả cơ thể vẫn còn thương tích sau trận chiến lần trước để sử dụng Hồng huyết thủy.

Thứ mười tám, Nhất thiên huyết vũ, Nam Thần chỉ kịp kéo Liễu nấp vào sau một bức tường để né tránh. Tiêu Phàm không còn tỉnh táo nữa, hấn ra chiêu nhất định không chú ý đến sự sống chết của bọn họ.

Nam Thần chỉ chứng kiến thứ mười tám của Hồng huyết thủy một lần duy nhất do Trầm Quân sử dụng. Lần này vừa ra khỏi chỗ nấp, nhìn một bãi xác chết máu thịt lẫn lộn hấn cũng không khỏi kinh sợ. Khi ấy một tay Tiêu Phàm còn bện ôm Tế Tuyết, chỉ dùng một tay có thể phát ra uy lực lớn đến thế rõ ràng là đã vượt qua Trầm Quân.

Tròng mắt chuyển thành màu đỏ là dấu hiệu của việc cơ thể đã đạt đến cực hạn khi luyện Hồng huyết thủy. Trầm Quân làm sao có thể duy trì tình trạng ấy suốt nhiều năm vẫn là điều không ai biết. Thể trạng của Tiêu Phàm chắc chắn không thể so được với Trầm Quân, nếu tiếp tục hấn nhất định sẽ chết.

Nhìn bóng lưng Tiêu Phàm ngày càng xa, Liễu nóng vội muốn khuyên giải lại bị Nam Thần can ngăn.

- Không muốn chết thì im lặng đi!

- Nhưng huynh ấy sẽ chết mất!

Nam Thần buồn bực thở dài.

- Hấn điên rồi, muội làm gì cũng vô ích. Nếu người ấy chết thì hấn cũng không sống nổi nữa đâu, mặc kệ hấn đi!

Tuyết rơi càng lúc càng nhiều. Bóng đêm u ám trùm lên cảnh vật. Đi bộ một lúc lâu trong tuyết khiến hai chân Tiêu Phàm đã bắt đầu lạnh cóng. Máu từ vết thương của hấn nhỏ dọc đường đi làm xuất hiện trên nền tuyết trắng một dải hoa đỏ rực rỡ.

tt va tp6

Tiêu Phàm không ngừng nói chuyện với Tế Tuyết, hấn kể cho nàng nghe rất nhiều chuyện khi hấn còn bé, những chuyện trước đây hấn chưa từng nói với nàng.

Hấn không nhớ hình dáng của cha, cũng không nhớ nổi cuộc sống cảm y ngọc thực mà mình từng có như thế nào. Kể từ khi hiểu chuyện hấn đã ở trong một ngôi nhà tồi tàn, bên tai luôn là lời mắng chửi không ngớt của bà nội.

Hấn chẳng may phạm lỗi nhỏ cũng bị mắng té tát, không phạm lỗi thì bà nội cố moi móc ra lỗi để mắng chửi, hấn ầm ức cãi lại liền bị bà nội cầm cả một thanh củi lớn đánh tới tấp. Những khi ấy mẹ hấn lại chạy ra đỡ thay cho hấn.

Bà nội thấy thế cũng chẳng hề dừng tay, còn đánh thậm tệ hơn. Hấn ghét bà nội, bà không làm gì ngoài việc ngồi một chỗ than thân trách phận, chửi rửa mẹ con hấn. Mẹ nói bà tuổi cao sức yếu không thể làm việc, hấn không tin, lúc bà cầm gậy đánh người sức chẳng yếu chút nào.

Một nhà ba miệng ăn chỉ trông cậy vào tiền công thuê thửa của mẹ hấn, miễn cưỡng cũng có thể sống qua ngày, những lúc không có hàng đặt thuê thì đành phải chịu đói.

Kì quặc là ngay cả khi hấn chẳng có nổi một củ khoai lột dạ thì bà nội vẫn luôn có cơm trắng để ăn. Thật không công bằng! Mẹ hấn đối với thắc mắc này của hấn thì chỉ cười rầu rĩ, mẹ nói rằng mẹ nợ bà nội, mẹ đã hứa với cha hấn rằng nhất định sẽ chăm sóc bà nội chu đáo.

Một năm bà nội lâm bệnh nặng, gia cảnh túng quẫn, tiền công thuê thửa ngày thường đủ sống đã là may làm sao gánh được chi phí thuốc thang đắt đỏ. Mẹ hấn cắn răng tự bán mình vào kỹ viện, kể từ đó những ngày như địa ngục mới thật sự bắt đầu.

Bà nội rất nhanh đã khỏi bệnh, mà lúc ấy Tiêu Phàm chỉ mong bà đừng hết ốm, bởi vì việc đầu tiên bà làm sau khi khỏe lại là rửa xả mẹ hấn là thứ lẳng lơ mất nết. Mẹ hấn lâm vào cảnh đó là vì ai? Chẳng phải vì bà nội sao, hấn không hiểu vì sao bà lại nhấn tâm đến như vậy.

Rất nhiều đêm hấn không ngủ được, cứ lặng lẽ ngồi một mình trong bóng tối nhìn về phía cổng. Hấn luôn hy vọng mẹ hấn sẽ trở về thăm hấn.

Nhưng mẹ hắn không về. Đám trẻ con xung quanh bắt đầu chế giễu hắn có một người mẹ làm kỹ nữ. Cho dù điều đó là sự thật nhưng mẹ hắn không phải là hồ ly tinh không biết xấu hổ như chúng nói, mẹ vì bất đắc dĩ. Ngày nào Tiêu Phàm cũng cùng đám trẻ con đánh nhau mấy trận, khắp người hắn đầy vết thâm tím. Trước đây khi hắn bị thương luôn có mẹ quan tâm hắn, đau lòng vì hắn, nhưng giờ thì không còn ai ôm hắn, an ủi hắn nữa.

Cây liễu trước sân nhà thi thoảng lại treo một cái bọc nhỏ có chứa bạc, Tiêu Phàm biết chắc đó là của mẹ hắn. Mẹ có trở về, có điều luôn về một cách vội vã, mẹ cố tình né tránh hắn và bà nội.

Một ngày, người ta đem một phụ nữ mặt bị rạch nát vứt xuống trước căn nhà tồi tàn của hắn. Tiêu Phàm không thể tin nổi, nếu chẳng phải có nốt ruồi son trên bàn tay hắn tuyệt đối không tin đây là mẹ hắn, người mẹ xinh đẹp mà dịu dàng của hắn.

Ngày mẹ hắn qua đời tuyết cũng rơi rất nhiều, nhiều đến nỗi đường sá đều không thể đi lại được. Bà nội phá lệ im lặng, không đánh cũng không chửi.

Sau khi chôn cất mẹ hắn, chỉ ít ngày sau hắn bị bán đi làm nô dịch cho đám thợ mỏ ở phương bắc. Những ngày ấy cho dù phải làm việc vất vả đến cả người đều rã rời hắn vẫn không dám ngủ. Mỗi khi nhắm mắt lại thì hình ảnh gương mặt bị rạch nát của mẹ hắn lại xuất hiện.

Hắn sợ phải đi ngủ, sợ những cơn ác mộng luôn luôn đeo bám hắn.

Thế rồi hắn gặp nàng, ngày được nàng cứu sống, lần đầu tiên trong một khoảng thời gian dài hắn có thể ngủ an ổn không sợ hãi. Trong mơ hắn nhìn thấy gương mặt nàng, thấy đôi mắt bạc lấp lánh ánh sáng dường như còn rực rỡ hơn cả mặt trời.

Hắn vì nàng mà chờ đợi chùng ấy năm. Hắn muốn quên đi đoạn quá khứ đầy khổ sở kia. Tiêu Phàm yếu ớt đã chết kể từ ngày hôm ấy, hắn muốn mình mạnh mẽ, muốn trở nên tài giỏi để có thể đứng cạnh nàng.

Khi hắn ôm theo bao hy vọng tới phương bắc tìm nàng thì lại thấy nàng và Diệc Hàn ở cạnh nhau, bức tranh hài hoà tuyệt mỹ ấy hoàn toàn không có chỗ cho hắn. Hắn thất vọng tới cùng cực.

Hắn không biết mình nên tiếp tục cố gắng vì ai, vì điều gì. Điểm tựa duy nhất của hắn đột nhiên biến mất khiến hắn không sao thích ứng nổi.

Lúc ấy hắn vô cùng thấu hiểu cảm giác của Trương Bắc Nhạn. Hắn vẫn biết Trương Bắc Nhạn một lòng vì cung chủ, hắn từng khuyên cô ta bỏ cuộc nhưng Trương Bắc Nhạn kiên quyết không nghe. Hắn nói “Bắc Nhạn, người đứng là mù quáng!”, thế nhưng hoá ra hắn cũng chẳng hơn gì. Cho dù biết trong lòng người ấy không có mình hắn vẫn không thể từ bỏ được.

Cung chủ muốn mang Bắc Nhạn gả đi. Tiêu Phàm chưa bao giờ thấy Trương Bắc Nhạn khổ sở đến vậy. Cô ta vừa uống rượu vừa khóc, không biết đã uống hết bao nhiêu bình Trương Bắc Nhạn liền ôm chầm lấy hắn, nói rằng muốn ở bên cạnh hắn. “Ta sẽ quên cung chủ, người cũng quên người kia đi, từ nay hai chúng ta cùng ở bên nhau!”.

Trương Bắc Nhạn đối với hắn giống như người thân, ngoài mẹ hắn, cô ta là người duy nhất cho hắn sự ấm áp, che chở bảo vệ hắn. Hắn không biết thứ tình cảm ấy gọi là gì, nhưng hắn không nỡ nhìn cô ta chột vạt đau đớn.

Ngày hôm sau, trước mặt tất cả mọi người hắn tuyên bố Trương Bắc Nhạn đời này là người của Tây Thần, tuyệt đối không thể gả cho ai khác. Hắn thành công cứu Trương Bắc Nhạn không cần xuất giá nhưng lại khiến ối quan hệ của hai người họ trở nên mập mờ khó xác định.

Trương Bắc Nhạn chủ động gần gũi hắn, cô ta làm những món hắn thích, thêu khăn tay cho hắn, làm túi thơm tặng hắn. Có lẽ đối với cung chủ Trương Bắc Nhạn đã hoàn toàn tuyệt vọng. Còn hắn thì sao? Đôi lúc hắn tự hỏi phải chăng hắn thật sự muốn bỏ cuộc? Hắn không nghĩ đến nàng nữa, không cố tìm hình bóng nàng qua dáng vẻ của Trương Bắc Nhạn nữa, cũng không ngó ngàng mà chú ý đến những người mặc đồ trắng đi trên đường nữa. Nhưng hắn không thể quên nổi với việc coi Trương Bắc Nhạn là người mình yêu, cứ giống như mình đang làm chuyện loạn luân vậy. Cô ta có thể là mẹ, là chị, là em gái, hắn có thể vì cô ta vào sinh ra tử, chỉ duy nhất việc yêu cô ta là không thể.

Rất nhiều ngày trôi qua hần không nghĩ đến nàng, có lẽ việc quên nàng cũng không khó khăn như hần tưởng. Thế nhưng chỉ một bức tranh của Lương Đông Vân, dây tường thành khó khăn lắm mới dựng được trong lòng hần đã nhanh chóng sụp đổ.

Trương đại phu cầm cây đèn bão đi đi lại lại trước cổng, lo lắng nhìn bầu trời đen kịt.

Nếu dựa theo tính toán của bọn họ thì giờ này Tiêu Phàm phải về tới đây rồi mới phải, chỉ e có bất trắc.

- Trương Ký! –Tiếng gọi khàn khàn của Tiêu Phàm làm Trương đại phu giật mình.

Tiêu Phàm cả người đầy tuyết, còn ôm theo một người khác. Vì người này được bọc kĩ trong áo khoác nên Trương đại phu không nhận ra là ai. Ông ta vội vã chạy đến giúp hần.

Vừa đưa được Tế Tuyết vào nhà thì Tiêu Phàm không trụ nổi, ngã gục xuống đất. Trước khi bất tỉnh hần chỉ kịp túm lấy vạt áo Trương Ký, thều thào hai chữ: “Cứu nàng!”

Bầu trời mùa đông xám xịt ảm đạm. Từng cơn gió thổi qua mang theo hơi lạnh của tuyết.

Tử Y an tĩnh ngồi trước bàn đá, bàn tay với mười ngón thon dài khéo léo tách lớp màng mỏng bên trong một thân tre ra. Loại màng này có tác dụng cầm máu rất tốt, Tử Y dùng chúng để giết thời gian, hần cố không suy nghĩ lung tung về việc mình bị cầm chân ở Trúc gia trang.

Đã mười mấy ngày kể từ khi hần đến đây, rốt cục thứ mà Tế Tuyết muốn Trúc trang chủ giao cho hần là cái gì, vì sao ông ta lần nữa nhiều ngày như vậy?

Một a hoàn mang trà nóng đặt lên bàn cho Tử Y, còn liếc trộm hần một cái. Tử Y lúc này đột nhiên ngừng tay, ngẩng đầu lên hỏi cô ta:

- Trà này vừa mới mang về phải không?

- Dạ phải, Phạm đại nhân vừa từ tây nam về mang theo.

Tử Y lập tức đứng dậy ra ngoài. Phạm đại nhân từ tây nam tới Trúc gia trang nhất định là có tin tức quan trọng.

Đã mấy ngày nay hần luôn thấy bức rứt khó chịu, cảm thấy có chuyện không ổn nhưng lại không có tin tức gì. Lần này phải hỏi Phạm đại nhân cho rõ.

Tử Y vừa đi đến gần rừng trúc thì có tiếng nói vọng đến, hần núp mình vào sau một bụi trúc lớn.

- Trúc trang chủ, ngài nghĩ có khi nào Phương Thiệu Lăng đang giam giữ vương gia không?

- Ta nghĩ không thể, Mộc Thiệu Đình vì chuyện lần này đã làm loạn lên rồi, Phương Thiệu Lăng không thể không dè chừng hần. Nếu Phương Thiệu Lăng thật sự dám động tới vương gia thì Mộc Thiệu Đình nhất định sẽ làm phản ngay lập tức. Vương gia để Mộc Thiệu Đình vào quân đội chính là vì ngày hôm nay.

Phạm Thái không cho là phải, Tế Tuyết mất tích trên thành, không rõ sống chết. Khi quân đội của Phương Thiệu Lăng kéo đến thì trên đó còn kinh khủng hơn bãi chiến trường bên dưới. Sở dĩ bọn họ cho rằng Tế Tuyết vẫn còn sống vì không phát hiện bất cứ mảnh áo quần nào của nàng ở hiện trường. Nếu nàng đã chết thì ắt phải để lại dấu vết gì đó.

- Giả như vương gia thật sự đã... nhưng bị người ta giấu thì thế đi thì sao? –Phạm Thái e dè nêu giả thiết.

- Cũng có thể, nhưng người đã nói lúc ấy có người kéo vương gia lên thành, còn giết chết Ngũ hoàng tử, không chừng người đó đã cứu vương gia cũng nên.

- Nếu thế thì vì sao lại bật vô âm tín?

- Ta không biết, chúng ta hiện tại chỉ có thể chờ thôi. Vấn đề bây giờ là Tử Y công tử, không thể lưu hần lại đây lâu hơn nữa, ta nghĩ hần đã bắt đầu nghi ngờ rồi.

Giọng nói lạnh lùng vang lên khiến cả Phạm Thái và Trúc trang chủ giật mình.

- Trúc trang chủ, người nên có lời giải thích thoả đáng, nếu không mặt trời ngày mai có mọc hay không ta e là người cũng không biết đâu.

tu y8

Tử Y mở chiếc hộp Trúc trang chủ đưa, ông ta nói rằng Tế Tuyết đã dặn ông ta giao nó cho hấn.

Bên trong hộp là Đông trùng hạ thảo của Đế điệp, quảng mộc hương vụn năm và Hắc khổ sâm.

Tử Y cười chua chát. Nàng đã chuẩn bị tất cả, đêm ấy nàng nói với hấn những lời ấy... bảo hấn sau này tìm một cô gái tốt rồi sống an ổn đến hết đời. Thứ này là dược liệu để chế thuốc bách độc bất xâm. Nàng đã dự tính rồi bỏ hấn.

Chỉ có mình hấn ngu ngốc cứ tưởng rằng sau khi trở về có thể nói rõ ràng với nàng, còn bảo nàng chờ hấn...

- Tế Tuyết, ta hận nàng, hận nàng... Tốt nhất là nàng chết đi, đừng bao giờ xuất hiện trước mặt ta nữa!
- Tử Y gào lên điên cuồng. Hấn bóp nát tất cả dược vật trong hộp, biến chúng thành những mảnh vụn tan nát trên sàn nhà.

Vì sao? Hấn ở cạnh nàng nhiều năm như thế, hấn chỉ hy vọng nàng có thể chờ hấn một lần...

Nàng rơi vào tay Tế Khắc chắc chắn đã rất khổ sở, nhất định là bị chúng tra tấn chết đi sống lại. Mười mấy năm hấn coi nàng như viên ngọc, cẩn thận che chở nàng... thế mà nàng lại để cho bọn chúng có cơ hội đày đoạ nàng.

Nàng có từng nghĩ đến cảm nhận của hấn không? Có từng nghĩ hấn sẽ vì quyết định ngu ngốc ấy của nàng mà đau đớn đến tê tâm liệt phế không?

Hấn là không, trong mắt nàng vĩnh viễn chỉ có Tiêu Phàm.

Khi ấy rõ ràng hấn đã nghi ngờ nàng có chuyện giấu hấn, nhưng hấn lại bị sự thân thiết của nàng lừa gạt. Ở vào thời điểm ấy nàng thà rằng lừa hấn, đẩy hấn đi cũng không sẵn sàng tin tưởng hấn

Nàng viết trong thư dặn Trúc trang chủ tìm cách cầm chân hấn ở Trúc gia trang càng lâu càng tốt. Nàng không muốn hấn tham gia vào bất cứ chuyện gì tiếp theo.

Tử Y cười ngửa rồi khỏi Trúc gia trang giữa đêm, hấn không biết nên đi đâu. Quay lại chỗ Tế Tuyết? Giờ này nếu nàng còn sống thì có lẽ đã ở cạnh Tiêu Phàm. Người có thể đột nhập lên thành rồi giết sạch đám binh lính, biến chỗ đó thành một bãi nhầy nhụa nhất định là Tiêu Phàm.

Nàng đã có người nàng muốn, hấn trở về hay không cũng đâu còn ý nghĩa gì. Hấn đột nhiên nhận ra rằng ngay một chỗ để đi hấn cũng không có.

Trên đời này có ai thật sự cần hấn hay không?

Cha hấn chỉ muốn có hấn để duy trì dòng dõi Phùng gia, những người xung quanh chán ghét thân thể đầy chất độc của hấn nhưng lại phải nể sợ hấn vì hấn sẽ là cốc chủ tương lai.

Bởi vì nàng chưa từng sợ hấn, chưa từng chán ghét hấn, chưa từng nghĩ sẽ mưu cầu điều gì ở hấn, vì thế mà hấn muốn ở bên nàng.

Hấn hy vọng ít nhất trên đời này có người cần hấn chỉ bởi vì bản thân hấn, không liên quan đến việc hấn sẽ mang lại lợi ích gì, không ngờ điều ấy hoá ra lại quá mức xa xỉ.

17. Chương 30

Chỉ duy nhất loài hoa nhài trắng muốt kia

Nở rộ dưới ánh trăng non màu hổ phách

Cho dù đã mất hết sức mạnh để yêu
Em cũng không bao giờ sợ hãi
Bầu trời toả ánh sáng màu nhiệm
Soi rọi những hư vô hoang mang
Em đi tìm duy nhất một ước mơ trong đồng tàn tích đổ nát
Bức tượng đá ngàn năm canh giữ khoảng thời gian thần bí
Nước sông xanh trong vắt sẽ dẫn lối cho em
Vượt qua phong ba thoát khỏi mọi trở ngại
Kiên trì nuôi hy vọng để bước tiếp
(trích Hoa trong mộng)

tt 9

Từ rất lâu về trước, người ta lưu truyền một câu chuyện về rừng sương mù.

Nghe nói khi sương mù mới bao phủ khu rừng, màn sương dày đặc gấp nhiều lần so với bây giờ, dày đến nỗi ánh mặt trời không lọt nổi xuống đó, khiến cho nơi ấy ban ngày thì chìm trong màu xám nhờ nhờ, đêm xuống thì hoàn toàn tối đen như mực. Người mặt đối mặt cũng khó nhìn rõ nhau.

Vào một năm nào đó không ai còn nhớ rõ, có hai anh em cùng vào rừng kiếm củi. Vì sương mù quá dày đặc nên bọn họ bị lạc mất nhau, không người nào tìm thấy đường ra, đành phải ăn quả dại sống qua ngày trong rừng. Nhiều năm trôi đi, sau những ngày sống cô độc buồn bã, người anh trai tình cờ gặp một cô gái, vì màn sương dày đặc nên họ chẳng thể nhìn rõ mặt nhau. Nhưng qua mỗi lần tiếp xúc, họ nảy sinh tình cảm và chung sống như vợ chồng.

Một ngày, không hiểu sao sương mù đột ngột tan hết, ánh sáng rực rỡ của mặt trời soi rọi khắp nơi. Hai người nhìn rõ mặt nhau thì vô cùng kinh hãi, cô gái mà người anh chung sống bấy lâu hoá ra lại chính là người em gái đã thất lạc.

Hoảng loạn, đau khổ, nhục nhã. Hai người họ nhảy xuống một vực sâu trong rừng mà chết.

Sau ngày hôm ấy, màn sương dày đặc lại tiếp tục bao phủ khu rừng. Vực sâu mà hai anh em nhảy xuống bốc lên làn sương màu đỏ nhạt. Người ta gọi đó là vực Ly biệt. Họ còn đồn đại rằng vực Ly biệt là nơi bị nguyên rửa. Bất kì ai đến đó sẽ vướng phải lời nguyền, vĩnh viễn không bao giờ được ở cạnh người mình yêu.

- Nàng tin câu chuyện này không? –Tiêu Phàm nắm lấy tay Tế Tuyết, ánh mắt loé lên một tia kì lạ.

Từ trên lầu Khổng Tước nhìn về phía tây có thể thấy mờ mờ làn sương màu đỏ. Tế Tuyết nhíu mày suy nghĩ. Nàng đã nghe hàng đồng truyền thuyết ma quái về Hàn Băng cung, có điều nàng sống ở đó bao nhiêu năm nay đã phát hiện ra một sự thực rất dễ hiểu.

- Câu chuyện cặp huynh muội ấy có thực hay không chỉ trời mới biết, nhưng rõ ràng là người lan truyền nó không muốn có ai lai vãng tới cái vực kia, chứng tỏ ở vực Ly biệt nhất định cất giấu một bí mật rất quan trọng. –Nàng nhìn hắn, trong mắt ẩn chứa ý cười. –Chàng hỏi ta chuyện này xem ra chàng đã biết ở đó giấu thứ gì phải không?

Tiêu Phàm gật đầu, vòng tay ôm lấy nàng. Hơi thở ấm áp của hắn phả vào bên tai làm Tế Tuyết hơi buồn.

- Nàng đoán đúng, ta đã xuống vực Ly biệt rồi, thứ giấu ở đó thật sự rất đáng giá, nàng muốn biết không?

Hắn chỉ vào môi mình, cười gian manh.

- Biểu hiện chút xem, nếu ta hài lòng thì sẽ nói cho nàng biết!

- Ai cần chứ, ta không bán thân!

Tiêu Phàm nhanh như chớp áp lên môi nàng, hôn đến đất trời diên đảo. Tế Tuyết mãi mới có cơ hội hít thở không khí, nàng tức giận trừng mắt với hắn.

– Dưới vực đó cất cái gì, mau nói đi, hôn cũng hôn rồi!

Hắn bẹo má nàng, bật cười.

- Ha ha, nàng mới nói là không cần mà, nàng không cần vậy ta nói làm gì!

Lại bị Tiêu hồ ly lừa rồi, Tế Tuyết làm mặt lạnh quay đi, không để ý đến Tiêu Phàm. Hắn dựa cằm lên vai nàng, không ngừng giở giọng đáng thương gọi nàng.

- Tế Tuyết, nàng giận gì chứ, được rồi, cùng lắm ta đây chịu thiệt... cho nàng hôn lại là được chứ gì.

Không biết là ai chịu thiệt nữa! Nàng nhất quyết không trả lời hắn.

“Tế Tuyết, Tế Tuyết...”

Tiếng gọi tha thiết đầy bi thương giống như từ một nơi rất xa vọng về làm nàng không khỏi xót xa.

Thanh âm quen thuộc đến thế, dường như đã gọi tên nàng rất lâu. Nàng cảm thấy mình đang ở giữa một vùng mịt mờ không xác định. Xung quanh là lầu Khổng Tước vắng lặng, chỉ có mình nàng cùng biển sương mù mênh mông.

Lông mi nàng hơi run rẩy, nàng hé mắt ra, ánh sáng đột ngột tràn vào làm nàng hơi khó chịu. Cổ họng khô khốc, cả người không còn sức lực. Nàng khẽ động ngón tay, cảm giác đau đớn ở tay trái không còn rõ ràng như trước.

Bên giường, một nam nhân đang ngồi nhìn nàng chăm chú, gương mặt tiêu tụy hốc hác, ánh mắt vừa hoảng hốt vừa mừng rỡ.

Người này... nàng không ngờ so với trong trí nhớ của nàng hắn lại gầy đến vậy, giống như chỉ còn da bọc xương.

- Tiêu Phàm! –Nàng gọi hắn.

Tiêu Phàm run rẩy nắm lấy tay nàng, đột nhiên hắn tự tát vào mặt mình một cái. Tế Tuyết ngạc nhiên kêu lên:

- Chẳng làm gì thế?

Tay nàng chợt ẩm ướt, nước mắt của Tiêu Phàm từ từ rơi xuống. Hắn ngơ ngẩn nhìn nàng một lúc lâu, cuối cùng áp mặt lên gương mặt nàng, nghẹn ngào lắm lắm:

- Không phải là mơ, không phải là mơ! Ta không dám ngủ, ta cứ sợ ngủ rồi sẽ không phân biệt nổi nàng là thực hay mộng. Cuối cùng nàng cũng tỉnh. Ta chờ nàng lâu lắm nàng biết không, cứ như đã qua một đời rồi.

Tế Tuyết muốn an ủi hắn nhưng lại không tìm ra từ ngữ gì. Nàng cứ nghĩ mình sẽ chết, bây giờ nàng không những còn sống mà còn ở ngay bên cạnh hắn.

Nhưng nàng cũng không biết gặp lại đối với hắn và nàng là may mắn hay bất hạnh.

Trương Ký xem mạch cho Tế Tuyết, bình tĩnh nói:

- Tình hình đã tốt hơn nhiều rồi, chỉ cần tĩnh lại sẽ không đáng lo nữa. –Ông ta quay sang nhìn Tiêu Phàm, xẵng giọng bảo hắn. –Người yên tâm đi ngủ rồi chứ?

Tiêu Phàm không trả lời, vẫn ở một bên nhìn Tế Tuyết như sợ nàng sẽ biến mất, hoặc giả như nếu hắn ngủ xong tỉnh dậy mới biết đây chỉ là mơ.

- Tiêu Phàm, chẳng lại đây!

Nàng gắng dịch người vào trong, chừa ra một chỗ trống cho hấn. Tiêu Phàm nằm xuống cạnh nàng, tay hấn còn nắm chặt lấy tay nàng rồi mới mệt mỏi nhắm mắt lại.

Trương đại phu sột soạt viết gì đó trên giấy rồi giơ lên trước mặt nàng.

“Ta sẽ đốt mê hương cho hấn ngủ, loại này chỉ có tác dụng với nam nhân, kể từ lúc hấn tỉnh lại thì chưa chợp mắt chút nào, chờ hấn ngủ say rồi ta có chuyện muốn nói.”

Chỉ một lát, mùi thơm thoang thoảng của hoa quế tràn ngập căn phòng. Tề Tuyết quan sát gương mặt khi ngủ của Tiêu Phàm, thấy lông mày hấn vẫn chau lại, nàng giơ tay trái lên, dùng ngón tay cái còn lạnh lặn miết nhẹ lên trán hấn.

Một bé gái khoảng 8 tuổi bê thuốc và cháo loãng vào phòng. Cô bé muốn lên giường đỡ Tề Tuyết dậy liền bị nàng xua tay ngăn lại.

Tề Tuyết chặt vật chống tay tìm cách ngồi dậy, nàng không muốn cô bé kia lên đây, sợ cử động mạnh sẽ khiến Tiêu Phàm tỉnh giấc. Hôn mê đã lâu nên cơ thể nàng gần như kiệt quệ, ngồi dậy được cũng mất không ít sức lực.

Nàng nhẹ nhàng rút tay khỏi Tiêu Phàm, đỡ lấy bát cháo. Trương đại phu im lặng quan sát Tề Tuyết, vẻ mặt vô cùng phức tạp.

Đợi đến khi nàng uống xong thuốc, ông ta vẫn không nói gì. Tề Tuyết lấy khăn lau miệng, thản nhiên lên tiếng:

- Ta còn bao lâu?

Bầu không khí trong phòng rơi vào trầm mặc, chỉ có làn hương lượn lờ mờ ảo.

- Thương tổn ngoài da đã lành lại nhưng vết thương ở tim thì ta chỉ có thể khống chế tạm thời, nó quá nghiêm trọng. Về mặt thời gian, có thể là một năm, điều dưỡng tốt, tránh mệt nhọc, giữ tâm trạng vui vẻ thì có thể kéo dài hơn.

Một năm! Nàng nhìn Tiêu Phàm mang vẻ mặt mệt mỏi đang ngủ say, nghĩ đến ánh mắt vừa hoảng sợ vừa vui mừng của hấn khi nàng tỉnh lại, nghĩ đến hấn cố chấp không chịu ngủ vì sợ nàng biến mất.

Nước mắt không kìm được rơi xuống gương mặt hấn. Ly biệt... vốn là tương lai đã được báo trước!

Hiên nhà tựa vách núi, phong linh tựa biển xanh

Ta ở đây, mãi đợi chờ một cánh nhạn quay trở về

Số mệnh đã an bài , chẳng thể nào thay đổi

Nàng ra đi trong im lặng

Câu chuyện xưa ở ngoại thành, nơi sương mù phủ mịt mù

Chẳng thể nào nhìn rõ

Tiếng thở dài của ta, nàng chẳng thể nghe thấy

Vì gió đã ngừng thổi từ lâu...

(trích Ngàn dặm xa)

tp25

Tiêu Phàm đỡ Tề Tuyết ngồi xuống chiếc ghế ở hiên nhà. Hấn cẩn thận khoác thêm áo cho nàng.

Cả hai đều im lặng, không khí có chút xấu hổ. Kể từ khi nàng tỉnh lại hấn vẫn luôn quan tâm tới nàng từng chút một. Nàng không nói với hấn về những gì nàng biết, mà hấn cũng ra vẻ như chưa có chuyện gì xảy ra.

Bây giờ bọn họ như đang đi trên lớp băng mỏng, chỉ cần một người lên tiếng, tất cả sẽ vỡ tan.

Sự thực quá tàn khốc khiến ai cũng sợ hãi phải đối mặt.

Ráng chiều hôm nay không hiểu sao lại mang màu đỏ hồng tuyệt đẹp, phủ lên cảnh vật sắc hồng nhạt như gương mặt tân nương.

Tế Tuyết ngắm nhìn cảnh vật trong sân, vài đoá hoa nở sớm dù bị tuyết lạnh phủ lên vẫn rực rỡ khiến người ta không thể rời mắt.

- Mùa xuân gần đến rồi. –Tiêu Phàm làm như vô tình nói.

Tế Tuyết không thấy vui mừng chút nào.

Mùa xuân năm sau, liệu nàng còn có thể cùng hần nhìn hoa nở hay không?

Nàng chết rồi hần phải làm sao đây? Hần yêu nàng như thế, có thể vì nàng làm tất cả... mà nàng lại chẳng thể cho hần một tương lai.

Sớm biết có ngày hôm nay, có lẽ không nên bắt đầu.

Trương đại phu sai Tiêu Phàm ra ngoài mua hộ ông ta chút dược liệu, hần vốn không muốn đi nhưng Trương Ký tức thì thở vắn than dài rằng đó là để cho Tế Tuyết dùng, Tiêu Phàm không hỏi đến câu thứ hai lập tức ra khỏi nhà.

Hần đi rồi ông ta liền quay sang cười với Tế Tuyết;

- Cô nương có chuyện muốn hỏi ta phải không?

Nàng cảm thấy Trương đại phu này thật sự rất hiểu ý người khác, nhân lúc không có mặt Tiêu Phàm nàng liền hỏi Trương Ký về Lệ quỷ. Ông ta dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn nàng, cuối cùng chậm rãi lên tiếng:

- Lệ quỷ là một loại thuốc gây ảo giác, có hình dạng như một miếng băng, nó tan vào trong máu sẽ bắt đầu phát tác, khi người bị đau đớn vì lý do nào đó, Lệ quỷ sẽ khuếch trương nỗi đau đó lên vài trăm lần, khiến cho người uống thống khổ sống không bằng chết. Tác dụng của lệ quỷ thường chỉ kéo dài trong bảy ngày... nhưng làm sao người lại biết nó?

Câu trả lời ngoài ý muốn khiến nàng kinh ngạc. Thuốc gây ảo giác? Thảo nào cơ thể nàng không chống lại được, nó căn bản không phải là thuốc độc.

- Ta đã uống nó, có điều tác dụng của nó kéo dài tới vài tháng chứ không phải bảy ngày.

- Không thể nào, người chịu đựng được vài tháng sao?

Trương đại phu lắc lắc đầu suy nghĩ. Chuyến đi lần này quả nhiên mang đến cho ông ta quá nhiều bất ngờ.

Nhớ lại quá khứ nhiều năm trước, Quỷ y Trương Ký chỉ là một đứa trẻ bị bỏ rơi trong rừng được sư phụ nhặt về nuôi. Suốt mấy chục năm, ông ta không biết tên thật của sư phụ là gì, chỉ biết người họ Mạc. Lệ quỷ là một trong những loại thuốc chỉ có sư phụ mới biết điều chế. Năm Trương Ký 23 tuổi, sư phụ đột nhiên ra đi, chỉ để lại một bức thư ngắn nói rằng mình sẽ không trở về. Ông ta đợi rất lâu, rất nhiều năm đến khi hoàn toàn tuyệt vọng mới rời khỏi nơi đó, chu du thiên hạ.

Cho đến lúc này ông ta chưa từng quên dung nhan sư phụ, thời gian dường như chẳng hề để lại chút dấu vết nào trên gương mặt bà. Sau bao nhiêu năm ở bên nhau sư phụ không hề già đi, vẫn cứ xinh đẹp động lòng người. Mái tóc bạc trắng mỗi khi rũ xuống đều giống như một dòng sông tuyết nhấn chìm trái tim Trương Ký.

- Lệ quỷ không thể kéo dài quá bảy ngày, trừ khi nó được kết hợp với hoa hoàng xà.

- Hoa hoàng xà?

- Phải, đó là một loại hoa màu vàng, bông nhỏ, không có mùi nhưng lần đầu tiếp xúc thường gây mẩn ngứa, về sau sẽ hoàn toàn miễn dịch. Thân cây khi đập nát sẽ chảy ra một loại nhựa dùng để giặt quần áo rất sạch, có điều hoa hoàng xà đã tuyệt chủng cả mấy trăm năm nay rồi, có rất ít người còn biết đến nó.

Tế Tuyết sững sờ nghĩ đến loài hoa vàng rực như nắng mọc đầy ở Thương thành mỗi khi xuân về.

Sao nàng lại không nghĩ ra cơ chứ? Nàng bị người ta tính kế, thật ngu xuẩn!

Loại hoa vàng ấy không phải tự nhiên mọc lên, có người đã cố ý trồng nó. Năm mà loài hoa ấy đột nhiên xuất hiện cũng là năm nàng gặp Mạc bà.

Cung nữ ở Hàn Băng cung đúng là đã dùng nhựa từ thân cây làm chất giặt quần áo, loại nhựa này chỉ cần còn sót lại một chút cũng có thể theo những vết thương hở ngấm vào máu, đó là lý do vì sao trong cơ thể nàng luôn có hoa hoàng xà khiến cho Lệ quý không ngừng phát tác. Khi nàng đến rừng sương mù vẫn luôn dùng quần áo mang theo từ Hàn Băng cung, khoảng thời gian ở Lệ châu thì khác, toàn bộ quần áo giặt ở đó chắc chắn không có hoa hoàng xà bám vào, vì thế mà sức khỏe của nàng mới có chuyển biến tốt.

Mạc tiền bối, bà ta đã lừa nàng. Không, nói đúng hơn thì bà ta đã chuẩn bị rất lâu, từng chút một dẫn nàng vào cái bẫy đã đặt sẵn.

Vì sao? Vì sao lại phải tổn công sức như vậy để hãm hại nàng?

- Ai đã đưa lệ quý cho ngươi? -Trương Ký chờ mong nhìn Tế Tuyết. -Người đó hiện giờ đang ở đâu?

- Thứ lỗi cho ta không thể nói!

Trương Ký thở dài, xem ra duyên phận giữa ông ta và sư phụ thật sự đã hết, khó khăn lắm mới nghe ngóng được chút tin tức thì lại đứt đoạn.

Sức khỏe của Tế Tuyết hiện giờ đã gần hồi phục, nếu không kể đến cái thời hạn một năm treo lơ lửng trên đầu thì nàng không còn gì đáng ngại, có thể rời khỏi chỗ của Trương Ký.

Những ngày qua nàng không ngừng suy nghĩ về tương lai. Cận kề cái chết, nàng chẳng còn quan tâm nhiều đến việc nàng và Tiêu Phàm liệu có phải huynh muội hay không, hay thù hận giữa bọn họ sâu sắc tới mức nào.

Cho dù trước đây Tiêu Phàm vì những khúc mắc ấy mà rời bỏ nàng nhưng hắn vẫn luôn tìm cách bảo vệ nàng, giúp đỡ nàng.

Bị giằng xé giữa oán hận khổ sở, giữa đạo đức luân lý, hắn vẫn lựa chọn nàng.

Tế Tuyết chậm rãi bước trên nền tuyết, để lại những dấu chân nhỏ. Nàng biết nếu Tiêu Phàm nhìn thấy nhất định sẽ mắng nàng không chịu giữ gìn sức khỏe.

Có thể gặp hắn trong cuộc đời này có lẽ cũng là may mắn của nàng. Nếu giữa bọn họ không có nhiều phức tạp như vậy thì tương lai hắn sẽ rất tốt đẹp.

Một con chim sẽ chết cóng trong tuyết. Tế Tuyết nhìn cái xác cứng ngắc của con chim, đôi mắt ánh lên tia lạnh lẽo.

Một mũi tên trên thành kia nàng còn nhớ rõ, cái đau đớn truyền đến khi nó xuyên qua da thịt vẫn khiến nàng rung mình. Nếu lúc ấy Tiêu Phàm trúng tên liệu bây giờ hắn còn sống không, còn đứng trước mặt nàng không?

Nàng thật sự không hiểu rốt cục Phương Thiệu Lăng muốn gì. Tâm tư người này quá kín đáo, nàng có thể đoán được một phần nhưng không thể nhìn thấy phần thứ hai.

Tế Tuyết bỗng nhiên hơi hoảng sợ. Liệu Phương Thiệu Lăng đã biết những gì, có khi nào hắn đã điều tra ra Tiêu Phàm chính là Tế Duyệt, là người mang huyết thống hoàng thất.

Khả năng ấy rất lớn, hắn sợ Tiêu Phàm sẽ ảnh hưởng tới việc giành ngai vàng của hắn. Cho nên lúc hỗn loạn trên thành hắn muốn nhân cơ hội loại bỏ cả nàng và Tiêu Phàm.

Tế Tuyết xiết chặt bàn tay. Phương Thiệu Lăng có thể âm mưu chèn ép nàng, hãm hại nàng, nhưng hắn tuyệt đối không thể động đến Tiêu Phàm.

Mấy vạn dặm giang sơn nàng dâng cho hắn nếu không thể khiến hắn yên lòng thì nàng cũng không cần làm việc vô nghĩa nữa.

Phương Thiệu Lăng, ngươi bắt nạt thì đừng trách ta bất nghĩa.

Nếu nàng đã không còn bao nhiêu thời gian nữa, vậy nàng nhất định phải dọn sẵn cho Tiêu Phàm một con đường rộng lớn, loại bỏ tất cả những kẻ có thể làm hại hắn, đặt hắn ở vị trí cao nhất, không ai có thể xâm phạm.

Nói cho cùng, hắn vẫn mang trong mình huyết thống của Tế gia.

18. Chương 31

Năm xưa trót thay lòng dù tình ấy còn ghi khắc
Muốn nói lại hai bờ thuận theo tiếng lòng sai bảo
Nhưng bích lạc hoàng tuyền, chốn hồng trần dễ mất khó tìm
Ngoảnh đầu lại thì đã trăm năm
Trước màn tối giai nhân tô điểm hàng mi
Thăm hỏi vì sao quân chẳng về
Tình ấy bất quá chỉ là yên hoa sớm tắt
Yêu trong ly biệt, rượu chúc say ngàn chén
Chẳng chằm đầy một giấc ngủ hồng nhan
(trích Chu sa lệ)

Tế Tuyết muốn trở về, mặc dù Tiêu Phàm vạn phần phản đối nhưng Trương đại phu đã nói không còn gì đáng ngại, mà thái độ của nàng cũng rất kiên quyết nên hắn đành phải thuận theo.

Tiêu Phàm sợ nàng đi đường bị lạnh, sợ xe ngựa cứng quá khiến nàng khó chịu, sợ trên đường nàng mệt nhọc, nói chung hắn sợ cả đồng thứ, kết quả là bọn họ chuẩn bị từ sáng mà tới chiều mới đi nổi. Khắp xe đều trải nệm dày ấm áp, đồ ăn vặt, áo khoác, gối đầu, cả lò hương, ai không biết lại tưởng bọn họ đi buôn quần áo chăn vải.

Trương đại phu nhếch miệng giễu cợt.

- Này, Tiêu Phàm người nhờ vả ta không biết bao nhiêu lần, đem ta lôi xềnh xệch từ Mộc thành tới đây cũng chỉ cho ta một con ngựa, cái loại đãi ngộ cao cấp thế này ta còn chưa được hưởng bao giờ đâu.

Tiêu Phàm làm ngơ không thèm chấp nhặt với Trương Ký. Hắn cẩn thận đỡ Tế Tuyết lên xe, nhanh chóng đốt lò hương để nàng cảm thấy dễ chịu.

Trương Ký nhìn chiếc xe đi xa dần, khẽ lắc đầu rồi thở dài một tiếng. Ông ta và Tế Tuyết đã thống nhất giữ kín bệnh tình của nàng với Tiêu Phàm. Nếu chỉ còn một năm, vậy thì để hắn sống một năm ấy trọn vẹn hạnh phúc, không lo lắng đau khổ.

Dẫu sao vận mệnh an bài cũng chẳng thể nào cưỡng lại được, quan trọng là nắm chắc hiện tại, sau này có thể giữ được những hồi ức tươi đẹp nhất.

Đời người có mấy ai được theo ý mình, hạnh phúc viên mãn?

Xe ngựa hơi lắc lư, Tiêu Phàm vội vã chèn thêm chắn vào sau lưng Tế Tuyết. Từ lúc lên xe tới giờ hắn không hề rời mắt khỏi nàng, nàng vừa nhìn bình nước hắn liền lấy nước cho nàng, nhìn điểm tâm hắn lấy điểm tâm. Nàng khẽ mỉm cười, không nghĩ tới hắn lại thành gà mẹ thế này.

- Nàng có thấy đau người không, có cần thêm chăn đệm xung quanh không?

Tế Tuyết cảm thấy cứ vài lần quẩn nữa thì nàng sẽ y như con sâu đóng kén. Nàng gạt bỏ đồng chắn quanh mình, đột ngột sà vào lòng Tiêu Phàm, ôm lấy hắn.

- Chàng chẳng phải còn ấm hơn mấy cái chăn đó sao.

Tiêu Phàm hơi cứng người lại, nàng thấy vẻ lưỡng lự trong mắt hắn. Hắn đang suy nghĩ gì, bị điều gì giày vò nàng đều hiểu, chỉ là nàng đã không còn nhiều thời gian nữa, để nàng tham lam hưởng thụ chút ấm áp từ hắn, như thế ít nhất cái chết sẽ không quá mức đáng sợ.

Bởi vì trong lòng luyến tiếc hắn nên mới sợ hãi phải rời xa thế gian này. Tình yêu dù có đau đớn đến mấy cũng là thứ khiến cho người ta có hy vọng.

Tiêu Phàm hình như đấu tranh tâm lý rất dữ dội, sau đó cuối cùng cũng ôm lấy nàng. Thân thể ấm áp của hắn khiến nàng rất dễ chịu.

Mái tóc nàng phủ lên tay hắn, hương thơm nhẹ nhàng quen thuộc dường như đã ngấm vào cốt tuỷ lại bao bọc Tiêu Phàm làm hắn rung động.

Thật tốt, còn có thể ôm nàng trong tay!

tt va tp'1

Nàng là em gái hắn hay con gái kẻ thù? Hắn không dám chắc. Cái ngày hắn đến tìm bà nội để hỏi rõ ngọn nguồn thì bà đang hấp hối trên giường bệnh, hắn cứ nghĩ bà sẽ tiếp tục chửi mắng hắn là nghiệt chủng, xía xói mẹ hắn như trước đây. Điều hắn không ngờ nhất là bà lại trả lời hắn rằng: “Mẹ ngươi nói thế nào thì chính là như vậy!”. Sau đó bà không nói thêm gì nữa, cứ thế ra đi.

Hắn lạc vào làn sương mịn mù của quá khứ.

Trái tim hắn từng ngày đều bị nỗi nhớ nhung dần vắt đồng thời bị mắc kẹt giữa hận thù đau đớn không thể thoát ra.

Sự thật phơi bày đoạn quá khứ thảm khốc kia nhưng lại không cho hắn một con đường để lựa chọn.

Hắn không thể làm như không biết gì, cũng không đủ sức phủ nhận người con gái đã ăn sâu bén rễ trong lòng hắn mười mấy năm.

Tiêu Phàm đôi khi thật hâm mộ Tế Diệc Hàn, cho dù hắn ta hành động điên loạn, suy nghĩ biến thái thì cũng rất dứt khoát, chặt đứt tình cảm giữa bọn họ, lựa chọn con đường thù hận day dứt đến hết đời.

Còn hắn, hắn không chọn nổi. Không biết nên làm thế nào. Thương tổn nàng, sự việc lừa bịp ở Phương Lâm Các đã là giới hạn cuối cùng của hắn. Nhìn nàng đau đớn khổ sở chính hắn cũng như ở dưới mười tám tầng địa ngục.

Hắn vẫn âm thầm theo dõi nàng, thấy những nam nhân khác ở cạnh nàng, Tử Y, Phương Thiếu Lăng, hắn ghen tỵ đến mức muốn biến họ thành tro bụi. Nhưng hắn biết, ai trên đời này cũng có quyền yêu nàng, chung sống với nàng, chỉ có hắn là không thể.

Tế Diệc Hàn có thể đâm nàng một nhát kia cũng đủ biết trong lòng có bao nhiêu tuyệt vọng. Còn Tiêu Phàm, cho dù tuyệt vọng hơn nữa hắn cũng không nỡ làm nàng đau đớn thêm, hắn chỉ có thể lựa chọn con đường huỷ hoại mình.

Hồng huyết thủy là thứ kiếm pháp giết người nhưng cũng tự giết mình. Sử dụng càng nhiều cơ thể càng suy kiệt, chiêu thức càng biến hoá, uy lực càng lớn thì càng tổn hại đến bản thân. Hắn biết rõ nhưng không muốn dừng lại, Trầm Quân có thể luyện đến thức cuối cùng thì hắn cũng vậy, nếu hắn không mạnh hơn Trầm Quân thì làm sao bảo vệ được nàng.

Có thể vì nàng mà chết là nguyện vọng lớn nhất của hắn. Sau này, một lúc nào đó nàng cũng sẽ quên hắn, hoặc coi hắn chỉ như một cổ nhân, vậy cũng đủ lắm rồi. Ít nhất trong đời nàng hắn đã từng đồng hành với nàng một đoạn sinh mệnh ngắn ngủi.

Tế Tuyệt nhẹ nhàng xoa lên gương mặt Tiêu Phàm, cười nói:

- Có thể không làm bộ mặt nghiêm túc thế này không, chẳng giống chàng chút nào!

Tiêu Phàm không tự chủ xiết chặt vòng ôm khiến Tế Tuyết hơi đau. Nàng dụi đầu vào cổ hắn, mái tóc lạnh lạnh cọ lên da thịt khiến hắn buồn buồn. Hắn đưa tay vén tóc nàng, vô ý chạm lên làn da mềm mại trên gáy nàng.

Ngón tay hắn mân mê ở đó không rời đi, Tế Tuyết ngược mắt lên nhìn hắn, ánh sáng dịu dàng trong mắt nàng khiến cho trái tim Tiêu Phàm như tan ra.

- Tiêu Phàm! –Nàng thì thầm tên hắn.

Giống như một thứ bùa mê khiến đầu óc hắn hỗn loạn, thanh âm nhẹ nhàng ấy len lỏi vào sâu trong cơ thể hắn, ngay cả trái tim cũng đập điên cuồng.

Mọi kìm nén bấy lâu ở thời điểm này bộc phát thành tình cảm mãnh liệt. Hắn không do dự cúi xuống hôn nàng.

Không có chút dịu dàng nào, gần như là điên cuồng chiếm đoạt. Môi bị chà xát đến phát đau, Tế Tuyết muốn trốn tránh lại bị hắn truy đuổi không buông.

Nàng đột nhiên có một loại thấu hiểu thế nào là tự bê đá đập chân mình. Khả năng kiềm chế của Tiêu Phàm thật sự rất kém.

Không khí vừa tràn vào miệng Tế Tuyết liền ôm ngực thở dốc, cả gương mặt nàng đều ửng hồng, hai mắt lấp lánh ánh nước.

Cái vẻ vừa đáng yêu vừa đáng thương này vào trong mắt Tiêu Phàm biến thành một loại dụ hoặc trí mạng. Hắn vươn đầu lưỡi liếm nhẹ lên môi nàng, từ tốn như đang thưởng thức mỹ vị. Gặm, cắn, cuối cùng lại biến thành một trận điên đảo.

Xét đến việc nàng còn chưa hoàn toàn bình phục, sau một lúc lâu Tiêu Phàm vẫn còn chút nhân tính mà tha cho nàng. Tế Tuyết sờ sờ đôi môi sưng đỏ, bất mãn liếc nhìn hắn.

Tiêu Phàm ôm chặt nàng từ phía sau, hơi thở nóng bỏng phả lên cái gáy trắng nõn.

- Còn nhìn ta như thế thì nàng tự gánh lấy hậu quả!

Nàng ngoan ngoãn nằm im trong lòng hắn. Bầu không khí trong xe nhất thời lại rơi vào trầm mặc, chỉ có tiếng tim đập của hai người.

Xe ngựa dừng lại trước cổng kinh thành. Hiện nay Phương Thiệu Lăng và Mộc Thiệu Đình đã trở mặt nên Mộc Thiệu Đình cho quân đội chiếm đóng kinh thành, kiểm soát người ra vào rất nghiêm ngặt.

Một lính gác hắt hàm hỏi người đánh xe:

- Trên xe chở ai, mau xuống đây để kiểm tra!

Tiêu Phàm vén màn che, lạnh lùng nhìn tên lính.

- Gọi Mộc Thiệu Đình ra đây!

Bị khí thế của hắn làm khiếp sợ nhưng tên lính gác vẫn nói cứng.

- Người là ai mà dám gọi thẳng tên tướng quân, tướng quân bọn ta trăm công ngàn việc, ngài đâu có thời gian để ý đến lũ tép riu các người.

- Bẩm vương là tép riu vậy người là gì? -Tế Tuyết bước từ trên xe xuống, không đợi Tiêu Phàm đỡ nàng.

Một thân bạch y thanh khiết, dung nhan như vẽ, cặp mắt bạc rực rỡ vừa nhìn đã đủ khiến người ta muốn đui mù.

Tên lính nhất thời ngây ngốc, sau đó thì sợ đến líu lưỡi. Người này, ngoại trừ thất vương gia đang mất tích thì còn có thể là ai?

Không đến nửa canh giờ Mộc Thiệu Đình đã xuất hiện. Sau sự việc Phương Thiệu Lăng cố tình công thành mặc kệ sống chết của Tế Tuyết hẳn đã phốt lò dận dò của nàng, kiên quyết trở mặt cùng Phương Thiệu Lăng.

Cánh cửa hoàng cung rộng lớn mở ra, hết thấy người bên trong đều quỳ rạp trên mặt đất hành lễ với Tế Tuyết.

Nàng bước thẳng đến đại điện. Ngai vàng, biểu trưng của quyền lực tối thượng nằm im lìm trên bục cao. Nàng thản nhiên ngồi lên, cảm thấy rõ cái lạnh lẽo truyền ra từ lớp vàng vô tri vô giác nhưng lại nhuộm đầy máu tanh.

Vì thứ này, con giết cha, huynh đệ tương tàn, người ta ngay cả linh hồn của mình cũng vứt bỏ. Đợi đến khi chỉ còn lại một mình, tất cả người thân đều chết hết, cô độc hưởng thụ vạn dặm giang sơn thật sự rất thoải mái sao?

Nàng không nhịn được bật cười, tiếng cười vừa chua xót vừa giễu cợt. Bên dưới kia, nơi mà văn võ bá quan ngày ngày quỳ lạy bây giờ chỉ có Mộc Thiệu Đình và Tiêu Phàm đang nhìn nàng.

- Thiệu Đình, ngày mai bố cáo thiên hạ mùng 9 tháng sau là lễ đăng cơ của ta, triệu Phương Thiệu Lăng về kinh ngay lập tức.

Mộc Thiệu Đình có phần lo lắng hỏi nàng.

- Nếu Phương Thiệu Lăng không về thì sao?

Nàng cầm lên một bản tấu đã bị phủ lớp bụi mỏng trên bàn, mỉm cười.

- Nếu có một món đồ mà người rất thích, người khác cũng rất thích. Hai người tranh giành nhau bắt phân thắng bại. Nếu tiếp tục người cướp ta đoạt thì món đồ ấy nhất định sẽ bị phá hỏng, người sẽ làm thế nào?

Mộc Thiệu Đình im lặng suy nghĩ, Tiêu Phàm từ tốn lên tiếng:

- Nếu không muốn lưỡng bại câu thương, vậy để kẻ kia giữ món đồ ấy trước, ta sẽ nhân cơ hội đoạt lại sau.

Tế Tuyết kín đáo cười. Tiêu Phàm bề ngoài phong lưu bốn cột nhưng lòng dạ thâm sâu chẳng kém bất kỳ ai, chỉ là hắn không có tham vọng. Người như hắn, nếu muốn tranh đoạt thiên hạ này thì nhất định sẽ là kỳ phùng địch thủ với Phương Thiệu Lăng. Hắn có thể ra tay lật đổ Trầm Quân thì đương nhiên cũng đủ sức đối phó với Phương Thiệu Lăng.

- Cho nên không cần lo lắng, Phương Thiệu Lăng nhất định sẽ về kinh! –Tế Tuyết kết luận.

Sau tin tức về lễ đăng cơ của Tế Tuyết, cả hoàng cung trầm mặc lại nhộn nhịp đầy sức sống. Người ra kẻ vào tấp nập chuẩn bị.

Tân đế đăng cơ, đại xá thiên hạ, miễn thuế ba năm, sau thời gian chiến tranh đất nước lại thái bình, người người đều vui mừng.

Ngày mùng chín, cả kinh thành chẳng đèn kết hoa, dân chúng đổ ra đường ăn mừng.

Khoác lên mình hoàng bào rực rỡ, Tế Tuyết bước lên chín mươi chín bậc thang dẫn tới điện Kính Thiên. Điện này được xây đặc biệt làm nơi thực hiện lễ tế trời cho các vị hoàng đế của Diêm quốc.

Hàng nghìn cặp mắt đang dõi theo từng cử động của nàng. Dâng hương, bái lạy, tuyên chiếu... tất cả nghi lễ đều hoàn hảo. Vào đúng lúc nàng cùng văn võ bá quan trở về đại điện để thiết buổi triều đầu tiên thì binh lính vào báo Phương Thiệu Lăng dẫn theo năm vạn quân đang ở trước cổng thành.

pt11

Sớm không tới, muộn không tới, hẳn thật sự biết chọn lúc để tới.

Gương mặt của mọi người trong triều đều hiện rõ vẻ lo lắng, rất nhiều người từ lâu vẫn luôn nghi ngờ Phương Thiệu Lăng và Tế Tuyết trở mặt, e ngại rằng Phương Thiệu Lăng sẽ tấn công kinh thành.

Tế Tuyết dường như đã dự liệu trước mọi việc. Nàng bình tĩnh ngồi lên ngai vàng, tất cả mọi người đồng loạt quỳ xuống, tung hô vạn tuế.

Một thái giám bước ra tuyên thánh chỉ.

Hết thấy văn võ bá quan đều kinh ngạc đến ngậy người.

Thế tử Tế Duyệt-con trai Tây Lăng vương, vì lập đại công, nhiều lần cứu mạng thiên tử nên được phong làm Bình An vương, xoá bỏ lệnh cấm trở về kinh thành trước đây.

Thừa tướng Phương Đình vì tuổi cao sức yếu đã cáo lão hồi hương, nay xét thấy Phương Thiếu Lăng là bậc kì tài hiếm có, vì quốc gia lập không ít công lao, ban chức Thừa tướng, lập tức nhận mũ áo vào triều.

Không lâu sau, Phương Thiếu Lăng một thân triều phục trầm ổn bước vào đại điện. Nàng đã ban chức cao nhất trong triều cho hần, dưới một người, trên vạn người, hần còn lý do gì mà cố tình ở ngoài thành cùng năm vạn quân kia đây?

Tế Tuyết chăm chú quan sát nam tử ôn hoà nho nhã như ngọc đang quỳ gối, nghĩ đến dáng vẻ oai dũng của hần trên chiến trường, ánh mắt chứa đầy tham vọng của hần.

- Ái khanh bình thân!

Hai tiếng “ái khanh” này quả thực vô cùng châm chọc.

Phương Thiếu Lăng ngẩng đầu lên nhìn Tế Tuyết. Sinh ra trong nhà đế vương, cho dù là nữ tử cũng có thể mang phong thái và khí thế mà người thường không thể nào sánh nổi. Nàng giống như con phượng hoàng rực rỡ hồi sinh từ tro tàn, càng đến gần thì càng dễ bị ánh lửa của nàng thiêu cháy.

Hết một ngày vất vả, Tế Tuyết lê thân mình quay về cung. Làm vua đâu phải chỉ cần hoạt động trí óc, cả cơ thể cũng bị hành hạ. Leo lên leo xuống chín mươi chín bậc thang cùng mũ áo nặng trĩu khiến chân tay nàng mỏi rã rời, lại còn phải ngồi một chỗ dự yến tiệc suốt mấy canh giờ, đúng là tra tấn.

Lúc này nàng chỉ nghĩ muốn ngủ một giấc liền mấy ngày, tuy nhiên trên người vương mùi rượu cùng bụi bặm thật khó chịu.

Hoàng đế có hồ tắm riêng ở trong cung, nhưng nghĩ đến việc phải kéo cái xác rã rời của mình đến hồ tắm, tắm xong lại lết về Tế Tuyết thấy chẳng còn tí hứng thú nào, không khéo nàng lại chết đuối luôn trong cái hồ ấy cũng nên.

Nàng ra lệnh cho thái giám chuẩn bị bồn tắm trong phòng ngủ của mình.

Thùng tắm khá to, rải đầy cánh hoa hồng, hương thơm thoang thoảng có tác dụng an thần làm nàng tương đối hài lòng.

Tế Tuyết không cho phép bất cứ người hầu nào lưu lại, khi tất cả đã lui ra nàng mới thông thả trút bỏ quần áo, ngâm mình trong nước ấm.

tt1

Nàng nhắm mắt lại, cố thư giãn đầu óc. Hai bên thái dương đột nhiên được người ta day ấn. Hương gỗ xen lẫn với hoa hồng làm cho bầu không khí có chút mập mờ.

Tế Tuyết vẫn an tĩnh như đang ngủ, để mặc Tiêu Phàm xoa bóp phần cổ và vai giúp mình.

- Vì sao nàng làm vậy?

Nàng biết hần không muốn nhận tước Bình Nam vương kia, nhưng nếu không để hần có một thân phận rõ ràng, sau này nàng muốn đặt hần lên ngai vàng là chuyện rất khó khăn.

- Chàng trở thành Bình Nam vương, là cánh tay phải của ta, sau này đến ngự thư phòng giúp ta xử lý tấu chương, chúng ta có thể cả ngày ở cạnh nhau, hợp tình hợp lý, tránh lời ra tiếng vào. Như vậy không tốt sao?

Lời này dĩ nhiên là chống chế. Tiêu Phàm hơi nhăn mày, cho dù không tin cũng không tìm ra được lý do để bác bỏ.

Hắn cúi xuống hôn nhẹ lên gáy nàng, Tế Tuyết lười biếng dựa đầu vào ngực hắn, nhẹ giọng nói:

- Ta mệt quá!

Tiêu Phàm cười dịu dàng, ánh mắt tràn đầy yêu chiều, tiếp tục xoa bóp hai vai nàng.

- Cứ ngủ đi, lúc nữa ta sẽ bế nàng lên giường.

Sáng hôm sau, thái giám gõ cửa phòng đánh thức Tế Tuyết dậy thiết triều. Trước đây nàng vốn rất lười biếng, lúc nào thích dậy thì dậy, thích ngủ thì ngủ, bây giờ ngày nào cũng phải dậy sớm thật sự là khó chịu.

Nàng nhăn nhó vùi đầu vào chăn tiếp tục ngủ. Tiêu Phàm ở bên cạnh không khỏi buồn cười.

- Tế Tuyết, nàng định để đám đại thần chờ cả buổi sáng hả?

Vẫn còn ngái ngủ nên giọng nàng có phần lảm nhảm.

- Kệ bọn họ, ngày mai ta sẽ ra lệnh thay đổi giờ thiết triều.

- Ngoan, đừng làm bừa, nàng vừa mới đăng cơ, thể lực chưa đủ vững chắc, tùy hứng thế này sẽ khiến đám quan lại chống đối nàng.

Tế Tuyết mở mắt oán hận nhìn Tiêu Phàm, bỗng nhiên nàng nảy ra ý xấu, dúi sát vào người hắn, tay ôm lấy lưng hắn, chân cũng vắt lên chân hắn y như con bạch tuộc quấn người.

Để xem hắn có nở đẩy nàng ra hay không. Tế Tuyết cười đắc ý, không nghĩ tới người bên cạnh là con hồ ly đội lốt người.

Bàn tay nóng rực luồn vào trong áo ngủ của nàng, sờn man da thịt mềm mại. Tế Tuyết không nhịn được khẽ rên lên. Tiêu Phàm được nước làm tới, hơi thở nóng bỏng phun bên tai nàng, giọng hắn khàn đặc.

- Không thiết triều cũng được, chúng ta làm chuyện khác.

Xét thấy việc lên triều chẳng qua chỉ là ngồi một chỗ nghe đám quan lại báo cáo, dù sao cũng chẳng mất mấy sức lực, còn ở trên giường với Tiêu Phàm nhất định sẽ bị hắn lấn qua lấn lại, ăn đến xương cốt không còn.

Thế mới biết lười biếng một chút có thể dẫn đến hậu quả vô cùng nghiêm trọng, làm người phải biết nhìn xa trông rộng, không nên vì cái lợi nhỏ mà để sinh ra cái hại lớn.

Tế Tuyết ngay lập tức vô cùng có ý thức của bậc minh quân hết lòng vì nước, đẩy Tiêu Phàm ra rồi bò dậy, miệng lẩm bẩm:

- Việc quốc gia đại sự sao có thể chậm trễ. Ta phải thiết triều để còn giải quyết, gấp lại chàng ở ngự thư phòng.

Nàng vừa ra khỏi phòng Tiêu Phàm cũng lập tức rời khỏi đó, hắn không muốn người hầu dọn dẹp phát hiện ra hắn qua đêm cùng nàng, chuyện của bọn họ tạm thời chỉ có thể vụng trộm.

Tế Tuyết day day thái dương, mệt mỏi nhìn đồng hồ trên bàn. Sau thời gian chiến loạn có quá nhiều việc cần giải quyết. Nàng bây giờ không những phải trụ vững ngai vàng, còn phải tìm cách kiềm chế Phương Thiệu Lăng, gây dựng thế lực cho Tiêu Phàm. Những việc ấy đúng ra cần rất nhiều thời gian nhưng nàng hiện giờ chỉ còn một năm.

Bước chân nhẹ nhàng tới gần nàng mang theo mùi thuốc nhàn nhạt. Bàn tay cầm bút của nàng chợt dừng lại.

Tế Tuyết không ngẩng đầu lên, vẻ mặt vẫn là thản nhiên.

- Người quay lại làm gì? –Nàng lạnh lùng lên tiếng.

Bề ngoài nàng bình tĩnh nhưng chiếc bút trên tay mãi vẫn chưa hạ được nét nào, giọt mực rơi xuống làm lem cả mặt giấy trắng.

tp4

- Vì sao không muốn ta trở về, hấn quay lại rồi nên không cần ta nữa? –Tử Y nhẹ giọng chất vấn, lời nói đầy hàm ý.

Không cần hấn? Nàng làm sao có thể không cần hấn? Hấn giống như người thân của nàng, có thể không cần giấu diếm, không cần phòng bị. Có hấn ở bên, nàng không cần phải gánh lấy tất cả bí mật một mình.

- Ta nghĩ... người nhất định rất giận.

- Đã biết ta sẽ giận sao nàng còn làm?

Tử Y tới sát bên nàng. Hấn kéo nàng nhìn thẳng vào mắt hấn, hai tay ôm lấy gương mặt nàng.

- Tế Tuyết, hứa với ta sẽ không bao giờ có chuyện như vậy nữa!

Nàng cắn môi, đôi mắt bạc bị bao phủ bởi làn nước mờ mờ chực vỡ tan. Tử Y ôm chặt nàng, bàn tay luồn vào mái tóc mềm mại của nàng, giọng hấn nghẹn ngào.

- Đừng bao giờ khiến ta đau lòng như vậy nữa! Nàng muốn gì ta đều có thể làm cho nàng, nàng không cần phải mạo hiểm tính mạng của mình như vậy! Lần sau... nếu còn muốn đâm đầu vào chỗ chết thì nàng giết ta trước đi.

Tế Tuyết không nhìn được bật khóc trong lòng hấn. Nước mắt thấm ướt áo Tử Y, dường như xuyên qua cả da thịt ngấm vào trái tim hấn khiến nó đau đớn.

Cái ngày hấn rời khỏi Trúc gia trang, hấn tự hứa rằng sẽ không bao giờ gặp lại nàng nữa. Hấn vì nàng có thể hy sinh tính mạng, hấn không cần nàng hồi báo nhưng ngay cả một chút tin tưởng nàng cũng không dành cho hấn, vậy trong lòng nàng rốt cục đặt hấn ở đâu?

Hấn cứ đi vô định như thế suốt mấy ngày, cuối cùng tới một thôn nhỏ đang có bệnh dịch. Bởi vì hấn đang rảnh rỗi, cũng chẳng biết nên đi đâu nên hấn dừng lại đó, giúp người dân chống chế dịch bệnh.

Hấn đã từng giết người, từng thấy cảnh chiến trận mưa máu gió tanh, nhưng chưa bao giờ hấn lại thấy nhói lòng đến thế như lúc nhìn một gia đình con mất cha, vợ mất chồng vì bệnh dịch. Tiếng khóc than đau đớn đến xé ruột gan.

Khi ấy hấn đột nhiên hiểu ra, hấn giận nàng, oán nàng... nhưng nếu nàng thật sự không còn trên thế gian này, vậy oán hận của hấn có ý nghĩa gì?

Trước khi hấn rời khỏi thôn nhỏ đó có một cô gái đến tìm hấn. Cô ta đột nhiên hỏi hấn có hận mình không, hấn thật sự chẳng hiểu gì. Ngay cả cô ta là ai hấn cũng không biết thì làm sao mà hận được.

Lúc nghe hấn nói thế cô ta chợt mỉm cười, nụ cười ấy bi thương tới mức hấn cảm thấy cô ta đang khóc.

Cô ta nói mình tên là Thiên Thiên. Hấn lầm bầm cái tên ấy trong đầu, dường như có một chút ký ức xẹt qua nhưng hấn không kịp nắm bắt, có lẽ hấn đã từng biết cái tên này nhưng đến giờ thì quả thực không nhớ được.

Thiên Thiên thật sự oà khóc nức nở, trách móc hấn làm sao có thể quên cô ta. Cô ta nói vì muốn hấn trọn đời nhớ đến mình nên mới cố tình khiến hấn hận mình, vậy mà hấn lại quên hết, ngay cả tên cô ta cũng không nhớ.

Đối với tình huống bị ăn vạ kiểu này Tử Y hoàn toàn bất lực, ngoài Tế Tuyết, hấn chẳng có hứng thú an ủi bất kỳ ai. Hấn thúc ngựa bỏ đi, để mặc cô gái không rõ lai lịch kia đứng ở chỗ cũ.

Hấn muốn nhanh chóng quay về bên cạnh Tế Tuyết, cho dù trong lòng nàng hấn chỉ có vị trí bằng một hạt cát cũng không sao, chỉ cần hấn được ở cạnh nàng, chỉ cần hấn và nàng không bị ngăn cách bởi sinh tử hấn đã vô cùng mãn nguyện.

- Thanh Vân... -Tế Tuyết bắt ngờ lên tiếng.

Tử Y hơi ngẩn người, đã rất lâu nàng không còn gọi hấn bằng cái tên đó.

- Ta sắp chết rồi...

Tiếng của nàng rất khê, trong căn phòng vắng lặng chỉ có hai người họ lại trở nên đặc biệt rõ ràng, từng tiếng một như những mũi dao xoáy vào lòng hắn.

Hắn đẩy nàng ra, kinh hoàng nhìn thẳng vào mắt nàng, không có gì là đùa cợt. Hai tay hắn run run giữ chặt vai nàng, ngay cả giọng nói cũng lạc đi.

- Đừng dọa ta, trò đùa này không buồn cười chút nào đâu!

Nàng không đùa, hắn cũng biết là như vậy, có điều tin tức ấy quá mức đáng sợ, đáng sợ đến nỗi hắn không dám tin. Theo bản năng hắn bắt lấy cổ tay nàng, đôi mắt đen tuyệt đẹp của hắn đột nhiên trống rỗng.

- Một mũi tên xuyên tim, nếu không phải là Quý y Trương Ký thì ta đã chết rồi. Ông ấy nói nó quá nghiêm trọng, ông ấy không thể làm gì hơn được, ta... chỉ còn một năm.

Cả cơ thể hắn đều hoá đá. Một năm, một năm,...

Hắn lắng nghe trái tim mình buông từng nhịp nặng nề.

Nàng nói đúng, nếu không phải là Quý y thì vết thương nặng như vậy sẽ vô phương cứu chữa. Nhưng vì sao chỉ có một năm?

- Không đâu, nhất định sẽ có cách. Ta sẽ tìm ra cách ... - Tử Y hoảng hốt lắp bắp.

Hắn kéo nàng vào ngực mình, xiết chặt đến mức Tế Tuyết hơi khó thở.

Những ngọn đèn toả ánh sáng vàng nhạt ấm áp. Hai người dựa sát vào nhau khiến hai cái bóng hoà làm một.

Tiêu Phàm khê đẩy cửa phòng, muốn mang cháo cho Tế Tuyết ăn đêm không ngờ lại chứng kiến cảnh này. Tim giống như bị ai bóp nghẹt.

Thật chói mắt! Ánh đèn trong phòng, hai người đang ôm nhau... mắt hắn nhức nhối kinh khủng.

Hắn đóng cửa lại, im lặng rời đi coi như chưa nhìn thấy gì. Bình sứ đựng cháo trên khay vẽ hoa văn hình rồng đang há miệng, chẳng hiểu sao hắn lại thấy như con rồng đó đang ngoác miệng cười hắn, cười hắn ngu ngốc tự mình là quan trọng, cứ tưởng ngoài hắn ra nàng sẽ không động lòng với người khác.

tp108

Tiêu Phàm chán nản nằm trên lan can một chiếc đình nhỏ trông ra hồ nước. Gió lạnh từ mặt hồ thổi vào khiến cho cả người hắn đều lạnh cóng.

Nếu là trước đây, khi nhìn thấy kẻ nào dám mon men lại gần nàng hắn nhất định sẽ không ngần ngại lôi kẻ đó ra, thể hiện rõ ràng rằng nàng là người của hắn.

Bây giờ... hắn lại thấy sợ. Lỡ như hắn xông vào nàng lại nói rằng nàng không còn yêu hắn như trước nữa, trái tim nàng đã có người khác, vậy thì hắn nên thế nào?

Trong lòng nàng, vị trí của hắn có thể so với Tử Y hay không?

Khoảng thời gian xa nhau, nàng đau khổ cô đơn chắc chắn luôn có Tử Y bên cạnh, nếu nàng xao lòng cũng đâu có gì khó hiểu. Là hắn tự tay đẩy nàng đi, bây giờ hắn lấy quyền gì để oán trách nàng?

Cho đến giờ nàng còn chưa biết sự thật, nếu nàng biết... hắn có thể là anh trai nàng, nàng sẽ đối xử với hắn thế nào, liệu nàng có kiên quyết vứt bỏ hắn để lựa chọn Tử Y không?

Hắn không dám chất vấn nàng, hắn sợ phải nghe đáp án. Nếu đáp án đó không phải là thứ hắn muốn nghe, vậy cứ giả vờ như không biết gì là được. Nàng vẫn là Tế Tuyết của hắn. Còn hắn... không phải Tế Duyệt hay Bình Nam vương gì cả, hắn là Tiêu Phàm.

Tế Duyệt đã chết vào thời khắc mà nàng đỡ mũi tên ấy cho hắn trên thành. Sau bao nhiêu ngày lạc trong day dứt và thù hận, khi nhìn nàng nằm bất động trên tay hắn, máu đỏ tươi nở rộ như hoa, lần đầu tiên hắn nhận ra mọi thứ đều không có ý nghĩa gì nữa. Hắn có phải con trai của tiên đế hay không, giữa hắn và nàng có mối thù không đội trời chung hay không,... chẳng còn quan trọng nữa, nếu nàng chết thì những thứ ấy còn có ý nghĩa gì?

Bóng đêm vắng lặng khiến cho cảnh vật càng thêm thê lương. Tiêu Phàm mệt mỏi đứng dậy, giờ này có lẽ Tế Tuyết đã đi ngủ. Hắn không dám tới chỗ nàng sớm hơn, nếu phải nghe nàng tuyên án tử hình, ít nhất hắn có thể ở cạnh nàng tới sáng mai.

19. Chương 32

Hương hoa lan toả trong vườn đào, hẳn là người đã rơi vào tưởng tượng
Ánh trăng ngoài cửa sổ sao có thể hiểu được ánh nến bị bao phủ trong cuộc sống đau buồn
Gió sương xếp thành cầu
Bắc qua mặt hồ hướng về anh
Nhìn anh quay người đi
Anh không nói ra những gì chất chứa trong lòng nhưng em vẫn hiểu được điều anh muốn
Trọng lượng của một câu nói yêu nhau
Khiến hai ta tỏ ra do dự
Em gỡ bỏ hoá trang, xoá đi son đỏ, đừng cảm cùng anh không cần phải trốn chạy
Em giữ ước mơ sâu trong tận đáy lòng...

(trích Gỡ bỏ hoá trang)

Tiêu Phàm nhẹ nhàng chui vào trong chăn, cẩn thận không gây ra tiếng động. Tế Tuyết đang nằm im đột nhiên chợt quậy, rúc vào trong ngực hắn. Vì ở ngoài đình lâu nên làn da hắn vẫn lạnh cứng. Nàng nhíu mày mở mắt ra.

- Chàng đi đâu vậy, người chàng lạnh quá!

Hắn cười gượng gạo, gỡ tay nàng đang bám trên người mình.

- Ủ, ta ra ngoài đi dạo một lúc, nàng nằm cách xa ta sẽ không bị lạnh.

Tế Tuyết nhảy cảm nhận ra hắn không bình thường. Nàng cố ý quấn chặt lấy hắn.

- Ta làm chàng ấm lên là được.

Trong lòng Tiêu Phàm giống như có ai nhóm lửa, khoé môi hơi cong lên. Nàng nằm sát bên hắn, ngoan ngoãn như một con mèo nhỏ. Hắn cảm thấy nếu nàng biến thành một con mèo cũng rất tốt, hắn sẽ nuôi nàng cả đời. Có điều... nàng bây giờ nắm cả giang sơn trong tay, chắc chắn sẽ không tình nguyện đi theo hắn.

Tử Y ném quyển y thư vào một góc tường, tức giận đẩy đổ cả mấy giá sách trong Thái Y viện.

Hắn đã lục tìm suốt mấy ngày mà không có kết quả, không có bất cứ một manh mối nào về việc kéo dài mạng sống cho Tế Tuyết.

- Thanh Vân, đừng trút giận lên Thái y viện nữa, người làm ấy vị thái y sợ đến nỗi đồng loạt xin cáo bệnh ở nhà rồi đấy! –Tế Tuyết nhàn nhã đứng ở cửa nhìn Tử Y.

- Hừ, một đám vô dụng, hỏi tới cái gì cũng không biết!

Nàng tiến lại gần hắn, thái giám đi sau biết ý liền dựng một cái ghế bị đổ xuống, cẩn thận lau sạch cho Tế Tuyết rồi ngay lập tức lui ra ngoài.

Tế Tuyết giơ bàn tay trái của mình lên, ba ngón tay bị rút mất móng tay giờ đã lành vết thương nhưng móng tay còn chưa mọc lại hết.

- Thanh Vân, xuất cung một chuyến đi.

Tử Y khó hiểu chờ nàng tiếp lời.

- Trong Bát vệ của Phượng Hoàng Cung có một người gọi là Ly, Thủy báo rằng cô ta đang ở trong khách điểm Xuân Phong ở phía nam thành. Ta muốn người đi tìm cô ta. Á rút của ta ba móng tay, nên làm thế nào tùy ý người.

Ánh mắt Tử Y lạnh đi vài phần, mơ hồ nổi lên sát ý.

- Nhớ là phải để người còn sống. –Nàng rút từ trong tay áo ra một bức tranh. –Ta hoạ lại dung mạo ả rồi, người theo đó mà tìm, cẩn thận kéo ra tay nhầm.

Tử Y trợn mắt nhìn bức tranh, phải vận dụng hết trí tưởng tượng hần mới nhận ra được trong tranh là gương mặt người, có điều hần không biết làm sao trên đời lại có người trông kì dị như vậy.

- Nàng chắc là cô ta nhìn giống bức tranh này chứ?

- Hừm, thực ra thì cũng có một vài điểm khác... nói chung là người cứ dựa vào đó là được.

Sau khi bỏ thời gian nghiên cứu bức tranh Tử Y đi đến một kết luận, đó là không cần xem cái bức tranh quái quỷ này làm gì. Nếu hần thật sự dựa theo nó mà tìm người thì chắc sẽ giết chết mấy con khỉ đầu chó thay vì một người phụ nữ.

- Đừng về muộn, yến tiệc tối mai người nhất định phải có mặt.

Tế Tuyết nói xong liền trở về Ngự thư phòng, nàng đã đi con đường này thì không thể quay lại. Phượng Thiếu Lăng đối với Tiêu Phàm là mối nguy hại tiềm tàng, không thể giết hần thì phải tìm cách kiềm chế hần.

Trong đầu nàng thoáng hiện lên hình ảnh cô gái có đôi mắt to, xinh đẹp nhưng có phần hung dữ ở trước cửa Mai Hồng Viện.

Phượng Quân Di, muội muội mà Phượng Thiếu Lăng vô cùng thương yêu.

Hoàng cung tổ chức yến tiệc linh đình, không chỉ các quan viên mà ngay cả gia quyến của họ cũng được tham dự. Tế Tuyết đăng cơ chưa lâu nhưng thân là thiên tử mà hậu cung ngay một bóng hồng cũng không có, dịp yến tiệc này chính là cơ hội để các tiểu thư quan lại trưng diện mong lọt vào mắt rồng, hoặc chí ít cũng có thể cầu được một vị hoàng thân quốc thích nào đó.

Tế Tuyết cầm ly rượu nhưng không uống, nàng liếc mắt về phía Phượng Thiếu Lăng. Hần đi cùng một cô gái trẻ khá xinh đẹp, tuy chưa thể coi là quốc sắc thiên hương nhưng đôi mắt to tròn long lanh vô cùng linh động, nhìn thoáng qua cũng biết là người hoạt bát đáng yêu. Nghĩ đến dáng vẻ hung dữ gương nanh múa vuốt của cô ta với nàng năm ấy Tế Tuyết không khỏi buồn cười.

Trương ngự sử thấy nàng chú ý đến Phượng Quân Di thì vô cùng biết ý lên tiếng:

- Phượng tiểu thư cảm kỳ thi hoạ tinh thông, thật hiếm có dịp gặp mặt. Hôm nay nhân dịp yến tiệc mời tiểu thư hiến một điệu múa để mọi người cùng thưởng thức.

Phượng Quân Di nghe vậy có hơi ngạc nhiên nhưng rất nhanh đã nhận lời. Cô ta định múa điệu Lạc hoa, không ngờ Tế Tuyết đột nhiên lên tiếng.

- Phượng tiểu thư biết điệu Mời trà chứ?

Thanh âm của nàng vừa vang lên thì hết thấy mọi tiếng cười nói trong điện đều ngừng lại, ai nấy căng thẳng chờ đợi xem Tế Tuyết có ngụ ý gì.

- Bẩm Hoàng thượng, tiểu nữ biết ạ.

- Vậy múa điệu đó đi, trẫm muốn xem!

Người hầu đem hai tách trà đưa cho Phương Quân Di, cô ta khéo léo nâng chúng lên, muốn bắt đầu my nhan va hoa⁷.

- Khoan đã, sao trong tách lại không có nước? –Tể Tuyết làm như vô tình hỏi.

Người hầu nghe xong liền mang nước lên định đổ vào hai chiếc tách. Nàng tiếp tục lạnh lùng nói:

- Ý của trẫm là nước trà, người cho cái gì vào bên trong vậy?

Người hầu sợ đến run rẩy cả người, vội vã quỳ xuống:

- Hoàng thượng, nô tỳ sẽ đem trà lên ngay ạ, xin Hoàng thượng bớt giận.

- Trẫm muốn trà còn nóng, phải pha bằng nước vừa đun sôi xong.

Đến lúc này thì tất cả mọi người trong điện đều kinh hãi nhìn về phía hai huynh muội họ Phương, rõ ràng là Tể Tuyết cố tình làm khó bọn họ.

Phương Quân Di đưa ánh mắt cầu cứu nhìn Phương Thiếu Lăng, hấn chỉ im lặng ngồi tại chỗ không lên tiếng.

Nước trà nóng bỏng rất nhanh được mang lên. Phương Quân Di cẩn môi cầm lấy hai chiếc tách, lòng mảy mòi nhẩn lại.

Vì độ nóng của tách trà nên hai bàn tay Phương Quân Di nhanh chóng đỏ ửng, cô ta cố gắng thực hiện các động tác của điệu múa một cách uyển chuyển nhưng ai cũng nhận ra trông chúng rất buồn cười. Vừa phải giữ tách trà nóng lại phải làm sao cho nước trà không đổ ra, trán Phương Quân Di lấm tấm mồ hôi, đôi mắt vừa chịu đựng vừa ấm ức, nhìn vô cùng động lòng, Tể Tuyết cảm thấy nếu nàng là nam nhân thì không chừng đã xúc động muốn bảo vệ cô ta rồi cũng nên.

Tiếc là nàng không phải, mà người phải như Tử Y thì lại chẳng may may xúc động.

Phương Quân Di hơi co một chân lên, nghiêng người làm động tác múa. Tử Y đứng ở góc điện khẽ xoay xoay viên đá nhỏ trong tay, nhân lúc không ai chú ý liền bắn nó vào chân cô ta.

- Á! –Phương Quân Di hét lên một tiếng đau đớn, cả người mất thăng bằng sắp đổ ập về phía trước.

Ngay lúc cô ta sắp ngã thì Tiêu Phàm nhanh chóng ôm lấy eo Phương Quân Di giúp cô ta giữ trọng tâm. Hai người dựa sát vào nhau, nước trà trong tách không bị đổ mà chỉ sóng ra ngoài.

Tay Phương Quân Di lúc này đã bị nước nóng làm bỏng rát. Cô ta đau đớn đến phát khóc nhưng không dám buông tách trà ra mà chỉ quỳ xuống.

- Tiểu nữ thất lễ xin Hoàng thượng tha tội!

Phương Thiếu Lăng cũng bước ra cúi đầu xin cho em gái hấn. Tể Tuyết thản nhiên cười rộ lên.

Màn kịch diễn đến đây là tốt rồi!

- Phương ái khanh và Phương tiểu thư bình thân. Ái khanh vì trẫm ngày đêm lao碌, chỉ chút chuyện nhỏ này sao trẫm có thể tính toán chứ.

Yến tiệc kết thúc, Tể Tuyết trở về phòng nghỉ ngơi thì phát hiện Tiêu Phàm đã đợi nàng ở bên trong. Hôm nay hấn cứu nguy Phương Quân Di trên điện, một màn anh hùng cứu mỹ nhân này nhất định sẽ trở thành tin tức nóng nhất kinh thành ngày mai.

- Sao chàng làm vậy? –Nàng lạnh lùng hỏi.

- Ta làm gì?

- Chàng biết rõ ta muốn chinh huynh muội Phương Thiếu Lăng mà còn cố tình giúp Phương Quân Di, chàng định chống đối ta hay là bị vẻ đáng thương của con bé đó làm động lòng?

- Ta không có, ta chỉ...

- Giải thích thế nào thì sự thật cũng rành rành trước mắt rồi. Ta không phải đồ ngốc, chàng nghĩ ta sẽ tin chàng à?

- Nàng thật vô lý!

- Ta vô lý thì sao!

Tử Y khoanh tay đứng bên ngoài nghe hai người tranh cãi. Một lúc sau Tiêu Phàm giận dữ bỏ ra khỏi phòng. Tế Tuyết thì ném tất cả những thứ gì có thể ném được khiến căn phòng biến thành một bãi chiến trường đúng chuẩn, chỉ thiếu vài xác chết tồ điểm.

- Haiz... ta thấy thật oan uổng cho Tiêu Phàm. Hẳn đỡ Phương Quân Di chỉ vì sợ nước trà nóng đó sẽ hắt lên người nàng. Nàng lại đổ cho hắn có ý đồ lăng nhăng, thật là...

Tế Tuyết im lặng không đáp. Nàng đương nhiên biết, chỉ là mọi việc nhất định phải diễn tiến như vậy, không thể khác được.

Năm ngày trôi qua Tiêu Phàm không tới tìm nàng, Tế Tuyết cũng không chủ động đi gặp hắn.

Sự việc với Ly nàng không nghĩ hắn lại dễ dàng cho qua như vậy. Á diên đó dám động đến nàng thì đương nhiên phải trả giá, có điều trừng phạt ả chỉ là chuyện nhỏ, quan trọng hơn là nàng muốn dùng lí do này để gây xích mích với Tiêu Phàm.

Hắn là cung chủ Phương Hoàng cung, người của hắn bị nàng giáo huấn mà hắn lại không có phản ứng gì thì chẳng phải rất vô lý sao.

Cánh cửa bị đẩy ra, Thuỷ nhanh chóng bước vào báo cáo, mấy ngày nay hắn đều theo dõi Tiêu Phàm.

- Hoàng thượng, Bình Nam vương và Phương tiểu thư ba ngày trước đã gặp nhau bên bờ sông Phúc Bồn Tử. Theo phán đoán của thuộc hạ thì Phương tiểu thư đã nảy sinh tình ý với Bình Nam vương, thường tìm cách tiếp cận với ngài ấy.

- Phản ứng của hắn thế nào?

Thuỷ lưỡng lự một chút rồi trả lời:

- Có vẻ... không cự tuyệt.

Bàn tay cầm bút của Tế Tuyết vô thức xiết chặt. Không cự tuyệt? Đây chẳng phải là chấp nhận sao?

Tế Tuyết cười tự giễu, nàng đau khổ gì chứ, cái nàng muốn chính là đẩy hắn ra càng ngày càng xa. Khi hai người căng thẳng, cãi vã chính là thời điểm thích hợp nhất để người thứ ba xuất hiện.

Đã như vậy nàng cũng nên góp một tay giúp họ bồi đắp tình cảm.

tp 11

Năm Nguyên Khánh thứ nhất, Bình Nam vương Tế Duyệt nhận thánh chỉ tới vùng Triệu Lăng cứu trợ dân chúng gặp nạn đói.

Đêm trước khi xuất phát Tiêu Phàm quả nhiên đã tới tìm Tế Tuyết.

- Nàng còn giận ta sao? –Hắn vùi đầu lên vai nàng, vòng tay ôm nàng càng chặt thêm.

Tế Tuyết cười khê, không trả lời.

Là nàng gây chuyện với hắn, nếu giận thì phải là hắn giận nàng mới đúng.

- Chàng đi đường xa nhớ phải chú ý chăm sóc bản thân. Chuyện ở Triệu Lăng tuyệt đối không thể sai sót, chàng là cánh tay phải của ta, cả triều đình đều đang nhìn vào chàng.

Trong mắt Tiêu Phàm thoáng qua tia mắt mát. Nụ cười cũng trở nên ấm đạm.

Nàng tránh nhìn vào mắt hắn, trong lòng khổ sở đến muốn khóc. Nàng biết hắn nghĩ gì, hắn chắc chắn cho rằng nàng thực ra chỉ quan tâm đến việc củng cố vương vị.

Nàng...đúng là mong hắn nghĩ thế.

Đêm yên lặng trôi qua, hơi ẩm của Tiêu Phàm khiến Tế Tuyết vừa lưu luyến vừa khó chịu. Nàng không rời xa hắn nhưng lại vô cùng sợ hãi, nếu nàng tiếp tục ở cạnh hắn thì đến lúc phải tuyệt tình sẽ càng khó khăn hơn.

Đợi đến lúc bóng lưng Tiêu Phàm khuất khỏi tầm mắt Tế Tuyết mới gỡ được gương mặt lạnh đậm, nước mắt không tự chủ rơi xuống.

Xa cách lần này không đơn giản chỉ là tạo thanh thế cho hắn.

- Hoàng thượng, đúng như sắp xếp của hoàng thượng, Phương tiểu thư đã trốn khỏi Phương gia, chuẩn bị theo Bình Nam vương tới Triệu Lăng.

Tự tay đẩy người mình yêu nhất đến bên người khác cũng giống như cắt bỏ máu thịt của mình, đau đớn đến không thở được.

Nhưng mà... nàng còn lựa chọn khác sao?

Tin tức từ Triệu Lăng truyền về cho thấy Tiêu Phàm xử lý rất tốt, hắn thậm chí còn thuận tay lôi ra một đồng quan lại tham nhũng ức hiếp dân lành. Bây giờ dân chúng khắp Triệu Lăng đều coi hắn như Bồ tát sống.

Tế Tuyết vô cùng hài lòng, nàng đương nhiên dự đoán được năng lực của hắn.

Vừa xong việc ở Triệu Lăng Tiêu Phàm đã nhận được thánh chỉ mới tới miền đông dẹp nạn sơn tặc.

Nạn sơn tặc ở khu vực giáp ranh giữa ba tỉnh miền đông đang vô cùng phức tạp. Đám thổ phỉ ở đó không hoạt động riêng lẻ mà liên kết tương trợ lẫn nhau, hiện giờ chưa có ai dẹp yên được bọn chúng.

Nơi ấy vất vả nguy hiểm nhưng cũng là chốn thích hợp nhất để người xung quanh biết Tiêu Phàm thật sự có tài. Thời gian của nàng quá gấp rút, việc gì có thể để hắn lập công thì nàng tuyệt không bỏ qua.

Từ xưa tới nay loạn thế hay thái bình đều có thể xuất ra anh hùng, có điều anh hùng phải mang ra nơi đầu sóng ngọn gió cho số đông nhìn thấy thì người ta mới biết mà tung hô.

- Nghe nói Phương Quân Di luôn đi cùng Tiêu Phàm kể từ lúc cứu trợ ở Triệu Lăng cho tới khi dẹp thổ phỉ ở miền đông. Tình cảm phát triển rất tốt, rất đúng ý nàng. Cô gái đó cũng biết tận dụng thời cơ lắm, đã liều mình hững hờ Tiêu Phàm một nhát dao. – Tử Y vừa nói vừa quan sát biểu hiện của Tế Tuyết. – Nói thật ta thấy cô ta toàn làm chuyện thừa thãi, đám giặc cỏ ấy Tiêu Phàm chỉ búng móng tay một phát là xong, nhát dao kia cô ta chẳng đỡ thì cũng không trúng hắn, tự nhiên lại chạy vào làm gì không biết. Ha, bây giờ khắp nơi đều truyền tụng sự tích anh hùng cứu mỹ nhân rồi mỹ nhân lại cứu anh hùng, lâm ly vô cùng.

Tế Tuyết đang thưởng hoa, đây là loại hoa trà đặc biệt trân quý, nghe nói khắp Diêm quốc chỉ còn lại mười cây. Hương thơm ngọt ngào mê đắm khiến người ta say mê, cánh hoa mịn màng như lụa.

Bông hoa màu hồng phấn vốn đang khoe sắc rực rỡ chỉ trong chốc lát đã bị nàng bóp nát.

- Phải khiến ta bực mình thì người mới hài lòng phải không?

Tử Y vô tội lắc đầu.

- Ta nào dám, đây là ta đang thuật lại tin tức gần đây cho nàng nghe đấy chứ.

Nhìn sắc mặt lạnh tanh của nàng Tử Y bất đắc dĩ thở dài.

- Tế Tuyết, ngay từ đầu ta đã không đồng ý với cách làm của nàng rồi. Nàng khiến hắn đau khổ cũng tự làm mình bị thương. Ngai vàng đâu phải là thứ hắn muốn, nàng hết lần này tới lần khác đẩy hắn vào vòng tay Phương Quân Di sẽ có lúc giã néo đứt dây, hắn thật sự thay lòng thì nàng phải làm sao?

Tế Tuyết cười khổ.

- Nếu ta còn sống thì còn có thể tính chuyện tương lai, nhưng ta là một kẻ sắp chết thì còn lo lắng những điều đó để làm gì.

- Ta đã nói rồi, nàng sẽ không chết! -Giọng Tử Y thoáng cái biến lạnh.

Tế Tuyết trầm mặc nhìn những cánh hoa rơi rụng dưới mặt đất. Tử Y cho tới giờ vẫn không chịu chấp nhận sự thật này, hẳn không ngừng tìm kiếm y thư cùng dược vật quý hiếm khắp nơi để chữa trị cho nàng.

Cái chết đã được báo trước, dùng thời gian còn lại để sống cùng Tiêu Phàm rồi rời bỏ hẳn, khiến hẳn rơi vào đau đớn triền miên là loại việc tàn nhẫn thế nào? Nàng dùng một năm này đẩy hẳn ra xa, từng chút một bào mòn tình cảm của bọn họ, khiến hẳn hận nàng, chán ghét nàng. Tới cái ngày nàng rời đi hẳn sẽ không quá mức thương tâm.

Nàng chỉ có một năm nhưng Tiêu Phàm còn cả tương lai phía trước, nàng chỉ có thể ở cạnh hẳn một khoảng thời gian ngắn ngủi nhưng Phương Quân Di có thể cho hẳn cả đời. Cô ta xét về tướng mạo hay nhân phẩm đều không có gì đáng chê, quan trọng nhất cô ta là muội muội mà Phương Thiếu Lăng coi như bảo bối. Có cô ta bên cạnh Tiêu Phàm thì Phương Thiếu Lăng sẽ phải lo lắng ném chuột vỡ bình hoa.

Ngày Tiêu Phàm trở về Tế Tuyết ra lệnh tổ chức đại tiệc chào đón hẳn. Tiêu Phàm không thích thú mấy thứ tiệc tùng này nhưng hẳn cũng hiểu đây là tục lệ không thể bỏ qua được.

Nàng ngồi trên bục cao, vẻ mặt lạnh nhạt không mang theo tia tình cảm nào, cả buổi cũng không nhìn hẳn.

Phương Quân Di cũng có mặt, cô ta còn cố ý chọn vị trí ngồi gần Tiêu Phàm. Tế Tuyết nâng ly rượu uống cạn, dòng chất lỏng vừa cay vừa nóng trôi xuống cổ khiến cảm giác khó chịu càng dâng lên.

- Phương ái khanh, muội muội của khanh xinh đẹp lạ hiệu lễ nghĩa, công dung ngôn hạnh vẹn toàn, còn chưa có hôn ước. Bình Nam vương tài mạo song toàn, hai người thật là một đôi trời sinh, ý khanh thế nào?

Hoàng thượng đã có ý thì hỏi chẳng qua để lấy lệ, đạo lý này ai cũng hiểu rõ. Phương Thiếu Lăng đương nhiên vạn phần không muốn nhưng lại chỉ có thể từ chối yếu ớt.

- Thần đa tạ Hoàng thượng khen ngợi, nhưng muội muội tính tình còn ngỗ nghịch, chỉ e là Bình Nam vương không vừa ý.

- Bình Nam vương thấy thế nào? - Nàng hướng về phía Tiêu Phàm thản nhiên hỏi hẳn.

Bàn tay cầm ly rượu của Tiêu Phàm xiết chặt đến mức nổi cả gân xanh. Hắn cười lạnh một tiếng rồi nhả nhận đáp lời:

- Thần xin nghe ý chỉ của Hoàng thượng.

Nàng gật đầu tỏ vẻ hài lòng.

Hôn sự của Tiêu Phàm và Phương Quân Di cứ thế mà thành.

20. Chương 33

Hoàng hôn tuyết phủ lạnh lùng

Sau lần ra đi ấy, người quanh năm cô độc với bi thương

Chỉ trách kiếp này tâm bất hồi

Cánh nhạn khoan thai, bay đi lại trở về

Chẳng phải vì say đắm trà mi nở rộ

Mà nợ tình ai một giọt lệ chu sa

(trích Chu sa lệ)

Tế Tuyết ngồi trước gương, mái tóc đen dài buông xuống như một dải lụa. Trong gương đột nhiên xuất hiện thêm một bóng hình khác.

Bàn tay nhẹ nhàng nâng mái tóc nàng, từ từ chải xuống.

Cả căn phòng chìm trong im lặng, chỉ có tiếng trái tim nàng đập từng nhịp nặng nề.

- Vì sao? –Tiêu Phàm bình tĩnh hỏi nàng.

Thật ra hẳn hoàn toàn có thể quát mắng nàng, nhưng hẳn lại dùng ngữ khí như thế khiến nàng càng khó trả lời.

- Có Phương Quân Di trong tay ta sẽ không cần e ngại Phương Thiếu Lăng.

- Vì sao lại là ta?

Tế Tuyệt cắn môi, lời nói nghẹn lại trong cổ họng khó khăn lắm mới thốt ra miệng.

- Cô ta là con cờ quan trọng nhất, giao cho người khác ta không yên tâm. Chỉ có chàng sẽ không bao giờ đứng về phe Phương Thiếu Lăng mà phản bội ta.

Tiêu Phàm dừng động tác, hẳn xoay người nàng lại đối mặt với mình.

- Vì thế mà nàng muốn hy sinh ta? Nàng lấy tình cảm của ta ra để lợi dụng, trong mắt nàng ta cũng chỉ là một quân cờ để nàng củng cố ngai vàng phải không?

Không, không phải thế. Chàng là tính mạng của ta, ta lợi dụng ai cũng sẽ không bao giờ lợi dụng chàng.

Nàng rất muốn nói thế, tiếc rằng chỉ có thể nhủ thầm trong lòng.

- Tiêu Phàm, ngồi ở vị trí này chàng sẽ hiểu, mọi việc không phải ta muốn thế nào thì sẽ thế ấy. Ta giống như đang đứng ở bậc thang thứ chín chín trên điện Kính Thiên, chỉ cần xảy chân một cái nhất định sẽ tan xương nát thịt.

Hắn đặt chiếc lược lên bàn, ủ rũ đứng lên đi về phía cửa.

- Nàng thay đổi rồi. Trong tim nàng, ai cũng không thể so với ngai vàng lạnh lẽo kia nữa.

Giọng nói chua xót ấy quanh quẩn bên tai nàng đến tận đêm.

Sau ngày hôm ấy, hẳn cáo bệnh không lên triều, cũng không đến gặp nàng.

Đám cưới của Tiêu Phàm và Phương Quân Di trở thành sự kiện được chú ý nhất kinh thành. Tuổi nam mỹ nữ, một người là huynh đệ với đương kim hoàng thượng, một người là thân muội của thừa tướng đương triều.

Hôn lễ long trọng chỉ thiếu nước đem vàng ra lót đường cho tân nương. Các quan lại từ lớn đến nhỏ, các bậc vương tôn quý tộc không ai là không nhân cơ hội để tạo quan hệ tốt với cả Phương thừa tướng và Bình Nam vương.

Trong một trạch viện ở kinh thành.

Tế Tuyệt cầm lược tự chải tóc ỳnh.

Một chải tới đuôi, tình duyên không đứt đoạn.

Hai chải đầu bạc răng long.

Ba chải con cháu đầy nhà.

Khoé môi nàng khê cong lên, nụ cười ấy so với khóc còn buồn hơn. Gương mặt nàng trong gương nhợt nhạt đầy quỷ mị.

Không biết bây giờ hẳn thế nào? Nàng ép hẳn lấy Phương Quân Di, hẳn nhất định rất hận nàng, đối với nàng hẳn hẳn đã hoàn toàn thất vọng.

Tô son, điểm phấn, kẻ lông mày, vấn tóc. Nàng tự mình làm tất cả những việc ấy, cuối cùng là thay một bộ y phục màu đỏ.

Hôm nay là ngày người nàng yêu nhất thành thân. Nếu có thể, người con gái nào lại không muốn ở cạnh người mình yêu?

Nếu có thể, sao nàng lại không muốn mặc hỉ phục lên kiệu hoa chờ hân?

Nàng chưa từng thấy hân mặc hỉ phục tân lang. Không ngờ lần đầu tiên nhìn thấy chính là trong hôn lễ của hân và người khác.

Con đường này là tự nàng lựa chọn, nhất định phải đi hết. Vì người mình yêu nhất mà cam nguyện làm một khách qua đường, nàng không hối hận.

Tử Y chờ ngoài cửa một lúc lâu, trong lòng vô cùng phức tạp. Hân biết ngày hôm nay Tế Tuyết chẳng vui vẻ gì, chỉ là không hiểu sao nàng đột nhiên đòi đi dự đám cưới của Tiêu Phàm, lại còn đến trạch viện này sửa sang lại.

Cánh cửa mở ra, Tử Y vừa nhìn thấy Tế Tuyết thì ngây người, ánh mắt không khỏi vài phần mê mang.

Dung nhan như vẽ, trang điểm tinh xảo càng tăng thêm vẻ yêu mị đủ để một cái liếc nhìn cũng câu hồn đoạt phách.

- Nàng định đi phá đám cưới? –Hân vô thức thốt lên.

Tế Tuyết cau mày hỏi lại.

- Ta cố công như vậy bọn họ mới thành thân, vì sao phải phá?

- Nàng ăn mặc trang điểm thế này chẳng phải là để tranh nổi bật với Phương Quân Di à? Lát nữa chắc sẽ một phen rối loạn vì chẳng biết ai mới là tân nương.

Nàng bật cười, không thèm để ý đến hân mà đi trước.

Cổ kiệu dừng lại cách Bình Nam vương phủ một quãng. Tế Tuyết vén rèm nhìn ra ngoài đã thấy rất đông dân chúng kéo đến xem, đông đến nỗi một con ruồi cũng khó mà mở đường máu để xông tới cửa vương phủ.

Nàng đã bao nguyên một toà tửu lâu gần vương phủ của Tiêu Phàm, đứng từ lầu hai cũng có thể thấy rõ khung cảnh xung quanh.

Đúng như nàng từng nghĩ, hân vốn dĩ tuấn mỹ hơn người, mặc thêm hỉ phục đỏ chói thật sự là đáng vẻ của yêu nghiệt chuyên mê hoặc nhân gian. Đám cô nương đứng xem đám cưới chỉ hận một nỗi không thể nhào tới ôm chân hân xin làm vợ bé.

Tiếng nhạc rộn rã, người người tấp nập chúc mừng, giữa những âm thanh ồn ào ấy nàng vẫn có thể thấy gương mặt lạnh lùng của hân.

Hân không vui, nàng cũng không vui.

Hân phải lấy người mà hân không yêu, nàng ép người nàng yêu nhất lấy người khác.

Nói không đau lòng là nói dối, nàng đau đến mức chỉ muốn ngủ một giấc mãi mãi, mọi thứ thế là kết thúc, không bao giờ phải tự hành hạ mình nữa.

Đám đông náo nhiệt reo hò, kiệu hoa đã tới trước cửa.

Người ta gọi tân lang đỡ tân nương xuống kiệu.

Những âm thanh ấy giống như muôn ngàn mũi kim đâm vào tai nàng, đau buốt đến tận tim.

Những người xung quanh bắt đầu xôn xao, tân lang đứng bất động không tới vén rèm, bà mối luống cuống đi tới giục hân.

Tiêu Phàm không trả lời, vẻ mặt lạnh lùng còn ánh mắt thì mờ mịt. Hân bất ngờ ngẩng đầu lên nhìn về phía toà lầu đối diện.

Người con gái xinh đẹp đứng ở đó dường như làm lu mờ cả ánh mặt trời. Hân không nhìn thấy ai khác, không nghe thấy âm thanh nào khác, chỉ thấy nàng đang nhìn hân, trong mắt cũng phiếm lệ quang.

Giữa hân và nàng chỉ có một con đường, một đám đông mà lại như cách xa muôn sông nghìn núi, không cách nào vượt qua được.

Tế Tuyết khẽ gật đầu với hắn. Tiêu Phàm mỉm cười, từ từ cúi xuống nhìn về chiếc kiệu hoa.

Hắn vén rèm dắt tay tân nương xuống kiệu.

Tế Tuyết quay người đi, giọt lệ kìm nén bấy lâu lặng lẽ rơi xuống.

Nhân duyên giữa hắn và nàng thật sự đã tận.

Có lẽ ta và chàng đều không thể ngăn cản

Ta gỡ bỏ hoá trang, xoá đi vết son đỏ, lệ như nước từ sông nam chảy đến

Màu mực trên giấy còn chưa khô

Viết lên cây dâu đời đời khó quên

(trích Gỡ bỏ hoá trang)

Tế Tuyết chậm rãi đi dạo trên phố nhìn những người dân tất bật buôn bán. Tiếng người qua lại trả giá, tiếng nô đùa của trẻ con, tiếng nói chuyện ồn ào... Mọi âm thanh của cuộc sống bình thường lọt vào tai nàng lại giống như những tiếng động hư ảo vọng về từ một nơi rất xa nào đó.

Mặt trời ấm áp phủ lên cảnh vật màu mật ong ngọt ngào, chiếc áo đỏ của nàng dưới ánh nắng càng thêm mê hoặc.

Dung nhan xinh đẹp đến mức khiến người ta muốn đui mù tựa như phượng hoàng lạc xuống trần gian.

Về ngoài rực rỡ nhưng trái tim đã hoá tro tàn. Nàng đột nhiên cảm thấy mệt mỏi vô cùng, bao nhiêu sức lực của nàng ở thời khắc hắn ngẩng đầu lên nhìn nàng hình như đều đã cạn kiệt.

Đôi mắt ấy trước đây khi nhìn nàng lúc nào cũng tràn ngập ý cười, bây giờ chỉ còn là đau đớn đến rơi lệ.

Tử Y đi phía sau Tế Tuyết, khẽ thở dài nhìn bóng lưng nàng. Đối với chuyện của bọn họ hắn hoàn toàn bất lực. Tế Tuyết và Tiêu Phàm đều đặt hết tâm tư lên người kia, bởi vì quá yêu, quá để tâm nên lại càng tổn thương sâu sắc.

Khung cảnh náo nhiệt xung quanh làm gián đoạn suy nghĩ của hắn.

Hôm nay có rất nhiều cô gái trẻ đi về hướng cổng thành, trên tay họ còn cầm theo những mảnh lụa nhỏ màu đỏ, vừa đi vừa nói chuyện trêu đùa nhau.

Tử Y tò mò hỏi thăm một bà lão bán hàng bên đường.

- Vị công tử này chắc là người nơi khác phải không? Các cô gái ấy đi cầu nhân duyên đấy. Ở ngoài thành có một ngọn núi gọi là núi Tam sinh, đi hết một trăm chín mươi chín bậc thang lên đỉnh núi sẽ thấy một tảng đá rất lớn và một cây cổ thụ, đó là đá Tam sinh và cây nhân duyên. Các thiếu nữ kinh thành đều tin rằng chỉ cần viết tên mình và tên ý trung nhân lên một dải lụa đỏ rồi buộc lên cây nhân duyên thì sẽ trở thành vợ chồng ba đời ba kiếp, ân ái tới già, răng long đầu bạc. Sáng nay cây nhân duyên đột nhiên nở hoa rực rỡ, lại trùng với ngày thành hôn của Bình Nam vương, công tử nói xem có phải điềm lành không, vì thế mà rất nhiều người vội vã lên núi Tam sinh để cầu nhân duyên đấy.

Tử Y kín đáo quan sát vẻ mặt Tế Tuyết, nàng đang chăm chú nhìn những cô gái vội vã đi về cổng thành.

- Nàng có muốn lên núi Tam sinh không?

Tế Tuyết lắc đầu, hàng mi dày hơi cụp xuống.

Nàng lên đó thì biết cầu gì đây, người nàng yêu đã thành thân với người khác, nàng còn có thể cầu cùng hắn phu thê ba đời ba kiếp sao? Ngay cả một kiếp này cũng là hữu duyên vô phận, làm sao còn mong đợi kiếp sau.

Tới trạch viện đổi lại quần áo rồi trở về hoàng cung. Suốt cả quãng thời gian đó nàng đều không mở miệng nói lấy một câu, Tử Y lo lắng nhìn nàng, hắn biết về ngoài bình tĩnh của nàng không bình thường, y như một cái vỏ rỗng không ý thức.

Vừa về tới hoàng cung thì một cái bóng xanh bỏ nhào tới, suýt chút nữa húc ngã Tử Y, may mà hần nhanh chân né qua một bên.

- Tử Y, ở Phù Sa phát hiện Thạch liên hoa. –Thanh Y vừa nói vừa thở phì phò.

Tám mươi năm trước trong giang hồ đồn đại về Thạch liên hoa, nghe nói nó là loài cây được mang về từ thành Bất tử, có thể cải tử hoàn sinh, là chí bảo không gì sánh kịp. Nhưng cũng đã tám mươi năm Thạch liên hoa chìm trong bóng tối, không ai chứng minh được nó thật sự tồn tại. Nếu thứ cây này có thật thì...

Tử Y nhìn Tế Tuyết đã đi cách mình một quãng xa. Hần vì nàng đau lòng, nàng lại vì một người khác mà rơi lệ.

- Hồng Y, ta phải đi ít ngày, người ở lại chú ý bảo vệ Hoàng thượng! –Hần cẩn thận dặn dò Hồng Y. –Nhớ đúng giờ phải nhắc Hoàng thượng uống thuốc, ta ghi lại trong giấy rồi, còn nữa... những chuyện có liên quan đến Bình Nam vương thì ít nhắc tới thôi.

Hồng Y trợn mắt há mồm nhìn tờ giấy kín đặc chữ, gật đầu như già tởm. Người trong thiên hạ không ai đáng sợ như Tử Y, lỡ mà hần có sai sót gì thì Tử Y chắc chắn sẽ khiến hần thê thảm gấp mấy trăm lần so với Thanh Y năm đó.

Sau khi xác định Hồng Y đã thuộc hết những việc cần làm Tử Y mới yên tâm rời đi. Hần ngoái lại nhìn về hướng Tế Tuyết khi này, không còn thấy bóng dáng nàng nữa. Hần hình như luôn để lỡ mất nàng.

Nàng không yêu hần, không thuộc về hần thì có sao! Hần yêu nàng là được, tình yêu đó ngay từ đầu đã định sẵn là của riêng hần.

Tế Tuyết ngồi thẩn thờ bên cửa sổ nhìn bầu trời đêm. Ánh sáng vàng nhạt xuyên qua tán cây tạo thành những chấm sáng lung linh trên mặt đất.

Sau đêm nay hần sẽ là phu quân của người khác, không còn là Tiêu Phàm của nàng nữa.

Tế Tuyết nhẹ nhàng trải một tờ giấy trắng lên mặt bàn, trong đầu không hiểu sao lại nghĩ đến bài Vô đề của Lý Thương Ẩn.

Tương kiến thời nan biệt diệc nan

Đông phong vô lực bách hoa tàn

Xuân tàn đào tử ty phương tận

Lạp chúc thành hôi lệ thủy can

Hiếu kính dẫn sầu vân mấn cải

Dạ ngâm ưng giác nguyệt quang hàn....

(Khó gặp nhau cũng khó xa nhau

Gió xuân không đủ sức đành để trăm hoa tàn úa

Con tàn đến chết mới nhả hết tơ

Ngọn nến thành tro mới khô nước mắt

Sớm mai soi gương buồn cho tóc mây đã thay đổi

Đêm ngâm thơ mới nhận ra ánh trăng lạnh lẽo...)

Bài thơ này còn hai câu cuối nhưng đột nhiên không muốn viết nữa, nàng chán nản gác bút lên nghiên.

- Vì nhớ ta nên viết bài thơ này sao?

Giọng nói trầm ấm quen thuộc phả vào bên tai làm Tế Tuyết giật mình. Hần sao có thể ở đây? Đêm nay là đêm động phòng của hần.

Nàng ngoảnh đầu lại vừa lúc kề sát vào gương mặt Tiêu Phàm. Đôi mắt hoa đào thấp thoáng ý cười nhìn nàng.

Tế Tuyết bối rối quay mặt đi, phát hiện bài thơ trên bàn nàng vội vàng cuộn tờ giấy lại, muốn cất đi thì Tiêu Phàm cười nói:

- Không cần xấu hổ, ta đọc hết rồi.
- Ta không xấu hổ, chỉ là thuận tay viết thôi.

Nàng tức giận đứng dậy đi cách xa khỏi hắn. Mỗi lần ở gần Tiêu Phàm đầu óc nàng lại bị hắn làm rối loạn. Hắn tập kích bất ngờ kiểu này nàng còn chưa chuẩn bị tâm lý, không làm cách nào chống đỡ được.

Tiêu Phàm nhanh chóng giật tờ giấy từ tay nàng, đáp lại cái trừng mắt của Tế Tuyết hắn làm ra vẻ tự nhiên trả lời.

- Ta chỉ thuận tay lấy thôi.
- Chàng...

Môi hắn áp lên môi nàng, đem tất cả lời nói còn lại biến thành những âm thanh mờ ám.

- Ta đây là thuận miệng thì hôn thôi! -Hắn lưu manh nói.

Tế Tuyết chống tay lên ngực Tiêu Phàm muốn đẩy hắn ra nhưng không được. Một tay hắn ôm lấy eo nàng, tay còn lại đặt sau gáy nàng khiến nàng áp sát vào hắn.

Nụ hôn ấy cuồng nhiệt như muốn đốt cháy cả linh hồn nàng.

Đã bao lâu rồi họ không thân mật như vậy? Nàng không nhớ rõ, mà lúc này đầu óc nàng cũng hỗn loạn không suy nghĩ nổi.

Quần áo bị cởi ra, cảm giác mát lạnh trên người làm nàng hơi tỉnh táo lại. Môi hắn đang di chuyển dần xuống cổ, bàn tay nóng rực vuốt ve khắp cơ thể nàng.

Đêm nay là đêm tân hôn của hắn, hắn không nên ở đây.

- Tiêu Phàm! -Giọng nàng trong đêm yên tĩnh trở nên đặc biệt rõ ràng.

Hắn ngừng đầu lên nhìn nàng, đôi mắt vì tình dục mà trở nên thắm lại, càng thêm mê hoặc lòng người.

- Trở về vương phủ đi, tân nương đang đợi chàng.

Sự cuồng nhiệt của Tiêu Phàm bị nàng dập tắt. Vẻ mặt hắn trở nên lạnh lùng. Hắn há miệng muốn nói gì đó nhưng lại không thốt ra được, hoặc là không nỡ thốt ra.

- Đêm nay là đêm động phòng của chàng. -Nàng không sợ chết tiếp tục lên tiếng.

Tiêu Phàm rốt cục không kiềm chế nổi, gầm lên:

- Câm miệng!

Nàng quay mặt đi không nhìn hắn. Tiêu Phàm nghiêng răng nắm lấy cằm nàng, ép nàng nhìn thẳng vào mình.

- Sao? Không muốn thấy ta? Ta phải làm thế nào nàng mới vừa lòng? Nàng không muốn thấy ta, ta đã rút thật xa. Nàng đem Phương Quân Di ném tới bên cạnh ta, ta đã giữ cô ta lại. Nàng muốn ta lấy vợ, ta cũng lấy rồi. Nàng còn muốn ta làm gì, hả?

Trái tim nàng giống như bị người ta dùng dao xẻ từng nhát một, máu chảy đầm đìa. Cuối cùng cũng đến ngày này, không thể né tránh hắn được nữa.

- Tiêu Phàm, chàng không cảm thấy ghê tởm sao? Hai chúng ta có thể là huynh muội ruột thịt đấy.

Bàn tay đang giữ chặt nàng chợt run lên. Hắn bàng hoàng nhìn nàng, khó khăn cất tiếng:

- Nàng... đã biết rồi?

Tế Tuyết cố nặn ra một nụ cười thản nhiên.

- Ta biết lâu rồi, nếu không chàng nghĩ vì sao từ khi gặp lại chúng ta chưa bao giờ vượt quá ôm hôn. Ta chỉ muốn cho chàng thời gian, hai chúng ta không thể tiếp tục được, quên quá khứ đi. Phương Quân Di thật lòng với chàng, chàng... cũng nên an phận sống với cô ta.

- Thì ra nàng đã tính toán hết cả, ta có phải nên cảm tạ nàng không? –Hắn nghiêng rằng nói. –Nhưng mà... quá muộn rồi, Tế Tuyết! Lúc trước ta muốn buông tay, là nàng tự tìm ta, tự nàng đỡ mũi tên đó cho ta, chính nàng khiến cho ta không thể rời khỏi nàng. Bây giờ nàng bảo ta sống cùng người khác... không có khả năng!

Tiêu Phàm cúi xuống hôn lên trán nàng, từ từ chuyển xuống mắt, mũi, khoé môi, dịu dàng tới mức trái tim nàng cũng sắp tan ra.

Khó khăn lắm nàng mới ép bản thân mình rời xa hắn, không thể buông xuôi dễ dàng được, nếu nàng lại cùng hắn lún sâu thì sau này người đau khổ nhất sẽ là hắn.

- Chàng đừng tiếp tục u mê nữa được không? Chúng ta không thể làm ra những chuyện thương thiên bại lý được!

- Sao nàng dám chắc ta là con của tiên đế, ta không phải... không phải...

- Chàng cũng đâu biết là không phải, mà cho dù không phải... thì ta là con của kẻ thù giết cha chàng, khiến mẹ chàng chết trong tủ nhục, làm hại chàng nhà tan cửa nát... chàng ở bên ta không sợ xấu hổ với vong linh của phụ mẫu nơi chín suối sao?

Tiêu Phàm cứng đờ người, trong mắt hắn tràn ngập thống khổ. Hắn ngồi dậy, lạnh lùng nhìn nàng.

- Nàng thắng rồi, thật sự thắng rồi!

Tế Tuyết kéo lại vạt áo, cố ngăn dòng nước mắt sắp trào xuống, không thể khóc trước mặt hắn, nàng nhất định phải tuyệt tình tới mức hắn chết tâm.

Hắn bất ngờ đặt một thanh đoản kiếm vào tay nàng. Lưỡi kiếm sắc bén loé sáng trong đêm tối.

- Nàng còn nhớ ta từng nói gì chứ? Trong tim ta chỉ có hình bóng nàng, mắt của ta cũng chỉ nhìn thấy nàng. Nàng muốn ta quên quá khứ phải không? Được, nàng moi tim móc mắt ta đi, như vậy sau này chúng ta sẽ không dây dưa gì nữa.

Giọng hắn rất bình tĩnh, ánh mắt cũng bình thản đến đáng sợ. Hắn nắm tay nàng, để mũi kiếm chìa vào ngực hắn, ngay vị trí trái tim.

Tế Tuyết hoảng hốt giằng tay ra nhưng lại bị Tiêu Phàm giữ chặt, hắn ấn mạnh tay nàng khiến mũi kiếm đâm vào da thịt, máu đỏ từ từ chảy ra.

- Đứng...! –Nàng sợ hãi kêu lên.

Hắn làm như không nghe thấy, càng đẩy thanh kiếm cắm vào sâu hơn. Tế Tuyết sợ đến bật khóc.

- Không, đừng làm thế...!

Tiêu Phàm lạnh lùng nhìn nàng.

- Nàng muốn chúng ta chấm dứt phải không, sau này ta sẽ không bao giờ làm phiền nàng nữa.

Hắn điên rồi, thật sự hoá điên rồi! Nàng đâu có muốn hắn chết, nàng yêu hắn, mất mạng vì hắn cũng cam lòng, làm sao hắn lại có thể ép nàng giết hắn!

- Ta sai rồi... dừng tay lại đi! Ta không muốn, Tiêu Phàm, ta yêu chàng, ta yêu chàng... Tất cả là lỗi của ta, ta không nên ép chàng lấy Phương Quân Di, là ta sai...không cần làm thế này... chảy máu rồi, sẽ chết đấy! –Nàng gấp đến nổi nói năng lộn xộn, nước mắt thay nhau rơi xuống ướt đầm tay hắn.

Tiêu Phàm vẫn cứng rắn hỏi nàng:

- Nàng còn muốn ta đi động phòng không?

- Không muốn, không muốn... mau buông tay ta ra!
- Nàng còn muốn ta sống cùng Phương Quân Di phải không?
- Ta không muốn...xin chàng... dừng lại đi!
- Sau này...

Hắn chưa dứt lời nàng đã gắt lên:

- Sau này ta sẽ không rời khỏi chàng nữa, cho dù chàng đuổi ta ta cũng không đi, được chưa?

Đến lúc này Tiêu Phàm mới hài lòng buông tay nàng ra. Tề Tuyết lập tức rút thanh kiếm xuống đất, nàng luống cuống đi lấy băng vải sạch Tử Y đặt trong ngăn kéo để băng vết thương cho Tiêu Phàm.

Nàng vừa sợ vừa đau lòng, cứ nghĩ chính tay nàng đã đâm hắn thì không nhận được sợ hãi.

Tiêu Phàm cười khê bên tai nàng. Tề Tuyết tức giận quát hắn:

- Chàng cười cái gì?
 - À... không có gì! Thật ra... còn thiếu mấy phân nữa mới đến tim, bị thương như vậy cũng không sao đâu.
- Nàng bị hắn chọc tức đến run rẩy. Chết tiệt, hắn lại dám lừa nàng!
- Chàng... đáng chết, dám đem ta ra làm trò đùa! Tiêu Phàm, chàng đi chết đi!

Hắn ôm choàng lấy nàng, vui vẻ hôn lên tai nàng.

- Ta chết chỉ là chuyện nhỏ, nàng đau lòng mới là chuyện lớn. Không nên vì chuyện nhỏ mà gây ra chuyện lớn.
- Chàng... chàng cú ngay cho ta! Ta không muốn nhìn thấy chàng!

Tiêu Phàm đột nhiên dừng lại, nghiêm túc hỏi nàng:

- Thật sao, nàng không muốn thấy ta nữa?
- Phải, chàng đi đi! –Nàng cứng miệng nói.

Hắn ử rử gạt đầu.

- Ta hiểu rồi, ta đi!

Tề Tuyết chưa kịp ngạc nhiên vì sao hắn lại dễ dàng đầu hàng như vậy thì đã bị đẩy nằm xuống giường. Cả người Tiêu Phàm đè lên nàng, ngăn cản tất cả mọi hành động phản kháng.

- Chàng làm gì?
- Đêm động phòng thì còn làm gì được chứ, chẳng lẽ lại nói chuyện phiếm cho hết đêm à?
- Chàng vừa nói là sẽ đi cơ mà?
- Ủ, ta sẽ đi, nhưng là sáng mai mới đi. Đêm nay phải đòi đủ cả vốn lẫn lãi đã.

Tề Tuyết cố đẩy hắn ra nhưng chỉ như châu chấu đá xe, nàng căn bản không thể so với hắn được.

- Ở tân phòng của chàng có người đang đợi đấy, chàng về đó mà đòi vốn!
- Hừ, nàng nghĩ ta là ai, Tiêu Phàm ta sao có thể ăn quàng uống bậy được. Phương Quân Di muốn đụng tới ta chính là cóc ghẻ đòi ăn thịt thiên nga.

Nàng thiếu chút nữa là bị hắn làm chết ghen. Da mặt hắn quả nhiên đủ dày, còn dám gọi thiên kim nhà tể tướng là cóc ghẻ.

- Tiêu Phàm, Phương Quân Di mà là cóc ghẻ thì chàng ỉnh là thiên nga chắc?

Tiêu Phàm kéo vạt áo nàng ra, hôn lên ngực nàng, hài lòng nghe tiếng tim nàng đập gấp gấp.

- Ủ, thì ta là cóc ghẻ. Nhưng mà con cóc ghẻ như ta đã quen ăn thịt phượng hoàng rồi, bây giờ bảo ta đi ăn thịt thiên nga ta thật sự nuốt không trôi.

- Chàng...

Biết sắp bị ăn mất hân ngay lập tức chặn môi nàng lại. Tiêu Phàm cảm thấy nếu không nhanh chóng trừng phạt nàng thì đêm nay e là ngay cả vốn cũng chưa đòi đủ, đừng nói tới lãi.

21. Chương 34

Nỗi nhớ nhung như mũi tên đâm xuyên trái tim ta

Máu đỏ tươi đem nhuộm thắm áo tân nương

Những năm tháng qua đi này, lời thề ước loang lổ ngay trước mắt

Những đoá hoa nở ra lan rộng như thế nào

Yêu hận vẫn vương, quấn quanh thành sợi tơ

Từng mũi, từng sợi dệt lên khuôn mặt nàng

Đừng hỏi ta phải chăng dùng cả một kiếp làm nên

Trong chốn trần ai nở ra một đoá hoa, là hồng nhan

(Trích Như hoa)

Tề Tuyết cảm thấy trên đời này chuyện lỗ vốn nhất chính là đối đầu với Tiêu hồ ly. Nàng không biết rốt cục hân tính lời lãi thế nào mà ba ngày liền nàng chỉ có thể quanh quẩn từ giường xuống đến cửa, chưa kịp bước ra ngoài nhìn mặt đám thái giám cung nữ thì đã bị hân kéo về.

Hân rất biết giữ lời, đêm hôm ấy nói sáng mai sẽ rời đi thì đúng là có đi, có điều hân làm nàng mệt đến mức không dậy nổi, đến khi nàng đủ sức ngồi dậy thì hân đã quay lại.

Đêm tân hôn tân lang biến mất, với cá tính của Phương Quân Di thì giờ này Phương Thiếu Lăng đáng lẽ đã đến tìm nàng rồi mới phải, đằng này bọn họ vẫn sóng yên biển lặng, thật sự đáng ngờ.

- Tiêu Phàm, chàng đã giải thích thế nào với Phương Quân Di?

Hân không trả lời, bàn tay vuốt ve tấm lưng trần của nàng. Tề Tuyết gạt tay hân ra, nghiêm túc hỏi lại.

- Chàng đã nói gì với cô ta?

- Nàng muốn ta nói gì? Cô ta đâu có hỏi ta đi đâu thì sao ta lại phải kể ra chứ.

Nàng nghi hoặc nhìn hân, thấy vẻ mặt hân rõ ràng không phải đùa. Đêm tân hôn tân lang biến mất mà Phương Quân Di một câu cũng không hỏi, chuyện này chẳng phải rất kì lạ sao?

- Hôm nay chàng về vương phủ đi, không nên để cô ta nghi ngờ. Hơn nữa ta cũng ba ngày không thiết triều rồi, nếu mai cũng không lên thì đám đại thần sẽ làm phản mất. –Tề Tuyết kiên quyết nói, cố ý làm ngơ trước vẻ mặt u oán như bị bỏ rơi của Tiêu Phàm.

- Nàng đã nói sẽ không đuổi ta đi, còn nói sẽ không ép ta ở cùng Phương Quân Di, nàng đang nuốt lời!

Đối mặt với thái độ lên án gay gắt của hân nàng có chút xấu hổ, lúc đó vì hoảng loạn nên cái gì cũng hứa bừa, chung quy đều do hân lừa nàng.

- Lời nói gió bay, ta quên hết rồi. Chàng mau về vương phủ đi!

Tiêu Phàm nghiêng răng nghiêng lợi, oán hận phun ra từng chữ:

- Nàng lừa gạt thân thể ta, bây giờ còn muốn vứt bỏ ta. Đây là hành động không bằng cảm thú!

Tế Tuyết nhất thời á khẩu, nàng lừa gạt thân thể hắn? Rõ ràng nàng mới là người mệt chết không xuống nổi giường, hắn lúc nào cũng tươi cười hơn hở, nhìn qua cũng biết là ăn đến no nê thoả mãn, rốt cục ai mới là cảm thú chứ!

- Tiêu Phàm, chàng còn lờ thôi thì sau này đừng hòng leo lên giường của ta!

Hắn nhăn mày suy nghĩ rồi đưa ra kết luận.

- Thế tức là chỉ cần về vương phủ một lúc rồi có thể quay lại đây đúng không?

- Phải xem biểu hiện của chàng đã! –Nàng hừ lạnh.

Về cơ bản mà nói nơi thường trú bây giờ của Tiêu Phàm chính xác là hoàng cung, cụ thể một chút thì ban ngày ở ngự thư phòng lấy cớ giúp Tế Tuyết giải quyết việc chính sự, buổi tối đến thì chiếm mất nửa cái giường của nàng. Mỗi ngày hắn đảo qua Bình Nam vương phủ để mọi người trong phủ điểm danh rằng hắn có xuất hiện, tránh để người ta đồn đại linh tinh rằng hắn vừa lấy vợ đã bỏ đi biệt tích. Về phần Phương Quân Di, Tiêu Phàm không ghét nhưng cô ta là thân muội của Phương Thiếu Lăng, hắn dù ít hay nhiều đều phòng bị cô ta.

Cuộc sống hiện tại thế này Tiêu Phàm hết sức hài lòng, tuy rằng ở ngự thư phòng không thể tùy tiện hôn nàng vì thỉnh thoảng lại có đại thần cầu kiến nhưng chỉ ít Tế Tuyết cũng ở quanh tằm mắt hắn. Gần đây hắn để ý thấy nàng thường xuyên uống thuốc, Tế Tuyết nói là thuốc bổ nên hắn khá yên tâm, dù sao thì sức khoẻ của nàng không tốt, tẩm bổ một chút cũng là chuyện nên làm.

Tương lai hắn cũng chưa xác định rõ sẽ thế nào, trước đây hắn từng mong cùng nàng sống cuộc đời bình thường, không cần hàng ngày phải mưu mô tranh đấu. Nhưng nàng là Tế Tuyết, dòng máu chảy trong huyết quản của nàng là của hoàng tộc. Nàng muốn thiên hạ thì hắn sao có thể ép nàng từ bỏ. Hơn nữa nàng không nhắc đến mối nghi ngờ về thân thể của hắn cũng có thể coi là bước tiến đáng kể rồi. Giả như... hắn khiến nàng yêu thích cuộc sống bình thường bên ngoài cung thì liệu nàng có thay đổi suy nghĩ mà đi cùng hắn không? Chuyện này rất có khả năng, nếu nàng đột nhiên hiểu ra rằng bên ngoài kia tự do tự tại, vui vẻ thoải mái, không phải ngày ngày bị giam hãm trong hoàng cung lo trăm công nghìn việc thì nàng nhất định sẽ suy nghĩ.

Nàng muốn thiên hạ, hắn giúp nàng giành thiên hạ, nhưng có được ngại vàng rồi hắn lại thấy nàng sống vất vả hơn trước đây cả trăm lần, một mỗi tối mức gây hắn đi.

Nếu nàng từ bỏ mọi thứ ở đây để theo hắn, bọn họ sẽ cùng du sơn ngoạn thủy, tự do thoải mái. Hắn có thể quang minh chính đại ở cạnh nàng, thích ôm hôn thế nào đều được, không cần lén lút sợ người ta phát hiện. Sau khi tìm một nơi sơn thủy hữu tình hắn và nàng sẽ sống yên bình tại đó, rồi có con. Tốt nhất là con gái, chắc chắn sẽ giống nàng. Hắn rất thích dáng vẻ của nàng khi còn bé, vô cùng đáng yêu.

- Tế Tuyết, chúng ta ra ngoài chơi!

Nàng đang phê duyệt tấu chương liền dừng lại nhìn hắn, ra ngoài chơi? Người này gần đây đang nhàn rồi sao, đang lẽ nàng nên đem bớt việc ở bộ Hộ cho hắn làm, mỗi ngày phải kiểm tra sổ sách thu chi tiền bạc đến hoa mắt chóng mặt xem hắn còn có sức mà đi chơi nữa không.

- Không đi! –Nàng lạnh lùng cự tuyệt.

- Nhưng hôm nay là ngày đặc biệt.

- Ngày gì?

- Hôm nay kỉ niệm mười bốn năm kể từ ngày chúng ta gặp nhau lần đầu tiên. –Tiêu Phàm làm ra vẻ xúc động nói.

Tế Tuyết mỉm cười, sau đó không nói gì mà cúi xuống tiếp tục viết. Tiêu Phàm lại gần ôm nàng từ phía sau, cằm cũng dựa lên vai nàng.

- Chúng ta ra ngoài chơi đi, trong thành có rất nhiều thứ hay.

Nàng quay lại thản nhiên nói với hắn:

- Tiêu Phàm, bây giờ là mùa gì?

Hắn hào hứng trả lời:

- Cuối mùa hạ rồi, chúng ta đi ngắm sen đi, nghe nói hồ sen ở Tây Đình rất đẹp, mấy ngày nữa chắc sẽ tàn hết.

Tế Tuyết gật đầu, nàng đột nhiên chủ động hôn hắn, ngay lúc hắn vừa định đáp lại thì nàng đã tách ra. Hắn chưa thoả mãn muốn tấn công thì tay bị véo đến đau điếng.

- Đau quá, nàng sao vậy?

- Bây giờ là cuối hạ, hai chúng ta gặp nhau lần đầu là vào mùa đông. –Tế Tuyết lạnh nhạt lên tiếng.

Tiêu hồ ly xấu hổ giấu mặt vào sau lưng nàng. Thôi được, hắn thừa nhận là hắn bịa chuyện, lần sau nhất định sẽ chú ý không để lộ sơ hở.

Kế hoạch dự dõ thiên tử sa ngã lần một thất bại thảm hại.

Làm thân nam nhi phải có chí khí, không thể dễ dàng bỏ cuộc. Nhất là Tiêu hồ ly nhan sắc vạn người mê chẳng lẽ lại không dự nổi một cô gái ra ngoài đi dạo với mình thì đúng là chuyện quá xấu hổ.

Sau khi nghiêm túc kiểm điểm sai lầm trong chiến thuật dẫn đến thất bại lần đầu Tiêu Phàm đã nghiên cứu ra kế hoạch tiếp theo. Người ta đều nói lúc ở trên giường trí tuệ giảm đến mức thấp nhất, hắn phải nhanh chóng triển khai mới được.

Ngọn đèn nhỏ chỉ toả ra chút ánh sáng yếu ớt khiến không khí trong phòng càng có vẻ mập mờ. Tiếng thở dốc cùng tiếng rên rĩ làm người ta đỏ mặt.

Hai tay Tế Tuyết ôm lấy lưng Tiêu Phàm, vì kích tình mà móng tay bấm xuống, để lại trên lưng hắn vài vết cào xước.

- Tế Tuyết! –Tiêu Phàm khẽ gọi tên nàng, thanh âm trầm thấp tràn đầy mê hoặc.

Tế Tuyết chớp chớp mắt nhìn hắn, đôi mắt nàng bị phủ một tầng sương mù, bớt đi sự sắc bén khiến cho gương mặt nàng thoát nhìn có vẻ hiền lành đáng yêu. Tiêu Phàm chống tay xuống giường để không đè nặng lên người nàng.

- Sắp đến hội thả đèn ở kinh thành rồi, chúng ta cùng đi nhé! –Hắn cắn nhẹ lên tai nàng.

Nàng không trả lời, đôi mắt bạc cong cong như vầng trăng khuyết loé lên tia tình quái. Tay nàng di chuyển đến ngực Tiêu Phàm, nhẹ nhàng vuốt ve. Đôi môi đỏ mọng hôn lên cổ hắn, trượt xuống vai, xương quai xanh. Cả người hắn hơi run lên. Nàng nhân lúc hắn hơi nghiêng người liền đẩy hắn nằm xuống rồi trườn lên trên.

Tiêu Phàm ngạc nhiên mở to mắt nhìn nàng. Tế Tuyết tiếp tục hôn lên ngực hắn, vừa cắn vừa mút khiến cho trên người Tiêu Phàm cũng xuất hiện một loạt dấu hôn màu hồng. Đêm nay nàng đặc biệt phá lệ nhiệt tình làm hắn không nhận được phần khích.

Triền miên cả một đêm, khi Tiêu Phàm tỉnh lại thì phát hiện ra chỗ bên cạnh mình trống trơn. Tế Tuyết đã thiết triều từ lâu, chỉ có hắn vì đêm qua quá mức hưởng thụ nên ngủ say như chết. Nàng chắc phải là vị hoàng đế kì quặc nhất trong lịch sử Diêm quốc, người hầu không bao giờ được dọn phòng theo giờ mà trước khi vào dọn phòng phải có sự đồng ý của nàng, tất nhiên cái này xuất phát từ thân phận của nàng, thêm vào nữa là luôn có khách không mời mà tới ngủ trên giường.

Thường thì Tiêu Phàm ngủ rất tỉnh, một phần là do thói quen phòng bị nhiều năm nay, chỉ có ở cạnh nàng mới khiến hắn mất hết sức kháng cự như vậy. Biểu hiện của nàng đêm qua đến giờ vẫn làm hắn chưa hết xúc động, hắn cúi xuống nhìn mấy dấu vết trên người mình thì không khỏi bật cười.

Tuy nhiên, sau một hồi suy ngẫm Tiêu hồ ly đau khổ phát hiện ra kế hoạch dự dõ lần hai của mình tiếp tục chẳng thu được kết quả gì, không, phải nói là thất bại thê thảm. Hắn định nhân lúc nàng ý loạn tình

mê mà dụ nàng đồng ý xuất cung đi chơi, không ngờ người đêm qua bị điên đảo mất hồn là hần. Nàng còn chẳng thèm trả lời hần một câu.

Kế hoạch dụ dỗ lần thứ ba được triển khai, tuy nhiên lần này hần còn chưa làm gì mà Tế Tuyết đã chủ động đề nghị.

- Tiêu Phàm, hội điều kéo dài ba ngày ở nam thành chúng ta cùng đi!

Hần nghe xong xúc động đến sắp rơi lệ, không ngờ nàng cuối cùng cũng thấu hiểu tấm lòng chân thành tha thiết của hần.

- À... không được rồi, gần đây ở Đại lý tự có mấy vụ án quan trọng cần thẩm tra lại. Ta phải xem họ làm việc thế nào... -Tế Tuyết làm như vô tình nhớ ra.

Tiêu Phàm trong lúc hồ đồ lời nói đi trước suy nghĩ đã vội vàng nhận lời giúp nàng.

- Cứ để đó cho ta, ta sẽ giải quyết thay nàng.

Tế Tuyết cười vui vẻ, còn thân mật ôm hôn hần. Đợi tới lúc đến Đại lý tự rồi Tiêu Phàm mới biết mấy vụ án mà nàng nói đủ để khiến hần ngập lụt ở đây tới tháng sau.

Hần chỉ có thể âm thầm rơi lệ trách trời, một đời anh minh của Tiêu hồ ly cuối cùng đã bị nữ sắc phá hủy.

Phượng Hoàng cung thời gian này vô cùng bận rộn. Từ nhân vật cao cấp như Nam Thần tới tép riu như lính gác cổng đều bị huy động đi điều tra phá án, hơn nữa thời gian lại vô cùng gấp rút khiến cho ai nấy đều ăn không ngon ngủ không yên.

Lý do vô cùng đơn giản, vì cung chủ của bọn họ cần phải giải quyết xong đồng án phức tạp này cho kịp ngày đi xem hội thả diều với đương kim hoàng thượng.

Nhờ sự siêng năng đột xuất của Tiêu Phàm và toàn bộ nhân lực của Phượng Hoàng cung, số vụ án mà Đại lý tự đang đau đầu đã được giải quyết triệt để chỉ trong một tuần ngắn ngủi, thành tích này quả nhiên đáng được biểu dương toàn quốc.

- Tế Tuyết, đi chơi được rồi chứ? -Tiêu Phàm mang bộ mặt như oan hồn đòi nợ đến trước nàng.

Nhìn qua cũng thấy hần gầy đi, hai mắt thâm quầng. Tế Tuyết không nghĩ người này lại cố chấp như vậy, nhất định bắt nàng đi chơi bằng được.

- Được, đi thì đi! Chàng nên ngủ trước đi đã, nhìn chàng mệt mỏi quá.

Hần đúng là đang mệt đến xương cốt rã rời nên nhanh chóng trèo lên long sàng nằm ngủ, còn tiện thể kéo nàng nằm xuống bên cạnh. Mùi hương trên người nàng lúc nào cũng làm hần dễ chịu.

Tế Tuyết đưa ngón tay lần theo những đường nét trên gương mặt Tiêu Phàm. Nàng không biết những ngày như thế này còn kéo dài bao lâu. Cho dù nàng cố gắng cách hần bao xa hần cũng cố chấp kéo nàng quay lại.

Nhưng thời hạn một năm kia không thể thay đổi, sẽ có lúc nàng và hần sinh tử phân ly.

- Ta nên làm thế nào với chàng? -Nàng thì thầm trong lồng ngực hần, cảm thấy hơi thở đều đều mới nhận ra hần đã ngủ say. Mấy ngày này nhất định là bận đến không có thời gian ăn cơm.

Ngực nàng hơi nhói lên, Tế Tuyết với tay lấy chiếc lọ trên tủ rồi đổ ra hai viên thuốc. Tử Y đã dặn nàng thuốc này chỉ dùng khi quá mệt hoặc không thở được, tuyệt đối không thể uống nhiều. Nàng chắc chắn đã dùng quá mức hần cho phép.

Tiêu Phàm ngủ một mạch hai ngày hai đêm, khi tỉnh lại hần mới biết hội điều chỉ còn một ngày cuối cùng.

- Sao nàng không đánh thức ta? -Hần oán trách nhìn nàng, rõ ràng là nàng không muốn đi chơi với hần nên mới cố tình để hần ngủ quên.

Tế Tuyết thấy đây đúng là làm ơn mắc oán, chẳng phải vì nhìn hần mệt mỏi tới ngón tay cũng không muốn động đậy nên nàng mới để hần ngủ hay sao, giờ lại bị hần cho là có ý đồ xấu.

- Được rồi, nếu chàng còn ở đây hăm hực thì ngày cuối cùng cũng không kịp đi đâu.

Công sức một tuần quên ăn quên ngủ sao có thể dễ dàng trôi mất được, biết thế nên Tiêu hồ ly tạm nuốt cục tức vào bụng, vội vã cùng Tế Tuyết rời cung.

Dù là ngày cuối nhưng hội điều vẫn rất đông. Tế Tuyết mặc nữ phục nên có chút không thoải mái, nàng không thích bị một đồng người nhìn chòng chọc như vậy.

Tiêu Phàm vẫn nắm chặt tay nàng. Có kinh nghiệm bị lạc lần trước nên lần này hắn rất cẩn thận không để nàng rời khỏi hắn.

Những con điều to lớn đủ màu sắc bay lượn trên bầu trời, tự do tự tại khiến cho người ta thêm muốn. Tế Tuyết ngẩng nhìn chúng không chớp mắt. Khi còn nhỏ thì thoảng nàng cũng thấy người ta thả điều nhưng chỉ là lác đác vài con chứ không nhiều như ở đây, hơn nữa không khí chỗ này rất náo nhiệt, ai cũng háo hức xem thả điều hoặc chọn mua những con điều đang bán trong các quầy gần đó.

- Thích không, chúng ta cũng mua một con?

- Ta không biết thả điều.

- Ta dạy nàng.

Tế Tuyết chọn một con điều phượng hoàng màu đỏ rất bắt mắt. Tiêu Phàm phản nản rằng nó quá to nhưng nàng kiên quyết không nghe.

- Đã mua thì phải mua thứ tốt nhất chứ.

- Nàng chưa từng thả điều, con điều này vừa to vừa nặng nàng làm sao mà điều khiển được.

Khi hai người đang tranh cãi thì một giọng nữ nũng nịu vang lên khiến Tế Tuyết bất giác sởn gai ốc.

- Thảm công tử, thiếp muốn con điều đó!

Lại thêm một giọng nam có phần ngang ngược.

- Đây, ta muốn con điều phượng hoàng người mua!

Tiêu Phàm cau mày, lạnh lùng đáp trả:

- Ta không bán!

Tế Tuyết đứng quay lưng lại nên không biết hai người vừa lên tiếng là ai, vốn nàng cũng chẳng định nhìn bọn họ nhưng cái tiếng nói eo ọt đến buồn nôn kia lại vang lên, lần này rõ ràng là nhắm vào Tiêu Phàm.

- Công tử, Yến Nhi rất thích con điều của công tử, không biết công tử có thể nhường lại cho Yến Nhi không? Sau này nếu công tử có đến Bách Hoa lâu Yến Nhi nhất định sẽ trọng đãi công tử.

“Trọng đãi” này vừa nghe đã biết có mùi gian tình.

Tế Tuyết khê nghiêng răng.

Được lắm, ban ngày ban mặt, giữa chốn đông người thế này mà dám câu kéo người của nàng. Nàng đang đứng ngay đây mà cô ta coi nàng là không khí chắc. Bách Hoa lâu là chỗ quái nào chứ, chắc là kĩ viện rồi. Đợi đấy, ngày mai nàng sẽ ra lệnh đóng cửa tất cả kĩ viện trong kinh thành, à không, kể cả nhà trọ hàng cơm, cái gì tên là Bách Hoa lâu đều đóng cửa hết.

- Công tử...

Giọng nói ngọt ngào chết người kia vừa vang lên đã bị Tiêu Phàm cắt đứt.

- Không bán!

Hắn còn lười cả nói một câu tử tế để an ủi mỹ nhân.

Tế Tuyết hài lòng mỉm cười, nàng ngoài đầu lại nhìn một nam một nữ phá đám kia.

Nam tử y phục sang trọng, có vẻ là con nhà phú thương, nữ nhân kia yếu điệu lả lướt, trang điểm sắc sỡ, áo nửa kín nửa hở để lộ ra một vùng da thịt trắng trẻo đầy mời gọi.

Hai người phía sau cũng ngạc nhiên đánh giá nàng.

- Chà, Yến Nhi, bản công tử cứ tưởng nàng đã là đệ nhất hoa khôi ở kinh thành rồi chứ, không ngờ ở đây còn có một đại mỹ nhân. Chắc, bảo sao tên kia đối với nàng lạnh lùng như vậy, thì ra người ta sớm tìm được quốc sắc thiên hương rồi. –Thẩm công tử ngả ngón trên đầu Yến Nhi.

Yến Nhi quan sát Tế Tuyết, ánh mắt lại liếc về phía Tiêu Phàm. Cô ta nở nụ cười quyến rũ tiến lên vài bước.

- Công tử, công tử có thể cho Yến Nhi biết quý danh không?

Tiêu Phàm lạnh nhạt đáp:

- Bèo nước gặp nhau, hà tất phải hỏi danh tính, điều này ta không bán. Không tái kiến!

Hắn nói xong định đưa Tế Tuyết ra chỗ khác thì Phương Quân Di đột nhiên xuất hiện. Đây đúng là người tính chẳng bằng trời tính, Tiêu Phàm ngàn vạn lần đều không muốn gặp Phương Quân Di, cô ta biết mặt Tế Tuyết, lỡ đâu nhận ra nàng thì rất phiền phức. Thân phận của cô ta có chút đặc biệt, hắn không thể chỉ đơn giản giết người diệt khẩu được.

- Thẩm ca! –Cô ta chưa phát hiện ra Tiêu Phàm mà chỉ chú ý tới Thẩm công tử.

Không kịp tránh đi nên Tiêu Phàm chỉ kịp kéo Tế Tuyết áp mặt vào ngực mình, không để Phương Quân Di nhận ra nàng.

Hắn nói xong định đưa Tế Tuyết ra chỗ khác thì Phương Quân Di đột nhiên xuất hiện. Đây đúng là người tính chẳng bằng trời tính, Tiêu Phàm ngàn vạn lần đều không muốn gặp Phương Quân Di, cô ta biết mặt Tế Tuyết, lỡ đâu nhận ra nàng thì rất phiền phức. Thân phận của cô ta có chút đặc biệt, hắn không thể chỉ đơn giản giết người diệt khẩu được.

- Thẩm ca! –Cô ta chưa phát hiện ra Tiêu Phàm mà chỉ chú ý tới Thẩm công tử.

Không kịp tránh đi nên Tiêu Phàm chỉ kịp kéo Tế Tuyết áp mặt vào ngực mình, không để Phương Quân Di nhận ra nàng.

- Di muội, muội cũng tới đây à? –Thẩm công tử vui vẻ hỏi thăm Phương Quân Di, cô ta giờ đã là vương phi mà hắn vẫn gọi như vậy, nghe giọng điệu cũng có thể đoán được bọn họ rất thân thiết. –Ngày muội thành thân ta còn đang ở Nam Sơn nên không tới dự được, thật có lỗi. Ta vừa về kinh thành tối qua, đang định ngày mai sẽ qua Phương phủ.

Phương Quân Di vừa nhìn thấy Tiêu Phàm thì nụ cười trên môi cũng cứng lại.

- Vương gia! –Cô ta cúi đầu hành lễ, dáng vẻ dịu dàng đúng mực nhưng ánh mắt ghen tỵ lại không ngừng bám về phía Tế Tuyết.

Thẩm công tử và Yến Nhi ở một bên cũng kinh ngạc, ai chẳng biết Phương Quân Di thành thân với Bình Nam vương, là người được hoàng thượng vô cùng coi trọng. Bọn họ không nhận được tự giác run sợ, thật không ngờ đến ra đường tùy tiện bắt nạt một người mà cũng là thiên chi kiêu tử.

Tình thế lúc này rất khó xử, Tiêu Phàm không biết nên nói gì với Phương Quân Di. Vì muốn dạy Tế Tuyết thả điều nên hắn đã chọn chỗ vắng người qua lại, bây giờ tự nhiên mọc ra mấy tảng đá cản đường đứng là mất hứng.

- Nàng cũng tới đây?

- Hôm nay là ngày cuối của hội điền, thiếp đã cho người vào cung tìm vương gia từ sớm nhưng nghe nói vương gia đã đi rồi. Lâu nay vương gia bận rộn không có thời gian nghỉ ngơi, thiếp định nhân dịp này giúp vương gia thư giãn một chút, không ngờ... –Cô ta dừng lại không nói tiếp, vẻ mặt ỉu rù đáng thương khiến Thẩm công tử đứng bên cũng cảm thấy bất bình. Hắn dù gì cũng coi Phương Quân Di như muội muội.

Tế Tuyết ở trong lòng Tiêu Phàm khó chịu túm chặt vạt áo hắn. Nói thế nào Phương Quân Di cũng danh chính ngôn thuận là thê tử của Tiêu Phàm, còn nàng... nhất định người ngoài nhìn vào đều coi nàng là hồ ly tinh mê hoặc phu quân của người ta.

- Hừ, bản vương đi đâu lại phải báo cáo nàng sao?

Sắc mặt Phương Quân Di chuyển sang tái mét, cô ta xiết chặt chiếc khăn trong tay, đôi mắt to rưng rưng sắp khóc đến nơi, vẻ yếu ớt đáng thương này đúng là rung động lòng người.

Yến Nhi quan sát tình hình xung quanh, danh tiếng Phương gia chấn kinh thành có ai không biết. Phương Thiếu Lăng có thể coi là đã giúp hoàng thượng giành lấy nửa thiên hạ, nếu gây dựng được quan hệ với Phương gia thì sau này cô ta hô mưa gọi gió gì chẳng được.

Tiếc là Phương Thiếu Lăng chưa bao giờ đến mấy chốn ăn chơi đàng điếm nên cô ta định từ Thẩm công tử mà tiếp cận hắn, lần này gặp được Phương Quân Di quả thật là trời giúp. Người xung quanh đều nói rằng Phương Thiếu Lăng đối với Phương Quân Di vạn phần yêu thương, hắn sao có thể để muội muội chịu uất ức.

- Người ta vẫn nói chỉ thấy người mới cười, ai biết người cũ khóc. Yến Nhi hôm nay đã chứng kiến thế nào là nhan sắc chưa tàn mà tình đã bạc.

Tế Tuyết suýt chút nữa thì lên tiếng phản bác, cô ả này mặt còn dày hơn cả tường thành, là ai lúc này có quyền rũ Tiêu Phàm bây giờ lại làm ra vẻ chính nghĩa. Cô ta rõ ràng muốn lấy lòng Phương Quân Di, bằng không thì sao một kỹ nữ dám mở miệng nói ra những lời châm chọc ấy với Bình Nam vương.

Tiêu Phàm đột nhiên bật cười, đôi mắt hoa đào không ngừng đánh giá Yến Nhi từ đầu đến chân. Hắn tuấn mỹ như vậy, lúc cười lộ lên mê hoặc muốn bao nhiêu có bấy nhiêu khiến Yến Nhi là nữ tử chốn phong nguyệt cũng đỏ mặt ngượng ngùng.

- Yến Nhi của Bách Hoa lâu, bản vương nhất định sẽ nhớ kỹ! – Một câu này vô cùng ngắn gọn mà lại đầy đủ ý tứ mờ ám khiến cho cả Thẩm công tử và Phương Quân Di đều đen mặt.

Nam nhân mà nói sẽ nhớ kỹ một nữ nhân là có ý gì, đương nhiên là có gian tình. Tiêu Phàm thành công chuyển hướng mũi nhọn khỏi Tế Tuyết.

Đáng tiếc Phương Quân Di cũng không ngốc, cô ta thấy hắn lúc nào cũng ôm khư khư Tế Tuyết trong lòng, còn không để nàng lộ mặt thì đã biết quan hệ giữa hai người không đơn giản là qua đường.

- Vương gia, vị cô nương này là ai vậy? Thiếp thấy hơi quen.

Trái tim Tế Tuyết khẽ nảy lên. Cô ta thấy nàng quen? Sẽ không phải là nhận ra gì chứ, đều tại Tiêu Phàm cả, đang yên đang lành lại đòi đi chơi, kết quả là thế này đây. Nếu để cô ta nhìn thấy dung mạo nàng thì nhất định sẽ nhận ra nàng chính là Hoàng đế ngày nào cũng ôm mặt lạnh ngồi trên ngai vàng.

- Người của bản vương không cần nàng hỏi thăm!

Không khí vô cùng nặng nề, Thẩm công tử thấy Tiêu Phàm rõ ràng không có ý định nể mặt Phương Quân Di liền lên tiếng giảng hoà.

- Hôm nay là ngày vui, cả vương gia và vương phi đều ở đây chẳng phải là ý trời sao! Vị cô nương này hẳn là hồng nhan tri kỷ của vương gia, vương phi gặp mặt luôn thì càng tốt, sau này nếu cô nương có vào vương phủ thì hai người sẽ là tỷ muội thân càng thêm thân!

Chỉ vài câu đơn giản đã nhắc nhở Tế Tuyết vị trí của mình, nàng chỉ là kẻ thứ ba, cho dù có ở cạnh Tiêu Phàm thì cũng không phải chính thất, nàng còn phải gọi Phương Quân Di là tỷ tỷ.

Tiêu Phàm thấy nàng không thoải mái thì lo lắng hỏi:

- Sao vậy?

Tế Tuyết mím môi không đáp. Cả người nàng đột nhiên bị bế lên.

- Ta đi trước! – Hắn ném lại một câu cho có rồi nhanh chóng mang nàng đi khỏi đó, cũng chẳng bận tâm xem Phương Quân Di có thái độ gì.

Bây giờ nàng và hắn danh bất chính ngôn bất thuận, hắn lại không muốn để nàng bị uất ức, tạm thời chưa nghĩ ra biện pháp đối với Phương Quân Di thì tốt nhất là tránh xa cô ta, đợi tới khi hắn loại bỏ được Phương Thiếu Lăng thì nữ nhân này cũng không cần phải giữ lại nữa.

Thảm cỏ xanh mượt êm ái làm Tế Tuyết rất dễ chịu. Nàng ngắm nhìn bầu trời xanh, lắng nghe tiếng chim líu ríu trên tán cây gần đây. Trời đã sang thu, thời tiết mát mẻ làm người ta buồn ngủ.

Tất nhiên là nàng không ngủ được, chẳng ai ngủ nổi khi có người đang hôn lên khắp mặt mình.

- Tiêu Phàm! –Nàng bực bội phàn nàn.

Hắn ừ hử một tiếng rồi lại tiếp tục chiếm lấy môi nàng. Tế Tuyết bất lực đành thuận theo ý hắn.

Thật ra nàng cũng thích cảm giác ở trong vòng tay hắn, thích những lúc bọn họ thân mật, tất cả đều nói cho nàng biết hắn yêu nàng.

Nhưng nàng còn có thể giữ hắn ở cạnh nàng bao lâu nữa? Nàng biết mình đang nuôi hy vọng. Nếu Thanh Vân có thể mang Thạch liên hoa trở về thì nàng sẽ có cơ hội, có thể không cần rời xa hắn.

Nàng biết rõ khả năng tìm thấy Thạch liên hoa là rất nhỏ, vật ấy chưa chắc đã thực sự tồn tại trên đời, chỉ là nàng muốn tìm hiểu chút lý do để tiếp tục ở cạnh hắn.

Quãng thời gian tốt đẹp giữa Tế Tuyết và Tiêu Phàm cuối cùng cũng chẳng thể kéo dài, cái ngày Tử Y trở về hoàng cung tất cả đều kết thúc.

22. Chương 35

Ngòi bút Tuyên Thành đến đây bỗng đứt đoạn

Sắc men phủ tranh sĩ tử đầy ý vị ẩn tàng

Nụ cười của nàng lại như hoa xuân chớm nở

Nét đẹp của nàng như sợi tơ nhẹ bay đến nơi ta chẳng thể đặt chân đến

Trời còn sắc xanh đợi mưa phùn nhanh đến, như ta mãi đợi nàng

Ánh trăng đó ai đã vớt? Để soi sáng mãi một kết thúc đẫm lệ...

(trích Sứ Thanh Hoa)

Tử Y vừa bước chân vào phòng đã không nói không rằng ôm lấy Tế Tuyết. Nàng cảm thấy cả người hắn hơi run lên, biết là chuyện không thuận lợi nên vỗ nhẹ lên lưng hắn an ủi.

- Không sao, không tìm thấy cũng không sao, ta không buồn đâu!

- Ta xin lỗi, là ta vô dụng...

Mỗi lời của hắn đều khiến nàng đau nhói tim nhưng chỉ có thể ra vẻ bình tĩnh. Ngay từ đầu nàng đã biết chẳng nên trông mong quá nhiều, là nàng đã quá tham lam, cứ nghĩ biết đâu ông trời thật sự không tuyệt đường.

Tử Y đặt tay Tế Tuyết lên gối kê, bắt mạch cho nàng, mắt liên tục quan sát sắc mặt nàng.

- Nàng vẫn uống thuốc đầy đủ chứ?

- Ừ!

Ngón tay hắn vốn đặt nhẹ nhàng trên cổ tay nàng đột nhiên cứng lại. Tế Tuyết chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì hai vai đã bị bóp đau điếng.

- Nàng điên rồi phải không? –Tử Y gầm lên.

Tế Tuyết cắn môi, cúi đầu không đáp. Hắn chắc đã biết nàng lạm dụng thứ thuốc kia. Nàng cũng không muốn vậy nhưng thời gian này nàng rất nhanh cảm thấy mệt mỏi, lại phải khéo léo không để Tiêu Phàm phát hiện.

- Ta đã dặn nàng thế nào? Cơ thể này của nàng hoạt động được như người thường hoàn toàn phải dựa vào thuốc, phải rất cẩn thận! Nàng... ta thật muốn bóp chết nàng!

- Ta xin lỗi, ta sẽ không tùy tiện uống loại thuốc đó nữa! –Tế Tuyết tìm cách gỡ tay Tử Y khỏi vai mình.

Ánh mắt Tử Y tối sầm lại, hắn nghiêng răng thốt ra từng chữ :

- Nàng không biết ta đang nói về chuyện gì đúng không? Chết tiệt, nàng quay lại với hắn ta không quản, nhưng nàng... nàng... sao có thể làm chuyện đó với hắn hả?

Tế Tuyết rốt cục cũng hiểu Tử Y tức giận cái gì, nàng đỏ mặt cúi xuống tránh cái nhìn của hắn.

Hai người đều im lặng không nói. Tử Y buông tay khỏi nàng, đứng dậy đi về phía cửa sổ. Hắn trầm mặc nhìn những chậu hoa cúc vàng đang nở rộ, chậm rãi mở miệng.

- Nàng có thai rồi!

Bốn chữ này giống như sét đánh giữa trời quang. Tế Tuyết ngẩng đầu lên quan sát Tử Y. Vẻ mặt của hắn rất nghiêm túc, sẽ không phải là nói đùa chứ?

- Người vừa nói gì?

- Nàng có thai rồi! –Tử Y máy móc lặp lại.

Tế Tuyết vô thức đặt tay lên bụng mình.

Nàng có thai rồi, bên trong này đang có một sinh mệnh. Một đứa trẻ mang dòng máu của nàng và Tiêu Phàm. Nó sẽ như thế nào, sẽ giống ai nhiều hơn?

Tế Tuyết chưa từng nghĩ tới mình thật sự sẽ mang thai, chuyện này quá đột ngột. Tâm trạng của nàng rất phức tạp, vừa lo lắng lại vừa vui mừng. Nàng không còn người thân nào nữa, đứa bé này là cốt nhục của nàng, là người thân của nàng.

- Tế Tuyết, đợi thêm vài ngày cho sức khỏe của nàng ổn định lại, ta sẽ đưa thuốc phá thai cho nàng.

Bàn tay đặt trên bụng của nàng chợt cứng lại. Hắn đang nói gì vậy? Hắn muốn nàng bỏ con nàng? Nàng kinh hoảng túm lấy tay Tử Y.

- Không, ta không muốn! Thanh Vân, ta muốn sinh đứa bé này!

Nó là con của Tiêu Phàm, là con của nàng, là máu thịt của nàng, nàng làm sao bỏ nó đi được?

Nàng biết là nàng sắp chết, nàng biết việc mang thai rất nguy hiểm, nhưng nàng muốn con mình được ra đời, muốn nó ở lại với hắn. Cho dù sau này không có nàng, Tiêu Phàm vẫn còn một người để yêu thương...

Vành mắt Tế Tuyết đã đỏ lên, nàng chăm chú nhìn Tử Y, chờ đợi cái gật đầu của hắn. Hắn nhất định sẽ giúp nàng, từ trước tới giờ vào thời điểm khó khăn nhất hắn vẫn luôn giúp nàng.

- Cái thai này... bỏ càng sớm càng tốt, không thể giữ nó lại được! –Hắn lạnh lùng cự tuyệt.

Tế Tuyết ôm ngực lão đảo dựa vào tường. Ngực nàng đột nhiên rất khó chịu, không sao thở được.

Tử Y lập tức đỡ nàng ngồi xuống giường, tìm thuốc trong tủ rồi châm cứu giúp nàng. Trên trán hắn lấm tẩm mồ hôi vì lo lắng.

- Thế nào? Đã dễ chịu hơn chưa?

Tế Tuyết không còn chút khí lực nào. Nàng cố thều thào ra tiếng:

- Thanh Vân, giúp ta đi, ta muốn sinh con!

Bàn tay cầm cây kim của hắn khẽ run lên, hắn khó nhọc từ chối nàng.

- Ta đã khổ sở lắm rồi, đừng hành hạ ta thêm nữa! Không thể tìm được Thạch liên hoa cho nàng, ta đang đếm từng ngày nàng biết không? Mỗi buổi sáng ta đều lo lắng liệu nàng có tỉnh lại hay không, có triệu chứng bất thường gì không. Nàng còn muốn sinh đứa trẻ này ra, nàng điên rồi! Cơ thể nàng không chịu đựng nổi đâu, nàng sẽ còn chết trước khi cả sinh đứa bé.

Nàng quay mặt đi không nhìn hắn. Tử Y thở dài rồi đứng dậy định đi khỏi phòng, hắn biết là nàng đang giận nhưng việc này hắn không thể đồng ý được.

Tay áo hắn bị Tế Tuyết níu lại. Nàng gượng ngồi dậy, dùng hết sức nói với hắn:

- Chỉ cần cái thai đủ lớn là có thể sống được đúng không? Nếu ta chết trước khi sinh đứa bé... người có thể mổ bụng ta lấy nó ra, người nhất định có thể cứu sống nó...

- Thôi ngay, ai nói cho nàng ý tưởng điên rồ đấy!

Bảo hắn mổ bụng nàng để lấy đứa bé ra... có chết hắn cũng không làm. Hơn nữa cái thai này căn bản không thể giữ được.

- Nghe ta, bỏ nó đi! Cho dù nàng kéo dài được thời gian tới khi sinh nó cũng chẳng ích gì đâu. Thuốc mà nàng uống hàng ngày mười phần được tính phải có đến ba phần độc, nàng cho rằng cái thai không bị ảnh hưởng sao? Nếu nàng cố tình sinh con ra để nó phải chịu bệnh tật giày vò, đau đớn khổ sở chỉ vì muốn có điểm tựa cho Tiêu Phàm thì đó là ích kỷ. Trường hợp tệ nhất... đứa trẻ có thể bị dị tật về cơ thể, nàng vẫn muốn giữ nó sao?

Tế Tuyết vô lực buông tay áo Tử Y, nằm gục xuống giường.

Nàng đúng là đã quá tham lam rồi, ông trời sao có thể tốt với nàng như vậy chứ!

Đứa trẻ này... nàng không thể giữ lại. Tử Y nói đúng, bắt con nàng chịu đau đớn suốt đời vì nàng, đó là ích kỷ. Nó có thể đầu thai vào một gia đình khác, làm con của một người khác. Hai tay nàng đã vậy máu tanh, tội nghiệt nặng nề, nàng không xứng làm mẹ nó.

- Ta biết rồi, mọi chuyện sẽ theo lời người.

Tử Y không dám nhìn vẻ mặt của Tế Tuyết, hắn ép nàng làm ra quyết định này cũng chỉ vì nàng, hắn không muốn nàng đánh đổi cả sinh mạng của mình để sinh ra một đứa trẻ mà thậm chí còn chưa biết có sống nổi hay không.

Trong đầu hắn còn đang suy nghĩ xem nên làm thế nào để giảm thiểu tổn hại cho cơ thể nàng thì lại nghe thấy tiếng nói rất khẽ.

- Cho hắn biết chuyện đi!

Tử Y im lặng không trả lời. Tế Tuyết nhắc thêm lần nữa.

- Nói cho hắn biết ta có thai! –“Hắn” là ai cả hai người đều hiểu.

Tử Y thoáng hiểu ra ý định của nàng. Bàn tay nắm chặt cánh cửa gỗ trạm trổ cầu kì, hắn nhìn về phía Tế Tuyết nhưng chỉ thấy bóng lưng nàng thấp thoáng sau lớp màn vàng.

- Nàng suy nghĩ kĩ chưa? Rơi từ thiên đàng xuống địa ngục... hắn sẽ phát điên đấy!

Không có tiếng đáp lại. Tử Y bất đắc dĩ rời khỏi phòng, hắn biết lúc này nàng chắc chắn chỉ muốn ở một mình.

Nghe tiếng bước chân xa dần, nước mắt của nàng lặng lẽ chảy xuống.

Đã đến lúc phải tỉnh mộng rồi, cho dù nàng cố trốn tránh thế nào thì thực tế khắc nghiệt cũng không thay đổi, nàng và Tiêu Phàm không thể cùng nhau đi đến cuối đường.

Nàng sờ lên bụng mình, nghĩ đến việc phải phá bỏ đứa con vừa thành hình giống như có ai cắt đi da thịt, đau đớn đến chết lặng.

Ngay cả cốt nhục của hắn nàng cũng không thể giữ lại. Lần này... hắn chắc chắn sẽ không trở về bên cạnh nàng nữa!

Tiêu Phàm rất nhanh đã tới tìm Tế Tuyết, không ngoài dự đoán của nàng, hắn vui mừng đến nỗi cười không khép nổi miệng.

- Nàng không nhìn thấy bộ mặt của Tử Y lúc đó đâu, hắn nói tin vui với ta mà cứ như tuyên án tử hình ấy, thật kì quái!

Tế Tuyết cup mắt xuống không dám nhìn hắn, nàng hỏi khẽ:

- Chàng thật sự muốn đưa con này sao?

- Muốn, đương nhiên là muốn! Đó là con của chúng ta!

Hắn nghiêm túc trả lời nàng, sau đó lại nghi hoặc quan sát nàng. Ánh mắt của hắn làm Tế Tuyết hoảng sợ, cứ nghĩ đến lúc hắn biết nàng sắp làm gì thì cả người nàng đều lạnh toát không cử động nổi.

- Nàng không muốn có con với ta?

Cổ họng nàng nghẹn lại, muốn nói với hắn nàng rất muốn đưa con này nhưng lại không thể thành lời.

- Tiêu Phàm, không sinh con có được không?

Hắn kinh ngạc nhìn nàng, đôi mắt đen thoảng qua tia u ám.

- Ta biết nàng lo lắng chuyện gì, có ta rồi sẽ không sao. Nàng chỉ cần yên tâm dưỡng thai là được. –Hai tay hắn ôm lấy nàng, dịu dàng vuốt mái tóc tơ.

Hàng mi của nàng khẽ run rẩy. Hắn chắc chắn đang cho rằng nàng sợ mất đi ngai vàng này, sợ mọi chuyện bại lộ nên không muốn sinh con. Nàng hít một hơi thật sâu, đem tất cả những gì đã chuẩn bị sẵn ra nói với hắn.

- Tiêu Phàm, nếu chàng là con của phụ hoàng thì hai chúng ta chính là loạn luân. Ta có thể không quan tâm, nhưng chàng thật sự muốn đưa trẻ này ra đời sao? Nó là bằng chứng cho tội lỗi đáng ghê tởm ấy, ta không muốn có nó!

Vòng tay đang ôm nàng chợt cứng đờ. Không gian im lặng tới nỗi nàng có thể nghe thấy tiếng hít thở của hắn, cả tiếng tim đập dồn dập của chính mình.

Tiêu Phàm trầm giọng thì thầm vào tai nàng:

- Tế Tuyết, có đôi lúc ta đã nghĩ hay là ta chúng ta cùng chết quách đi!

Âm thanh tuyệt vọng ấy làm trái tim nàng tan nát. Nàng đã đẩy hắn đến cùng đường. Còn nàng... có lẽ cũng đang đứng trên bờ vực, rơi xuống chỉ là vấn đề thời gian.

- Vì sao... chàng không thể vì ta mà bỏ qua chuyện này? Chàng đã nói dù thế nào cũng ở bên cạnh ta, vì ta chàng làm gì cũng được. Đứa con này đến không đúng lúc.

Tiêu Phàm không nhịn được gắt lên với nàng.

- Khi nào thì mới đúng lúc?

Nàng im lặng không đáp.

Hắn nắm lấy tay nàng, hơi thở ấm áp phả lên làn da khiến nàng sợ hãi như phải bỏng. Nàng sợ sự ân cần của hắn, sợ mình một lần nữa lại mềm lòng không dứt ra được.

- Tế Tuyết, sinh con ra được không? Nàng muốn gì ta đều có thể làm cho nàng, chỉ cần nàng tin ta! –Hắn khẩn khoản cầu xin nàng.

Nàng cứ ở trong lòng hắn như thế rất lâu, cuối cùng vẫn không thốt ra nổi một tiếng từ chối. Nàng sợ chỉ cần mở miệng là sẽ oà khóc.

Hắn không nên tốt với nàng như thế, không nên chấp nhận sự vô lý của nàng, không nên chuyện gì cũng có thể tha thứ...

Nàng tham lam quyền lực, vì bản thân mà hy sinh cả hắn, nàng đem cả tình cảm của hắn ra làm công cụ củng cố quyền lực... vì sao hắn không chán ghét nàng, không căm hận nàng!

Phải làm thế nào đây? Nàng lại tham lam rồi, không muốn buông tay hắn, không muốn tiếp tục tổn thương hắn.

- Phụ nữ có thai phải rất cẩn thận, từ giờ nàng không được làm việc vất vả nữa, tấu chương cứ để đó ta sẽ phê duyệt thay nàng. Nàng cũng không được kén ăn, ta sẽ hỏi Tử Y xem nên cho nàng ăn những gì.

Tiêu Phàm bắt đầu biến thành gà mẹ lăm điều, dặn nàng một đồng thứ. Nàng cũng không hiểu vì sao hắn lại biết nhiều chuyện về phụ nữ mang thai như vậy.

- Chàng từng có con sao?

Hắn ngơ ngác không hiểu.

- Có, đang ở trong bụng nàng đấy thôi!

- Ta hỏi chàng từng có con phải không, sao chàng biết phụ nữ mang thai phải chú ý cái gì?

- Đây, nàng đang nghi ngờ nhân cách của ta đấy! Tiêu Phàm ta bao nhiêu năm vì nàng thủ thân như ngọc, tuyệt đối không thể có con rơi ở đâu được.

Tế Tuyết phì cười, cái tên này rõ là sói đội lông cừu, lúc nào cũng ra vẻ mình là người trong sáng đáng thương.

Mấy ngày trôi qua, Tế Tuyết được Tiêu Phàm chăm sóc kỹ đến nỗi chỉ thiếu nước bón vào miệng. Đối với hành động của hắn lần này nàng không hề ngăn cản, nàng biết thời gian vui vẻ của hai người đã không còn được mấy ngày nữa.

Hắn rất mong chờ đứa con trong bụng nàng, mà nàng lại không cách nào giữ được đứa bé.

Tiêu Phàm mới tìm được công thức nấu món canh tẩm bổ đặc biệt tốt cho thai phụ, nghe nói hắn đã ôm phòng bếp ở vương phủ từ sáng nên chưa có thời gian vào gặp Tế Tuyết.

Nhân lúc hắn không có mặt nàng cầm vài bản tấu lên xem, từ khi biết nàng có thai ngay cả đọc sách hắn cũng hạn chế chứ đừng nói tới tấu chương. Theo quan điểm của hắn thì nàng đọc nhiều quá sẽ khiến con hắn chưa ra khỏi bụng mẹ đã bị ngộ chữ.

Có tiếng người mở cửa, nàng không ngẩng đầu lên mà vẫn tiếp tục xem tấu.

- Tế Tuyết, uống thuốc đi! –Tử Y bê bát thuốc còn nóng đặt lên bàn.

Nàng nhìn vẻ mặt lạnh lùng của hắn thì hơi giật mình.

- Thuốc gì vậy? Sáng nay ta đã uống thuốc rồi.

- Thuốc phá thai!

Sắc mặt Tế Tuyết thoáng cái trắng bệch. Bàn tay nàng vô thức vò nát cả trang giấy. Nàng chưa chuẩn bị tinh thần, nàng vẫn chưa muốn bỏ đứa bé.

- Thanh Vân, để thêm vài ngày nữa được không?

- Tế Tuyết, cái thai quá lớn sẽ rất nguy hiểm. Đừng do dự nữa, nàng uống đi! –Hắn bê bát thuốc tới trước mặt nàng.

Nước thuốc màu nâu đen toả ra mùi thảo dược, làn khói trắng nhẹ nhẹ bốc lên. Nàng run run cầm bát thuốc, nhìn hình ảnh mờ mờ của mình phản chiếu bên trong.

Nàng đang làm gì? Hành hạ người nàng yêu nhất, phá bỏ cốt nhục của mình, nàng sắp giết chết con nàng...

Chiếc bát trong tay Tế Tuyết rơi xuống nền gạch, tiếng vỡ chói tai vang lên đâm thẳng vào màng nhĩ. Nước thuốc văng tung toé, loang ra thành một vũng nhỏ trên nền.

- Ta không muốn, Thanh Vân, ta không muốn! Đừng ép ta có được không? –Nàng túm lấy vạt áo hắn, oà lên khóc. –Người nhất định sẽ có cách cứu con ta, giúp ta đi, Thanh Vân!

Nàng lặp đi lặp lại lời cầu xin ấy, hai mắt đã sưng đỏ, giọng nàng cũng trở nên khản đặc.

- Tề Tuyết! Không được, cho dù hôm nay nàng không uống thì ngày mai cũng phải uống. Đứa trẻ này không thể giữ được đâu! –Tử Y kiên quyết cự tuyệt.

Tề Tuyết mở to mắt nhìn hấn, vì sao? Đó là con nàng, vì sao hấn nhất quyết ép nàng từ bỏ nó. Hấn là người bên cạnh nàng lâu nhất, vì sao lại ép nàng như vậy?

- Người đi đi! Ta không muốn thấy người, đi ngay!

Nàng vừa nói vừa đẩy hấn ra ngoài, sức khoẻ của nàng gần đây đã không tốt, dùng sức đến vậy cũng chẳng khiến hấn nhúc nhích.

Một cơn co thắt từ bụng đột nhiên xuất hiện. Tề Tuyết đưa tay ôm bụng, hai hàng lông mày nhíu chặt lại. Nàng lảo đảo tìm chỗ bám víu.

Tử Y lo lắng ôm lấy nàng.

- Nàng làm sao, bị đau ở đâu?

- Đau quá, bụng ta... đau...!

Đau đến không ngừng gia tăng, Tề Tuyết hoảng sợ nhìn xuống chân mình.

Dòng máu đỏ tươi đang thấm ra ngoài ống quần, sắc đỏ như máu ấy tựa như rút hết toàn bộ máu trong cơ thể nàng.

- Không, không...! –Nàng gào lên tuyệt vọng.

23. Chương 36

Tiếng phồn hoa xâm nhập vào nhân gian

Giấc mơ lạnh, xoay chuyển cả một đời

Nợ tình duyên đến giờ đã mấy cuộc

Như em đã mặc nhận

Khô héo đợi chờ mặc sống chết

Đợi một vòng lại một vòng, vòng quay của thời gian

Tháp phù đồ đã đứt gãy mấy tầng

Đứt gãy cả linh hồn ai đó

Nỗi đau vẫn tiếp tục kéo dài...

(trích Pháo hoa chóng tàn)

Tề Tuyết bị sảy thai. Ngay vào lúc nàng quyết định giữ đứa bé thì nó lại rời bỏ nàng.

Có lẽ ông trời đã định sẵn nàng suốt đời cô độc, cho dù nàng cố gắng thế nào, dùng cả sinh mạng mà đánh cược thì kết quả vẫn luôn là hai bàn tay trắng.

Cũng tốt, như vậy... nàng và Tiêu Phàm có thể triệt để cắt đứt.

Nàng đặt tay lên bụng mình, nơi này đã không còn con nàng nữa.

Tối mịt hôm ấy Tiêu Phàm mới vào hoàng cung, hấn mang theo bình canh còn nóng cho Tề Tuyết.

- Nàng uống đi, ta mất cả ngày mới nấu xong, canh này rất tốt cho nàng. –Hấn vui vẻ múc canh ra bát.

Tế Tuyết tựa nửa người vào đầu giường, gương mặt tái nhợt không chút huyết sắc. Tâm trí nàng còn ở trạng thái mơ hồ, hoàn toàn không biết sự xuất hiện của hắn.

Tiêu Phàm đến bên giường liền phát hiện sự bất thường của nàng, hắn lo lắng gọi vài lần mới thấy đôi đồng tử lạnh lẽo của nàng chuyển động.

Nàng ngơ ngác nhìn hắn, vô thức hỏi một câu:

- Sao chàng lại ở đây?

- Đã có chuyện gì xảy ra, nàng sao lại thành thế này?

Tế Tuyết không trả lời, cặp mắt trống rỗng như thể một cái vỏ đã mất đi sự sống.

- Nàng đói không, ta lấy canh cho nàng ăn nhé! –Hắn thử thăm dò phản ứng của nàng.

- Ta không muốn ăn!

- Nàng không đói nhưng con cũng đói rồi, ăn một chút được không?

Con? Con của nàng làm gì còn nữa, nó đã mất rồi. Nó không muốn ở cạnh nàng, nó không muốn một người mẹ như nàng, vì thế mà nó bỏ đi phải không?

Nàng đột nhiên nhớ tới Ngâm Tâm, chuyện ấy đã xảy ra từ rất lâu, cô ta khi ấy chỉ là một người hầu bình thường bên cạnh nàng.

Năm đó, trước khi bị lôi đi cô ta bám lấy gấu áo nàng, quỳ xuống cầu xin nàng cứu mẹ con cô ta. Nàng đã đứng đờ đẫn bỏ đi. Vì sao nàng phải cứu cô ta chứ?

Ngâm Tâm chẳng qua chỉ là một cô gái không giữ phép tắc, không chồng mà có chửa, nàng không trừng phạt cô ta, là chính gia tộc cô ta bắt cô ta chịu tội. Chuyện nhà bọn họ thì có liên quan gì tới nàng, người hầu trong cung nhiều như thế, bớt đi vài kẻ cũng chẳng sao.

Nghe Triển Vân nói cô ta không chịu khai ra tên nam nhân đã làm mình có thai, cha mẹ cô ta cũng không đóng nổi khoản tiền phạt cho gia tộc, cuối cùng trưởng tộc nói để giữ gìn nền nếp gia phong thì phải trừng phạt nghiêm khắc, Ngâm Tâm đã bị thả rọ trôi sông.

Đây liệu có phải là báo ứng không? Thực ra nàng chỉ cần nhấc một ngón tay cũng có thể cứu cô ta, nhưng nàng đã không làm. Mẹ con họ một xác hai mạng, còn nàng... cuối cùng cũng chịu nỗi đau mất con.

Đều là ý trời, ông trời đang trừng phạt nàng.

- Tế Tuyết! –Tiêu Phàm lay gọi nàng.

Nàng bình thần nhìn hắn, đôi mắt hoa đào của hắn tràn đầy thứ tình cảm dịu dàng.

Thật ra trong đời nàng điều may mắn nhất là gặp được hắn, nếu có thể lựa chọn một lần nữa nàng vẫn sẽ chọn yêu hắn, vẫn muốn ở bên cạnh hắn, mặc kệ kết quả là phân ly đau đớn.

Không nguyện như gió như sương như mây mù, chỉ mong như hoa khói khi rục rở.

Không thể bên nhau thiên trường địa cửu thì sao? Nàng yêu hắn, hắn cũng yêu nàng, chỉ cần trong lòng có nhau là được.

Sau này... nàng sẽ biến mất khỏi cuộc sống của hắn, giống như pháo hoa rục rở sẽ tan biến không chút dấu vết. Nhưng ít nhất trong hồi ức của hắn cũng từng có ánh sáng của chùm pháo hoa ấy, nàng đã từng hiện diện trong cuộc đời hắn... thế là đủ rồi.

Cứ để hắn hận nàng, đem tình cảm giữa bọn họ chôn thật sâu, không bao giờ mở ra nữa.

- Tiêu Phàm, canh này không cần uống đâu!

- Sao, nàng không thích à? –Hắn xúc một thìa canh. –Ta đã nêm theo khẩu vị của nàng rồi, những thứ nàng không thích ăn đều thay bằng nguyên liệu khác.

Tế Tuyết lạnh lùng gạt tay hắn, chậm rãi nói từng chữ:

- Ta đã uống thuốc... -Nàng hơi nghẹn lại. -... bỏ cái thai rồi.

Tiêu Phàm kinh ngạc, hắn mấp máy môi không thành tiếng nhưng nàng vẫn có thể đọc được. Hắn đang hỏi nàng vì sao.

- Ta không thể mạo hiểm, đứa con này sẽ trở thành điểm yếu lớn nhất của ta. Ấn nhẫn nhiều năm như thế ta mới giành được giang sơn, ta tuyệt đối sẽ không cho phép ai có cơ hội uy hiếp địa vị của ta.

Bát canh trong tay Tiêu Phàm rơi xuống đất, hắn không dám tin nhìn nàng. Hắn có chết cũng không ngờ nàng thật sự tàn nhẫn như vậy. Nàng muốn ngai vàng, muốn quyền lực... hắn có thể tìm cách giúp nàng. Nàng đem hắn ra làm công cụ, hắn chấp nhận bởi vì hắn yêu nàng, hắn cam tâm tình nguyện vì nàng làm mọi thứ.

Nhưng đến cùng trong lòng nàng hắn là cái gì? Lẽ nào ngay cả một chút tình cảm cũng không còn, nếu nàng yêu hắn thì vì sao lại độc ác giết chết cốt nhục của bọn họ như vậy?

Không phải, nàng đã không còn là Tế Tuyết năm mười sáu tuổi nữa, không phải là người con gái đã thay hắn chôn một mũi tên trên thành nữa... Cái ngày nàng ngồi lên ngai vàng kia lắng nghe người ta tung hô vạn tuế nàng đã là một người khác.

Thành Tuyên Đế Tế Tuyết, đối với nàng, hắn và đoạn tình cảm mấy năm kia chỉ là quá khứ. Tình yêu say đắm thì ra chỉ là ánh trăng trong nước, mình hắn điên cuồng ngụp lặn cố vớt cho bằng được.

Cuối cùng... chỉ là ôm một bóng trắng hư ảo mà chết đi!

Năm năm, mười năm... hắn đã đợi nàng rất lâu. Hắn chờ đợi một cái ngoảnh đầu của nàng. Tiếc rằng cho dù nàng thật sự quay lại nhìn hắn thì hắn cũng không níu giữ nổi trái tim nàng.

Phượng hoàng rực rỡ sinh ra vốn không thuộc về hắn, nhưng hắn lại cố chấp muốn có cho bằng được, kết quả là bị ngọn lửa thiêu rụi thành tro tàn.

Hắn quả thực đã rất mệt mỏi, dường như chỉ trong một cái chớp mắt đã hết nửa đời người. Có lẽ hắn đã không còn đủ sức chờ đợi nàng nữa.

Tiêu Phàm thần thờ bước về phía cửa, hắn muốn rời khỏi đây, cách nàng càng xa càng tốt, chỉ cần nhìn thấy nàng hắn đều đau đớn đến không thở nổi. Dùng mười bốn năm để yêu nàng đã khiến tình yêu ấy ăn sâu vào máu thịt, trở thành một phần thân thể hắn.

Nếu ngày đó nàng đừng cứu hắn, cứ để hắn chết đi khi hắn còn có được tình yêu của nàng thì tốt biết bao. Hắn sẽ không phải chứng kiến nàng từng bước biến thành quân thượng của hắn, biến thành một người vì quyền lực mà tàn nhẫn vô tình, càng không phải nhìn thấy nàng cách hắn ngày càng xa, cuối cùng đã thành cơn mưa hoa mỹ lệ không thể giữ lại.

- Tiêu Phàm, chàng có hận ta không? -Câu hỏi của nàng vang lên khiến hắn dừng bước.

Hắn không quay đầu lại, khẽ cười chua xót. Hắn có hận nàng không, hận là vì yêu, nếu đã lựa chọn buông tay thì hà tất phải vương bận yêu hay hận.

- Ta mệt rồi, ngay cả sức hận nàng cũng không có nữa!

Dáng vẻ hắn nhìn từ phía sau cũng tràn ngập nỗi bi thương khiến nàng rơi lệ. Nhưng hắn không nhìn thấy, bởi vì hắn đã dứt khoát bước đi.

Ánh mắt nàng không ngừng dõi theo bóng lưng hắn cho đến khi không còn thấy gì nữa. Nước mắt đọng đầy tạo thành màn sương mù che mờ tất cả. Kết cục này nàng đã biết trước nhưng đến khi xảy ra vẫn làm trái tim nàng tan vỡ.

Nàng gượng dậy khỏi giường, tới chỗ chiếc bàn đặt bình canh. Canh trong bình chỉ còn hơi ấm. Hai tay nàng bê bình canh lên uống. Canh có mùi vị gì nàng cũng không rõ, nàng chỉ thấy vị mặn chát của nước mắt, càng uống càng thấy chua xót nhưng nàng vẫn uống không ngừng rồi ôm ngực ho sặc sụa.

Tử Y vừa vào phòng thì kinh ngạc nhìn Tế Tuyết. Hắn ở cạnh nàng nhiều năm nay nhưng chưa từng thấy nàng ăn uống kì lạ như vậy, cứ như bị bỏ đói rất lâu. Tất cả canh lẫn thịt và rau hằm bên trong nàng đều ăn hết.

- Tế Tuyết! –Tử Y có phần sợ hãi gọi nàng.

Nàng không buồn nhìn hắn, vẫn tiếp tục bê bình canh lên. Vì uống quá vội nên nước canh tràn ra khoé miệng, rớt xuống cằm y.

Tử Y giằng bình canh ra khỏi tay Tế Tuyết.

- Bình tĩnh lại, nàng làm sao vậy, đã có chuyện gì?

Tế Tuyết tức giận đánh hắn, vừa đánh vừa khóc.

- Trả cho ta, trả lại cho ta!

Nàng cướp được chiếc bình từ tay hắn nhưng bên trong đã trống rỗng. Đôi mắt nàng mở to nhìn đáy bình, miệng không ngừng nói:

- Hết rồi, hết thật rồi! Sao lại hết mất rồi?

- Tế Tuyết, đừng như thế, nếu nàng muốn ăn ta sẽ bảo ngự thiện phòng làm cho nàng!

Nàng không trả lời hắn, nước mắt tựa như sợi châu bị đứt, từng giọt lặn xuống không ngừng.

- Hết rồi, hết thật rồi! –Nàng không ngừng lẩm bẩm.

Tử Y đột nhiên hiểu ra, cái mà nàng nói đến... không phải là canh trong bình.

24. Chương 37

Thấp một ngọn đèn, cả một đêm nghe tiếng sáo cô độc

Chờ một người, ba bốn năm luân chuyển

Gió qua cửa chính, đình viện sâu lạnh lẽo

Một tờ giấy đỏ, hẹn ước duyên phận mấy đời nối tiếp nhau

Sử sách lật lại, kí ức niêm phong

Uyên ương mỹ lệ, hoạ lại kiếp này phù du cô độc

Lời thề cả đời ở Trường An, ai còn đang đợi

Ai quá thật lòng?

(trích Hoa tư dẫn*)

Mùa thu rất nhanh đã trôi qua, những bông hoa cúc trước đây còn khoe sắc vàng rực như nắng nay đã héo tàn. Cánh hoa rải rác trên nền đất như những mảnh vỡ của ánh nắng cuối ngày.

Đã rất lâu Tế Tuyết và Tiêu Phàm không gặp nhau, nàng cũng chẳng đếm nổi bao nhiêu ngày. Từ ngày thứ ba mươi hai nàng đã ngừng đếm. Hắn không lên triều, yến tiệc càng không tới dự, nàng biết là hắn không muốn thấy nàng.

Trước đây nàng cảm thấy thời gian một năm của mình quá ngắn ngủi, bây giờ lại nhận ra nó quá dài, giá mà có thể kết thúc sớm hơn.

Ở trong cung làm nàng buồn chán, thử vài trò chơi đều không có hứng thú gì, cuối cùng nàng quyết định cùng Tử Y xuất cung. Ban đầu nàng chỉ đi dạo không có mục đích, sau chợt nhớ tới những cô gái mang lụa đỏ vào ngày Tiêu Phàm thành thân. Không biết câu chuyện về ngọn núi linh thiêng đó có thật hay không?

Leo hết một trăm chín mươi chín bậc thang đối với nàng không phải là chuyện đơn giản. Nếu là bình thường chắc nàng không bao giờ làm chuyện tốn sức như vậy, không hiểu sao lần này lại khác, có thứ gì đó bên trong thúc nàng lên đỉnh núi. Nàng đang hy vọng điều gì sao?

Đá tam sinh và cây nhân duyên, đây là lần đầu tiên nàng tận mắt nhìn thấy. Một tảng đá rất lớn nằm dưới gốc cây đại thụ buộc đầy những dải lụa đỏ rực rỡ. Nhìn qua thật sự vô cùng bắt mắt, tại sao trước đây nàng lại không biết nơi này nhỉ?

Nàng quan sát những dải lụa trên cây, cùng là màu đỏ nhưng có cái còn mới cũng có cái đã bạc màu, tất cả chúng bay phất phơ trong gió tạo nên một cảnh tượng vừa đẹp để lại vừa bi thương. Trong những cô gái đã lên ngọn núi này cầu xin, có bao nhiêu người ước nguyện thành sự thực?

Trên đá tam sinh có khắc một bài từ.

Ngã trú trường giang đầu

Quân trú trường giang vĩ

Nhật nhật tư quân bất kiến quân

Cộng ảm trường giang thủy

Thử thủy kỷ thời lưu

Thử hận hà thời dĩ

Chỉ nguyện quân tâm tự ngã tâm

Định bất phụ tương tư ý

(dịch nghĩa: Thiếp ở đầu trường giang,

Chàng ở cuối trường giang

Ngày ngày nhớ chàng chẳng thấy chàng

Cùng uống nước trường giang

Dòng sông này bao giờ ngừng trôi

Nỗi hận này bao giờ mới hết

Chỉ mong lòng chàng như lòng thiếp

Nhất định không phụ nỗi niềm nhớ nhau.

Nguyên tác: Lý Chi Nghi)

Bài từ này có lẽ cũng là nỗi lòng của rất nhiều thiếu nữ đã tới đây, không biết ai đã khắc nó? Mà thôi, có là ai cũng chẳng quan trọng, dù sao nơi này cũng chỉ là chốn gửi gắm mộng tưởng của một đời người. Sau này định mệnh an bài, bãi biển nướng dâu, còn ai nhớ tới tình cảm thuở trước.

Tử Y đưa cho Tế Tuyết một dải lụa đỏ.

- Nàng treo lên đi!

Trên dải lụa có ghi tên nàng và Tiêu Phàm rất ngay ngắn, nàng hoàn toàn không nghĩ tới Tử Y sẽ chuẩn bị thứ này, kì thực ban đầu nàng còn không có ý định tới đây.

- Ngay từ khi nghe được câu chuyện kia ta đã nghĩ nhất định sẽ có ngày nàng muốn lên núi.

Nàng nhận lấy dải lụa trong tay hắn, ngắm nhìn hai cái tên được viết cạnh nhau. Sắc mặt nhợt nhạt của nàng thấp thoáng chút sắc hồng, ánh mắt u ám chợt hiện lên tia ấm áp, trông nàng giống như một đoá hoa yếu ớt giữa thời tiết khắc nghiệt chỉ chốc lát sẽ tàn lụi.

Chọn một cành cây gần chỗ mình đứng, nàng cẩn thận buộc dải lụa lên, thắt lại thành cái nơ.

Cho dù ngồi trên ngai vàng, nắm quyền sinh sát, nàng chẳng qua vẫn là một cô gái, có chút mơ tưởng hảo huyền cũng có gì sai. Tự nàng hiểu rất rõ người nàng yêu không thể ở cạnh nàng, là nàng đã huỷ hoại tình yêu ấy, nàng cố chấp lên đỉnh núi, lại treo lên cây nhân duyên ước nguyện không thể thành thực... có lẽ là vì nàng đối với hắn vẫn còn không cam lòng.

Đúng vậy, làm sao mà cam lòng được, có thể gặp được một người yêu mình đến thế, cũng khiến mình yêu tới khắc cốt ghi tâm nhưng không thể có được... Nó giống như một cái gai độc cắm vào tim, mỗi ngày đều đau nhức, dù rút ra hay không kết quả đều là cái chết, chẳng thà nàng chấp nhận bị đau đớn hành hạ cũng không muốn cái gai ấy chưa từng tồn tại.

Một cơn gió mạnh thổi qua làm Tế Tuyết phải đưa tay che mắt, đến khi nàng nhìn lên cành cây thì phát hiện dải lụa mình buộc đã bị tuột ra, bay theo cơn gió kia, từ xa xa chỉ có thể nhìn thấy màu đỏ tươi chói mắt. Cuối cùng ngay cả một chấm nhỏ cũng không thấy nữa, nó đã tan biến hoàn toàn vào màu xanh của núi rừng.

Nàng ngơ ngẩn nhìn theo một lúc rồi lắc đầu cười khổ. Quả nhiên là hữu duyên vô phận, ngay cả ông trời cũng đang nói cho nàng biết bọn họ không thể ở bên nhau, nhiều người buộc lụa đỏ như thế mà lại chỉ có của nàng bị bay mất, thật sự là ý trời.

- Tử Y, chúng ta đi thôi! -Nàng nhẹ giọng gọi hắn.

Tử Y nhìn vẻ mặt ủ rũ của nàng cũng đành im lặng gật đầu, là hắn đưa dải lụa cho nàng, vốn dĩ chỉ muốn nàng vui một chút không ngờ lại càng tệ hơn trước.

Lúc lên núi thì mệt, xuống núi thì chóng mặt. Tế Tuyết lấy khăn tay lau mồ hôi trên trán, cảm thấy mắt cũng hoa lên, vất vả lắm mới xuống nổi chân núi. Nàng thật sự không ngờ dưới chân núi lại chứng kiến cảnh tượng Tiêu Phàm và Phương Quân Di cùng đi với nhau.

Hai người bọn họ đều mặc y phục màu lam, thoát nhìn rất xứng đôi. Phương Quân Di vui vẻ ôm lấy cánh tay Tiêu Phàm, nũng nịu nói gì đó với hắn. Tiêu Phàm hình như không hài lòng, vẻ mặt có phần khó chịu. Cách nhau không xa lắm, giọng của Phương Quân Di cao vút, lạnh lạnh như tiếng chuông, đáng lý ra nàng phải nghe được họ nói chuyện nhưng không hiểu sao tai nàng lại ù đi, âm thanh nào cũng không nghe thấy.

Tiêu Phàm nhận ra nàng và Tử Y, ánh mắt thoáng qua tia kinh ngạc, rất nhanh sau đó chuyển thành lạnh lùng, thậm chí còn có châm chọc.

- Hoàng thượng! -Phương Quân Di giật mình thốt lên.

Tế Tuyết đưa ngón tay lên môi mình làm ra hiệu cho cô ta im lặng.

- Đang ở ngoài cung thì không cần đa lễ, ta không muốn người khác phát hiện!

Phương Quân Di ngoan ngoãn gật đầu, cô ta nhìn lướt qua Tử Y đi bên cạnh Tế Tuyết thì khoé môi cong cong như thể đứa trẻ phát hiện ra điều gì thú vị.

- Hoàng... à không... ừm...-Phương Quân Di tạm thời chưa nghĩ ra nên gọi Tế Tuyết là gì, lúng túng mãi chẳng nói nổi một câu.

- Thất gia! -Tiêu Phàm lạnh nhạt lên tiếng.

- À, phải rồi, Thất gia! Thất gia lên núi này cầu tình duyên sao?

Nàng miễn cưỡng mỉm cười, hai người họ một người lạnh nhạt một người hoạt bát đáng yêu, đúng là bổ sung vừa đủ.

- Ta chỉ lên xem cho biết thôi!

Phương Quân Di che miệng cười, đôi mắt to long lanh liên tục đảo qua giữa Tế Tuyết và Tử Y.

- Thiếp chưa thấy ai lên núi này chỉ để xem cả, thế nào cũng tiện thể cầu tình duyên. Thắt gia đình ngại, thiếp hiểu mà!

Cô ta hiểu cái gì? Tề Tuyết quả thực không biết cái đầu xinh đẹp kia đang suy nghĩ đến tối gì, ánh mắt vô cùng mờ ám cứ liếc qua nàng và Tử Y, chắc cô ta không nghĩ nàng cùng hắn... thôi, bỏ đi. Nàng và Tử Y thân cận như vậy, trong cung lại không tuyển tú nữ, có bị người ta hiểu nhầm cũng không lạ.

Tử Y thấy sắc mặt Tề Tuyết xấu đi thì vội lên tiếng ngăn cản Phương Quân Di tiếp tục dò hỏi.

- Thắt gia mệt rồi, chúng ta qua quán trà đằng kia nghỉ một lúc!

Phương Quân Di và Tiêu Phàm cũng theo vào ngồi cùng một bàn. Nàng không hiểu sao bọn họ không lấy cớ còn đi đâu chơi mà cáo từ, cứ muốn đi cùng nàng làm gì để cả hai bên đều khó xử.

Tề Tuyết đành ra vẻ tự nhiên nhấp một ngụm trà. Trà vẫn còn nóng nên chỉ vừa chạm vào môi là nàng không uống nữa, thường khi uống trà nàng đều thổi trước rồi mới uống, lần này đầu óc rối loạn tới nỗi ngay cả việc đơn giản như vậy cũng quên mất.

- Hai vị định lên núi chơi? –Tử Y cố tìm chuyện để nói, phá vỡ bầu không khí ngưng đọng.

Phương Quân Di tươi cười trả lời:

- Đúng vậy, hôm nay trời đẹp nên ta và tướng công đi dạo chơi một chút. Hồi nãy ta muốn lên núi mà chàng nhất định không cho. Thắt gia và Tử Y công tử xem này, ngay cả lựa đồ ghi tên cũng chuẩn bị rồi mà tướng công còn không chịu.

Tướng công –hai tiếng ấy khiến Tề Tuyết vô cùng khó chịu. Tay cầm tách trà của nàng hơi run lên, nghĩ tới tên của hai người họ viết cạnh nhau, dải lụa đỏ cũng buộc lên cây nhân duyên rồi đu đưa trong gió, tượng trưng cho ước nguyện ba kiếp kết duyên là ngực nàng nhức nhối không thể đỡ được.

- Thắt gia, hay Thắt gia khuyên bảo tướng công giúp thiếp, để chàng đồng ý lên núi! –Phương Quân Di dùng vẻ mặt đáng yêu nhờ vả nàng.

Tiêu Phàm không để nàng lên tiếng, ngay lập tức trừng mắt với cô ta.

- Đủ rồi đấy, nàng đang có thai còn đòi leo núi, không muốn giữ đứa con này có phải không?

Tách trà trên tay Tề Tuyết rơi xuống, toàn bộ nước trà nóng bỏng đổ lên người nàng. Tiếng sứ vỡ choang trên mặt đất làm mọi người đều giật mình, chỉ có nàng là không nghe thấy gì cả.

Tiêu Phàm vừa nói Phương Quân Di đã mang thai, trong đầu nàng bây giờ chỉ có những lời ấy. Tử Y lo lắng gọi nàng để hắn xem có bị bỏng không nàng cũng chẳng biết, nàng chỉ nghe thấy duy nhất âm thanh vỡ vụn của trái tim mình.

Tách trà trên tay Tề Tuyết rơi xuống, toàn bộ nước trà nóng bỏng đổ lên người nàng. Tiếng sứ vỡ choang trên mặt đất làm mọi người đều giật mình, chỉ có nàng là không nghe thấy gì cả.

Tiêu Phàm vừa nói Phương Quân Di đã mang thai, trong đầu nàng bây giờ chỉ có những lời ấy. Tử Y lo lắng gọi nàng để hắn xem có bị bỏng không nàng cũng chẳng biết, nàng chỉ nghe thấy duy nhất âm thanh vỡ vụn của trái tim mình.

Cô ta có thai từ bao giờ? Bọn họ động phòng từ lúc nào, vì sao nàng không biết chút gì? À, nàng sao có thể biết được, Tiêu Phàm là cung chủ Phượng Hoàng cung, hắn không muốn thì tin tức làm sao lọt tới tai nàng được.

Nàng đang mong đợi gì đây, hắn và nàng đã không còn quan hệ tình cảm trước đây nữa, lẽ nào nàng vẫn nghĩ hắn sẽ vì nàng thủ thân như ngọc! Chính nàng muốn hắn sống cùng Phương Quân Di, chính nàng muốn kết thúc tất cả, bây giờ hắn đã theo ý nàng chẳng phải rất tốt sao.

Nàng vẫn luôn biết sẽ có ngày này. Phương Quân Di tính tình hoạt bát đáng yêu, cô ta giống như ánh nắng ấm áp, từ nhỏ đến lớn đều được Phương Thiếu Lăng bảo vệ chu đáo, là một tiểu công chúa thuần khiết động lòng người. Một cô gái như thế sao Tiêu Phàm có thể không động tâm.

Cô ta thậm chí còn có thai rồi, cô ta có con với hần rồi. Còn nàng... ngay cả giọt máu duy nhất của mình cũng chẳng giữ nổi. Nàng lấy tư cách gì để ghen tỵ? Họ là phu thê đường đường chính chính, nàng chỉ là... một cổ nhân.

Phải, nàng chẳng là gì của hần cả, chỉ là một người hần muốn quên đi.

Kết thúc này không phải nàng không dự đoán được mà là không muốn đoán, ngay cả trong tưởng tượng cũng khiến nàng đau xé ruột gan, bây giờ lại phải chứng kiến tận mắt. Nàng đã từng hy vọng rằng nàng sẽ ra đi trước khi thấy bọn họ bên nhau, chỉ vài tháng nữa thôi lẽ nào không thể để nàng ôm chút ảo tưởng rằng hần vẫn yêu nàng sao?

Chỉ nguyện quân tâm tự ngã tâm

Định bất phụ tương tư ý

Nàng đột nhiên nhớ tới hai câu này, có lẽ trong lòng nàng vẫn ôm chút suy nghĩ ích kỷ như vậy, muốn hần đừng quên nàng... Thì ra nàng cũng không rộng lượng cho lắm, đã đối xử tàn nhẫn với hần còn mong hần vẫn yêu mình.

Thật mệt mỏi, cứ sống như thế này thật mệt mỏi! Đợi chờ cái chết ngày càng gần trong khổ sở đúng là một loại tra tấn. Giá mà nàng có thể chết luôn thì tốt, không cần thấy cảnh phu thê ân ái của bọn họ, không phải thấy ánh mắt dịu dàng từng dành cho nàng nay đã thuộc về một người khác, không cần thấy hai người đó hạnh phúc chờ mong đứa con ra đời.

Trước mắt nàng lúc này đột nhiên biến thành màu đen, nàng cảm thấy trong ngực mình đau nhói, có cái gì đó trào ngược lên, vị tanh ngọt ở cổ họng rất giống vị của máu. Tiếng gọi hoảng hốt của Tử Y vang lên bên tai nàng, nàng muốn đáp lại hần rằng nàng vẫn ổn nhưng không sao nói được, mọi thứ dần dần trở nên mơ hồ, ngay cả một tiếng động nàng cũng không nghe thấy, cứ thế chìm vào màn đêm u tối.

Nàng cảm thấy mình đã ngủ rất lâu, bên tai có tiếng ai đó nói chuyện với mình, nàng muốn mở mắt ra nhìn người đó nhưng hai mí nặng trĩu không thể cử động nổi. Là ai? Giọng nói trầm trầm ấm áp quen thuộc vô cùng, nàng chỉ muốn im lặng nghe tiếp, cho dù không biết rõ người ấy nói gì.

Nhưng tiếng nói ấy cứ ngày một nhỏ dần, nhỏ dần rồi biến mất. Xung quanh chỉ còn là khoảng tối tịch mịch, nàng sợ hãi muốn thoát ra, muốn gọi giọng nói kia quay lại nhưng không làm nổi.

Lạnh! Nàng đột nhiên thấy rất lạnh, hình như cả người nàng đều đóng thành một khối băng, không thể cử động, chỉ có thể mặc cho bản thân bị bóng tối bao vây.

Một bàn tay bóp miệng nàng, nhỏ vào đó mấy giọt chất lỏng. Vị của chúng thật tệ, đắng chát, trôi xuống họng thì cay nóng khiến nàng khó chịu vô cùng. Kì lạ là sau khi nuốt xuống nàng lại thấy ấm hơn. Mí mắt nàng còn động đậy được nữa.

Nàng cố hết sức mở mắt ra, ánh đèn vàng vàng làm nàng hơi chói, hình ảnh đầu tiên nàng nhìn thấy là gương mặt căng thẳng của Tử Y.

- Tế Tuyết, nàng thấy sao rồi? -Hần mừng rỡ nắm lấy bàn tay nàng.

Không phải là hần, giọng nói mà nàng nghe thấy không phải là của Tử Y. Nàng mấp máy môi muốn hỏi hần nhưng Tử Y lại không để ý. Hần kéo chăn đắp cho nàng rồi đứng dậy đi lấy nước.

- Uống chút nước cổ họng nàng sẽ dễ chịu hơn.

Tế Tuyết được hần đỡ dậy dựa người vào thành giường. Nàng đưa mắt quan sát khắp phòng, sau khi không thấy ai khác ngoài Tử Y thì tia mong đợi yếu ớt trong mắt vụt tắt. Hàng mi dày cụp xuống che giấu biểu lộ thất vọng nhưng vẫn bị hần phát hiện.

- Hần không tới. -Tử Y điềm tĩnh nói. -Sau khi nàng bị ngắt ở quán trà thì ta đưa nàng về cung, hần không hề xuất hiện.

Ngậm nước trong miệng nàng không hiểu sao lại đắng chát, chắc là thuốc còn dính trong miệng. Nàng đưa chén nước cho hần, không nhận được khe thở dài.

Sao nàng có thể ngốc nghếch không hiểu chuyện như vậy? Là nàng vứt bỏ Tiêu Phàm, hẳn sao có thể đứng mãi một chỗ đợi nàng cơ chứ. Nàng còn mong hắn sẽ vì nàng mà hao tâm tổn sức ư, hay là chờ đợi hắn sẽ ương bướng như những lần trước, kiên quyết ép nàng quay lại bên cạnh hắn?

Bọn họ đã kết thúc, thật sự kết thúc!

Ngày hôm sau, vì chưa khoẻ nên Tế Tuyết không thiết triều. Nàng ngồi trước cửa sổ, lặng lẽ nhìn những đoá hoa úa tàn bên ngoài còn chưa bị người hầu quét dọn.

Trương Bắc Nạn bắt ngờ tới tìm nàng.

- Ta có việc muốn cầu kiến Hoàng thượng. - Cô ta dùng ngữ khí lạnh nhạt nói với Tử Y.

Tử Y dùng vẻ mặt không mấy thân thiện quan sát Trương Bắc Nạn, ngay cả Lục y đều bị hắn gọi ra đầy đủ. Cô ta đã một lần lừa Tế Tuyết, hại nàng suýt chút nữa mất mạng, nếu hắn còn để cô ta tới gặp nàng thì óc hắn đúng là để làm cảnh.

- Cút khỏi đây, không thì đừng trách ta khiến người chết khó coi!

- Nếu Hoàng thượng không gặp ta thì nhất định sẽ hối hận! - Cô ta khẳng định chắc như đinh đóng cột.

Tử Y nhíu mày suy nghĩ, hẳn không muốn nữ nhân lòng dạ rắn rết này tiếp cận nàng nhưng nếu ả thật sự có tin tức đáng giá thì...

- Cho cô ta vào! - Tế Tuyết đứng trên thềm điện Trường Sinh nói vọng xuống.

Tà áo dài của nàng phiêu dật trong gió, mái tóc đen như mực xoã ra càng để lộ vẻ hư nhược gầy yếu nhưng khí chất cao quý vẫn như xưa, qua năm tháng mài dũa càng thêm vẻ lạnh lùng điềm tĩnh.

Nàng không sợ Trương Bắc Nạn, dù sao thì một người sắp chết như nàng cũng chẳng có thứ gì đáng giá để cô ta lợi dụng. Ngai vàng này sẽ là của Tiêu Phàm, con nàng đã ra đi, mạng sống của nàng Tử thần đã lấy một nửa, còn thứ gì để phải sợ hãi nữa.

Tử Y không yên tâm đi sát theo Trương Bắc Nạn, chỉ cần cô ta có hành động khả nghi hắn nhất định sẽ ra tay. Tế Tuyết ngược lại vô cùng thoải mái bảo hắn ở bên ngoài để nàng và cô ta nói chuyện riêng.

- Dân nữ bái kiến Hoàng thượng! - Trương Bắc Nạn quỳ sụp xuống hành đại lễ.

Tế Tuyết thản nhiên ngồi xuống long y, đôi mắt bạc hơi nheo lại, chăm chú đánh giá Trương Bắc Nạn. Đã lâu nàng không thấy cô ta, kể từ khi Trầm Quân đem nàng giao vào tay Tế Khắc.

Cô ta mưu hại nàng mà còn lớn gan tới tìm nàng lần nữa xem chừng phải có chuyện quan trọng, quan trọng đến mức chỉ có nàng mới có thể giúp cô ta.

- Trương Bắc Nạn, nể mặt Tiêu Phàm chuyện cũ trảm không tính toán với ngươi, có chuyện gì thì nói đi!
- Nàng phát tay tỏ ý cô ta có thể đứng dậy.

Trương Bắc Nạn không đứng lên, nhẹ giọng nói:

- Hoàng thượng, dân nữ biết tội mình đáng chết ngàn lần. Hôm nay dân nữ mặt dày tới cầu xin hoàng thượng ban ân huệ một lần, sau đó hoàng thượng có trừng phạt dân nữ thế nào cũng không một câu oán thán.

Khoẻ miệng nàng hơi cong lên, nữ nhân này lúc nào cũng làm ra những chuyện nàng không tưởng tượng được.

- Nói!

- Dân nữ cầu xin hoàng thượng giúp dân nữ tìm Trầm cung chủ.

Tìm Trầm Quân? Bảo nàng giúp cô ta tìm tên điên đó? Ha, nếu nàng mà bắt được hắn thì việc đầu tiên nàng làm là để Tử Y đem hắn ra làm vật thí nghiệm thuốc độc, khiến hắn sống dở chết dở. Nhưng hắn trốn cũng thật kỹ, ngay cả Phượng Hoàng cung tai mắt khắp nơi cũng chưa dò la được tung tích hắn.

- Dựa vào đâu trẫm phải đáp ứng ngươi?

Trương Bắc Nạn cắn môi, cô ta từ từ đứng dậy tới gần Tế Tuyết. Lúc này nàng mới phát hiện tay phải của cô ta lủng lẳng ở một bên, hình như không cử động bình thường được.

- Tay của người...

- Dân nữ tội đáng muôn chết, Bình Nam vương chỉ phế đi một cánh tay cũng đã là niệm tình xưa.

Tế Tuyết kinh ngạc không thốt nên lời. Nàng vẫn còn nhớ rõ Tiêu Phàm từng nói Trương Bắc Nạn đối với hắn vô cùng quan trọng, là người thân của hắn, là máu thịt của hắn. Tuy rằng cô ta từng phản bội hắn nhưng nàng không ngờ hắn lại thật sự phế đi một cánh tay của cô ta.

- Dân nữ có bí mật này muốn nói cho Hoàng thượng, đây là chuyện mà Trầm cung chủ đã giấu kín hơn hai mươi năm, thỉnh cầu duy nhất của dân nữ là xin Hoàng thượng giúp dân nữ tìm Trầm cung chủ.

Muốn đặt điều kiện với nàng sao? Trương Bắc Nạn vẫn còn non lắm, trước đây hành động của cô ta đều do Trầm Quân giật dây, một mình cô ta thì không phải đối thủ của nàng.

- Còn phải xem bí mật mà người nói có đáng giá hay không! -Nàng nhếch miệng cười lạnh.

Trương Bắc Nạn hơi run run cất giọng.

- Ngày đó... dân nữ nói không biết chuyện giữa Trầm cung chủ, Bình Nam vương và hoàng thượng là nói dối. Trầm cung chủ đã lừa Hoàng thượng, Bình Nam vương không phải nhi tử của tiên đế hay Tây Lăng vương mà là con ruột của Trầm cung chủ và Tây Lăng vương phi.

Nét cười trên môi nàng cứng lại. Chuyện cô ta vừa nói đúng là sét giữa trời quang, đây là sự thật hay chỉ do Trương Bắc Nạn bịa ra để lừa nàng?

- Chỉ là lời nói của người, có bằng chứng gì không?

- Hoàng thượng, đôi mắt của Bình Nam vương chính là bằng chứng tốt nhất!

Nét cười trên môi nàng cứng lại. Chuyện cô ta vừa nói đúng là sét giữa trời quang, đây là sự thật hay chỉ do Trương Bắc Nạn bịa ra để lừa nàng?

- Chỉ là lời nói của người, có bằng chứng gì không?

- Hoàng thượng, đôi mắt của Bình Nam vương chính là bằng chứng tốt nhất!

Đôi mắt của Tiêu Phàm là bằng chứng? Hừ, mắt hắn và Trầm Quân đâu có giống nhau.

- Hồng huyết thủy nguyên bản vốn là kiếm pháp bí truyền của hoàng tộc Thương quốc, có tất cả mười chín thức. Người bình thường cho dù là kì tài cũng không bao giờ vượt quá được thức thứ mười lăm, chỉ có những người có dòng máu Trầm gia mới luyện được tới thức thứ mười chín, hơn nữa khi đạt tới cực hạn này đôi mắt họ sẽ chuyển sang màu đỏ. Đôi mắt của Bình Nam vương chính là minh chứng tốt nhất cho quan hệ huyết thống giữa hai người họ.

Lông mày Tế Tuyết nhíu chặt lại, nàng không thể chỉ đơn giản tin tưởng Trương Bắc Nạn. Là thật hay giả cần phải điều tra cho rõ. Về phần tìm Trầm Quân nàng cứ đáp ứng cô ta cũng không sao.

Ánh mắt sắc bén của nàng không buông tha bất kì biểu tình nào dù là nhỏ nhất trên gương mặt Trương Bắc Nạn.

- Trầm sẽ giúp người tìm Trầm Quân... nhưng tốt nhất những lời người nói nên là thật. Trầm không phải Tiêu Phàm, nếu người dám lừa trẫm thì sẽ không chỉ mất một cánh tay đâu!

- Dân nữ tạ ơn Hoàng thượng!

Tạ ơn lúc này vẫn còn sớm quá, nàng chỉ nói sẽ tìm hắn chứ không nói sẽ để hắn còn sống mà gặp cô ta.

Sau khi Trương Bắc Nạn rời đi Tế Tuyết ngay lập tức cho người đi xác thực mọi chuyện.

Phải mất hai tuần sau mới có tin tức. Hồng huyết thủy quả thực là xuất phát từ Long dạ phá của hoàng thất Thương quốc, tất cả các vị hoàng tử đều được học loại kiếm pháp này. Những người có thể vượt qua

thức thứ mười tám mới đủ tư cách để kế vị ngai vàng. Đây cũng là một trong những biện pháp mà hoàng tộc kiểm tra dòng máu thuần khiết của hoàng đế tương lai.

Thương quốc tôn thờ nhất là màu đỏ, màu sắc tượng trưng của Thái Dương Thần Nữ. Màu mắt đỏ khi đạt tới cực hạn của Hồng huyết thủy chính là bằng chứng cho sự xứng đáng của hoàng tử, chỉ có ai mang trong mình huyết thống hoàng thất mới có thể có màu mắt cao quý ấy.

Nghe nói trên tường thành mà nàng gặp nạn... mắt Tiêu Phàm đã đổi thành màu đỏ.

Giả như những lời Trương Bắc Nhạn nói là thật thì vì sao Trầm Quân lại lừa nàng. Mục đích thật sự của hắn là gì?

Sự việc đột nhiên phát sinh này làm đầu óc nàng vô cùng rối rắm. Nếu Tiêu Phàm không phải là con của phụ hoàng hay Tây Lăng vương thì hắn cũng không mang huyết thống hoàng thất Diêm quốc. Hắn...

Cả người nàng chợt sững lại.

Trầm Quân đúng là con cáo già đã sống cả trăm năm, hắn rõ ràng đã bày mưu tính kế khiến nàng lọt bẫy. Trước đây hắn qua lại với Tiêu Ngọc Anh để bà ta hoài thai Tiêu Phàm chắc chắn không đơn thuần vì tình cảm. Có lẽ khi ấy hắn đã định sẽ gây bất hoà giữa Tây Lăng vương và phụ hoàng của nàng, hai người họ trai cò đánh nhau, hắn ở giữa làm ngư ông đắc lợi. Trường hợp Tây Lăng vương tạo phản thành công thì hắn chỉ cần tiêu diệt sạch sẽ những đứa con sau này của Tây Lăng vương, thế tử Tế Duyệt sẽ danh chính ngôn thuận lên ngôi.

Những năm trước hắn để Tiêu Phàm tiếp cận nàng, mục đích sâu xa không phải vì bản đồ thành Bất tử, cái hắn muốn chính là tâm của nàng. Hắn đã sớm tính toán tất cả, Tiêu Phàm là con trai hắn, là huyết mạch của hoàng thất Thương quốc. Nếu nàng yêu Tiêu Phàm thì thiên hạ này sớm muộn gì cũng là của người nước Thương.

Từ trước tới giờ nàng cứ cho là mình thông minh, không ngờ bản thân nàng cũng chỉ là một con cờ để người ta bài bố. Trầm Quân quả là liệu việc như thần, nàng sắp chết rồi, còn thay hắn tiêu diệt tất cả những người có thể gây trở ngại của Tế gia, các vị hoàng huynh của nàng, An Hoà Hầu, Bình Tây đại nguyên soái... Ngai vàng này nàng đã định sẵn sẽ nhường lại cho Tiêu Phàm, kế hoạch của Trầm Quân đúng là diễn tiến vô cùng thuận lợi.

Nàng thật ngu xuẩn, đã dẫn sói vào nhà!

Lời tiên tri khi nàng ra đời không hề sai, nàng quả thực là yêu nghiệt khiến Tế gia mất nước, sự ra đời của nàng cũng chính là báo hiệu cho ngày tàn của Tế gia.

Tại sao, tại sao tới bây giờ nàng mới biết chuyện này? Đã quá muộn rồi, mọi chuyện không thể cứu vãn được nữa. Nàng và hắn không phải huynh muội ruột thịt thì thế nào đây? Nàng chẳng còn mấy ngày trên thế gian này nữa, mà hắn... lại đã yêu người khác, thậm chí còn sắp có con.

Tiêu Phàm...liệu có biết hắn chính là con trai của Trầm Quân không?

Nàng lắc đầu xua tan ý nghĩ đó. Hắn không thể biết được, hắn chắc cũng bị Trầm Quân lừa dối, Trầm Quân chẳng qua chỉ coi hắn là một con cờ.

Trong đầu nàng đột nhiên vang lên một giọng nói ... “nếu hắn biết sự thật thì sao, có khi nào hắn đang lợi dụng ngươi không? Hắn yêu ngươi sâu nặng thì vì sao chỉ trong vài tháng đã thay lòng đổi dạ, cùng Phương Quân Di chung đụng?”

Cả người nàng khẽ run lên. Máu trong cơ thể hình như đều đông lại, lạnh vô cùng.

Trước đây hắn đã từng khẳng định với nàng hắn không phải là con của phụ hoàng, làm sao hắn dám chắc như vậy được, trừ khi...

Không đâu, nàng suy nghĩ lung tung rồi! Tiêu Phàm yêu nàng, hắn đã yêu nàng mười bốn năm, sao hắn có thể lừa nàng được.

Lúc nàng cô đơn mắt phương hướng, lúc nàng gặp nguy hiểm, lúc nàng đau khổ... hắn luôn xuất hiện bên cạnh nàng. Nàng tham luyến sự ấm áp của hắn, quen với những lời đùa cợt của hắn, bản thân nàng trở nên yếu đuối vì sự che chở của hắn, dần dần không thể không có hắn.

Nếu tất cả chỉ là một âm mưu, nếu những ngày tháng khiến nàng khắc cốt ghi tâm kia chỉ là lừa dối...thì những việc nàng làm đến cùng còn ý nghĩa gì? Đừng nói với nàng rằng tình cảm bao nhiêu năm qua chỉ là hư ảo. Nếu hắn thật sự chưa từng yêu nàng mà chỉ muốn lợi dụng nàng... nàng thật sự sẽ điên mất!

Sự nghi ngờ giống như một cái bóng u ám bao phủ lấy Tế Tuyết. Nàng thần thờ ngồi trên ghế suốt cả đêm, sáng hôm sau thiết triều cũng ở trong trạng thái mơ hồ, các quan viên nói gì đều không nghe lọt một chữ.

Nàng muốn gặp hắn!

Suốt mấy tháng qua đây là lần đầu tiên suy nghĩ đó mãnh liệt đến như vậy. Cho dù bọn họ bây giờ đã không còn đường lui, không thể quay lại bên nhau như trước nữa thì nàng vẫn phải hỏi hắn. Người khác nói gì đều không quan trọng, chỉ cần hắn nói hắn đã từng yêu nàng, chỉ cần những ngày tháng đã qua kia không phải là giả dối, không phải nàng một mình ảo tưởng... thì ít nhất nàng cũng có thể mang theo hồi ức tốt đẹp của bọn họ mà rời đi.

25. Chương 38

Một vầng trăng khuyết, bóng nàng tiêu tụy

Ta nâng ly uống cạn gió tuyết

Là ai đã khiến tiền kiếp thay đổi

Khiến hồng trần bao thị phi

Duyên số đã định qua luân hồi

Nàng ủ rũ khóc cho hồng nhan không thể nào quay trở lại

Cho dù sử xanh hoá thành tro tàn

Tình yêu của ta luôn bất diệt

Có biết bao mỹ nữ trên thế gian nhưng ta chỉ yêu duy nhất một người

Chỉ yêu loài hồ điệp mà nàng hoá thành

Tóc nàng tựa tuyết, mượt mà bay đi

Ta đốt nén hương lay động ai đây

Mời ánh trăng sáng rọi soi vào hồi ức sáng trong

Tình yêu dưới ánh trăng thật hoàn mỹ

Tóc nàng tựa tuyết, giọt lệ rơi vào không gian

Ta đã chờ đợi ai suốt cuộc đời

Hồng trần say, tuế nguyệt chìm trong men rượu

Ta không hối hận khắc lên bia đá tình yêu nàng mãi mãi

(trích Tóc tựa tuyết)

Mùa đông đến mang theo từng cơn gió lạnh buốt tận tâm can. Tế Tuyết cảm ô đi dưới cơn mưa rào, ánh mắt vội vã nhìn về đình Phượng Vũ không một bóng người. Nàng đã hẹn sẽ gặp Tiêu Phàm ở đó nhưng

nàng đã đến trễ hơn một canh giờ. Gần đây bệnh tình của nàng chuyển biến xấu, Tử Y nhất định từ chối yêu cầu rời khỏi hoàng cung của nàng, phải rất vất vả nàng mới tránh được Tử Y để ra ngoài.

Tế Tuyết rũ chiếc ô xuống, nước mưa lạnh lẽo từ bên ngoài bị gió thổi tạt vào người nàng, nàng cố lùi vào giữa đình, cả người run lên vì lạnh.

Tiêu Phàm đã đến hay chưa, có khi nào hắn tới rồi nhưng vì chờ nàng quá lâu nên đã bỏ về không? Nàng chỉ muốn gặp hắn một lần để hỏi hắn cho rõ ràng...

Mang theo hoài nghi mà chết đi không phải là kết thúc nàng mong muốn. Tình yêu hoàn mỹ của hắn dành cho nàng suốt những năm qua là thứ duy nhất đáng giá đối với nàng, nếu đó là giả... thì nàng đích thực đã trắng tay.

Bóng người cao lớn tiến vào trong đình. Tiêu Phàm đặt chiếc ô vào một góc rồi từ tốn đến gần Tế Tuyết, vẻ mặt của hắn rất bình thản tựa như người hôm nay gặp hắn chẳng mấy quan trọng.

- Nàng tìm ta có chuyện gì? –Hắn lạnh nhạt hỏi nàng.

Tế Tuyết cười nhẹ, bây giờ ngay cả nói một lời hỏi thăm với nàng hắn cũng không muốn, vừa gặp mặt đã hỏi nàng chuyện chính, hình như hắn chỉ mong nhanh chóng đi khỏi đây.

- Chàng... vẫn ổn chứ?

Hắn không nhìn nàng, đôi mắt đen u ám hướng ra ngoài đình nhìn những hạt mưa bị gió thổi tung thành lớp bụi trắng xoá.

- Ta sống rất tốt! Nàng chỉ muốn hỏi chuyện đó?

Đương nhiên là không phải. Trước khi gặp hắn nàng rất nôn nóng muốn làm cho rõ nghi vấn trong lòng nhưng bây giờ nàng lại do dự.

- Trầm Quân là gì của chàng? –Nàng khó khăn lên tiếng.

Hắn cau mày nhìn nàng. Đôi mắt đột nhiên ánh lên tia sắc lạnh.

- Là sư phụ của ta!

- Chỉ thế thôi?

Tiêu Phàm bất ngờ quay lưng định bỏ đi.

- Nếu nàng hỏi xong rồi thì ta đi trước, Quân Di còn đang ở vương phủ đợi ta.

Quân Di –hai tiếng ấy như mũi dao xoáy vào vết thương trong tim nàng, nàng không muốn nghe hắn gọi cô ta thân thiết như thế, không muốn hắn quan tâm tới cô ta nhiều như thế, không muốn hắn trong lòng chỉ còn mình cô ta, ngay cả chút thời gian cho nàng cũng tiếc rẻ. Trước khi kịp suy nghĩ nàng đã vô thức ôm chầm lấy hắn từ phía sau.

- Tế Tuyết! –Hắn gọi tên nàng, giọng nói không còn vẻ lạnh nhạt như ban đầu mà hơi khàn đi.

Nàng không trả lời, cũng không buông tay. Năm ấy khi nàng bày tỏ với hắn cũng giống thế này. Trong trí nhớ của nàng đó là những ngày vui vẻ nhất, nàng không phải Thất vương gia, hắn không phải Tây Thần, bọn họ chỉ đơn giản là Tế Tuyết và Tiêu Phàm.

Đạo phố ở Lệ Châu, hắn công nàng trên lưng, tấm lưng vững chắc và ấm áp ấy đã khiến trái tim mệt mỏi vì toan tính và nghi kỵ của nàng lần đầu yên ổn. Dựa vào tấm lưng ấy, nàng nghe hắn hứa hẹn cả đời.

Tại thiên nguyện tác tỵ dực điều, tại địa nguyện vị liên lý chi.

- Vương gia!

Tiếng kêu thẳng thốt cùng bi thương vang lên làm Tế Tuyết và Tiêu Phàm giật mình. Giọng nói trong trẻo như chuông bạc này cho dù không nhìn thấy người nàng cũng biết là của Phương Quân Di.

Lúc này nàng vẫn ở sau lưng Tiêu Phàm, tình cảnh có phần giống với lần ở hội diều. Cô ta không nhìn thấy mặt nàng, mà nàng... vẫn là kẻ ăn trộm, ăn trộm chút tình cảm ít ỏi từ phu quân của cô ta.

Chiếc ô trong tay Phương Quân Di rơi xuống đất, đôi mắt to long lanh nước, cô ta quay người bỏ chạy trong cơn mưa. Tiêu Phàm hình như không có ý định đuổi theo, nhất thời cả nàng và hắn đều im lặng.

Nàng rốt cục đang làm gì? Tiêu Phàm là phu quân của Phương Quân Di, nàng còn lén lút gặp mặt hắn. Giờ còn khiến cô ta đang mang thai bị kích động mạnh, nàng xem ra ngày càng giống hồ ly tinh mà người ta chỉ rửa.

Bàn tay hơi lạnh của hắn chạm lên tay nàng, nhẹ nhàng gỡ những ngón tay mảnh dẻ khỏi người hắn. Cái lạnh lẽo từ làn da truyền vào tận tim nàng. Hắn muốn đuổi theo Phương Quân Di... cũng phải, nàng đã không còn là gì của hắn nữa. Cô ta mới là thê tử hắn danh chính ngôn thuận rước vào cửa, còn đang mang thai cốt nhục của hắn.

Lần gặp mặt này xem như nàng tự chặt đứt mối tương tư trong lòng.

Hai người đối mặt với nhau, nàng cố nở nụ cười, bình tĩnh hỏi hắn:

- Tiêu Phàm, trước đây tại sao chàng luôn khẳng định mình không phải hoàng huynh của ta?

- Nàng đã biết những gì? –Giọng hắn có phần gấp gáp.

Vì sao hắn lại có vẻ lo lắng như vậy? Nàng sai rồi phải không? Nàng không nên đến đây, không nên hỏi hắn, sự thật... hình như không phải là điều mà nàng mong đợi. Nếu hắn lừa nàng... nếu hắn lừa nàng...

- Chàng có biết Trầm Quân là phụ thân chàng không? Có biết không? –Nàng hoảng loạn gào lên. Hai tay nàng không tự chủ túm lấy áo hắn.

Tia đau đớn thoáng qua trong mắt, môi hắn hơi cong lên thành một nụ cười giễu cợt.

- Biết!

Sức lực của nàng tựa như bị rút hết, hai tay run lên, không còn nắm chặt vạt áo của hắn được nữa.

Nàng bàng hoàng nhìn hắn, môi mấp máy không thành lời. Nếu hắn đã biết thì nguyên nhân của mọi chuyện mà nàng vẫn tưởng hoá ra chỉ là một trò đùa sao?

Tại sao, tại sao ngay lúc nàng đã cận kề cái chết lại đem sự thật tàn nhẫn phô bày trước mặt nàng? Nàng thật hối hận, đáng lẽ không nên tới gặp hắn, bây giờ cho dù muốn tự lừa dối bản thân rằng hắn yêu nàng cũng chẳng còn được nữa, chính hắn đã nói với nàng...hắn biết Trầm Quân là phụ thân của hắn.

Tế Tuyết buông thông hai tay, lùi lại mấy bước, đột nhiên bật cười, tiếng cười điên loạn hoà lẫn vào tiếng mưa lại trở nên thê lương như tiếng khóc.

Thật đáng cười, nàng thật sự là vị hoàng đế ngu xuẩn nhất trong lịch sử Diêm quốc. Hắn nói hắn đã yêu nàng mười mấy năm, nàng tin. Hắn cho nàng hứa hẹn cả đời, nàng cũng tin.

Nàng coi quãng thời gian yêu hắn là hồi ức đẹp nhất đời nàng, đem tình yêu khắc cốt ghi tâm cất giữ trong lòng, muốn hắn có thể sống tiếp mà không phải day dứt cả đời vì nàng.

Nhưng hoá ra cái gọi là tình yêu khắc cốt ghi tâm chỉ là một màn kịch. Từ đầu tới cuối chỉ có mình nàng coi là thật.

Nàng giống như kẻ ngốc chờ đợi đoá hoa trong gương vì mình mà bung nở toả hương, đáng tiếc, tất cả đều là hư ảo. Nàng vĩnh viễn cũng không chờ được.

Tụ tán là nhờ duyên, ly hợp vốn do tình. Dải lụa đỏ ngày ấy bay đi thì ra là điềm báo. Hắn với nàng không có tình thì sao có thể kết thành duyên.

- Tiêu Phàm, chàng có từng yêu ta không? –Nàng khẽ hỏi, thanh âm nhẹ đến mức tưởng như chỉ là một lời thì thầm.

Tiêu Phàm bất ngờ ôm lấy nàng. Hắn đưa tay vuốt ve khuôn mặt nàng, miệng mỉm cười nhưng ý cười không hề lan đến mắt.

- Theo nàng thì sao? Nàng là quân thượng của ta, nàng muốn đáp án thế nào ta sẽ nói cho nàng nghe.

Trái tim nàng từng chút một rạn nứt, dần dần vỡ tan thành hàng ngàn mảnh. Dáng vẻ dịu dàng nhưng lại khiến người ta lạnh thấu xương này của hấn thật giống Trầm Quân.

Tế Tuyết đẩy Tiêu Phàm ra, đôi mắt nàng thẫm lại thành màu xám của tro tàn. Yêu thương sáu năm qua chỉ là giả... vậy thì cái gì mới là thật?

Nàng gào lên một cách tuyệt vọng.

- Cút! Cút ngay cho ta!

Tiêu Phàm không nói một lời, lạnh lùng bỏ đi.

Tế Tuyết suy sụp ngã xuống đất, mọi vật trước mắt trở nên mờ mịt, nàng cảm thấy mình lại rơi vào vòng xoáy tối đen không lối thoát.

Khi nàng tỉnh lại thì đã ở trong hoàng cung. Tử Y ngồi bên giường nàng, vẻ mặt tối tăm, rõ ràng là hấn đang giận.

- Thanh Vân!

- Nhiệm phong hàn rồi biết không? Nàng còn là trẻ con sao, ta ngày đêm tìm cách cứu sống nàng, còn nàng lại phung phí sức khỏe của mình.

Tế Tuyết im lặng nghe hấn mắng mỗ một lúc, đây là lỗi của nàng, dù sao thì nàng cũng quen với tính tình đánh đá của hấn, hấn mắng nàng chỉ ít cũng chứng tỏ hấn quan tâm nàng, còn người kia... ngay cả nói thêm với nàng một câu cũng không muốn.

Ánh mắt lạnh lẽo của nàng nhìn vô định vào khoảng không, bên trong thể xác tàn tạ, ngay cả linh hồn cũng đang chết dần trong mòn mỏi.

- Thanh Vân, nếu ta muốn người giết Tiêu Phàm, người nắm chắc được bao nhiêu phần? –Thanh âm bình thản của nàng làm Tử Y kinh ngạc.

Hấn mặt không biến sắc, dứt khoát trả lời:

- Chín phần, điều kiện tiên quyết là ta và hấn cùng chết.

Bàn tay nàng đang nắm chặt mép chăn đột nhiên lỏng ra. Nàng đang muốn làm gì? Muốn hại chết cả Tử Y sao? Cả đời nàng đã làm hại quá nhiều người, không thể ngay cả hấn cũng phải chịu liên lụy được.

- Bỏ đi, coi như ta chưa nói gì!

Nàng gượng dậy khỏi giường, muốn đến bên cửa sổ. Màn đêm đã buông xuống từ lâu nên chẳng thể nhìn rõ khung cảnh bên ngoài. Từ cửa sổ phòng nàng nhìn ra là khu vườn trồng rất nhiều hoa tuyết. Loài hoa ấy sẽ nở vào cuối mùa đông, ngay trong tiết trời băng giá, khi hoa tuyết nở cũng có nghĩa là mùa xuân sắp về.

Nghe nói hoa tuyết được trồng trong vườn từ năm Bảo Tự thứ sáu. Long Tường hoàng đế đã đích thân mang nó từ một vùng khác về trồng để làm đẹp lòng Lương hoàng hậu. Cả đời Long Tường hoàng đế chỉ có một người phụ nữ là Lương hoàng hậu. Nàng thật sự ngưỡng mộ Lương hoàng hậu, không rõ bà đã phải tu bao nhiêu kiếp mới tìm được người một lòng với mình như vậy.

- Thanh Vân, nếu người là ta. Một ngày bỗng nhiên người phát hiện ra người mà người vô cùng yêu hoá ra không hề yêu người, ở cạnh người cũng chỉ vì quyền lực và địa vị của người, người sẽ làm thế nào?

- Sống chết không rời, dù là địa ngục cũng phải đi cùng ta!

Tế Tuyết trầm mặc một lát mới lên tiếng:

- Ta cũng có suy nghĩ ấy, nhưng mà... ta biết chắc là ta không nỡ.

Hấn chăm chú quan sát nàng, ánh mắt vừa âu sầu lại chất chứa điều gì đó rất khó diễn tả. Nàng hơi cúi đầu xuống, cảm thấy đôi mắt ấy quá mức dịu dàng, dịu dàng tới mức nàng gần như lạc ở trong đó.

- Nàng thay đổi rất nhiều. –Hấn bình thản kết luận. –Trước đây nàng không như thế này.

- Trước đây ta thế nào?

Tử Y lắc đầu không nói. Năm nường nường qua đời, nàng đau đớn thù hận đến mức nào hẳn là người chứng kiến.

Khi ấy trong lòng nàng đã có Ngũ hoàng tử, hẳn lửa gạt nàng, thương tổn nàng, giữa hai người họ thâm thù huyết hải không thể phai nhạt. Chính nàng đã lựa chọn cùng người kia cá chết lưới rách, dù xuống địa ngục cũng phải bắt hắn lột đường. Nhưng bây giờ nàng lại nói nàng kì thực không nỡ.

- Nàng còn nhớ Diệp Lương chứ? Trước đây nàng có thực sự yêu hắn không?

Tế Tuyết ngẩn người nhìn bóng mình chập chờn trên vách, nghĩ đến nam tử áo lam lúc nào cũng phong nhã dịu dàng như trúc. Trong ký ức của nàng, hắn luôn giống như dòng nước nhẹ nhàng bao bọc nàng, một ngày bất ngờ chìm nàng vào vũng sâu thù hận. Cái đêm hắn chết, trong sắc đỏ chói mắt của hỉ phục, nàng mới nhận ra hắn kì thực là một ngọn lửa, ngọn lửa dữ dội thiêu đốt tất cả những ai ở gần hắn.

Đối với hắn, dù là yêu hay hận đều đã trở nên nhạt nhòa. Năm tháng thiếu niên đó nàng thật sự yêu thích hắn, nhưng chính nàng cũng từng tự hỏi mình nếu hắn không giết hại mẫu phi, nếu bọn họ không có thù hận...thì khi hắn ra đi liệu nàng có đặt hắn trong lòng lâu như vậy không, hắn có trở thành vết thương không thể lành trong tim nàng không?

Đáp án... có lẽ là không. Nếu giữa nàng và hắn không có hận thù thì tình cảm đã qua đó sau này sẽ chỉ là hồi ức đẹp đẽ của nàng, mà hình ảnh hắn trong tim nàng... có lẽ cũng chỉ là chút nuối tiếc khi giấc mộng lúc xưa không thể thành thực.

Tử Y khoác áo cho Tế Tuyết, nhẹ nhàng vén tóc nàng.

- Nếu ta ở vị trí của nàng, nếu người ở cạnh ta chỉ vì lợi dụng ta là nàng... ta vẫn sẽ cho nàng tất cả. –Hắn nói hết sức chân thành, từng câu từng chữ như búa chùy xâm nhập trái tim nàng.

Khuôn mặt nhợt nhạt của nàng thoáng qua nụ cười. Nàng từng băn khoăn vì sao hắn lại đi theo nàng nhiều năm như thế...

- Sau này, người nhất định phải tự mình sống thật tốt. Phụ thân người đã cao tuổi rồi, không nên chấp nhặt với ông ấy chuyện mẫu thân người nữa.

- Nàng đều biết cả rồi?

Nàng gật đầu cười, hẳn là thiếu chủ Kim Môn cốc, là con trai của Dược Vương. Ngày ấy nàng còn nhỏ nên không rõ vì sao lão già Dược vương đó lại nhắm tới tất cả bảo bối của nàng, sau này mới biết là do Phùng Thanh Vân mật báo.

Đột nhiên nàng có chút oán giận với hắn.

- Người khi đó ra tay ác thật đấy, một lúc liền bảo phụ thân người khoáng sạch bảo bối của ta, một thứ cũng không chứa lại.

Tử Y bật cười, ánh mắt tinh quái hết như hồi còn nhỏ.

- Ai bảo nàng thích mấy thứ đó như vậy, còn ta thì bị đem xếp xó.

Cho dù màn đêm tối tăm bao phủ tất cả, mùa đông lạnh giá khiến trái tim cũng đóng thành băng... nàng vẫn không thấy sợ hãi. Hoa tuyết nở vào cuối mùa đông là để báo cho những người đang chờ đợi mùa xuân đừng hết hy vọng.

Nàng có lẽ không kịp nhìn thấy sắc trắng tinh khiết của loài hoa ấy giữa băng giá, nhưng nàng cũng có hoa tuyết của riêng mình. Tử Y cũng như hoa tuyết nở trong trái tim nàng, an ủi nàng vào những lúc tuyệt vọng nhất.

Giai đoạn khắc nghiệt nhất của mùa đông rất nhanh đã tới. Chưa bao giờ ở kinh thành lại có những trận tuyết lớn như năm nay, tuyết liên tục rơi, phủ trắng cảnh vật. Ngay cả hoàng cung dù có người thường xuyên dọn tuyết thì nhìn ra khắp nơi cũng chỉ thấy một màu trắng xóa đến âm đạm.

Bệnh tình của Tế Tuyết thời gian này đã trầm trọng tới mức Tử Y không còn khống chế được nữa. Nàng ngủ ngày càng nhiều, có những khi ngủ liền vài ngày mới tỉnh, trong triều lời đồn đại không hay về sức khỏe của nàng đã lan ra. Người ta lo lắng nàng còn chưa có con nối dõi, nếu nàng băng hà thì vương vị sẽ lọt vào tay ai?

Tế Tuyết chẳng còn quan tâm chuyện triều chính nữa, nàng từ chối tất cả các cuộc thăm hỏi của quan lại hoặc người trong hoàng thất.

Mỗi khi nàng thức giấc đều thấy Tử Y ngồi bên cạnh, có lúc hắn đang xem mạch cho nàng, có lúc ngồi đọc sách, cũng có lúc đang ngủ gục. Tóc hắn... đã có vài sợi bạc.

Cuộc đời này người mà nàng nợ nhiều nhất là hắn, mà món nợ tình cảm lại là món nợ khó trả nhất.

Tiếc rằng trái tim nàng đã đem hết cho người kia, không thể mang thêm hình bóng ai được nữa.

Trong số những người tới muốn yết kiến chưa từng có tên Bình Nam vương. Hắn hẳn đã quên nàng, hoặc có lẽ đang bận bịu lo cho đứa con sắp ra đời.

26. Chương 39

Tỉnh giấc sau cơn mơ kéo dài, đã thấy bóng ai thấp thoáng nơi song cửa

Là ai đã mở ra kết cục này

Tương lai mỏng tang như cánh ve sầu

Làm sao chịu nổi đau thương này

Ta tiến bước em ra nơi xa nghìn dặm

Em lặng im không nói, cả không gian cũng lặng thinh u sầu

Có lẽ ngay từ khúc ban đầu, đã không nên tồn tại một tình yêu quá xa xôi như thế

Ta tiến bước em tận nơi chân trời

Có khi nào... em vẫn còn đứng đó

Tiếng đàn từ đâu vọng lại

Sinh tử nào có thể đoán trước

Nhưng cả đời này ta vẫn đợi chờ em

(trích Thiên lý chi ngoại)

Tế Tuyết tỉnh giấc vào lúc sáng sớm, không hiểu sao nàng cảm thấy rất khỏe, cảm giác mệt mỏi dường như đã tan biến hết.

Nàng ngồi dậy, nhẹ nhàng rời khỏi giường để tránh làm Tử Y đang ngủ gục bên cạnh thức giấc, đêm nào hắn cũng trông chừng nàng, chắc hẳn rất mệt.

Bên ngoài trời tuyết đã ngừng rơi, thời tiết vẫn còn lạnh nhưng đã không có cái rét buốt như những ngày trước, có lẽ đã vào cuối đông. Nàng nhìn ra khu vườn bên cửa sổ, những bông hoa tuyết trắng muốt đã vươn mình lên trên lớp băng tuyết phủ kín mặt đất. Hoa chưa nở nên cánh vẫn cụp vào trông giống như những giọt lệ tuyết đẹp.

Nàng đột nhiên nảy ra ý nghĩ đi thăm mộ Diệc Hàn. Lăng mộ của tất cả hoàng tử đều được đặt trong hoàng lăng, chỉ riêng hắn là nằm ở nơi khác, nghe nói đó là ý nguyện của hắn.

Tử Y nhìn thần thái tươi tỉnh của nàng thì không vui mừng chút nào, trái lại hắn trở nên hoảng hốt.

- Đừng lo nghĩ nữa, ngày này dù thế nào cũng phải đến. –Nàng bình thản bảo hần.

Tế Tuyết để Tử Y chải tóc giúp nàng, sau đó thay đổi y phục rồi bí mật rời khỏi hoàng cung.

Ngọn đồi nhỏ bị bao phủ một màu trắng xoá, Tế Tuyết chậm rãi men theo con đường nhỏ dẫn lên đồi. Trên đỉnh đồi, một ngôi mộ đơn giản nằm cô độc, có lẽ đã lâu không có người thăm viếng.

Nàng dùng tay không phải lớp tuyết bám trên mặt bia, đọc cái tên khắc trên đó, khe thở dài một tiếng. Diệp Hàn luôn khó hiểu như vậy, bốn năm ở cạnh hần nàng từng ngỡ mình rất hiểu hần, đến khi hần bắt ngờ quay lưng nàng mới biết con người Diệp Lương mà hần tạo ra chỉ là cái vỏ bọc.

Dã tâm của hần chôn vùi trong tay nàng, cuối cùng hần lại buông tay để nàng bình an... Một người cả đời theo đuổi quyền lực như hần vì sao khi chết đi không muốn ở trong hoàng lăng mà lại cô độc nằm ở nơi này, không ai thăm nom chăm sóc?

Nàng thật sự không hiểu.

Cơn gió thổi qua làm tuyết bám trên những cành cây bay xuống mặt đất, phủ lên tóc nàng. Tế Tuyết kéo lại áo choàng, Tử Y nhanh nhẹn buộc lại dây áo giúp nàng. Hai người đứng trên đỉnh đồi nhìn ra xung quanh.

Ngọn đồi này không cao lắm nhưng ở khá gần hoàng cung nên từ đó có thể thấy một phần khung cảnh những người hầu đang làm việc, thậm chí còn thấy cả cửa sổ phòng nàng ở điện Trường Sinh.

Nàng sững sờ giây lát, Diệp Hàn vô tình hay cố ý mà muốn chôn ở đây?

Hần khát vọng quyền lực tới mức khi chết đi vẫn muốn nhìn ngắm Trường Sinh điện hay là hần đã sớm biết nàng sẽ ở nơi đó?

- Sao vậy? –Tử Y thấy nàng bồn thần thì lên tiếng hỏi.

Tế Tuyết lắc đầu.

- Không có gì, chỉ là... có rất nhiều chuyện ta không hiểu, mà thôi, cũng chẳng quan trọng.

Người đã thành cát bụi, sự thật là gì đều chẳng còn ý nghĩa nữa.

Nàng cùng Tử Y rời khỏi ngọn đồi, lặng lẽ đi dạo trong thành. Thời tiết đã tốt hơn nên người buôn bán cũng đông dần. Mùi thơm từ những nồi bánh bao bay vào mũi làm Tế Tuyết cũng thấy đói bụng. Nàng chọn một quán ăn nhỏ bên đường, quyết định nếm thử bánh bao bình dân.

Bánh bao trắng trắng tròn tròn, bề ngoài khá đơn giản, bên trong là nhân thịt, không khác biệt lắm so với bánh bao ngự thiện phòng làm.

Nàng ăn rất ngon lành, chưa bao giờ nàng nghĩ bánh bao bình thường cũng dễ ăn như vậy.

Tử Y không nuốt nổi, hần vụng trộm quay mặt đi không để nàng nhìn thấy vành mắt hơi đỏ. Nàng đang bệnh liệt giường mà đột nhiên khoẻ lại, hần biết... đó là hồi quang phản chiếu, hần thật sự không thể giành nàng từ tay tử thần.

- Thanh Vân, người đến Bình Nam vương phủ, chuyển lời tới Tiêu Phàm ta đợi hần ở vườn hoa phía đông thành. Nói với hần đây là lần cuối cùng. –Nàng điềm nhiên uống bát trà nóng, trà rõ ràng rất dở nhưng nàng vẫn uống hết một nửa.

Tử Y không hỏi thêm gì, nhanh chóng rời đi. Tế Tuyết hít một hơi thật sâu, cảm nhận bầu không khí lạnh lạnh buổi sớm. Mùi bánh bao, cháo quấy, nước trà. Tiếng bước chân đi lại trên đường, tiếng nói chuyện ồn ào,... tất cả đều là âm thanh của cuộc sống.

Vườn hoa phía đông thành vẫn bao trùm trong tuyết, nhưng lại điểm thêm rất nhiều sắc đỏ. Tế Tuyết từng đến nơi này vài lần, cả kinh thành chỉ duy nhất khu vườn này có loài mai đỏ quý hiếm. Cho dù tiết trời giá lạnh vẫn bung nở rực rỡ, sắc đỏ e lệ ấy tựa như gương mặt của tân nương, đẹp đến nao lòng.

Mỗi bước đi của nàng đều để lại những dấu chân trên lớp tuyết, nàng tới gần một cây mai đang nở hoa, vươn tay định bẻ một cành mai rồi lại lưỡng lự.

Hoa ở phương bắc rất khó nở, vì thế mà nàng thường luyến tiếc không muốn hái chúng, thói quen này vẫn giữ tới tận bây giờ.

Trước đây khi còn nhỏ, nàng và Diệc Hàn cùng theo Tô sư phụ học bài. Nàng ghét nhất là học thơ, chẳng hiểu sao thơ phú nàng nghe tai trái liền ra tai phải, không biết đã bị phạt chép bài bao nhiêu lần.

Vào một buổi sáng, hoa hải đường rụng rải rác trong vườn, Diệc Hàn tức cảnh sinh tình đọc một bài thơ. Bài thơ ấy rất bình thường, chẳng thể coi là kiệt tác gì nhưng nàng lại rất thích.

Đêm qua hải đường mưa lần đầu

Mấy đoá mơn mớn dịu dàng muốn nói

Giai nhân sáng sớm ra khỏi lan phòng

Trở lại trước gương soi hồng trang

Hỏi chàng hoa đẹp hay thiếp đẹp

Chàng bảo hoa yếu điệu hơn nhiều

Giai nhân nghe nói sinh hờn dỗi

Không tin hoa chết đẹp hơn người

Đem hoa vò nát ném trước chàng

Mời chàng đêm nay bầu bạn ngủ với hoa

(Đề mục nhặt hoa mỉm cười vẽ tranh –Đường Bá Hổ)

Nàng ngồi bên gốc một cây mai, ngẩng đầu nhìn những cành hoa đan xen đung đưa trong gió.

Tuyết lạnh làm nàng khẽ run rẩy, nhưng cái cảm giác mềm mềm xấp xấp này nàng rất thích, nó khiến nàng nhớ đến những ngày còn nhỏ ở phương bắc, khi ấy nàng chưa gặp Tiêu Phàm, chưa gặp Diệc Hàn, nàng chỉ là một đứa trẻ lúc nào cũng giữ vẻ mặt cau có.

Những gì Tiêu Phàm muốn nàng nhất định sẽ cho hắn. Giờ này mọi việc đã an bài xong xuôi, sau hôm nay nàng và hắn sẽ không gặp lại nữa. Nàng không hận hắn, kết cục này là tự nàng lựa chọn, năm ấy ở Lệ Châu nàng đã quyết định đánh cuộc một lần, đem trái tim giao cho hắn. Tiếc là nàng không may mắn trong mấy cuộc đổ đên kiểu này, đã thua đến trắng tay.

Cả người nàng đột nhiên bị bế lên, gương mặt tuấn mỹ của Tiêu Phàm ở rất gần. Hắn ôm nàng trong ngực, đi từng bước về phía một chiếc đình nhỏ gần đấy.

- Đã nhẹ hơn trước rất nhiều! –Hắn mở miệng nói một câu không đầu không đuôi.

Trong đình có một bộ bàn ghế bằng đá, Tiêu Phàm một tay ôm Tế Tuyết, tay còn lại cởi áo khoác lột lên ghế rồi mới đặt nàng ngồi xuống.

Nàng quàng tay quanh cổ hắn, cố ý không buông, giằng co qua lại một lúc. Bên tai nàng vang lên tiếng thở dài của hắn, rốt cục hắn chịu thua, để mặc nàng ngồi trên đùi mình.

- Thật ra nàng muốn gì?

- Theo chàng thì ta muốn gì?

Hắn cau mày, giọng nói ẩn chứa sự tức giận.

- Tế Tuyết, ta mệt rồi, trò chơi của nàng ta không theo nổi nữa! Mục đích thật sự của nàng là gì?

Nàng không trả lời, đôi mắt bạc chăm chú quan sát hắn.

Tại sao lúc trước khi hắn lần đầu xuất hiện nàng lại có chút không ưa hắn nhỉ? Chắc là vì nàng cũng bị hắn thu hút, nhưng ngoảnh đi ngoảnh lại liền thấy hắn cùng đám cung nữ ngả ngớn trên đui đùa cho nên ngay lập tức nàng coi hắn là tên trắng hoa không nên động tới.

Nàng rõ ràng đã thích hắn từ khi ấy, chỉ là mất một thời gian mới nhận ra. Chưa bao giờ nàng coi tình cảm của bọn họ như một trò chơi, chính nàng mới là người quá thật lòng tới mức trở thành một con rối.

- Chàng theo ta một ngày, qua đêm nay chúng ta sẽ chấm dứt hoàn toàn, không bao giờ dây dưa nữa.

Nàng bình tĩnh nói, từng chữ một nhẹ nhàng như gió nhưng lại khiến Tiêu Phàm chấn động. Bàn tay hắn xiết chặt vai nàng đến phát đau.

Hai người ngồi trong đình một lúc lâu, im lặng ngắm những đoá hoa mai đỏ rực rỡ. Tế Tuyết thoải mái tựa đầu vào ngực Tiêu Phàm, lắng nghe nhịp đập của trái tim hắn.

Nếu cứ thế này mà chết cũng tốt, nàng sẽ không cảm thấy lạnh lẽo thê lương. Nhưng mà nàng cũng có tôn nghiêm của bản thân, nàng sẽ không chết trước mặt hắn. Cho dù phải chết nàng cũng không muốn để hắn nhìn thấy dáng vẻ đáng thương của mình.

Nàng chủ động đứng dậy kéo hắn đi dạo.

Kinh thành nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ. Nàng về kinh đã lâu nhưng rất ít khi ra ngoài dạo chơi. Tiêu Phàm từng nói muốn cùng nàng đi Tây Đình ngắm hồ sen, cho dù lúc ấy hắn có thật lòng muốn đi hay không thì bây giờ nàng cũng muốn tới đó cùng hắn.

Khi nàng và hắn đến đấy thì mới biết có một đại phú thương đã mua lại cả hồ sen, nghe nói họ định xây một tửu lâu nên khu vực quanh hồ đã bị xây tường bao quanh.

Tế Tuyết nhìn bức tường cao vững chắc liền thở dài, ngay cả bình thường nàng còn không đủ sức trèo qua. Tiêu Phàm ngược lại chẳng hề bận tâm, hắn dắt nàng đi đến cổng vào. Mấy tên gác cổng mặt mày hung tợn lập tức chặn hai người lại.

- Các người là ai? Đây là đất của Hồ gia, người ngoài không được vào!

Tiêu Phàm không nói một lời, mất chút sức lực liền khiến cho đám gác cổng lặn lê đầy đất. Hắn thản nhiên tiếp tục đi về phía hồ sen.

Nàng có chút kinh ngạc, bản tính coi trời bằng vung của Tiêu Phàm nàng đã được lĩnh giáo nhưng trước đây hắn không cư xử thô bạo như vậy, chỉ ít... cũng nói vài câu chào hỏi rồi mới đánh người.

Mặc dù cả hắn và nàng đều cố chấp muốn tới Tây Đình nhưng vào thời điểm này thì chẳng có gì để xem. Mùa đông nên đương nhiên không có cây sen nào. Mặt hồ đã đóng thành băng. Hồ gia kia vì sắp xây dựng tửu lâu nên đã phá bỏ chiếc đình cùng cầu đá bắc ra hồ Tây Đình làm khung cảnh trở nên điều tàn lạnh lẽo.

Có một số thứ nếu bỏ lỡ thì không thể nào quay lại, cuối cùng chỉ còn chút nuối tiếc muộn màng.

- Chúng ta đi thôi! -Nàng nhẹ giọng bảo hắn.

Không thể xem cảnh ở hồ Tây Đình thì còn những nơi khác. Nhưng vào thời điểm tuyết vẫn phủ khắp nơi thì cảnh vật luôn chìm trong sắc thái ảm đạm. Tế Tuyết vô tình nhìn thấy một ngôi chùa nhỏ, nàng không suy nghĩ nhiều, quyết định cùng Tiêu Phàm vào chùa thắp hương.

Tiêu Phàm nhướn mày hỏi nàng:

- Ta cứ nghĩ nàng không tin thần phật chứ?

- Ta không tin thần phật có thể cứu vớt ta.

Nhưng ta hy vọng thần phật có thể cứu vớt chàng.

Nàng quỳ trước bàn thờ phật, nhìn khói hương lượn lờ và dáng vẻ Phật tử từ bi. Đây có lẽ là lần đầu tiên nàng thắp hương cầu nguyện, cũng là lần đầu tiên thành tâm như thế.

Nàng cầu xin thần phật che chở cho Tiêu Phàm, để hắn cả đời bình an. Cũng cầu xin cho kiếp sau... nàng và hắn không bao giờ gặp lại.

Chỉ trong một ngày ngắn ngủi, Tiêu Phàm và Tế Tuyết đã đi rất nhiều chỗ trong kinh thành, còn vào ăn thử ở những nhà hàng nổi tiếng nhất.

- Khách quan, món cá hấp bầu này của quán tiểu nhân là nổi tiếng nhất kinh thành đấy, mời hai vị nếm thử! –Tiểu nhị ra sức giới thiệu thực đơn cho hai người.

Tiêu Phàm thuận miệng hỏi:

- Đây là món nổi tiếng nhất của các người?

- À, thực ra thì món Tinh Diệu lâu làm ngon nhất là canh chua ngó sen nấu tôm, nhưng bây giờ là mùa đông, không có ngó sen nên không nấu được. Đợi tới mùa hè hai vị tới đây nhất định sẽ được nếm, phải nói món ăn đó đầu bếp ở quán tiểu nhân làm ngon vô cùng, uống bát thứ nhất sẽ muốn uống bát thứ hai, uống bát thứ hai sẽ muốn uống bát thứ ba, uống bát thứ ba sẽ...

Dáng vẻ ba hoa đến quên cả trời đất của tiểu nhị làm Tế Tuyết không nhịn được cười. Tiêu Phàm xoa xoa trán, phẩy tay xua hất đi.

- Được rồi được rồi, có gì ngon thì mang lên, khỏi cần giới thiệu nữa!

Tế Tuyết nhìn ra bầu trời bên ngoài cửa sổ, hôm nay đã là ngày cuối năm ở cạnh Tiêu Phàm, muốn mùa hè sang năm cùng hắn tới đây ăn canh chua ngó sen cũng không thể.

Quả nhiên ở điểm tận cùng của sinh mệnh người ta mới nhận ra có rất nhiều việc chưa làm. Nếu nàng không sinh ra trong hoàng thất, nếu hắn không phải con trai của Trầm Quân... liệu bọn họ có đi đến bước đường này không?

Nhưng nếu nàng không phải Thất vương gia, hắn không phải thế tử Tế Duyệt, bọn họ sẽ không bao giờ gặp nhau. Hoặc nếu có thì cũng chỉ là hai người xa lạ.

Một người quan trọng như thế trong sinh mệnh của mình, cuối cùng có nên gặp hay không?

Mặt trời khuất bóng, màn đêm buông xuống một màu tối đen, bầu trời không trăng sao, kinh thành chìm trong ánh đèn rực rỡ. Tế Tuyết nhìn những ngôi nhà nhỏ sáng đèn thì trong lòng hơi trống trải.

Ai cũng có nơi để về, còn nàng thì sao? Có ai đang đợi nàng hay không?

Nỗi cô đơn tựa như làn nước lạnh lẽo tràn ra khắp xương tuỷ khiến nàng bất giác run rẩy.

- Tiêu Phàm, chàng yêu Phương Quân Di không?

Bước chân của Tiêu Phàm hơi chậm lại, hắn không trả lời mà cố ý lảng sang chuyện khác.

- Nàng muốn đi đâu nữa? Đêm tối cũng không thể ở ngoài đường được!

Tế Tuyết không dồn ép hắn, chỉ cười nhẹ cho qua. Người hắn yêu là ai thì có gì quan trọng, dẫu sao cũng không phải nàng.

- Ta muốn ngắm bình minh.

- Vậy chúng ta đến lầu Hồng Nhật!

Lầu Hồng Nhật nằm lơ lửng trên một ngọn núi đá bên ngoài thành. Tế Tuyết không ngại đường khó đi, nàng nương theo ánh sáng từ chiếc đèn lồng mà hướng về phía trước. Tiêu Phàm ngược lại không cho nàng đi nhanh, hắn vượt lên trước nàng.

Tay nàng bị hắn nắm chặt, dường như sợ lạc mất. Hắn bước đi rất chậm, nàng có chút nghi ngờ hắn đang cố tình kéo dài thời gian. Khi hai người lên đến đỉnh núi thì trời đã rất khuya.

Lầu Hồng Nhật –Tế Tuyết không biết đã bao nhiêu lần nghe đến nó.

Sách sử kể rằng vào năm Bảo Thụy thứ mười ba, Văn Xương công chúa –nữ nhi thứ tám của Bảo Thái Đế là một đại mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành, vì nàng muốn ngày nào cũng được ngắm mặt trời mọc nên đã nói chỉ cần ai xây được toà lầu ở nơi ngắm bình minh đẹp nhất nàng sẽ chọn người đó làm phò mã.

Khi đó rất ít người biết ngọn núi này, hơn nữa cho dù biết thì xây dựng một toà lầu ở đây cũng vô cùng khó khăn, địa hình hiểm trở, vận chuyển vật liệu hết sức nguy hiểm, người có thể làm được nhất định không chỉ có tài mà còn phải là phú khả địch quốc.

Năm Bảo Thụy thứ mười sáu, Bảo Thái Đế quyết định gả Văn Xương công chúa cho Hạ tướng quân – người vừa thắng trận ở biên cương, tiêu diệt năm vạn quân tinh nhuệ Yên quốc. Không ngờ thánh chỉ vừa tuyên thì một nam tử thần bí xuất hiện. Người đó đã xây dựng lầu Hồng Nhật trên đỉnh núi này, chính là nơi ngắm bình minh đẹp nhất.

Yêu cầu của Văn Xương công chúa đã có người thực hiện, lời hứa ba năm trước không thể coi như gió thoảng mây bay. Ban đầu Bảo Thái Đế muốn Văn Xương trước đông đảo mọi người tuyên bố rằng nàng thấy cảnh mặt trời mọc ở đây không đẹp, dù sao thì nàng là người quyết định chuyện này, nếu nàng nói không đẹp người kia cũng không thể ép buộc nàng lấy hắn.

Không ngờ toà lầu Hồng Nhật cùng khung cảnh tuyệt đẹp khi bình minh đã khiến Văn Xương rung động, làm trái ý chỉ phụ hoàng. Năm Bảo Thụy thứ mười bảy, Văn Xương công chúa trở thành thê tử của Liễu công tử Liễu Lam.

Bảo Thái Đế ban đầu vô cùng tức giận, nhưng khi tự mình tiếp xúc với Liễu Lam thì không khỏi kinh ngạc. Cho dù không có toà lầu Hồng Nhật kia thì chỉ với dáng vẻ ôn nhuận như ngọc, như trúc như lan của Liễu Lam cũng đủ khiến Văn Xương công chúa say đắm. Hơn thế, phò mã Liễu Lam xuất thân là con nhà phú thương nhưng văn thao võ lược, tài năng hơn người, dần dần trở thành người được Bảo Thái Đế vô cùng tín nhiệm.

Năm Bảo Thụy thứ hai mươi tư, Tể gia ở đông bắc làm phản. Quân đội của họ không những được huấn luyện quy củ mà số lượng cũng rất lớn, gần ngang ngửa với quân triều đình. Lúc trọng yếu nhất, Hạ tướng quân vì mối hận năm xưa đã quy hàng Tể gia khiến triều đình tổn thất nặng nề. Chỉ trong vòng bốn năm, quân triều đình càng đánh càng bại, dần dần ngay cả kinh thành cũng không giữ được.

Khi quân đội Tể gia bao vây kinh thành, binh lính và quần thần đều vô cùng kinh ngạc khi nhìn thấy Liễu phò mã đứng trong hàng ngũ kẻ địch, còn mặc áo giáp tướng lĩnh.

Văn Xương công chúa lúc ấy mới biết trượng phu đầu gối tay ấp bấy lâu tên thật là Tể Kiệt, con trai thứ ba của Tể gia.

Kinh thành thất thủ, Bảo Thái Đế bị giết, Văn Xương công chúa từ lầu Hồng Nhật gieo mình xuống vực sâu.

Lầu Hồng Nhật –mộng tưởng tình yêu một đời của Văn Xương công chúa đã trở thành nỗi đau đớn nhức nhối cuối đời nàng.

Hơn hai trăm năm qua rất ít người lui tới nơi này nhưng theo di nguyện cuối cùng của Chính Hoà vương Tể Kiệt, hoàng thất hàng năm vẫn cho người tu bổ lầu Hồng Nhật, cố gắng duy trì dáng vẻ mỹ lệ của nó.

Lầu Hồng Nhật có ba tầng, đứng ở tầng thứ ba nhìn ra xung quanh khung cảnh rất đẹp. Vì không có người canh gác nên Tể Tuyết và Tiêu Phàm dễ dàng vào bên trong. Trải qua khoảng thời gian dài nên nhiều chi tiết điêu khắc bên trong đã hư hỏng, dù tu bổ cũng không được như ban đầu, hơn nữa phần lớn vật liệu xây dựng là gỗ, e rằng cũng chẳng còn giữ được bao nhiêu năm nữa.

Tể Tuyết chăm chú nhìn về phía đông, đợi chờ mặt trời mọc. Tiêu Phàm đứng bên cạnh trầm mặc không lên tiếng.

Hai người cứ đứng như thế rất lâu. Nàng chủ động nắm lấy tay hắn, cảm nhận được những ngón tay đầy vết chai xiết chặt bàn tay mảnh dẻ của nàng.

Nàng định hỏi hắn có từng yêu nàng dù chỉ một chút không nhưng lại không thốt ra thành lời. Sáu năm, yêu và hận, tương phùng rồi lại phân ly, không ngờ đến thời khắc thật sự chia cắt lại chỉ có thể im lặng.

Mặt trời dần nhô lên phía xa giống như chiếc đèn lồng khổng lồ, ánh sáng hồng hồng phủ lên khắp đất trời, không chói chang như lúc trưa, lại không có vẻ thê lương như chiều tà. Khung cảnh mỹ lệ đến mức cả Tiêu Phàm và Tể Tuyết đều ngẩn người nhìn ngắm.

Nàng đột nhiên cảm thấy rất buồn ngủ, có lẽ cả ngày hôm qua hoạt động quá nhiều đã khiến nàng mệt mỏi, hoặc là... ngọn đèn sinh mệnh đã cạn dầu.

- Chàng đi đi, sau này ta sẽ không bao giờ gặp chàng nữa!

Tay nàng bị hấn xiết mạnh đến nỗi nàng cảm thấy chỉ thiếu chút nữa xương cốt cũng nát vụn. Đau đớn truyền từ tay làm nàng nhẩn máy, nhưng khi hấn buông tay nàng ra thì cảm giác lạnh lẽo lại khiến nàng hoảng sợ.

Tiêu Phàm quay người rời đi. Nàng nhìn theo bóng lưng hấn cho đến khi hấn hoàn toàn biến mất ở cầu thang.

Lúc này một cơn choáng váng làm Tề Tuyết không đứng vững được, phải tựa mình vào bức tường rồi từ từ trượt xuống. Tiếng bước chân vang lên ngày càng gần, nàng nghi hoặc nhìn về phía cửa.

Một nam tử mặc áo đen từ tốn tới trước mặt nàng. Dung mạo hấn nếu không phải có vết sẹo vắt ngang mặt thì cũng có thể coi là tuấn tú. Hấn cung kính cúi đầu, hai tay nâng một chiếc hộp dài.

- Thất gia, tại hạ nhận uỷ thác của cố nhân gửi thứ này cho Thất gia.

Tề Tuyết âm thầm đánh giá hấn. Nàng chưa từng gặp người này, hấn gọi nàng là Thất gia cũng có nghĩa là đã biết thân phận nàng.

- Người là ai?

- Tại hạ là Liêu Du.

Liêu Du? Cái tên này hình như nàng đã nghe ở đâu đó nhưng tạm thời chưa nhớ ra. Cố nhân mà hấn nhắc đến rốt cục là ai, muốn gì ở nàng chứ?

Mà thôi, họ tính toán thế nào cũng sai rồi, nàng đã sắp chết, muốn tính kế nàng cũng chẳng ích gì.

- Ta không nhận, người mang về cho chủ nhân của người đi!

Liêu Du dường như đã đoán trước nàng sẽ phản ứng như vậy, hấn bình tĩnh nói:

- Người dẫn tại hạ mang thứ này đến cho Thất gia đã qua đời lâu rồi.

Nàng nghi hoặc nhìn hấn, đã chết rồi sao?

- Người ấy nói tại hạ nhất định phải đợi ở chân núi nơi chôn cất người ấy, nếu Thất gia tới đó thì cũng có nghĩa là đã đến lúc giao vật này cho Thất gia.

Chân núi, ngôi mộ, cố nhân.

Liêu Du, nàng đã từng nghe cái tên này, Kiếm Ma Liêu Du, thuộc hạ của Diệc Hàn.

Nàng cầm chiếc hộp trong tay Liêu Du, lưỡng lự giây lát.

- Người... là người của Ngũ huynh?

Hấn cung kính cúi đầu:

- Việc đã hoàn tất, tại hạ xin cáo lui!

Tề Tuyết định gọi hấn lại nhưng cả người dường như kiệt sức, không thốt nên lời, mà Liêu Du thì biến mất nhanh như một cơn gió.

Bàn tay nàng run run, cố sức lắm mới mở được chiếc hộp của Diệc Hàn, nhìn thấy thứ bên trong thì không khỏi kinh ngạc.

Từ đầu đến cuối, nàng thật sự chưa bao giờ hiểu hấn. Hấn vì sao lại đưa vật này cho nàng?

Nàng bây giờ không phải chỉ là sức khoẻ bạc nhược mà linh hồn cũng đã tan rã rồi. Thứ này... cứ để cho Tử Y tùy ý quyết định đi.

Ánh nắng buổi sớm chiếu vào lầu Hồng Nhật, rõ ràng rất nhẹ nhưng nàng lại thấy vô cùng chói mắt.

Nàng mệt mỏi khép mắt lại, cảm thấy không gian yên tĩnh thế này cũng rất dễ chịu. Đầu óc trở nên mơ hồ, nàng không hiểu sao lại bất chợt nhớ tới hai câu thơ:

Hầu môn nhất nhập thâm tự hải

Tòng thử Tiêu lang thị lộ nhân

(Vào cửa vương hầu sâu tựa bể

Tiêu lang đành hoá khách qua đường)

Nàng khẽ mỉm cười, giọt lệ trong suốt lăn ra từ khoé mắt, từ nay... hắn và nàng thật sự đã không còn liên quan gì nữa.

27. Chương 40

Theo dấu vào rừng sâu, men theo tiếng lệ rơi

Ta muốn tìm một cảnh lê trắng mà sao nơi này chỉ còn lại rêu xanh

Bầu trời xa đỉnh núi ngàn mây, mưa phớt nhẹ trên từng cánh hoa

Dấu tóc đã bạc phơ, ta vẫn mãi đợi chờ em quay về

Khoác vào người bộ áo trắng tinh khôi không vướng bụi trần gian

Nhận lấy tình yêu đẹp dễ và tình khiết của em

Dường như em đã theo những cơn mưa đến đây, khiến nỗi buồn hoá thành thơ

Ta đứng chờ em mặc kệ mưa làm ướt đầm

Ngắt đoá phù dung trên mặt nước

Bóng thuyền xưa vẫn còn lưu dấu

Nhưng em vẫn chưa quay trở về

Thời gian cứ vô tình trôi đi làm đoá hoa mà em từng nhắc đến úa tàn

(trích Thiên lý chi ngoại)

Năm Kiến Tân thứ nhất, Thành Tuyên Đế Tế Tuyết sau khi để lại thánh chỉ nhường ngôi cho Bình Nam vương Tế Duyệt liền biến mất một cách bí ẩn, mãi về sau vẫn không tìm được tung tích.

- Tế Tuyết đâu? –Tiêu Phàm tức giận quát hỏi đám người hầu trong cung.

Không một tiếng trả lời. Người nào cũng sợ hãi đến tái mặt, cúi gằm xuống đất. Thái thượng hoàng đi đâu không ai biết, tân hoàng chỉ vừa nhận thánh chỉ mà đã dám gọi thẳng tên Thái thượng hoàng cũng đủ biết ngông cuồng tới mức nào.

Mộc Thiệu Đình đứng một bên từ tốn lên nói:

- Hoàng thượng, triều đình còn nhiều việc hệ trọng cần giải quyết. Thái thượng hoàng đã rời đi cùng Tử Y rồi, có Tử Y bên cạnh Thái thượng hoàng sẽ bình an vô sự, xin hoàng thượng đừng lo lắng!

- Bọn họ đi đâu? –Tiêu Phàm gằm lên với Mộc Thiệu Đình, đôi mắt vẫn tia máu.

- Vi thần không biết!

Tiêu Phàm gần như điên cuồng. Hắn hạ lệnh đóng cổng thành, không cho bất cứ ai ra vào, lại cho người đi lục soát khắp hang cùng ngõ hẻm, chỉ thiếu nước cạy tất cả gạch lát lên để tìm người nhưng chẳng khác nào bóng chim tầm cá.

Triều đình một phen náo loạn, người ta đồn đại rằng đây nhất định là một âm mưu, Thành Tuyên đế trong lúc bệnh tật chắc đã bị ép phải thoái vị rồi bị sát hại, vì thế mới mất tích không dấu vết.

Vào thời điểm sóng gió, Mộc Thiệu Đình cùng Phương Thiếu Lăng đều tỏ thái độ ủng hộ tân đế lên ngôi khiến cho cơn phong ba tạm lắng xuống. Có một số đại thần nảy sinh nghi ngờ đã cho người bí mật điều tra nhưng cũng không tìm ra được bằng chứng.

Năm Kiến Tân thứ hai, Bình Nam vương Tế Duyệt đăng cơ, sử sách gọi là Thuận Tuyên Đế. Phương Quân Di được phong là Hoàng hậu, nhi tử mới ra đời là Tế Thịnh được phong làm Thái tử.

Lệ Châu, năm năm sau.

Tử Y đi ra từ một hiệu thuốc, thông thả dạo bước ngắm nhìn khung cảnh nhộn nhịp của phố xá.

Một người lạ mặt đột nhiên chặn đường hắn.

- Tử Y công tử, mời công tử theo tại hạ, chủ nhân của tại hạ muốn gặp công tử!

Tử Y nhíu mày suy nghĩ, hắn ẩn dật đã năm năm, không nghĩ ra còn ai muốn tìm mình.

Bên trong hoa viên đặc biệt của một quán trà.

Nam tử tuấn mỹ như thần, dáng vẻ cao quý mà thâm trầm đang đợi Tử Y.

Năm năm không gặp, thời gian chỉ làm cho hắn càng thêm vẻ phong trần quyến rũ, mỗi ánh mắt hay động tác đều mang theo sự áp bách khiến người ta căng thẳng.

- Thảo dân khấu kiến hoàng thượng!

Tiêu Phàm điềm nhiên nhấp một ngụm trà, phẩy tay ý bảo thuộc hạ lui ra ngoài rồi mới nói với Tử Y.

- Đây không phải hoàng cung, không cần đa lễ. Hơn nữa người có coi ta là Hoàng thượng hay không ta hiểu rất rõ, không phải giả bộ!

Tử Y nghe xong liền thần nhiên ngồi xuống ghế đối diện Tiêu Phàm, lạnh nhạt hỏi:

- Lần này Tiêu gia tìm ta là có việc gì?

Tiêu Phàm im lặng một lúc, dường như kìm nén đã lâu mới cất tiếng:

- Tế Tuyết thế nào? Nàng đang ở đâu, có khoẻ hay không?

Người này vẫn còn quan tâm tới nàng như vậy sao? Tử Y nhếch miệng cười lạnh.

Năm năm qua Thuận Tuyên Đế cai trị rất tốt, quốc thái dân an, quần thần đều ủng hộ. Điều duy nhất không hay ở hắn là quá phong lưu. Nghe nói hậu cung của hắn mỹ nữ nhiều tới mức không phải như hoa lan hoa huệ mà như nấm. Mặc dù hắn có phần ham mê nữ sắc nhưng chưa từng để ảnh hưởng đến việc triều chính nên đây cũng không coi là vấn đề quá nghiêm trọng. Kì lạ là hậu cung vô số phi tần nhưng cho tới nay con hắn vẫn chỉ có duy nhất Tế Thịnh.

Tử Y nghĩ đến những đau khổ Tế Tuyết đã chịu đựng vì Tiêu Phàm thì trong mắt ánh lên tia oán hận mãnh liệt không hề che giấu.

- Tế Tuyết không muốn gặp Tiêu gia, nàng không nợ gì ngài cả. Tiêu gia đã có được cả thiên hạ rồi thì cũng nên buông tha cho nàng.

Dáng vẻ của nàng buổi sáng hôm ấy suốt đời hắn cũng không thể quên được.

Giữa lầu Hồng Nhật hoang vắng, nàng cô độc tựa người vào tường. Ánh nắng vàng nhạt phủ lên người nàng một quang sáng mỏng manh. Nàng nằm bất động ở nơi ấy, mi mắt còn ẩm ướt. Cả đời nàng... vì sao lại chỉ rơi lệ vì kẻ kia?

Năm năm qua nàng cô độc ở Lệ Châu, còn Tiêu Phàm ngày đêm ôm ấp mỹ nữ. Hắn không xứng để nàng vì hắn mất đi tính mạng.

Nàng từng dặn hấn sau khi nàng chết đừng bao giờ nói cho Tiêu Phàm, cứ bảo Tiêu Phàm rằng nàng sống rất tốt. Tại sao? Nàng không muốn Tiêu Phàm day dứt, nhưng dựa vào đâu mà Tiêu Phàm lại có quyền hạnh phúc trên nỗi đau khổ của nàng?

- Tử Y, ta chỉ muốn gặp nàng một lần, thấy nàng bình an ta sẽ lập tức rời đi. –Tiêu Phàm thấp giọng nói, thái độ thậm chí còn có vẻ cầu xin.

Tử Y đứng dậy, khoé môi hơi nhếch lên vẽ ra nụ cười lạnh đến thấu xương.

- Tiêu gia, việc này ta quả thực lực bất tòng tâm.

Cổ áo Tử Y lập tức bị túm lấy, Tiêu Phàm hung dữ nhìn hấn, đôi con ngươi đen thẫm loé lên sắc đỏ yêu dị.

- Người nói thế là có ý gì?

- Đã năm năm rồi ta không gặp nàng, ta nghĩ nàng vẫn ổn, nhưng để Tiêu gia thấy nàng bình an thì e là chuyện không tưởng. Có điều Tiêu gia cứ yên tâm, trên đời này không ai có thể làm hại nàng được nữa.

Bàn tay Tiêu Phàm càng xiết chặt hơn. Tử Y không hề bận tâm, vẫn thản nhiên cười với hấn.

- Một nàng bây giờ chắc đã xanh cỏ rồi, lần này ta về đây cũng là để từ biệt nàng trước khi đi Yên quốc. Tiêu gia việc nước bận rộn, không cần thiết phải tới nơi này hồi tưởng cổ nhân.

Tiêu Phàm tức giận dấm mạnh vào mặt Tử Y làm hấn ngã xuống đất. Tử Y không hề đánh trả. Hấn chậm rãi đứng dậy lau vết máu ở khoé miệng.

- Thế nào? Đừng nói với ta là người thấy đau, so với lúc ta nhìn thấy nàng một mình nằm lại ở lầu Hồng Nhật thì thế này có thảm thập gì!

- Người nói láo, nói láo! –Tiêu Phàm giống như con thú bị thương, không ngừng gầm lên với Tử Y. –Nàng chưa chết, người đừng hồng lừa ta!

Tử Y cười phá lên, tiếng cười lạnh lẽo mà thê lương khiến Tiêu Phàm hoảng sợ. Hấn tự nhủ thầm Tử Y chắc chắn đang nói dối, đó không phải là sự thật. Tế Tuyết tuyệt đối chưa chết.

- Ha ha, đúng thế, người là Hoàng thượng, người nói nàng chưa chết thì chưa chết! Người cứ coi như nàng sống rất tốt, như vậy lương tâm của người có thể an ổn một chút. Giờ thì quay về hoàng cung của người đi, tiếp tục ôm ấp mỹ nhân của người, cai trị giang sơn của người đi! Đừng tới đây làm phiền nàng nữa, để cho nàng được yên.

Tiêu Phàm chết lặng đứng yên tại chỗ, ánh mắt hoang mang đau đớn nhìn theo Tử Y đang rời đi.

Hấn không tin, không bao giờ tin!

Nàng không thể chết, nếu nàng chết... năm năm qua những việc hấn làm còn ý nghĩa gì?

Trong ngực hấn đột nhiên dội lên từng cơn đau đớn, nơi nào đó như bị người ta dùng dao khoét rỗng.

Hấn lảo đảo theo sau Tử Y, cứ đi vài bước lại ngã nhưng hấn không chịu để thuộc hạ đỡ, nhất quyết tự mình gượng dậy.

Hấn không thể để mất dấu Tử Y, năm năm truy tìm không kết quả, đêm nào hấn cũng chờ đợi tin tức nhưng Tế Tuyết và Tử Y giống như đã hoàn toàn tan biến trên thế gian này. Hôm nay khó khăn lắm mới thấy được Tử Y, nếu hấn để Tử Y đi mất thì ngay cả cơ hội nhìn nàng một lần cũng không còn nữa.

Mưa mênh mang cỏ mọc lan chuyện cũ

Ta nghe rằng nàng vẫn đợi thành xưa

Có tiếng sáo mục đồng vắng nơi gốc cây xa

Và giữa đôi chúng ta là mầm non duyên phận

Nghe xuân xanh chào đón những nụ cười

Thập phần ngưỡng mộ của nhiều người

Trang sử đỏ viết có phần quá hận

Pháo hoa chóng tàn, chuyện người dễ phân

Mà nàng lại đang hỏi, ta liệu có thật lòng...

(trích Pháo hoa chóng tàn)

Sắc hồng của hoa đào phủ khắp một khoảng rừng. Mỗi khi có cơn gió thổi qua những cánh hoa màu phấn hồng tung bay trong gió, tạo nên một khung cảnh vô cùng mỹ lệ.

Tử Y ngậy người giữa rừng hoa đào, vừa kinh ngạc vừa khở sở.

Tại sao lại thành ra thế này, cả một rừng hoa...

- Tế Tuyết đâu, sao ngươi lại tới chỗ này? –Tiêu Phàm bắt kịp Tử Y, gấp gáp hỏi hần.

- Ta không biết, không biết nàng ở chỗ nào!

Vẻ hoang mang của Tử Y làm Tiêu Phàm càng thêm hoảng sợ, hần túm lấy áo Tử Y, gào lên:

- Ngươi nói đi, nàng đang ở đâu?

- Ta không biết! –Tử Y trong cơn giận dữ cũng quát lại hần. –Nàng nói không muốn làm bia mộ, ta đã trồng trên mộ nàng một cây hoa đào để làm dấu, lúc ấy mảnh rừng này rất hoang vắng...

Không thể ngờ rằng, năm năm sau nơi đây đã biến thành một rừng hoa đào.

Tiêu Phàm tựa như bị rút cạn sức lực, hần ngã khuỵ xuống đất, ánh mắt ngơ ngác nhìn mảnh rừng hồng rực sắc hoa.

- Ngươi lừa ta!

Tử Y không trả lời, hần đi qua đi lại, cố quan sát những thân cây để tìm ra một dấu vết nào đó nhưng vô ích. Hần hoàn toàn không thể phân biệt nổi rốt cục đâu mới là cây đào năm ấy hần đã trồng.

Vì sao lại thành ra thế này? Là ai đã trồng hoa đào ở đây?

Tử Y bắt lực đứng giữa biển hoa, khẽ buông một tiếng thở dài.

- Có lẽ... nàng không muốn gặp lại ngươi!

Tiêu Phàm ngẩng đầu nhìn Tử Y, đôi mắt đen thẫm lộ ra vẻ đau đớn tuyệt vọng.

- Nàng chưa chết, ngươi chỉ lừa ta thôi đúng không?

- Nàng chết rồi, năm năm trước trên lầu Hồng Nhật. Nàng đã nói lời từ biệt với ngươi, lẽ nào ngươi không nhận ra? –Tử Y có chút thương hại trả lời hần.

“Tiêu Phàm, sau này chúng ta sẽ không bao giờ gặp nhau nữa!”

Giọng nói nhẹ nhàng của nàng hôm ấy giống như một loại thuốc độc đã ngấm vào cơ thể, mỗi đêm đều phát tác làm hần đau đớn.

Nàng biến mất cùng Tử Y. Khi nhận thánh chỉ kì lạ kia, hần mơ hồ nghĩ đến khả năng nàng sẽ rời khỏi kinh thành, rời bỏ hần. Hần gần như phát điên chạy tới hoàng cung, đối diện với hần là điện Trường Sinh vắng lặng. Căn phòng mà nàng từng ở không một bóng người, chỉ còn lại mùi thuốc nhàn nhạt đang tan dần trong không khí.

Hần thật sự nghĩ mình sẽ điên.

Nàng sao có thể làm thế với hần? Giữa ngai vàng và hần, nàng chọn ngai vàng, vậy mà giữa ngai vàng và Tử Y nàng lại chọn Tử Y.

Mười bốn năm tình cảm của hần thì ra đã thành một thứ hàng hoá rẻ tiền. Khi nàng cần hần nàng sẽ lời ngon tiếng ngọt, nói yêu hần, ôm ấp hần. Khi nàng không cần nữa nàng lại cùng kẻ khác cao chạy xa bay, vứt cho hần cái ngai vàng lạnh lẽo coi như bồi thường.

Hắn không tin nổi. Nàng dựa vào đâu mà đối xử với hắn như thế?

Suy nghĩ duy nhất của hắn lúc ấy là phải tìm được nàng và Tử Y. Đúng vậy, lần này hắn không thể dung túng nàng được nữa. Nhất định phải nhốt nàng lại, không bao giờ cho phép nàng ra ngoài. Bởi vì hắn quá dễ dàng tin tưởng nàng nên nàng mới có cơ hội bỏ trốn với tên gian phu ấy.

Năm năm, hắn gần như đã lục tung cả Diêm quốc, huy động tất cả nhân lực của Phương Hoàng cung để tìm nàng, lại không ngờ đến nàng ở ngay tại Lệ Châu.

Rốt cục là chỗ nào, nàng đang nằm ở đâu?

Tiêu Phàm thất thần nhìn những cây đào đua nhau khoe sắc, không biết nơi nào mới là mộ của Tế Tuyết.

- Nàng vì sao mà chết?

Những lời của nàng ngày cuối cùng họ gặp nhau hắn cứ ngỡ nàng giận hắn vì chuyện đứa con của Phương Quân Di, vì hắn nhiều tháng không tới tìm nàng.

- Bị bệnh. – Tử Y đáp cụt lủn, vốn dĩ muốn hành hạ Tiêu Phàm nhưng nhìn bộ dạng thất hồn lạc phách này của hắn có lẽ không chịu thêm nỗi đả kích nào nữa.

- Bệnh gì?

- Phong hàn.

Tiêu Phàm xiết chặt nắm tay, cố gắng kìm chế xúc động muốn đánh Tử Y.

- Chỉ là phong hàn mà người cũng không chữa được?

- Cơ thể nàng đã quá mức hư nhược, thêm một trận phong hàn đó căn bản không thể chống đỡ nổi.

Hắn biết Tử Y đang nói dối. Nguyên nhân cái chết của nàng chắc chắn không đơn giản như vậy.

- Coi như ta cầu xin người, người nói cho ta biết nàng vì sao lại chết!

Tử Y im lặng suy nghĩ, hắn đột nhiên nhận ra Tế Tuyết và Tiêu Phàm kì thực rất giống nhau. Hai người họ đều biết trước sự thật là nhất đao chí mạng, động vào sẽ đau tới xương tủy nhưng vẫn cố chấp tìm cho bằng được.

- Một mũi tên xuyên tim, cơ thể nàng đã suy yếu cực điểm rồi, chỉ có thể sống ngày nào hay ngày ấy.

Tiêu Phàm cứng đờ người, ngay cả trái tim hình như cũng đã ngừng đập. Tai hắn lùng bùng không thể nghe rõ bất cứ âm thanh gì.

Thì ra... đây mới là nguyên nhân thật sự cho tất cả mọi chuyện.

Hắn lấy miếng ngọc bội từ trong ngực áo ra. Đó là miếng ngọc màu trắng tinh xảo có khắc tên nàng. Sau khi gặp lại nàng đã đưa nó cho hắn, lúc ấy hắn mới biết Trương Bắc Nhận dùng nó để lừa nàng.

Vật mất rồi còn có thể tìm lại, người xa cách nhất định sẽ có ngày gặp lại. Hắn đã ngây thơ mà tin như thế.

Tiêu Phàm lão đạo đứng dậy, bước đi vô định giữa rừng hoa.

- Tế Tuyết! Tế Tuyết!

Hắn vừa đi vừa gọi tên nàng nhưng không có tiếng đáp lại. Thi thoảng một cơn gió vô tình thổi qua làm những cánh hoa lác đác rơi rụng.

Năm Kiến Tân thứ bảy, Thuận Tuyên Đế Tế Duyệt đột nhiên thoái vị, nhường ngôi cho Thái tử Tế Thịnh rồi mai danh ẩn tích. Cả Diêm quốc lại một phen náo loạn, chỉ trong vòng năm năm, hai vị hoàng đế đều đột ngột biến mất một cách bí ẩn khi tuổi đời còn khá trẻ, cũng chưa tại vị được bao lâu.

Ở Lệ Châu, bên khoảng rừng toàn hoa đào mới xuất hiện thêm một ngôi nhà nhỏ. Không ai biết xuất thân của chủ nhân ngôi nhà, nhưng từ khi hắn tới đây chỗ này vốn hoang vắng lại đông người lui tới. Trong số đó có không ít cô nương chưa chồng, đều vì dung mạo của người chủ nhà quá mức tuấn tú.

Ít ngày sau, toàn bộ khoảng rừng mọc hoa đào và khu vực xung quanh ngôi nhà bị xây tường bao. Nghe nói chủ nhà là một dị nhân rất giàu có, hắn ghét ồn ào nên đã bỏ tiền ra mua toàn bộ chỗ đất này. Kể từ đó những ai tò mò chỉ có thể đứng bên ngoài nhìn bức tường kiên cố mà tiếc hận.

Lời đồn thổi về người thần bí kia lan ra khắp nơi. Có kẻ trèo tường nhòm vào bên trong, kể lại rằng tận mắt nhìn thấy một nam tử dung nhan tuấn mỹ nhưng đáng vẻ thất thần, từ sáng đến tối cứ thần thờ ngồi ngắm hoa đào, hoặc có khi lang thang đi giữa rừng hoa, miệng lầm bầm nói chuyện với những cây hoa y như người điên.

Miệng thế gian có một đồn mười, những phiên bản quỷ dị về chủ nhân ngôi nhà được truyền tai nhau đi khắp nơi, về sau cũng rất ít người dám lui tới nơi này. Một vài người còn nói rằng đã nghe thấy tiếng hát của một nữ tử từ vườn đào vọng ra.

Một dòng nước xuân chỉ vì người mà khô cạn

Hồng nhan tiêu tụy say ngủ dưới hoa đào...

Nấu một ấm trà, bẻ một cành mai trắng

Mở tán ô xanh, mưa đổ rào rào

Đào thơm nở trước mộ, hoa rơi như gió bụi

Bia đá đâm chồi nổi nhớ của ai.

(trích Hoa tư dẫn)

Tiêu Phàm dựa người vào một gốc đào, hai mắt nhắm nghiền như đang ngủ. Cả khu vườn ngập sắc hoa chỉ có tiếng líu ríu của bầy chim và tiếng gió sột soạt, không có bất cứ âm thanh nào của con người.

Tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên, tới gần bên hắn rồi dừng lại. Bàn tay trắng như ngọc khẽ chạm lên gương mặt hắn.

- Hoàng thượng! - Giọng nói trong veo như tiếng chuông bạc lại mang theo đau lòng.

Hắn từ từ mở mắt ra, nhìn Phương Quân Di đang đứng trước mặt mình thì cau mày.

- Sao ngươi tìm được ta?

Thái độ xa cách của hắn làm Phương Quân Di rơm rớm nước mắt. Cô ta mất bao công sức mới dò la được chỗ này, hắn đường đường là hoàng đế đột nhiên lại biến mất, bỏ mặc cô ta cùng nhi tử. Nếu không phải có đại ca cô ta chống đỡ thì Tế Thịnh làm sao tiếp quản được việc triều chính.

- Sao Hoàng thượng có thể nói đi là đi như thế, thiếp và con phải làm sao?

Nước mắt giống như chuỗi châu đứt hạt không ngừng rơi xuống. Phương Quân Di vừa khóc vừa ôm chầm lấy Tiêu Phàm.

Hắn không chút do dự đẩy cô ta ra, đứng thẳng dậy lạnh lùng nhìn gương mặt xinh đẹp đang hoang mang đối diện mình.

- Ta không phải hoàng thượng, ngươi đi đi. Sau này đừng tới đây nữa!

Phương Quân Di vội ôm chặt lấy cánh tay hắn, khóc lóc cầu xin.

- Tế Duyệt, chàng không thể làm thế, chàng thực sự bỏ mặc thiếp sao? Cho dù chàng không thương thiếp thì cũng nghĩ đến Tế Thịnh. Nó là cốt nhục của chàng.

Tiêu Phàm rút cục cũng mất hết kiên nhẫn. Hắn gỡ từng ngón tay đang bám trên áo mình ra, mặt mũi nói với cô ta:

- Phương Quân Di, ta không yêu ngươi. Tế Thịnh chỉ là một đứa trẻ, ngươi và đại ca của ngươi không nên lợi dụng nó để làm khó ta, vốn dĩ nó cũng chẳng liên quan gì đến ta!

Sắc mặt Phương Quân Di tái mét, cô ta run rẩy nhìn Tiêu Phàm.

- Chàng đang nói gì, sao hoàng nhi lại không liên quan gì chứ?

- Ta chưa từng chạm vào người, Tế Thịnh làm sao là con ta được?

- Không thể nào, thiếp biết chàng không thực lòng thương thiếp nên không muốn chung chăn gối với thiếp, nhưng rõ ràng chúng ta đã động phòng đêm tân hôn... thiếp đã có thai. Chàng sao có thể nói đó không phải nhi tử của chàng?

Tiêu Phàm cười lạnh, đêm tân hôn hắn đâu có mặt ở vương phủ, ai mà biết cô ta động phòng với kẻ nào. Nhưng nhìn dung mạo của Tế Thịnh... không cần nói hắn cũng có thể đoán ra phụ thân nó là ai.

- Phương Quân Di, ta nhắc lại một lần nữa, ta chưa từng động phòng với người, ngay cả trong suy nghĩ cũng không có ý tưởng đó. Người đi đi, sau này đừng làm phiền ta nữa. Về phần phụ thân Tế Thịnh, có lẽ người nên hỏi thử đại ca người.

Phương Quân Di kinh ngạc lùi về sau vài bước, nước mắt ngưng đọng trên gương mặt làm cô ta nhìn có vẻ chật vật. Làm phụ thê bao nhiêu năm, cô ta và Tế Duyệt chỉ là hữu danh vô thực. Năm ấy sau đêm tân hôn, hắn đột nhiên biến mất, rất ít khi xuất hiện, còn qua lại với nữ tử khác, cô ta cứ nghĩ đó là vì biểu hiện của mình đêm ấy làm hắn mất hứng. Sau này khi cô ta có thai hắn lại bất ngờ thay đổi thái độ, quan tâm chăm sóc làm cô ta tưởng rằng đứa con đã khiến hắn quay đầu.

Không ngờ... đều là tự mình đa tình mà thôi.

- Chàng nói dối, nói dối! Nếu chàng đã biết Tế Thịnh không phải nhi tử của chàng, vì sao chàng lại đối xử với thiếp tốt như vậy? –Phương Quân Di không cam lòng cổ hủ hấn.

Lẽ nào trong lòng hắn ngay một vị trí nhỏ bé cũng không đến lượt cô ta hay sao? Cô ta là thê tử của hắn, hắn lại mặc nhiên không quan tâm cô ta chung chạ với ai, không thể có chuyện như thế được.

Tiêu Phàm chán ghét phỉ phui ngực áo dính phần từ gương mặt Phương Quân Di. Hắn vốn định vô thanh vô thức rời đi, nhưng nếu cô ta đã bám riết lấy thì bọn họ cũng nên nói một lần cho rõ ràng.

- Đều nhờ phúc của đại ca, nhị ca, tam ca của người. Bọn họ rắp tâm mưu phản, khi ấy ta còn chưa tìm ra cách kéo dài thời gian, mà cái thai của người đến rất đúng lúc. Một mình người có thể chưa đủ sức kiềm chế Phương Thiếu Lăng, nhưng thêm cốt nhục của Phương gia thì lại là chuyện khác, chí ít Phương Thiếu Lăng cũng đã tạm hoãn mọi chuyện chờ ngày người sinh con xong. Ta cũng chỉ cần vài tháng ấy để lôi hắn vào bẫy là đủ rồi. Lúc thời cơ chín muồi, nếu không phải Tế Tuyết đột nhiên mất tích... người cho là Phương gia còn có thể tồn tại đến hôm nay, hô mưa gọi gió ở Diêm quốc sao?

Cả người Phương Quân Di lạnh run, bây giờ đang là mùa xuân vậy mà cô ta lại thấy như đang ở giữa tiết trời đông giá rét. Thì ra phụ quân mà cô ta yêu say đắm bao nhiêu năm nay đều căm ghét cả Phương gia, hắn chỉ hận không thể đem bọn họ nhỏ cổ tận gốc. Nếu không phải năm ấy tình hình thay đổi bất ngờ, hắn chắc đã không ngần ngại mà giết cả cô ta và Tế Thịnh.

- Vì sao? Vì sao lại đối xử với thiếp như vậy? Thiếp một lòng yêu chàng, suốt mấy năm qua chàng đối với thiếp chỉ là hư tình giả ý, thiếp cũng chưa bao giờ oán trách chàng. Nhưng chàng vì sao lại không dành cho thiếp chút tình cảm nào, chàng thật ra có tim hay không? –Cô ta vừa gào khóc vừa đánh vào ngực hắn. –Chàng vì ai mà thủ thân như ngọc hử, năm nào chàng cũng tuyển tú nhưng một người cũng không chạm vào, tất cả đều thưởng cho đám thuộc hạ của chàng, chàng tưởng thiếp không biết hay sao? Chàng nói đi, chàng vì ai, vì ai?

Tiêu Phàm không trả lời, để mặc cô ta phát tiết uất hận. Hắn biết trong chuyện này cô ta không có lỗi lầm gì, chỉ là một người bị hại. Ban đầu Tế Tuyết và hắn muốn dùng cô ta áp chế Phương Thiếu Lăng, những năm qua hắn không tiêu diệt Phương gia nhưng cũng không muốn cho Phương Thiếu Lăng sống thoải mái nên mới giữ Phương Quân Di bên cạnh, để cô ta làm một hoàng hậu hữu danh vô thực, tuổi còn trẻ nhưng chẳng khác nào bị giam trong lãnh cung. Hắn muốn Phương Thiếu Lăng đau đớn, hắn mất Tế Tuyết thì Phương Thiếu Lăng cũng đừng mong Phương Quân Di vui vẻ.

- Những gì cần nói ta đều đã nói rồi. Người đi đi!

Phượng Quân Di ngẩng đầu nhìn hắn, đôi mắt vì khóc mà sưng đỏ, tràn ngập oán hận. Dáng vẻ bơ phờ này của cô ta hoàn toàn không giống với một Thái hậu xinh đẹp trong hoàng cung.

- Tế Duyệt, vì sao chàng lại tới đây, hả? Có phải tiện nhân kia đang ở đây không? Chàng vứt bỏ tất cả tới đây là vì ả phải không? -Phượng Quân Di kích động chạy vào rừng hoa đào, điên cuồng bẻ gãy cành hoa, giẫm nát chúng, gào thét làm bầy chim hoảng sợ. -Tiện nhân, tiện nhân, người có giỏi thì ra đây, đừng trốn ta, lần nào người cũng nấp sau lưng phu quân của ta. Người đừng hòng trốn nữa, hồ ly tinh hại người, trên đời có nhiều nam tử như vậy sao người nhất định phải tranh giành phu quân của ta. Người đừng hòng, ta không cho phép, ta mới là thê tử danh chính ngôn thuận của chàng, người đừng hòng cướp phu quân ta.

Tiêu Phàm tức giận đẩy cô ta ngã sông soài xuống đất, lực đạo không nhỏ khiến cánh tay và gương mặt Phượng Quân Di đều bị trầy xước, máu tươi lem ra vô cùng đáng sợ.

Cô ta sờ lên mặt mình, nhìn vết máu dính trên tay thì sợ hãi thét lên. Từ nhỏ đến lớn cô ta là viên ngọc trong tay phụ thân, ba vị ca ca đều hết lòng thương yêu cô ta, nhất là đại ca. Tế Duyệt không những đánh cô ta, còn làm gương mặt cô ta bị thương. Hắn vì tiện nhân kia, đều là lỗi của tiện nhân kia.

- Người cút ngay cho ta, đừng ở đây mà phát điên nữa! -Hắn lạnh lùng quát lên. Hắn không biết Tế Duyệt nằm ở nơi nào, nhưng nàng vẫn luôn ở trong mảnh rừng hoa đào này, cô ta điên rồi như thế sẽ làm nàng sợ. -Phượng Quân Di, người tốt nhất nên tự mình cút khỏi đây, đừng để ta đích thân ném người ra ngoài cửa, lúc ấy sẽ không chỉ bị chút thương tích này đâu!

Phượng Quân Di nước mắt giàn giụa lê từng bước ra khỏi cổng, trước khi đi cô ta còn ngoái lại nhìn Tiêu Phàm, trong mắt tràn ngập oán độc.

Tiêu Phàm thở dài một hơi, hắn chỉ muốn yên thân ở đây nhưng xem chừng không được.

Cánh cửa một lần nữa mở ra, Nam Thần bình tĩnh đi vào, nhìn Tiêu Phàm đang lờibiếng nằm dưới gốc cây.

- Người thật sự định mặc kệ ở chỗ này à? Tây Thần, chuyện đã qua rồi đừng quá cố chấp. Phượng Quân Di đã tới tận đây tìm người, người bây giờ quyền lực vô biên, phú quý đệ nhất thiên hạ, người còn gì không hài lòng?

Tiêu Phàm không mở mắt, chỉ lạnh nhạt hỏi hắn:

- Người đã giết Trương Bắc Nhận chưa?

Nam Thần im lặng, một lúc sau mới thấp giọng trả lời:

- Chưa tìm được cô ấy.

- Chưa tìm được hay không muốn tìm? Ta nhắc lại một lần nữa, hoặc người giết cô ta, hoặc ta sẽ tự tay làm.

Tiêu Phàm không nhúc nhích, chỉ nằm im một chỗ nhưng vẫn toả ra sát khí dày đặc. Hành động phản bội của Trương Bắc Nhận đã chạm đến giới hạn cuối cùng của hắn. Ngày đó cô ta vì Trầm Quân mà bán đứng hắn hắn có thể tha thứ, nhưng sau đó lại lừa cả Tế Tuyệt, khiến nàng suýt chút nữa chết trong tay Tế Khắc.

Khi hắn truy tìm Trầm Quân cô ta vẫn còn tìm cách thuyết phục hắn bỏ qua. Cái gì mà “cung chủ là phụ thân người, người không thể làm chuyện táng tận lương tâm như thế”. Trầm Quân xứng làm cha hắn sao?

Tất cả bi kịch của mẹ hắn đều có phần của Trầm Quân.

Mười sáu năm trước hắn đã từng gặp ông ta, chỉ là ký ức đó hết sức mơ hồ. Vào một đêm mưa bão, dầu thấp đèn trong nhà đã hết, cả căn nhà chìm trong bóng tối. Thi thoảng lại có vài tia chớp loé lên.

Nửa đêm tỉnh giấc, hắn cảm giác như có ai đang nhìn mình, ánh sáng xanh lè của từ bên ngoài hắt vào khiến hắn nhìn thấy một người cao lớn có đôi mắt đỏ rực như lửa. Hắn vô cùng hoảng sợ nhưng ngay sau đó lại ngất đi, khi tỉnh giấc thì trời đã sáng hẳn. Hắn cứ ngỡ đó chỉ là một cơn ác mộng.

Thì ra là ông ta. Ông ta đã biết hấn từ lâu, từ những ngày mẹ con hấn còn sống cảnh bần hàn trong căn nhà rách nát, cho đến khi mẹ hấn lâm vào đường cùng phải bán thân vào kĩ viện, bị người ta hành hạ tới chết.

Ông ta nhìn thấy hết nhưng vẫn làm như không biết, còn giả bộ cứu hấn từ tay đám cướp khiến hấn mang ơn mình, rồi lại làm như vô tình để hấn đi gặp Tế Tuyết. Mọi chuyện đều nằm trong tính toán của ông ta.

Trầm Quân chưa bao giờ coi hấn là con mình, hấn chỉ là một thứ công cụ để ông ta đạt được quyền lực.

Là ông ta bắt nhân thì không nên trách hấn bất nghĩa. Nếu khi ấy ông ta chịu nhấc một ngón tay cứu mẹ hấn thì mẹ hấn đã không chết một cách tủi nhục như vậy. Gương mặt bà bị rạch nát đã trở thành nỗi ám ảnh mỗi đêm của hấn trong suốt một thời gian dài.

Một người ích kỷ độc ác như vậy đáng để hấn hạ thủ lưu tình sao? Nếu hấn không phải con trai, nếu ngày ấy ông ta không phát hiện ra hấn ở phương bắc tình cờ gặp gỡ Tế Tuyết, nếu hấn không có giá trị để lợi dụng... ông ta sẽ thêm liếc hấn một cái sao?

Còn Trương Bắc Nhận, sao cô ta có thể ngu ngốc tới vậy? Trầm Quân coi cô ta là cái gì chứ, ông ta thậm chí đã chẳng thêm phân vân mà dâng cô ta cho thủ lĩnh bộ tộc Đại Bàng để làm quà, nếu không phải hấn cứng rắn ngăn cản thì giờ này cô ta đã ở đó làm nô lệ cho đám đàn ông trong cái bộ tộc thừa nam thiếu nữ đó rồi.

Nhưng cô ta hết lần này tới lần khác lựa chọn Trầm Quân mà phản bội hấn. Ở vào thời khắc quan trọng còn đem quan hệ giữa hấn và Trầm Quân ra uy hiếp hấn rằng sẽ nói cho Tế Tuyết biết.

Hấn đã quá coi thường cô ta, cũng quá tin tưởng vào sự vững chắc trong tình cảm của hấn và Tế Tuyết.

Hấn thật sự không ngờ rằng nàng đối với hấn thiếu lòng tin đến thế. Những chuyện hấn làm vì nàng thì ra trong mắt nàng chẳng đáng là gì cả.

- Mạc Đông, ta để ngươi làm việc này vì ta tin ngươi sẽ muốn cho Trương Bắc Nhận được chết toàn thây.

Sắc mặt Nam Thần biến thành màu xám. Tiêu Phàm rất ít khi gọi hấn bằng tên thật, những lần gọi cái tên đó đều là lúc có người quan trọng phải chết.

- Ta hiểu!

Mùa đông năm ấy ở Lệ Châu kéo dài một cách bất thường. Tuyết trắng phủ kín khắp đường xá khiến cho việc di chuyển vô cùng khó khăn. Một đoàn xe chật vật vượt qua trời tuyết đến trước nhà Tiêu Phàm. Người đàn ông to béo vội vã gõ cửa.

- Tiêu gia, cửa hàng tiểu nhân đã mang tất cả áo cưới mà Tiêu gia đặt may tới đây. Toàn bộ đều là chất lượng thượng hạng theo yêu cầu của ngài, hoa văn do những nghệ nhân thuê hàng đầu ngày đêm làm đấy ạ! - Ông ta xun xoe lấy lòng hấn.

Tiêu Phàm mở một hòm lớn ra kiểm tra, xem xét một lúc rồi hài lòng đưa cho ông chủ cửa hiệu may xấp ngân phiếu. Vừa nhìn thấy tiền ông ta đã cười đến mức không khép miệng nổi, nhanh chóng chỉ huy người làm khiêng hàng vào trong nhà.

- Tiêu gia, ngài làm gì mà cần nhiều áo cưới chất lượng cao như vậy? Tiểu nhân không nói ngoa, loại áo cưới này cho dù mang vào hoàng cung cho hoàng hậu mặc ngày đại lễ cũng thừa tiêu chuẩn ấy chứ.

Tiêu Phàm lạnh lùng lên tiếng:

- Bớt lời đi, xong việc rồi thì rời khỏi đây, ta không thích ồn ào!

Đợi cho tất cả những người ở cửa hàng may rời đi hấn mới quay vào trong nhà, cầm những chiếc áo cưới rục rịch lên ngắm kĩ lưỡng.

Tám trăm bảy mươi sáu chiếc áo, tám trăm bảy mươi sáu gốc đào.

Hấn không biết nàng nằm dưới gốc cây nào, chỉ có thể đem áo cưới khoác lên tất cả thân cây.

Nàng còn đợi hấn không? Hấn đã để nàng một mình ở nơi này quá lâu, lâu đến nỗi có lẽ nàng đã quên hấn.

Đời này hắn chỉ muốn lấy nàng làm thê tử, muốn cùng nàng sống đến bạc đầu, muốn nhìn con cái của họ sinh ra, lớn lên...

Một cơn mưa tuyết trút xuống, Tiêu Phàm không để tâm, tiếp tục đem từng chiếc áo cưới treo lên cây. Lần duy nhất hắn thấy nàng mặc màu đỏ là trong ngày thành hôn của hắn, nhưng tân nương lại không phải nàng.

Treo hết ngần ấy áo cưới hắn mới dừng lại, từ tốn đi vào trong nhà lấy ra một bình rượu.

Cả mảnh rừng trồng hoa đào vốn đang chìm trong tuyết lạnh lại trở nên rực rỡ chói mắt vì màu đỏ của hỉ phục. Tiêu Phàm kê một chiếc bàn, lại rót rượu ra hai ly, nâng lên hướng về phía rừng đào.

Một ly uống cạn, hắn mỉm cười nhìn về phía rừng cây. Bình rượu dần dần cạn, Tiêu Phàm lão đảo đứng dậy, bước từng bước nặng nề về phía trước.

Một bình rượu này không thể làm hắn say.

Thứ khiến hắn đứng không vững là chất độc ở trong rượu. Cơn đau đớn như lục phủ ngũ tạng bị xé nát kéo đến khiến hắn phải vịn vào một thân cây để không ngã xuống.

Tiếng cười lạnh lạnh như chuông ngân vang lên bên tai hắn.

- Tế Duyệt, cảm giác thế nào? - Phương Quân Di đứng một bên vui vẻ cười to. -Ta cứ nghĩ chàng tài giỏi lắm, chỉ chút độc tố mà cũng không nhận ra. Chàng chẳng phải cung chủ Phương hoàng cung sao, ta còn sợ mùi hương nồng như thế chàng sẽ nghi ngờ chứ.

Tiêu Phàm không trả lời Phương Quân Di. Hắn bụm miệng lại ho, búng máu đỏ tươi trên lòng bàn tay tựa như một đoá hoa nở rộ.

- Đây là loại kịch độc lấy từ hổ mang trắng, khi độc đã ngấm sâu thì vô cùng đau đớn, sẽ hộc máu không ngừng. -Đôi mắt cô ta mở to không chớp, vẫn dáng vẻ ngây thơ hiền lành mọi khi nhưng hắn lại thấy nó thao láo như mắt rắn. -Nếu chàng không muốn chết thì hãy nói đi, nói chàng yêu ta, ta sẽ đưa thuốc giải độc cho chàng.

Cả người hắn đã không thể trụ vững được nữa, cơn đau thắt lan ra khắp cơ thể làm hắn ngã xuống nền tuyết lạnh giá. Môi hắn hơi cong lên, rõ ràng là hắn đang cười. Cái nụ cười ấy rơi vào mắt Phương Quân Di đặc biệt khó chịu, dường như hắn đang cười nhạo cô ta ngu ngốc.

- Chàng cười cái gì, chàng không sợ chết sao? -Hắn không buồn liếc mắt đến cô ta một cái càng khiến cô ta tức giận. Phương Quân Di chạy tới quỳ xuống bên cạnh Tiêu Phàm, hai tay túm lấy áo hắn. -Chàng là đồ điên. Chàng vì tiện nhân kia chuẩn bị hàng trăm áo cưới, chàng muốn làm gì, thành hôn sao? Chàng đừng quên chàng đã lấy ta, tiện nhân kia không bao giờ trở thành thê tử của chàng được. Á đã chết rồi, chỉ có một kẻ điên như chàng mới không hiểu điều đó.

Tiêu Phàm tiếp tục ho ra máu, cả người hắn co giật, hai mắt cũng đã mờ đi không nhìn rõ. Hắn nằm im không cử động, mặc kệ Phương Quân Di kêu gào bên cạnh.

- Nói đi, nói chàng yêu ta đi, ta sẽ đưa thuốc giải độc cho chàng! Chàng mau nói đi!

Hắn không đáp lại, cô ta lay gọi mấy cũng vô ích. Phương Quân Di sợ hãi lùi ra xa Tiêu Phàm.

Máu tươi nhuộm đỏ tuyết trắng, hỉ phục đỏ rực tung bay trong gió, sắc đỏ chói mắt ấy làm Phương Quân Di kinh hãi. Cô ta vừa mới giết người, còn giết chính phu quân của mình.

Phương Quân Di gào lên một tiếng thê lương rồi điên cuồng bỏ chạy.

Khi không còn nghe thấy bất cứ âm thanh nào từ cô ta Tiêu Phàm mới mở mắt ra.

Giữa tiết trời giá lạnh, hoa đào đột nhiên bùng nở, sắc hồng tươi tắn thi nhau lan ra khắp mảnh rừng.

Hắn nghi hoặc không biết có phải mình đang gặp ảo giác hay không. Dồn hết chút sức lực còn lại, Tiêu Phàm gượng dậy, vươn tay lên cố gắng chạm vào cành hoa. Mắt hắn đã không còn thấy rõ, chỉ có chạm vào mới chắc chắn là thật. Bàn tay đưa ra gần chạm tới cành cây liền rơi xuống. Hắn ho kịch liệt, theo mỗi cơn ho là máu đỏ tràn lan trên tuyết.

Đóa hoa hồng phấn theo gió rụng xuống nền tuyết trắng. Tiêu Phàm lê người về phía trước, cuối cùng hắn cũng sờ được bông hoa. Máu từ tay hắn lem lên cánh hoa khiến cho bông hoa bị nhuộm thành màu đỏ.

Hình ảnh Tế Tuyết ngày đó ở đình Phương Vũ lại hiện ra trước mắt hắn. Khi ấy nàng hỏi hắn có từng yêu nàng không. Hắn quả thực rất giận.

Nàng làm sao có thể nghi ngờ hắn, nghi ngờ tình cảm sáu năm qua của bọn họ?

Nàng tàn nhẫn bỏ đi đứa con, hết lần này tới lần khác đẩy hắn đến bên cạnh Phương Quân Di. Hắn không đi gặp nàng thì nàng cũng chẳng buồn tới tìm hắn. Ngày trước hắn khó khăn lắm mới mời được nàng đi chơi, vậy mà Tử Y chẳng cần mất công sức nàng cũng vui vẻ xuất cung cùng.

Hắn giận nàng, giận đến phát điên lên được.

Nàng lại còn hỏi hắn có từng yêu nàng không. Hắn làm sao không yêu nàng, hắn vì nàng làm biết bao nhiêu việc nhưng nàng lại không tin tưởng hắn.

Ngày cuối cùng họ gặp nhau. Thật ra hôm ấy hắn vừa trở về từ đông bắc, mới chân trước bước vào phủ thì đã nhận được lời nhắn từ Tử Y. Hắn đi vắng mấy tháng trời, phải cho người giả dạng ở trong vương phủ để không làm Phương Thiếu Lăng nghi ngờ. Nàng nói muốn gặp hắn khiến hắn mừng tới mức muốn điên. Nhưng nàng lại nói chỉ gặp hắn lần cuối.

Cái gì mà sau này không gặp lại nữa? Đợi hắn tiêu diệt Phương gia rồi thì nàng không cần phải lo sợ bất kì ai, có thể đường đường chính chính ở bên cạnh hắn. Cho dù nàng không muốn hắn cũng không cho phép nàng bỏ chạy.

Không ngờ nàng lại không đợi được.

Nếu lúc ở đình Phương Vũ hắn dừng nói những lời tổn thương nàng thì nàng sẽ không phải chết uất ức như vậy, sẽ không cho rằng cả đời nàng đều bị người ta lừa dối.

Tiêu Phàm nắm chặt bông hoa đào trong tay, cảm giác mềm mịn này đúng là cánh hoa. Hắn vui sướng mỉm cười, nàng có phải vẫn đợi hắn không?

Máu từ khoe miệng tiếp tục ứa ra. Hắn mệt mỏi gục xuống, cảm thấy nỗi đau đớn đang dần trở nên mơ hồ.

Tuyết vẫn không ngừng rơi. Những bông tuyết trắng tinh phủ lên cơ thể hắn, che đi những vết máu đỏ đang dần thấm lại. Hoa đào khoe sắc giữa trời đông lạnh giá, những cánh hoa bay theo gió, rơi xuống mặt đất tựa như những giọt nước mắt.

—Hoàn chính văn—

28. Chương 41: Ngoại Truyện: Tìm Chồng Không Dễ

Doanh Doanh năm nay lên sáu tuổi. Mọi người đều nói nó rất giống mẹ, sau này lớn lên nhất định sẽ trở thành một mỹ nhân.

Mỹ nhân thì đương nhiên phải sánh đôi với nam nhân tuấn tú hào kiệt, như vậy mới là yểu điệu thục nữ, quân tử hảo cầu (câu này nó chỉ nghe người ta nói, chẳng hiểu lắm nhưng chắc áp dụng vào trường hợp này cũng... hơi đúng), cho nên Doanh Doanh ngay từ nhỏ đã lập kế hoạch tìm phu quân tương lai. Tại sao phải tìm từ bây giờ? Bởi vì người đẹp rất khó tìm, có lẽ phải mất nhiều năm mới tìm được, nếu không hành động sớm nhỡ đâu khi tìm được phu quân ưng ý nó đã già mất rồi thì chẳng phải rất lãng phí sao.

Nhưng mà nam nhân như thế nào mới là đẹp?

Giống như cha nó, tuấn mỹ phong lưu, một đôi mắt hoa đào nhìn nữ nhân nào liền khiến nữ nhân ấy mặt đỏ tim đập.

Hay là giống như sư phụ, đẹp đến mức khiến cho các cô nương cũng phải hổ thẹn không dám ra đường.

Thật là khó nghĩ!

Nó nhìn qua nhìn lại, nhìn trái nhìn phải cũng chưa gặp ai đẹp hơn cha và sư phụ. Cha là của mẹ, đương nhiên là không thể giành được, làm người phải biết kính trên nhường dưới. Hơn nữa chính cha mới là người toàn tranh giành mẹ với nó.

Chỉ có sư phụ là vẫn còn độc thân. Doanh Doanh hí hửng nhận định sư phụ sẽ là phu quân tương lai của mình.

Ngày mai là sinh nhật sáu tuổi của Doanh Doanh, nó đang phân vân nên mặc bộ đồ nào. Sau khi thử rất nhiều quần áo nó vẫn không quyết định được liền đi hỏi ý mẹ.

- Con mặc bộ màu đỏ ấy.
- Vì sao lại mặc bộ đỏ ạ, con thích màu vàng cơ?
- Bộ đỏ đẹp hơn, đã chọn thì nên chọn cái đẹp nhất chứ.

Thấy mẹ nói có lý, Doanh Doanh gật gù chấp nhận. Mặc xong bộ quần áo màu đỏ nó lại nghĩ đến một chuyện.

- Mẹ ơi, sư phụ và cha con, ai đẹp hơn?

Mẹ nó nhăn trán suy nghĩ, thở dài một hơi rồi kết luận:

- Sư phụ con đẹp hơn.

Nó ngạc nhiên thốt lên:

- Thế sao mẹ không thành thân với sư phụ? Mẹ nói đã chọn thì phải chọn cái đẹp nhất mà.

Mẹ: !!!

Lại nói, chuyện mẹ khen sư phụ đẹp hơn cha nó không hiểu vì sao lại bay tới tai cha. Kết quả là cha nó rất không vui, thức ăn ngày nào cũng là cháo trắng với thịt nạc, hại nó về sau sợ ăn cháo tới già. Mẹ nó thì còn thắm hơn, tối ăn xong liền bị cha lôi vào phòng. Sáng hôm sau dậy muộn ới là muộn, ra khỏi phòng không được bao lâu lại bị lôi về...

Nó tò mò hỏi cha:

- Cha và mẹ làm gì ở trong phòng vậy?

Cha nó thần nhiên đáp:

- Cho con thêm em trai.

Doanh Doanh rất thích có em, như thế sau này sẽ có người chơi với nó.

- Em trai sẽ thế nào ạ?
- Chắc chắn là đẹp hơn sư phụ con!

Tiêu Doanh Doanh, năm nay sáu tuổi, phát hiện ra một sự thật. Cha nó là người rất coi trọng nhan sắc, lại còn rất nhỏ mọn, từ nay về sau tốt nhất là không nên khen sư phụ đẹp hơn cha. Dù sao thì nó cũng chẳng bao giờ muốn ăn cháo trắng với thịt nạc cả tuần nữa.

Một ngày, trái tim nhỏ bé của Doanh Doanh vô cùng đau khổ. Ước mơ lấy sư phụ làm chồng của nó không thể thực hiện được nữa. Bởi vì nó phát hiện ra sư phụ đã có người trong lòng.

Đêm tối, trăng thanh gió mát, cha nó và sư phụ cùng nhau uống rượu. Ngày thường hai người đó ghét nhau ra mặt, thế mà hôm nay đột nhiên hoà bình đối ẩm. Doanh Doanh rất ngạc nhiên. Nó lén lút nấp sau chiếc cột nghe hai người nói chuyện.

- Năm ấy... ta thật sự rất biết ơn người. -Giọng trầm ấm này chắc chắn là của cha nó.
- Đều là chuyện đã qua, đừng nhắc lại nữa! Tất cả là ta cam tâm tình nguyện, người không nợ gì ta cả.

Cho dù rất nhỏ nhưng nó vẫn nghe thấy tiếng thở dài của sư phụ, hình như sư phụ có nỗi lòng khó bày tỏ.

Nó đem chuyện này hỏi Lan tỷ chuyên chăm sóc cho nó.

- Lan tỷ, nếu có hai người nói chuyện với nhau, một người nói “chuyện năm ấy ta thực sự rất biết ơn người” rồi người kia trả lời “tất cả là ta cam tâm tình nguyện” như thế là thế nào?

Lan tỷ không cần suy nghĩ ngay lập tức trả lời:

- Hai người đó chắc chắn có vướng mắc tình cảm, theo tỷ thì cái người nói ta cam tâm tình nguyện nhất định là đã yêu người kia sâu đậm.

Doanh Doanh nghe xong liền hoá đá nửa ngày.

Tội nghiệp mẹ xinh đẹp, thì ra cha và sư phụ có gian tình.

Hừ, thảo nào Hà di ở hàng bánh luôn miệng nói nam nhân vẻ ngoài dễ nhìn đều không đáng tin, thì ra là như vậy.

Tiêu Doanh Doanh, năm nay sáu tuổi, sau khi mối tình đầu tan vỡ đã triệt để thay đổi nhân sinh quan. Nó quyết định sẽ không chọn phu quân khôi ngô tuấn tú nữa. Tốt nhất là nên chọn một người xấu xí.

Nhưng mà lại có vấn đề mới phát sinh, phải như thế nào mới là xấu xí?

29. Chương 42: Ngán Ngủ Đẹp Tựa Trăng Rằm

Ngoại truyện: Hồng nhan ngán ngủ đẹp tựa trăng rằm(P1)

Hồng hoa nở sắc nhụy hồng, đẹp biết bao

Vì người ta chờ đợi, ta vẫn ở nơi này

Nhưng người đã không còn, lỡ cả một thời tuổi trẻ

Mây quá dày trăng làm sao sáng?

Nỗi thương tâm không thể từ bỏ rơi xuống hoá thành mưa hồng hoa

(trích Hồng hoa vũ)

Kim Môn cốc quanh năm yên tĩnh hôm nay náo nhiệt lạ thường. Người trong cốc ai ai cũng vội vàng chuẩn bị chào đón thiếu chủ trở về. Nghe nói thiếu chủ Phùng Thanh Vân rời cốc đã rất nhiều năm, bây giờ nhận được tin thiếu chủ lão cốc chủ cũng mừng đến đứng ngồi không yên.

Phùng Thanh Vân không về Kim Môn cốc một mình, hắn mang theo bên cạnh một vị cô nương vô cùng xinh đẹp, tuổi thoát nhìn có lẽ khoảng mười tám mười chín, hai người họ nam thanh nữ tú vô cùng xứng đôi.

Người hầu vừa thấy liền chạy vào báo tin cho lão cốc chủ rằng thiếu chủ mang theo thiếu phu nhân trở về. Lão cốc chủ nghe xong liền nhảy dựng lên, miệng há ra một lúc mới cười thành tiếng.

- Ha ha, ta biết ngay mà. Con trai ta cuối cùng đã cải tà quy chính, quên tiểu tử Tế Tuyết kia mà tìm nữ nhân rồi!

- Cha! –Thanh Vân tiến vào đại sảnh, trầm ổn gọi một tiếng.

Được vương nhìn hần từ đầu đến chân, không khỏi trầm trồ khen ngợi bản thân làm sao lại sinh ra được đứa con hoàn mỹ tới mức này. Dung nhan như hoạ, tuấn mỹ lại mị hoặc, ngay cả nữ nhân cũng thẹn không bằng. Phải nói đều là do ông ta đã di truyền cho Phùng Thanh Vân toàn ưu điểm.

Một đôi mắt màu bạc tuyệt đẹp đột nhiên xuất hiện trước mặt ông ta. Lão cốc chủ kinh ngạc nhìn nữ nhân đang tò mò quan sát mình.

Xinh đẹp thanh khiết tựa như hoa mai rơi trên tuyết. Như hoa như ngọc, tuyệt thế khuynh thành.

- Gia gia! –Tiếng nói non nớt như trẻ con vang lên.

Lão cốc chủ ngậy ngốc một lúc mới phản ứng lại.

- Người gọi ta là gì? Là gì?

Thiếu nữ sợ hãi bám lấy áo Thanh Vân.

- Cha, gia gia quát Tuyết Nhi!

Thanh Vân nghiêm nghị nói với Dục vương.

- Cha, đừng làm Tuyết Nhi sợ!

Lão cốc chủ như bị người ta đâm cho choáng váng. Con trai ông ta, đứa con hoàn mỹ không nhuốm bụi trần thế của ông ta... từ khi nào nó lại có nữ nhi lớn thế này? Vô lý, không thể thế được!

Nói đây là thê tử của nó còn tin được.

- Thanh Vân, thê này là thê nào?

Nhìn kĩ thì đứa cháu gái này rất quen mắt, có phần giống tiểu tử Tế Tuyết kia, chỉ là không có vẻ lạnh lùng cao ngạo, thậm chí hơi nhút nhát, cứ bám chặt lấy Thanh Vân.

- Cha, chuyện dài lắm! Nàng cũng không phải nữ nhi của con, là... một bằng hữu.

Lão cốc chủ thở phào một hơi, vừa nhẹ nhõm lại vừa tiếc nuối. Aiz... mỗi đời Phùng gia đều chỉ lấy một thê tử, mà mỗi thê tử cũng chỉ sinh hạ một lần đều qua đời. Nếu đây là nữ nhi của Thanh Vân thì chẳng phải Phùng gia đã không có người nối dõi rồi sao. May quá, may quá! Nhưng mà xinh đẹp như vậy lại không phải người nhà, thật đáng tiếc!

- Thanh Vân, mau về phòng tắm rửa nghỉ ngơi đi, cha đã chuẩn bị tiệc mừng con quay về rồi. –Dục vương vỗ vỗ vai con trai, vui vẻ nói.

Thanh Vân ngược lại không muốn nghỉ ngơi, có phần nôn nóng hỏi thăm.

- Cha, cha từng nghiên cứu về Thạch liên hoa, nó có tác dụng phụ gì không?

- Tiểu tử này, vừa về đã hỏi vấn đề phức tạp thế làm gì? Thạch liên hoa là vật chí bảo trong thiên hạ, ta nghiên cứu về nó đều là trên giấy, đâu có được sờ tận tay, làm sao biết như thế nào?

- Vậy những thư tịch cha từng đọc có nói Thạch liên hoa sử dụng liều lượng thế nào không, nếu quá liều sẽ làm người ta mất trí, biến thành tiểu hài tử sao?

Dục vương bị Thanh Vân hỏi dồn dập liền bực bội xoa tay, thẳng quỳ này vì sao vừa về đã phiền phức như vậy...

- A, bằng hữu này của con... không phải là đã từng dùng Thạch liên hoa chứ? –Dục vương bưng tỉnh đại ngộ thốt lên.

Thanh Vân im lặng, ông ta liền hiểu mình đã đoán đúng, hai mắt phát sáng như mặt trời giữa trưa nhìn chăm chăm Tế Tuyết.

Thạch liên hoa, thạch liên hoa... không thể tin được.

- Con có chắc đó đúng là thạch liên hoa không?

- Có thể cải tử hoàn sinh, cứu chết thành sống, cha nghĩ ngoài thạch liên hoa ra còn có thể là gì?

Dục vương hưng phấn còn hơn có cháu nội. Thanh Vân không hổ là nữ tử của ông ta, ngay cả Thạch liên hoa trong truyền thuyết mà cũng tìm được.

- Có còn chút nào không, mau mang cho cha xem?

- Thứ đó phải bảo quản cẩn thận, sao con mang theo bên người được.

Được vương nghe xong chỉ hận một nỗi không thể bay tới chỗ cất Thạch liên hoa để nhìn tận mắt. Ông ta còn muốn hỏi han thêm thì Tế Tuyết đã kéo áo Thanh Vân, ngăn cản cuộc hội thảo mang tính thời đại của cha con họ.

- Cha, Tuyết Nhi đói quá!

Thanh Vân xoa xoa má nàng, dịu dàng nói:

- Ngoan, chúng ta đi ăn!

Trong suốt bữa cơm, lão cóc chủ nhận ra con mình ăn thì ít, chiếu cố cô nương ngốc nghếch kia thì nhiều. Hết gỡ xương cá lại bóc vỏ tôm, còn đút canh, y như chăm trẻ con mấy tuổi.

- Người lớn như vậy phải tự mình ăn cơm chứ! –Ông ta trợn mắt to tiếng với Tế Tuyết.

Nàng tức thì hoảng hốt đến phát khóc, nhào vào ngực Tử Y, hai mắt long lanh ánh nước.

- Cha, gia gia đáng sợ quá! Tuyết Nhi không muốn ăn nữa, cha đưa Tuyết Nhi đi đi!

Thanh Vân vỗ vỗ lưng nàng, nhẹ giọng dỗ dành.

- Không sợ, không sợ! Có ta đây, ai cũng không cần sợ! –Hắn nói xong liền tức giận nhìn cha hắn. –Cha, nàng bây giờ đầu óc chỉ như tiểu hài tử, cha hung dữ thế làm gì? Cha không hoan nghênh thì ngày mai con sẽ đi ngay!

- Kìa, con nói gì thế, ta sao có thể không hoan nghênh con...

Tế Tuyết ôm lấy cổ Thanh Vân, vẻ vẫn rất hoảng hốt.

- Cha, cha bế con đi đi! Con không ăn nữa đâu, đáng sợ quá!

Hắn ngay lập tức ôm nàng đứng lên. Tế Tuyết nói thế nào cũng đã trưởng thành, nàng nằm trong lòng hắn người ngoài nhìn vào đương nhiên không thấy giống cha con mà thấy giống tình nhân âu yếm.

Thanh Vân ôm nàng về phòng, để mặc lão cóc chủ ngơ ngẩn chưa kịp tiêu hoá chuyện vừa xảy ra.

Tế Tuyết vốn đang vui đầu vào vai hắn đột nhiên ngẩng lên nhìn lão cóc chủ, đôi mắt không hề có chút sợ hãi nào mà toàn là vẻ tinh quái.

Nàng thè lưỡi làm mặt quỷ với ông ta.

- Người... người...! –Lão cóc chủ vừa giận vừa thẹn gãi tay chỉ về phía nàng, mãi vẫn không thoát ra thành câu hoàn chỉnh.

Đứa ngốc này... nó giả vờ đáng thương. Tiểu quỷ đáng ghét, dám tính kể ông ta, bày mưu chia rẽ tình cảm cha con giữa ông ta và Thanh Vân.

Hừ, biến thành tiểu hài tử mà còn gian xảo như vậy thì không biết lúc lớn sẽ yêu nghiệt tới mức nào, nhất định là một yêu nữ hại nước hại dân.

Kim Môn cốc gần đây vô cùng sôi nổi, ai cũng bàn ra tán vào về vị cô nương ngốc nghếch mới xuất hiện cùng thiếu chủ của bọn họ. Tất nhiên là người ta chỉ dám bàn tán sau lưng, có người nào lại không biết thiếu chủ Phùng Thanh Vân bề ngoài xinh đẹp nhưng tính tình âm dương bất định, động vào hắn chính là tự mình đi tìm chết. Nói cách khác, hắn chính là một bông hoa anh túc vô cùng độc, chỉ có thể nhìn, tuyệt không thể chạm.

Trên giang hồ, danh tiếng của Phùng gia cả trăm năm nay đã gắn liền với danh vị Được vương và truyền thuyết độc nhân.

Mỗi đời Phùng gia đều chỉ có một con trai, hơn nữa còn là cả người toàn chất độc, ai tiếp xúc không cẩn thận nhất định sẽ vô thanh vô tức trúng độc mà chết.

Chính vì thế mà công cuộc tìm kiếm Phùng phu nhân vô cùng nan giải, người ta nói Phùng gia có loại thuốc bách độc bất xâm, phu nhân tương lai chỉ cần uống thứ này sẽ không sợ trúng bất kì loại độc nào. Tuy

nhân lịch sử mấy đời của Phùng gia các vị phu nhân đều qua đời sau khi sinh con, cho nên người ta nghi ngờ thuốc bách độc bất xâm có khi chất lượng không đảm bảo cho lắm.

Chim chết vì mồi, người chết vì tiền. Câu này rất chí lý, nhưng mà cần phải bổ sung thêm rằng người không chỉ chết vì tiền mà còn chết vì “sắc”, không phân biệt là đàn ông hay đàn bà. Nếu không phải thế thì vì có gì mà Phùng gia đời nào cũng lấy vợ như thường, rõ ràng là các cô nương đã bị dung mạo anh tuấn phi phàm của các công tử họ Phùng làm điên đảo, quên luôn chuyện mình có thể sẽ hương tiêu ngọc vẫn vào một ngày không xa.

Thiếu chủ hiện giờ của Kim Môn cốc, Phùng Thanh Vân, tuổi cũng đã gần ba mươi mà còn phòng đơn gối chiếc. Rất nhiều nữ hiệp ở các môn phái ban đầu nghe miêu tả về hấn đều bĩu môi khinh thường, cho rằng nam tử đẹp cũng có ích gì, chẳng phải là đoá hoa độc không thể đụng tới sao. Tuy nhiên nếu tò mò lỡ gặp mặt một lần, sau này trở thành nhớ mãi không quên, kết quả đàn đàn lũ lũ đóng quân ở bên ngoài Kim Môn cốc, mong sao một ngày nào đó được vì Phùng Thanh Vân mà hy sinh tính mạng.

Tất nhiên đó chỉ là lời nói bên ngoài của các cô nương mà thôi, Phùng Thanh Vân được nhiều thiếu nữ si mê hơn cha hấn cũng là có lý do riêng. Vào một ngày đẹp trời của một tháng tốt lành và một năm may mắn nào đó, người ta nghe được Phùng Thanh Vân nói với Phùng cốc chủ rằng sẽ không để nữ tử nào phải chết vì sinh con cho Phùng gia.

Một nam nhân sẵn sàng vì thế tử tương lai của mình mà không cần con cái thì chính là cái cực phẩm hiếm đến mức có lẽ gần như tuyệt chủng chỉ còn sót lại duy nhất một mống. Đương nhiên là vật quý sẽ dẫn đến nhiều người đoạt, Phùng Thanh Vân lại thêm hình tượng bằng sơn công tử, thấy mỹ không suy, thật sự là rất có tính khiêu chiến, thế nên mỹ nhân tụ hội ngày càng đông. Người trong giang hồ đồn đại rằng muốn tuyển mỹ nữ vào hậu cung chỉ cần đến Kim Môn cốc, đảm bảo tùy tiện bắt bữa một người cũng như hoa như ngọc.

Tế Tuyết ở mãi trong cốc cũng buồn chán. Nàng tò mò chạy ra bên ngoài, lại nhìn thấy vô số mỹ nữ áo quần rực rỡ đang đi đi lại lại, cực kì bắt mắt. Vốn dĩ nàng định lại gần hỏi xem họ có biết nơi nào chơi vui không, ai ngờ chưa đi được đến bước thứ hai ra khỏi cửa đã bị Thanh Vân túm cổ lôi về.

Sinh vật quý hiếm vừa xuất hiện, các vị cô nương đều mắt sáng rực như mặt trời, thi nhau phóng điện về phía hấn.

Tế Tuyết nắm tay áo Thanh Vân, nhẹ giọng hỏi.

- Cha, sao mọi người ở đây cứ nhìn cha chăm chăm thế?

Thanh Vân chẳng buồn liếc mắt, thản nhiên mang nàng quay trở lại cốc.

- Vì họ tò mò, đừng gọi ta là cha nữa, ta không phải cha nàng!

Thanh Vân luôn phải nhắc nhở Tế Tuyết vấn đề này nhưng vẫn không hiệu quả. Từ sau khi hấn cho nàng dùng Thạch liên hoa, nàng tỉnh lại vừa mở mắt ra người đầu tiên thấy là hấn, cho nên có tâm lý của gà con chim con ra khỏi vỏ, coi hấn như phụ mẫu.

Tình trạng hàng ngày thường lặp đi lặp lại như sau.

- Cha, con muốn ăn chè đậu đỏ! –Tế Tuyết bám lấy cánh tay hấn làm nũng.

Thanh Vân quay sang phân phó người hầu.

- Đi nấu chè đậu đỏ, đừng cho ngọt quá, vừa đường thôi! –Sau đó hấn cau mày nhìn nàng. –Không được gọi ta là cha nữa!

- Cha!

- Không được gọi là cha!

Tế Tuyết bắt mồm hỏi hấn.

- Thế thì gọi bằng gì? Ca ca, thúc thúc, bá bá?

- Không được! Gọi ta là Thanh Vân, Thanh Vân ấy, nhớ chưa? Không gọi đúng sẽ không được ăn chè đậu đỏ nữa!

Nàng gật đầu như giã tỏi.

- Nhớ rồi, từ giờ con sẽ gọi cha là Thanh Vân.

Cái gì gọi là nước đổ đầu vịt, chính là như sau.

Ngày kế tiếp, Thanh Vân đang ngồi nghiên cứu y thư liền bị hai bàn tay trắng nõn bịt mắt.

- Tuyệt Nhi, bỏ tay ra! –Hắn cảnh cáo nàng nhưng trong giọng nói không có chút gì là giận dữ.

Tế Tuyệt hậm hực chui vào ngồi trong lòng hắn.

- Cha chẳng vui chút nào, cha phải chờ con nói “đoán xem ai đây” thì mới trả lời chứ!

Hắn đặt quyển sách xuống bàn, chỉnh lại tư thế ngồi của nàng cho thoải mái, nghiêm mặt hỏi.

- Hôm qua đã nói sẽ không gọi ta là cha nữa, quên rồi sao?

Tế Tuyệt lắc đầu, thành thật trả lời.

- Hôm nay con không ăn chè đậu đỏ, con muốn ăn chè bí ngô.

-

Việc Tế Tuyệt khẳng khái nhận Thanh Vân là cha chỉ ít hắn còn có thể chịu đựng được. Nhưng việc buổi tối đi ngủ nàng cứ dính lấy hắn như cái đuôi thì đúng là làm khó hắn.

- Tuyệt Nhi, nam nữ thụ thụ bất thân, chúng ta không thể ngủ chung được!

Tế Tuyệt ôm cái chăn của mình, vẻ mặt đáng thương nhìn hắn.

- Cha, con không muốn ngủ một mình!

- Không được!

Nàng nhăn nhó một hồi rồi ngoan ngoãn quay về phòng. Thanh Vân thở phào nhẹ nhõm, rốt cục cái đuôi cũng chịu nghe lời, chỉ là... đột nhiên dễ bảo như vậy lại khiến hắn thấy mất mát.

Nhưng mà hắn đã đánh giá quá cao tinh thần của Tế Tuyệt, hắn còn chưa kịp lên giường ngủ đã bị người hầu đến gõ cửa.

- Thiếu chủ, không hay rồi!

- Có chuyện gì?

- Tuyệt Nhi cô nương chạy tới chỗ cáo trắng, nhất định đòi ôm nó đi ngủ.

Con cáo trắng đó vốn là độc vật bậc nhất trong Kim Môn cốc. Hơn nữa nó còn có sở thích cắn người, có người từng bị nó cắn đến mất cả ngón tay. Ngoại trừ Thanh Vân ra thì ai nó cũng không ngại nếm thử.

Thanh Vân vội vàng đi tới chỗ Tế Tuyệt, lại thấy cáo trắng ngoan ngoãn nằm trong lòng nàng, ánh mắt lim dim hưởng thụ vuốt ve.

- Tuyệt Nhi, đừng mang nó đi ngủ!

- Nhưng mà con thích nó.

Thanh Vân bực bội bắt lấy con cáo từ tay nàng.

- Không được, để nó đi ngủ cùng rất nguy hiểm.

Cáo trắng kêu vài tiếng ai oán, ánh mắt nhìn Thanh Vân oán giận giống như hắn đang vu oan cho nó.

Tế Tuyệt cũng không chịu bỏ qua, nhất quyết đòi con cáo.

- Cha, nó rất ngoan mà.

Nhìn một người một cáo lưu luyến không rời, trong lòng hấn đột nhiên vô cùng khó chịu. Thanh Vân hừ lạnh một tiếng rồi quẳng con cáo trắng xuống đất, quay ra ôm lấy Tế Tuyết.

- Đi ngủ!

- Cha ơi, nó đáng thương quá, nó đang nhìn con kìa. Để con ôm nó đi ngủ đi cha, nó rất ấm, ôm nó ban đêm sẽ không lạnh.

Hấn bực mình gắt lên.

- Ôm ta cũng được, ta còn không ấm bằng con cáo à?

Vậy là chuyện ngủ riêng phòng tạm thời phải gác lại.

30. Chương 43: Tầm Xuân Đơn Côi, Dệt Kén Một Mình

Ngoại truyện: Tầm xuân đơn côi, dệt kén một mình

Mưa rơi trên ao nhỏ, vòng sóng gợn lăn tăn

Bao nhớ nhung quyến luyến đều theo gió thổi tan

Giờ bồi hồi lật giở, đồng cam cộng khổ, mộng cũ úa màu

Làm sao để dài lâu mà sánh cùng trời đất

Mùa đông năm nay thời tiết vô cùng khắc nghiệt, tuyết rơi liên tục mười mấy ngày, trời lạnh giá khiến cho cây cối khắp nơi đều bị đóng băng.

Tế Tuyết ngồi trong phòng, đôi mắt xám chú mục vào tờ giấy trắng, nàng muốn vẽ lại hình ảnh trong mơ nhưng không được. Bàn tay vô thức viết lên mấy câu

“Ngã trú trường giang đầu

Quân trú trường giang vĩ

Nhật nhật tư quân bất kiến quân

Cộng ảm trường giang thủy

Thử thủy kỷ thời lưu

Thử hận hà thời dĩ

Chỉ nguyện quân tâm tự ngã tâm

Định bất phụ tương tư ý”

Bài từ này nàng đã đọc ở đâu, khi nào? Nàng chỉ biết chắc chắn không phải lúc ở phương bắc.

Thanh Vân đẩy cửa phòng bước vào rồi nhanh chóng đóng lại, trên tay hấn cầm một đĩa bánh nướng đang bốc khói.

- Tuyết Nhi, đang xem gì vậy? Ăn bánh đi!

Tế Tuyết giật mình vội vàng nhét tờ giấy vào bên dưới mấy quyển sách dày, cố gắng làm ra vẻ tự nhiên.

- Không có gì...

Hành động giấu diếm của nàng không qua được mắt Thanh Vân. Hấn từ từ đặt đĩa bánh lên bàn, mỉm cười hỏi nàng.

- Đạo gần đây nàng còn mơ thấy ác mộng không?

- Không, ta không gặp ác mộng nữa. –Nàng chỉ thường mơ thấy một nam tử không rõ mặt, nghe thấy hấn gọi tên nàng, giọng nói bi thương đến tê tâm liệt phế.

Thanh Vân gật đầu, tình trạng hiện giờ của Tế Tuyết chưa tính là hồi phục hoàn toàn nhưng cũng đã tốt hơn rất nhiều.

- Nàng đã nhớ ra thêm chuyện gì chưa?

Tế Tuyết muốn hỏi Thanh Vân về nam tử nàng thấy trong mơ nhưng lại nhịn xuống, lắc đầu.

- Ta vẫn chỉ nhớ đến khi mẫu phi qua đời, Thanh Vân, người nói Diệc Hàn đã chết, ta đã báo được thù. Nhưng sau đó thì như thế nào?

Thanh Vân vuốt nhẹ tóc nàng, đưa bánh cho Tế Tuyết.

- Từ từ nàng sẽ nhớ ra, đừng vội vàng quá, sẽ ảnh hưởng không tốt. Nàng ăn đi cho nóng!

Nàng xịu mặt xuống, ngoan ngoãn cầm bánh ăn. Thật ra mấy năm nay mọi chuyện của nàng đều do Thanh Vân chăm lo, tự nàng cũng cảm thấy rất kì lạ. Nàng vốn là vương gia, quyền thế chỉ dưới một người, phú khả địch quốc, rốt cục nàng sao lại sa cơ lỡ bước đến mức nhà không có để về?

Nghe nói hoàng đế hiện giờ là Tế Duyệt, con trai của Tây Lăng Vương. Kẻ này hẳn phải mưu lược hơn người, nếu không Tế Ly, Tế Khắc làm sao không giành được ngôi báu với hắn? Thanh Vân chỉ kể rất vắn tắt mọi việc cho nàng, nếu có hỏi thêm hắn đều trả lời “từ từ sẽ nhớ ra”.

Thật là có quá nhiều chuyện nàng không hiểu, càng nghĩ càng đau đầu.

- Tuyết Nhi, mùa xuân tới... chúng ta thành thân được không?

Lời đề nghị của Thanh Vân khiến Tế Tuyết bị nghẹn, hắn vội vã rút cho nàng chén nước, vỗ nhẹ sau lưng nàng.

- Sao vậy? Thành thân với ta đáng sợ tới mức nàng thà chết nghẹn sao? –Thanh Vân cười khổ. –Ta biết thân phận ta không xứng với nàng, nhưng ta đối với nàng là thật lòng.

Một kẻ không chốn dung thân, bị người ta săn đuổi phải bỏ trốn như nàng sao có thể nói là hắn không xứng? Nếu có ai không xứng ở đây thì phải là nàng. Nàng chẳng thể giúp được gì cho hắn. Từ nhỏ tới lớn nàng chưa bao giờ phải lao động nặng nhọc, vì bị giam trong thân phận nam nhi nên càng không biết thấu hiểu may vá, nấu nướng giặt giũ... tất cả những việc mà phụ nữ nên biết nàng đều không biết, lại thêm cả căn bệnh mất trí làm hắn phải tốn công chạy chữa. Bảo nàng làm thê tử, nâng khăn sửa túi cho hắn thì người chịu thiệt thòi là hắn mới phải.

Không có gia thế, không tiền bạc quyền lực, nàng thậm chí còn vô dụng hơn cả một cô gái bình thường.

cd62

- Thanh Vân, ta chỉ sợ người chê ta phiền phức, đã không thể giúp gì còn trở thành gánh nặng cho người.

- Nếu nàng thật sự là gánh nặng ta cũng nguyện mang theo cả đời. Phùng Thanh Vân ta sợ rất nhiều thứ, nhưng vác nặng chắc chắn không sợ.

Tế Tuyết cắn môi, chậm chạp tựa đầu vào ngực hắn, cuối cùng kiên quyết nói.

- Được, mùa xuân tới... chúng ta thành thân.

Thanh Vân vui mừng siết chặt nàng trong lòng, nụ hôn nhẹ như lông chim rơi xuống trên tóc nàng, chuyển dần đến trán, mắt, rồi môi.

Theo trí nhớ sụt sọc của mình Tế Tuyết biết nàng chưa từng thân mật với ai như vậy, nhưng không hiểu sao nàng vẫn cảm thấy nụ hôn này không đúng, cảm xúc của nàng không nên như thế.

Đáng lẽ trái tim nàng phải đập cuồng loạn, phải cảm thấy ngọt ngào tận tâm can, phải quyến luyến không muốn rời xa. Vì sao... nàng không rung động? Vì sao tâm của nàng vẫn bình lặng đến thế?

Thanh Vân tốt với nàng, yêu nàng, tình nguyện vì nàng vào sinh ra tử, nàng nên yêu hắn...

Phải, nàng nên yêu hắn, không thể làm hắn đau lòng. Dù sao cả đời nàng cũng sẽ trôi qua những ngày như thế này, bình lặng cùng hắn, phu thê tương kính như tân đến hết đời. Rất nhiều người cầu còn không được, nàng chẳng thể tham lam đòi hỏi quá nhiều.

Cái thứ tình yêu điên cuồng từng khiến nàng giày vò đau đớn đã ở rất xa, ném thử một lần là đủ rồi, không nên phạm sai lầm nữa.

Cả Kim Môn cốc chìm trong không khí từng bừng náo nhiệt, thiếu chủ Phùng Thanh Vân muốn thành thân đúng là chuyện vui mừng nhất mấy chục năm nay, lão cốc chủ tuy không hài lòng lắm với con dâu nhưng tự biết mình phản đối cũng chẳng ăn thua nên đành chấp nhận. Xấu tốt gì thì con dâu có vẫn hơn không. Bao lâu nay Phùng cốc chủ cũng đã chán cảnh quý tử dung mạo như thiên tiên nhà mình bị giang hồ đồn đại là mỹ cường thụ.

Tiếc rằng đám cưới không thể diễn ra theo kế hoạch, mùa xuân đến Tể Tuyết bất ngờ phát bệnh, nàng thường xuyên mê man, thần trí không tỉnh táo, thỉnh thoảng lại lẩm bẩm những câu không đầu không đuôi. Thanh Vân thử dùng rất nhiều biện pháp nhưng không có tác dụng. Hắn chợt nghĩ đến phần còn lại của Thạch Liên Hoa chôn ở Lệ Châu, loại thuốc này dùng nhiều sẽ có hại, nhưng đã có kinh nghiệm một lần, giờ hắn sẽ chỉ dùng một lượng nhỏ, hắn sẽ có tác dụng.

- Cha, con phải đi Lệ Châu một chuyến để mang Thạch Liên Hoa về, cha thay con chăm sóc Tuyết Nhi. Cha không được bắt nạt nàng, con rất nhanh sẽ trở về. – Thanh Vân cẩn thận dặn dò Phùng cốc chủ.

- Hừ, chuyện đơn giản thế ta còn không biết sao? Ta đã nhiều tuổi thế này còn chấp nhặt một đứa đầu óc có vấn đề như nó làm gì chứ? Mà ta đã nói từ trước là mau mang Thạch Liên Hoa về đây, ai bảo người không chịu, cứ giấu giấu diếm diếm, ta là cha người chứ có phải thổ phỉ đâu mà đề phòng.

“Cha mà gặp được liệu quý thì còn đáng sợ hơn cả thổ phỉ, chắc chắn mấy mảnh còn lại của Thạch Liên Hoa sẽ bị cha làm thí nghiệm hết sạch”. Thanh Vân chỉ nghĩ trong bụng chứ không nói ra mồm, hắn còn phải nhanh chóng lên đường.

Mùa xuân năm ấy ở Lệ Châu, Thanh Vân chưa từng nghĩ tới sẽ gặp mặt Tiêu Phàm.

Chuyện cũ đã xa xôi vô cùng, đã rất lâu hắn không nghĩ đến nam tử này, càng chẳng muốn quan tâm Tiêu Phàm sống ra sao, có hối hận đau khổ hay không. Tể Tuyết đã quên thì hà tất hắn phải so đo.

Vùng đất đông đúc náo nhiệt tin tức cũng rất nhiều. Thanh Vân ngồi trong quán trà, nghe người ta bàn tán, nhiều nhất là chuyện về Thuận Tuyền Đế.

Chiếc bàn gần chỗ hắn ngồi có năm người đàn ông. Một kẻ dáng vẻ gầy gò, mặt mũi tầm thường cầm một chén trà lên nhấp từng ngụm, cổ làm động tác tạo nhả nhưng chỉ khiến người khác thấy tức cười.

- Các người biết gì chưa, tiểu thư nhà Trần đại nhân vừa được tuyển vào cung rồi đấy, là đích thân Hoàng thượng lựa chọn. Nghe nói vừa nhìn thấy bức tranh họa lại dung mạo Trần tiểu thư, hoàng thượng đã hạ lệnh tuyển vào cung, không chừng sẽ được phong phi. Lần này thì con đường thăng quan của Trần đại nhân chắc chắn sẽ rộng mở.

Người ngồi bên cạnh chép miệng lắc đầu.

- Thôi đi, tuyển vào cung cũng đâu phải sẽ một bước thành phượng hoàng. Hoàng thượng phong lưu khắp Diêm quốc ai mà không biết. Mỗi năm tú nữ vào cung có ai không như hoa như ngọc. Các vị tiên hoàng ba năm mới tuyển tú một lần, nay hoàng thượng mỗi năm tuyển một lần, chẳng mấy chốc bao nhiêu nữ tử xinh đẹp đều sẽ vào cung hết. Sau ba năm mà không được sủng hạnh mới cho trở về, lúc đấy tuổi cũng đâu còn nhỏ nữa, nếu không mau tìm mối thành hôn thì sẽ thành gái già thôi. Đây chưa chắc đã là chuyện tốt đâu.

Người kia không cho là phải, bực bội nói:

- Người đúng là thối miệng. Ta và Trần đại nhân là chỗ thân tình, người thấy ta sắp được lấy phú quý của Trần đại nhân nên muốn trừ eo phải không?

- Nay, ta chỉ nói sự thật thôi, đừng tưởng được vào cung mà có thể cáo mượn oai hùm. Phương hoàng hậu và Phương thừa tướng còn ngồi kia thì mười Trần tiểu thư cũng chẳng làm nên trò trống gì đâu.

Hai người đang cãi cọ qua lại thì một người béo núc bất ngờ hỏi:

- Kể cũng lạ, hoàng thượng nhiều cung tần như vậy mà đến giờ chỉ có mỗi Thái tử, liệu có phải bị bệnh không?

- Bậy bạ, cẩn thận cái miệng của ngươi, muốn mất đầu à?

Thanh Vân nghe những tin đó cũng không có cảm xúc gì rõ rệt. Kẻ kia đã là Hoàng thượng, quyền khuynh thiên hạ, đừng nói là ba ngàn giai lệ, cho dù là mười ngàn thì cũng có gì lạ? Chỉ là hắn thấy tiếc cho Tế Tuyết, tiếc cho nàng vì Tiêu Phàm mà đau khổ sống không bằng chết, tiếc vì nàng đem cả sinh mệnh thành toàn cho Tiêu Phàm, kết quả là Tiêu Phàm chẳng vì nàng mà nhỏ một giọt nước mắt.

Mấy năm nay chắc Tiêu Phàm rất thoả mãn, rất sung sướng ngồi trên ngai vàng đổi bằng tính mạng của nàng.

Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, Thanh Vân nghĩ giữa hắn và Tiêu Phàm không biết là thứ duyên chó má gì, vì sao hắn vừa xuất hiện ở Lệ Châu thì Tiêu Phàm cũng có mặt?

Năm năm, Thanh Vân chưa bao giờ muốn làm kẻ trước mắt mình suy sụp như lúc này. Hắn phong lưu tuấn nhã, khí khái mười phần, dựa vào đâu mà hắn có thể an nhàn qua ngày như vậy?

Tiêu Phàm nói muốn gặp Tế Tuyết, Thanh Vân chỉ âm thầm cười lạnh. Ngươi nói muốn là có thể gặp sao? Năm xưa vì muốn đoạt thiên hạ mà lừa gạt nàng, khiến nàng sống dở chết dở. Nếu không phải một cây Thạch Liên Hoa từ trên trời rơi xuống kia thì mồ nàng đã xanh cỏ rồi, còn đợi hắn tới gặp được sao?

Thanh Vân nói với Tiêu Phàm rằng Tế Tuyết đã chết, hắn muốn Tiêu Phàm hối hận đau khổ, ít nhất thì cũng bị lương tâm cắn rứt, nhưng phản ứng của Tiêu Phàm cuối cùng lại khiến hắn thương hại.

Năm năm qua, có lẽ không chỉ một mình Tế Tuyết sống không tốt.

Đêm khuya, mặt trăng lơ lửng trên bầu trời, chiếu lên mặt đất những vùng sáng nhợt nhạt. Tiêu Phàm nhíu mày, cầm cả bình rượu lên tu ừng ực. Đạo gần đây hắn cảm thấy mình ngày càng quái gở, có lẽ vì hắn đang già đi. Ánh nắng mặt trời làm hắn thấy nóng bức khó chịu, ánh sáng mặt trăng lại khiến hắn cảm thấy lạnh lẽo cô đơn. Hắn cũng không rõ rốt cục mình muốn gì.

Thái giám eo éo nhắc hắn Uyển Phi đã tới, đang chờ ở bên ngoài. Tiêu Phàm đặt bình rượu xuống, ra lệnh cho Uyển Phi vào.

Ánh đèn rực rỡ, mỹ nhân như hoa, trái tim hắn khê rung lên từng nhịp. Uyển Phi nếu nhìn từ xa, nhất là khi chỉ thấp thoáng sau những tấm rèm mỏng manh... vô cùng giống người ấy.

- Hoàng thượng, sao người lại nhìn Uyển Tâm như vậy? –Cô gái xinh đẹp thẹn thùng cúi đầu, hai gò má ửng hồng, dung nhan như hoa đào tháng ba khiến người ta không thể không xaouyến.

pqd9

Tiêu Phàm nhíu mày, khoé môi khẽ nhếch lên nụ cười tự giễu. Không phải là nàng, tuy rằng vẻ ngoài giống đến năm phần, cả giọng nói cũng có điểm giống... nhưng chung quy vẫn không phải.

- Uyển Tâm, trầm muốn nghe ngươi đàn. –Hắn tựa người trên long ỷ, hai mắt nhắm nghiền, giọng nói lạnh nhạt không vui cũng không buồn.

- Hoàng thượng muốn nghe khúc gì?

- Tuỳ ngươi!

Tiếng đàn réo rất vang lên, Uyển Tâm vô cùng tự tin vào cảm nghệ của mình, từ ngày nàng vào cung đến nay hoàng thượng vẫn luôn chú ý đến nàng. Tuy chưa từng được sủng hạnh nhưng nàng cũng không vội vã.

Thuận Tuyên Đế từ lâu đã có tiếng là kẻ phong lưu, đối với nàng hắn khi gần khi xa, thường xuyên tìm nàng nhưng lại chỉ bảo nàng gảy đàn hoặc cùng hắn chơi cờ. Nàng thích thứ gì hắn đều cho người mang đến. Ngay cả áo khoác lông cáo trắng được cống nạp hắn cũng ban cho nàng mặc dù Hoàng hậu đã có lời trước. Nàng nghĩ hắn nhất định thật lòng với mình, nếu không sao lại tốn nhiều công sức vì mình như vậy.

Người trong hậu cung xì xào rằng Phương hoàng hậu mấy năm nay đã bị hoàng thượng lạnh nhạt, tuy đang độ tuổi xuân tươi đẹp nhưng chẳng khác nào ở trong lãnh cung, ngày ngày chỉ biết phát tiết uất hận lên những nữ nhân khác. Nghe nói kể từ ngày đăng cơ, hoàng thượng chưa một lần đến chỗ hoàng hậu.

Đêm nay Uyển Tâm lại được gọi đến điện Trường Sinh, nàng chơi hết ba khúc nhạc, thấy hoàng thượng có lẽ đã ngủ liền dừng lại, nhẹ nhàng đến bên hắt.

Mùi rượu thoang thoảng cùng dung mạo tuấn tú của hắt khiến nàng hồi hộp, ngay cả hơi thở cũng nhẹ đi mấy phần. Uyển Tâm len lén đưa tay lên vuốt ve khuôn mặt hắt. Bàn tay nàng ngay lập tức bị nắm lấy, giọng nói khàn khàn đầy gợi cảm làm trái tim nàng đập liên hồi.

- Dừng đi! Dừng rời bỏ ta!

Uyển Tâm áp má lên tay hắt, nhẹ giọng đáp lại:

- Không, thiếp sẽ không đi.

Đôi mắt đen tuyền như màn đêm mở ra, tia tình ý thoáng hiện ra bất ngờ vụt tắt. Tiêu Phàm hắt tay Uyển Tâm, hung ác quát lên:

- Ra ngoài!

Uyển Tâm kinh hãi quỳ xuống, nàng chưa từng thấy vẻ mặt này của hắt, lạnh lùng như băng, ánh mắt mang theo khinh miệt không hề che giấu, cứ thế đâm thẳng vào lòng của nàng.

Người trong cung truyền tai nhau Uyển Phi mới được sắc phong ít ngày trước đêm qua làm hoàng thượng nổi giận, sáng nay hoàng hậu đã trừng phạt nàng ta phải đóng cửa chếp kinh nửa năm.

Chốn hoàng cung mỹ nữ như hoa, mỗi ngày trôi qua đều có người mới tới, so với người cũ thì tất nhiên trẻ trung xinh đẹp vạn phần. Nửa năm sau e rằng hoàng thượng đã sớm quên vị Uyển Phi này rồi. Thật đáng tiếc ột đoá hoa, chỉ vừa hé nở đã bị người ta vùi dập.

Uyển Tâm ngồi trong phòng, giấy chếp kinh lộn xộn trên bàn, vài tờ rơi trên nền đất. Nàng không quan tâm, chỉ co ro ở một góc giường khóc tức tưởi. Hai mắt nàng sưng đỏ, tóc tai bù xù, không còn thấy đâu là “phù dung như diện, liễu như mi” nữa.

pqd7

Vì sao lại thành ra thế này? Từ khi vào cung nàng vô cùng cẩn thận, không dám thị sủng mà kiêu, mỗi một hành động đều không có chỗ nào để chê trách. Đêm ấy rốt cục là thế nào, sao hoàng thượng lại đột nhiên nổi giận? Nàng không hiểu, nếu cả đời phải chôn vùi ở đây, xuân sắc phai tàn mà không rõ lý do nàng thật sự không cam tâm.

Cửa phòng bất ngờ bị đẩy ra. Một nữ tử cung trang hoa lệ, gương mặt xinh đẹp được tô vẽ tỉ mỉ bước vào. Dáng vẻ tha thướt yếu điệu cộng thêm khí chất cao quý tạo thành một bức tranh hoàn toàn đối lập với Uyển Tâm.

- Muội muội, sao muội lại tiêu tụy như vậy? Mới mấy ngày không gặp mà trông muội xuống sắc quá! –Phương Quân Di nhẹ giọng thăm hỏi, mỗi câu nói ra nghe thì giống quan tâm nhưng lại mang thêm vài phần châm chọc.

Uyển Tâm xuống giường, cúi người hành lễ.

- Hoàng hậu nương nương cát tường.

Phương Quân Di xua tay tỏ ý bình thân, nhìn khắp một lượt căn phòng, lại thấy giấy chếp kinh rơi lung tung, khoé môi khẽ cong lên như cười giễu.

- Muội muội, việc chếp kinh phải thành tâm mới được. Muội để lộn xộn như thế này rõ ràng là không tôn kính Phật Tổ, ta sao có thể nửa năm đã tha thứ uội được. –Phương Quân Di hơi nghiêng đầu nói với nô tỳ theo hầu. –Thúy Liên, thông báo ra ngoài Uyển Phi nương nương còn chưa thành tâm hối cải, phạt thêm nửa năm đóng cửa tĩnh tâm.

Tới mức này thì Uyển Tâm không nhịn nổi nữa, nàng tức giận trừng mắt với Phương Quân Di.

- Hoàng hậu, người như thế là lộng quyền. Thần thiếp tuy có tội nhưng đã bị trừng phạt rồi, người sao có thể lợi dụng việc công để trả thù như vậy.

Phượng Quân Di che miệng cười, đôi mắt long lanh loé lên tia ác độc.

- Lộng quyền? Lợi dụng việc công trả thù riêng? Ha ha, bản cung là Hoàng hậu, sống chết của người chỉ nằm trong một câu nói của bản cung. Người nghĩ mình là ai mà đòi chống đối bản cung?

Uyển Tâm lúc này chỉ có thể cắn răng chịu đựng, Phượng Quân Di nói không sai, chôn hậu cung Hoàng hậu nắm quyền, ai có thể gây chiến với ả được chứ.

- Uyển Tâm, người nên chấp nhận sự thật, ở đây mà chếp kinh cả đời đi. Nếu thấy buồn chán quá thì cầu xin ta, ta sẽ cho người vào am ni cô xuống tóc làm đệ tử Phật môn.

Hai tay Uyển Tâm xiết chặt, cố kiềm chế để không xông tới cào rách mặt Phượng Quân Di. Ầ đàn bà thâm độc này muốn nhân cơ hội để diệt trừ nàng, chắc chắn ả muốn trả thù vì nàng có được sự chú ý của hoàng thượng.

- Người không cần phải nghĩ xấu về bản cung, bản cung chẳng thêm ghen tỵ với người đâu. –Phượng Quân Di khoan thai bước về phía Uyển Tâm, bày tay nòn nà nhẹ nhàng nâng cằm Uyển Tâm lên, quan sát một lúc. Móng tay đỏ chót càng làm nổi bật làn da trắng xanh của Uyển Tâm. –Haiz... người và những kẻ trước đây đều giống nhau, tuy là người xinh đẹp hơn một chút so với bọn họ... nhưng thực chất cũng chỉ là thể xác của người khác thôi.

Uyển Tâm kinh ngạc nhìn Phượng Quân Di. Thế thân? Những kẻ giống nàng?

- Không biết đúng không? Người không phải kẻ đầu tiên vừa tiến cung đã được phong phi, trước kia... có mấy người nhỉ, nhiều quá bản cung nhớ không nổi. –Phượng Quân Di nhíu mày, duyên dáng đưa tay lên day thái dương. –Thật sự là rất nhiều. Nhưng mà kết cục thì đều chỉ có một thôi.

Tiếng cười lạnh lóe như chuông bạc của Phượng Quân Di làm Uyển Tâm rùng mình. Một luồng khí lạnh bao phủ cơ thể nàng, từng sợi tóc đều muốn dựng lên vì sợ hãi.

- Người có biết vì sao hoàng thượng chỉ có mình Thái tử là con nối dõi không? Bởi vì đã mấy năm nay hoàng thượng không gần nữ sắc, làm sao có con được.

- Không, không thể nào...

- Sao lại không chứ? Đám cung nữ các người được hoàng thượng chú ý cũng chỉ vì các người có nét giống người trong lòng hoàng thượng mà thôi. Nếu các người ngoan ngoãn thì còn có thể sống lâu một chút, đằng này kẻ nào cũng nuôi mộng tưởng hão huyền, muốn bò lên long sàng. Hoàng thượng thủ thân như ngọc, các người lại muốn làm hoàng thượng vậy bản, có kết quả này cũng là xứng đáng.

Phượng Quân Di nói xong, hài lòng nhìn Uyển Tâm khuôn mặt trắng bệch không chút huyết sắc, hai mắt còn lộ rõ vẻ kinh hoàng.

- Hừ, muốn chim sẻ thành phượng hoàng, trên đời đâu có chuyện dễ dàng như thế! –Phượng Quân Di bĩu môi khinh miệt rồi quay lưng bỏ đi.

pqd8

Cô ta cảm thấy rất thoải mái, bấy lâu nay cuộc sống lạnh lẽo tù túng trong cung làm cô ta sắp phát điên lên. Hành hạ người khác, khiến người ta sống khổ sở hơn mình là lạc thú của Phượng Quân Di.

Chuyện như thế này cũng chẳng phải lần đầu, dù sao Thuận Tuyên cũng sẽ không hỏi đến, không chừng ít ngày nữa sẽ tìm được một nữ nhân khác dung mạo so với Uyển Tâm còn giống người trong lòng hơn.

Những nữ nhân được Thuận Tuyên chú ý đều có nét giống Thành Tuyên Đế Tế Tuyết, Phượng Quân Di cũng từng nghi ngờ lẽ nào Thuận Tuyên và Thành Tuyên Đế có vấn đề? Trước đây đã có tin đồn Tế Tuyết nuôi sủng nam ở Hàn Băng cung. Có điều người mà Thuận Tuyên vẫn luôn che giấu rõ ràng là một nữ tử. Tuy lần nào Phượng Quân Di cũng chỉ nhìn thấy bóng lưng nhưng đáng vẻ tha thướt mỏng manh ấy không thể nào là nam nhi được.

Thành Tuyên dung mạo khuynh thành nhưng khí chất lạnh lùng, ánh mắt sắc bén, đáng vẻ lúc nào cũng toát ra sự uy hiếp đối với người xung quanh, hoàn toàn không giống nữ nhân yếu đuối nép trong lòng Thuận Tuyên.

Phượng Quân Di vừa đi vừa suy nghĩ, không để ý mình đã giẫm nát mấy cây hoa nhỏ. Mùi hương nhàn nhạt toả ra trong không khí, thanh khiết mát lành. Phượng Quân Di nhíu mày, quan sát một lúc thì nhận ra mình đã đi vào khu vườn mà Long Tường Hoàng để trồng hoa tuyết cho Lương hoàng hậu, vừa rồi cô ta đã giẫm nát mấy cây hoa tuyết.

Cõi lòng không kìm nén nổi trào lên từng trận chua xót. Lương hoàng hậu... bà đã phải tu mấy kiếp mới có được nam tử yêu mình như vậy, người đẩy lại vốn là bậc quân vương máu lạnh vô tình.

31. Chương 44: Nợ Người Một Nụ Cười, Hoàn Trả Bằng Cả Cuộc Đời Đắm Lệ

Hoàng thượng tâm tình bất định, một khắc trước còn ôn nhu tươi cười, khắc sau đã đặng đặng sát khí, ai cũng sợ hãi, đến ngay cả thở mạnh trước mặt hắn cũng không dám.

Gần đây Tiêu Phàm thường xuyên nằm mơ, hắn mơ thấy năm hắn mười tuổi, bị trói vào cột ngoài trời giá lạnh, khắp người là vết roi, máu thịt mơ hồ, thậm chí chẳng khác nào một cái giẻ rách. Tề Tuyết lúc ấy còn nhỏ hơn hắn, nàng sinh ra trong nhà Đế vương, chớp mắt một cái cũng có thể khiến người ta rơi đầu.

Nàng cách hắn xa đến thế, giống như phượng hoàng rực rỡ trên cao và ngựa hoang dưới mặt đất. Vậy mà hắn vẫn si tâm vọng tưởng.

Hắn là ông trời trừng phạt hắn vì quá tham lam, cho hắn có được nàng, để hắn nếm thử mùi vị tình yêu ngọt ngào rồi cướp đi tất cả.

Mười bốn năm, mười bốn năm si mê cuối cùng đổi lại một đạo thánh chỉ truyền ngôi. Nàng cùng Tử Y mai danh ẩn tích, đem ngai vàng cho hắn, là bồi thường sao?

Người còn không giữ được, hắn giữ giang sơn này để làm gì?

Nghĩ kĩ lại, hắn yêu nàng rất lâu nhưng thời gian ở cạnh nàng lại chẳng được mấy năm. Bọn họ bên nhau thì ít mà xa cách thì nhiều. Hắn buông tay nàng một lần, nàng buông tay hắn một lần, nàng và hắn hẳn là hoà nhau.

Nhưng hắn không cam tâm. Khi đó hắn bắt đắc dĩ mà rời xa nàng, trái tim hắn chưa từng thay đổi. Còn nàng, nàng thay lòng đổi dạ, vì Tử Y mà vứt bỏ cả giang sơn.

Hắn rất ghen tỵ. Tề Tuyết vì củng cố quyền lực có thể hy sinh hắn, nhưng cuối cùng lại vì Tử Y cái gì cũng không cần.

Thiên hạ này nàng trăm mưu ngàn kế mới giành được. Hắn thật muốn huỷ hoại nó, trở thành một bạo quân tiếng xấu ngàn đời, đến lúc quốc gia suy vong, hắn không tin nàng không hối hận.

Nhưng hắn không dám, ngai vàng là thứ duy nhất nàng để lại cho hắn. Nếu ngay cả nó cũng mất, hắn thậm chí sẽ chẳng còn thứ gì của nàng.

Hắn vẫn biết những mỹ nhân tuyển về cung dù có giống nàng đến mấy cũng không phải là nàng. Nhưng hắn không có cách nào khác, cứ nhìn bọn họ rồi huyền hoặc bản thân, tin rằng nàng đang ở một nơi nào đó rất gần hắn, tin rằng một ngày nào đó nàng sẽ trở về, cho dù... không còn yêu.

Hắn cảm thấy bản thân mình rất hèn mọn, nàng yêu được bỏ được, còn hắn, ngay cả khi trái tim trăm nghìn nhát dao, đau đớn không chịu nổi hắn vẫn không muốn từ bỏ.

Hoàng cung tráng lệ xa hoa lại là nơi che giấu tâm hồn rách nát. Hắn cảm ghét nơi này, sợ hãi sự cô đơn ở đây, nhưng hắn không nở rời đi. Nếu hắn đi thật, nàng trở về sẽ không thấy hắn. Hắn sợ rời khỏi nơi này, biến người mệnh mệnh, ngay một lần tương phùng cũng không thể.

Hắn chờ đợi năm năm, năm năm mà hắn tưởng như đã một đời người, đổi lại được một đáp án.

Nàng đã chết.

Ở nơi mà hắn và nàng gặp nhau lần cuối cùng, nàng cố chấp muốn cùng hắn đón bình minh, bởi vì nàng biết đó là bình minh cuối cùng. Sau đó... sẽ là vĩnh viễn là xa.

Hắn không biết trước khi chết nàng còn hận hắn không, còn oán trách hắn không. Nàng nằm dưới rừng hoa đào, một mình cô đơn đã năm năm.

nan20

Tiêu Phàm hận cả đời chỉ thành thân một lần, vậy mà tân nương không phải là nàng. Cho dù hắn may cho nàng mấy trăm chiếc áo cưới thì sao? Hắn đã không có cơ hội thấy nàng mặc lên người nữa.

Hắn biết Phương Quân Di hạ độc vào rượu nhưng không hề do dự uống cạn. Hắn cảm thấy chết trong ngày hôm nay cũng tốt lắm, từ lâu hắn đã không còn hy vọng gì nữa, mỗi một ngày tỉnh dậy đều nặng nề như chìm trong bóng tối.

Thanh Vân cảm thấy số mình thật sự là đen như một con mực. Hắn vốn chỉ nói bậy là Tế Tuyết đã chết, hắn trồng trên mộ nàng một cây đào làm dấu hiệu để lừa Tiêu Phàm, giày vò Tiêu Phàm chút. Không ngờ tên ngốc ấy tin thật, hơn nữa không chỉ bị giày vò một chút mà là suy sụp đến không dậy nổi, ngày ngày như một cái xác lờ lờ qua lại trong rừng đào.

Hừ, lờ lờ thì cũng thôi đi, Tiêu Phàm còn mua luôn cả rừng đào, dựng nhà xây tường bao. Chết tiệt, hắn tưởng mình là hoàng thượng thì mua gì cũng được chắc!

Tình huống hiện giờ rối như tơ vò. Mấy năm trước Thanh Vân phát hiện ra Thạch Liên Hoa không thể bảo quản như những loại dược liệu khác được, phải chôn sâu trong đất, hơn nữa đất phải ở nơi khí hậu khô ráo. Hắn suy tính mãi thấy Lệ Châu là thích hợp nhất. Sau khi chôn hộp thuốc xuống hắn cẩn thận trồng thêm cây đào làm dấu, ai ngờ đến khi quay lại chỗ này đã biến thành rừng đào, không biết có phải ông trời cố tình trêu ngươi hắn không.

tu y9

Hắn đã xem xét cả rừng cây, thật sự là không nhận ra nổi đâu là cái cây mình trồng. Thanh Vân đang nghĩ xem nếu đào hết gốc cây lên để tìm sẽ phải mất bao lâu thì tên hoàng đế thừa tiền, hoang phí thuế của nhân dân đã mua đứt cả cánh rừng, ngày ngày ngồi trông như kẻ tâm thần, muốn đào gốc cây lên tìm cũng không dễ.

Lệ Châu vốn là nơi bốn mùa luân chuyển, khí hậu ôn hoà, vậy mà từ khi Tiêu Phàm đến thì thời tiết nơi này hình như cũng biến đổi vô cùng quái gở. Mùa xuân xong thì phải đến hè, vậy mà hè chưa thấy đâu trời lại đột ngột biến rét, tuyết rơi dày đặc. Ai cũng không hiểu nổi sao mùa đông trở lại nhanh như vậy, đúng là chuyện lạ kì nhất trong cả trăm năm qua.

Haiz... Thanh Vân cuối cùng cũng lĩnh hội một cách sâu sắc thế nào là tự bê đá đập chân mình. Cái đầu thông minh của hắn đã nghĩ mãi cũng không có cách gì để lấy được Thạch Liên Hoa mà không bị Tiêu Phàm phát hiện, thôi thì kể sự thật cho hắn vậy.

Cả rừng đào chìm trong sắc đỏ của hỉ phục, tà áo bay phấp phới trong đêm tối khiến cho khung cảnh vừa thê lương vừa quý dị. Thanh Vân ngửi thấy mùi máu tanh phảng phất hương thảo được, đây là máu của Tiêu Phàm.

Dưới nền tuyết lạnh lẽo, Tiêu Phàm không biết nằm đó đã bao lâu, lớp tuyết mỏng phủ lên thân hình hắn, tay còn nắm chặt một bông hoa đào. Máu đỏ tràn lan trên tuyết trắng, sắc đỏ thấm rợn cả người.

Thanh Vân quỳ xuống, kiểm tra mạch của Tiêu Phàm. Vẫn còn sống, mặc dù hơi thở rất yếu ớt.

Hơn ba mươi năm sống trên đời, Phùng Thanh Vân tự cảm thấy bản thân là người không thích lo chuyện bao đồng, đối với người thương thì hết lòng, với bằng hữu thì tận tâm, với kẻ thù thì tàn nhẫn, với người lạ thì mặc xác. Vấn đề là Tiêu Phàm không biết nên xếp vào loại nào trong các loại kể trên.

Người thương thì đương nhiên là không, bằng hữu còn không phải nói gì đến thân thiết, hẵn lại chẳng có sở thích với nam giới, đẹp!

Nếu bảo là người lạ thì vẫn không phải, tốt xấu gì cũng biết nhau chừng ấy năm.

Kẻ thù, thật sự là hẵn và Tiêu Phàm ghét nhau xúc đất đổ đi, nhưng mà cũng chưa đến nỗi có thâm thù huyết hải. Sự căm ghét của Thanh Vân với Tiêu Phàm chủ yếu là do Tế Tuyết. Nay Tiêu Phàm vì Tế Tuyết đã tự hành hạ mình thành một đồng xương thể này thì hẵn cũng không so đo nữa, nói đi nói lại hẵn luôn là người rất độ lượng.

Đêm tuyết lạnh lẽo, Phùng Thanh Vân cuối cùng thiện tính cũng chiến thắng lòng riêng, vô cùng vất vả kéo lê Tiêu Phàm đang hấp hối vào trong nhà, giúp hẵn giải độc.

Thanh Vân nghĩ hẵn nhất định đã sinh ra vào giờ làm trâu ngựa, nếu không sao hẵn chỉ vừa rời khỏi Kim Môn cốc đã phải đi hầu hạ người ta. Tên khốn Tiêu Phàm thân thể hư nhược quá mức, lại còn trúng độc nặng, cũng may mà nhân vật kiệt xuất như hẵn có mặt, nếu không Tiêu Phàm đã sớm chầu ông bà ông vải rồi.

Cứu một mạng người hơn xây bảy toà tháp, thật ra thì Thanh Vân chưa bao giờ có ý định xây tháp. Nhưng Tế Tuyết vì Tiêu Phàm làm nhiều việc như vậy, hẵn để Tiêu Phàm chết thì công sức của nàng sẽ đổ sông đổ biển. Hơn nữa hẵn cũng lo lắng sau này nàng biết chuyện sẽ trách hẵn. Vậy là chuyển đi Lệ Châu này Thanh Vân không những phải xới tung cả mảnh rừng lên để tìm Thạch Liên Hoa do đích thân hẵn chôn xuống nhưng nay không nhớ là ở chỗ nào, lại còn phải cứu chữa cho thằng ngốc Tiêu Phàm. Thật là hao tổn quá nhiều sức lực.

Tiêu Phàm hôn mê bất tỉnh. Độc tính đã giải gần hết nhưng cơ thể hẵn suy nhược không phải mới ngày một ngày hai, hậu quả của nhiều năm sử dụng Hồng Huyết Thủy cộng thêm thời gian dài không quan tâm đến sức khỏe, tinh thần suy sụp, một lần trúng độc này đúng là đã lấy của hẵn gần cả cái mạng.

Thanh Vân lâm vào tình thế khó xử, để mặc Tiêu Phàm ở Lệ Châu? Không được, tình trạng của hẵn vốn chưa ổn định, cũng chẳng rõ khi nào mới tỉnh lại, không có người chăm sóc hẵn nhất định sẽ tiêu đời. Nhưng nếu không bỏ mặc... lẽ nào lại mang hẵn về Kim Môn cốc?

Tế Tuyết đã nhớ ra rất nhiều chuyện chỉ trừ đoạn thời gian nàng và Tiêu Phàm gặp nhau, đáng lẽ ra sức khoẻ của nàng phải ổn định nhưng lần phát bệnh bất ngờ này có lẽ liên quan đến khoảng kí ức còn thiếu kia. Hẵn biết Tế Tuyết vẫn giấu hẵn, nàng bị những giấc mơ không rõ ràng về quá khứ ám ảnh, mất ngủ triền miên, cứ để nàng mơ hồ như vậy cũng không phải cách hay.

Nếu nàng thấy Tiêu Phàm... có thể trí nhớ sẽ khôi phục. Thanh Vân biết trong lòng nàng hẵn không thể so với Tiêu Phàm, nhưng hẵn không thể để nàng như vậy cả đời. Lần này coi như hẵn đánh cược với ông trời, giữa hẵn và Tiêu Phàm, dù nàng lựa chọn thể nào hẵn cũng không nỡ lời oán hận.

Người ở Kim Môn cốc cảm thấy thiếu chủ nhà bọn họ thực sự là đặc biệt hơn người. Mỗi lần ra đi rồi trở về đều mang theo một người đẹp. Đầu tiên là một cô nương ngốc nghếch, tuy dung mạo xinh đẹp nhưng đầu óc chẳng khác gì trẻ con năm tuổi, ấy vậy mà thiếu chủ cũng có thể chữa cho nàng ta từ ngớ ngẩn thành bình thường. Lần này thiếu chủ đi chưa bao lâu lại mang về một nam tử, dung mạo tuấn mỹ khó ai bì kịp, chỉ có điều người này hôn mê bất tỉnh, đích thực là một cái xác, chỉ khác xác chết ở chỗ vẫn còn hơi thở, với y thuật của thiếu chủ thì chắc chắn có hai khả năng, một là khiến người này từ hôn mê tỉnh lại, hai là cho hẵn ngủ vĩnh viễn luôn.

Thanh Vân sắp xếp cho Tiêu Phàm nằm trong một căn phòng cách xa phòng Tế Tuyết. Ngày đầu tiên hẵn đưa Tế Tuyết tới chỗ Tiêu Phàm, nàng im lặng nhìn nam tử đang say ngủ rồi hỏi hẵn người kia là ai. Nàng không nhận ra Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm chỉ có thể nằm một chỗ, ngay cả những việc như lau người hay thay quần áo cũng phải do người khác làm cho hẵn. Không hiểu sao Tế Tuyết đặc biệt không thích mỗi khi thấy có a hoàn động chạm lên cơ thể hẵn.

tp102

Thanh Vân nói người nằm trên giường bệnh kia là người quen cũ của nàng. Nhưng nàng không sao nghĩ ra hắn là ai. Sau khi Thanh Vân trở về mang theo một loại thuốc đặc biệt, dùng thuốc đấy nàng không còn mơ thấy nam tử kì lạ không rõ mặt, cũng ngủ ngon hơn nhiều. Ký ức thiếu mất một khoảng làm nàng phiền lòng nhưng nàng nghĩ có lẽ đó đều là những chuyện không vui, không nhớ ra cũng không sao.

Nàng ngồi bên giường, chăm chú quan sát Tiêu Phàm. Ngón tay nhẹ nhàng lướt trên gương mặt hắn. Người này đúng là rất đẹp, ngay cả nằm ngủ cũng đẹp như vậy, nếu mở mắt ra chắc chắn sẽ khiến người ta bị hút hồn.

Tế Tuyết lắc lắc đầu, đang nghĩ gì thế không biết, từ khi nào nàng lại sinh ra tật háo sắc như vậy!

- Tiêu Phàm, Tiêu Phàm! –Nàng khe khẽ gọi tên hắn.

Người trên giường vẫn mê man không đáp lại, kì thực nàng cũng biết hắn không thể trả lời mình.

- Ta không nhớ ra người là ai, nhưng lúc nhìn thấy người lại không hề có cảm giác xa lạ. Người mau tỉnh dậy đi, nói cho ta biết chúng ta đã quen nhau như thế nào!

- Thật ra nếu đó là những chuyện đau buồn thì không nhớ ra cũng tốt. Dù sao thì người vẫn nên tỉnh lại, nằm một chỗ cả đời sẽ thật là chán.

Một người hầu nam bê chậu nước và khăn mặt bước vào, thấy Tế Tuyết thì cúi đầu nói:

- Cô nương, xin cô nương lánh đi một chút để tiểu nhân thay trang phục cho Tiêu công tử.

Nàng gật đầu, nam nữ thụ thụ bất thân, người ta thay đồ cho hắn nàng không nên ở lại nhưng không hiểu sao chân nàng cứ như đã mọc rễ, không di chuyển nổi. Tế Tuyết cắn môi, trầm mặc một lát bỗng mở miệng.

- Để ta giúp.

Người hầu ngạc nhiên nhìn nàng.

- Cô nương, cô nương muốn... lau người thay đồ cho Tiêu công tử?

- Phải, để ta làm!

Thấy thái độ kiên quyết của nàng người hầu không dám nói gì thêm, liền đưa khăn cho nàng.

Tế Tuyết cởi áo của Tiêu Phàm, lấy khăn ẩm lau người cho hắn. Nàng không dám mạnh tay sợ hắn bị đau. Loại công việc này trước đây nàng hẳn là chưa từng làm vậy mà nàng không thấy ngỡ ngàng chút nào. Đường như nàng rất quen thuộc với cơ thể hắn, thậm chí nàng còn lơ mơ nhớ rằng hắn có rất nhiều sẹo lớn trên vai và cánh tay.

- Cô nương, phía dưới... vẫn là để tiểu nhân làm thì hơn. –Người hầu nhỏ giọng nhắc Tế Tuyết.

Nàng ngượng ngùng đứng dậy, đưa khăn cho hắn rồi rời khỏi phòng.

Thanh Vân nói đúng, nàng có quen Tiêu Phàm, nếu không sao nàng lại biết những vết sẹo trên người hắn. Nhưng quan hệ giữa nàng và Tiêu Phàm là gì? Nếu chỉ quen biết sơ sơ thì nàng không thể nhìn thấy thân thể Tiêu Phàm được.

Vừa đi vừa suy nghĩ nên nàng không cẩn thận va vào một nhóm người hầu đang bê rất nhiều đồ.

- Cô nương, cô nương không sao chứ? –Mấy người lo lắng hỏi. Ở Kim Môn cốc ai cũng biết Tế Tuyết là bảo bối trong lòng thiếu chủ, động tới nàng chính là muốn ăn khổ cực.

- Ta không sao, các người đang bê gì vậy?

- À, đây là đồ cho đám cưới của cô nương và thiếu chủ, cốc chủ nói không thể trì hoãn lâu hơn nữa nên đang gấp rút chuẩn bị.

Tế Tuyết nghe thế thì ngẩn người. Đám cưới... nàng suýt nữa đã quên mất. Chuyện này nàng đã hứa với Thanh Vân rồi thì đương nhiên cũng không có ý kiến gì, chỉ là... trong lòng nàng không hiểu sao lại nghĩ đến nam tử đang nằm bất động một chỗ.

Thời gian này Phùng cốc chủ bận đến tối tắm mặt mũi để chuẩn bị đám cưới cho con trai. Những lúc mệt thổ không ra hơi ông ta lại vô cùng bức tức với Thanh Vân, chẳng hiểu thằng con trời đánh này nghĩ gì mà cứ ung dung như vậy, rõ ràng là đám cưới của nó mà người làm cha như ông ta còn gấp hơn nó mấy trăm lần.

Bảo nó mau chóng lên danh sách khách mời thì nó lại nói người sống trong giang hồ không nên phô trương, mời vài người thân thiết là được. Sai nó đi xem đồ cưới thì nó nói tùy cha, con không phải người đòi hỏi cao việc trang phục. Thật là làm Phùng cốc chủ tức muốn chết.

- Người... người rốt cục có muốn thành thân không hả? –Phùng cốc chủ cuối cùng không nhịn nổi phải hét lên với con trai.

Thanh Vân thản nhiên uống trà, ngay cả mày cũng không buồn nhăn một cái, bình tĩnh nói:

- Nếu cha thấy không ổn thì hoãn lại cũng được.

- Người... người... người coi là trò đùa à?

Thanh Vân đứng dậy bỏ ra ngoài, mặc kệ lão cốc chủ giận dữ thét gào đằng sau.

nan35

Hắn có muốn thành thân không ư? Sao lại không chứ, đó là người hắn đã yêu mười mấy năm, là người hắn luôn bảo vệ che chở. Nhưng trên đời này không phải thứ gì mình cứ cố gắng hết sức là có được, ví dụ như tình cảm.

Không do sớm muộn, chỉ là đúng lúc mà thôi.

Hắn vẫn nuôi hy vọng, hắn nghĩ nếu không có Tiêu Phàm thì người nàng yêu nhất định sẽ là hắn. Những ngày tháng qua nàng đối với hắn có quyến luyến nhưng không có thâm tình, chỉ cần nhìn vào mắt nàng là hắn hiểu.

Tiêu Phàm vừa xuất hiện, cho dù nàng không nhớ ra nhưng lại không kìm chế được mà ngày nào cũng tới chỗ Tiêu Phàm.

Tế Tuyết có lẽ không biết ánh mắt nàng nhìn Tiêu Phàm có bao nhiêu dịu dàng, bao nhiêu tình cảm. Mỗi khi nàng ngồi bên Tiêu Phàm, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt hắn, thì thầm trò chuyện... Thanh Vân chỉ có thể đứng bên ngoài im lặng quan sát hai người họ.

Đau đớn, khó chịu, không cam lòng... cho dù lần nào cũng là Thanh Vân xuất hiện trước trong cuộc đời nàng nhưng người nàng yêu vẫn là Tiêu Phàm.

Thanh Vân biết rõ đám cưới sắp tới không nên diễn ra, trái tim Tế Tuyết đã dậy sóng, phần ký ức còn thiếu kia sau khi được lấp đầy... hắn sẽ trở thành kẻ thừa thừa, thành kẻ thứ ba làm khó nàng.

Nàng nhất định sẽ chán ghét hắn, không, với tính tình của nàng thì sẽ cảm thấy nên có trách nhiệm báo đáp ân tình của hắn. Nàng sẽ ở bên hắn nốt phần đời còn lại, nhưng trái tim nàng thì từ lâu đã trao cho người kia, có lẽ không còn chút nào cho hắn nữa.

Đúng ra hắn nên huỷ bỏ đám cưới, hắn không nên lợi dụng lúc nàng thần trí mơ hồ mà buộc nàng thành thân với hắn, nhưng hắn không cách nào dứt bỏ lòng tham của mình. Nếu Tiêu Phàm không bao giờ tỉnh lại, nếu Tế Tuyết không thật sự nhớ ra đoạn tình cảm sâu đậm kia... duyên phận giữa nàng và hắn sẽ có thể tiếp tục.

Cho dù là vì ân nghĩa, vì áy náy mà nàng ở bên hắn cũng được. Chỉ mong cùng người nắm tay đến lúc bạc đầu, biết là không nên nhưng hắn vẫn muốn thử một lần.

Áo cưới được người hầu mang đến phòng riêng cho Tế Tuyết. Chỉ cần nhìn chứ chưa cần ướm lên người cũng đã biết sẽ rất đẹp, từ chất vải, thiết kế đến đường kim mũi chỉ đều chứng tỏ độ tinh xảo của chiếc áo.

Tế Tuyết chần chờ một lúc mới mặc thử, không hiểu sao nàng lại có chút kháng cự đối với bộ áo cưới này.

Cài xong cúc áo, nàng soi bóng mình trong gương.

tt7

Dung nhan vốn xinh đẹp cùng với sắc đỏ thắm của áo cưới càng khiến cho nàng mỹ lệ bội phần, ngay cả những a hoàn trong phòng cũng ngáy người nhìn ngắm.

- Cô nương, cô nương đẹp quá, cứ như tiên nữ giáng trần vậy!

Một a hoàn vừa lên tiếng thì mấy người khác cũng đồng loạt nịnh hót.

- Đúng đúng, thiếu chủ nhất định mà nhìn thấy sẽ bị cô nương làm ê mắt.

- Cô nương, sau này người thành thiếu phu nhân rồi xin hãy chiếu cố chúng nô tỳ.

...

Tế Tuyết bị bọn họ léo nhéo nhức cả đầu, nàng còn chưa kịp lên tiếng thì cửa phòng đột ngột bị đẩy ra.

- Thiếu chủ! –Đám a hoàn hô lên. –Thiếu chủ không thể vào được, tân lang không nên nhìn trước tân nương mặc hi phục.

Thanh Vân quét ánh mắt rét lạnh một lượt, thế giới tức thì trở nên yên tĩnh. Tế Tuyết không nhịn được cười khê. Trước đây nàng cũng có tiếng là lãnh huyết vương gia nhưng xem ra uy lực không bằng nổi một nửa của Thanh Vân.

Chưa cần phải nhắc đám a hoàn rút lui hết sức trật tự, còn cẩn thận đóng cửa phòng lại.

Thanh Vân đến sát Tế Tuyết, nắm tay nàng xoay một vòng.

- Đẹp quá, thật muốn mau chóng cưới nàng vào cửa!

Tế Tuyết bật cười.

- Chẳng phải đã vào cửa nhà chàng rồi sao.

Thanh Vân ghé vào tai nàng, thì thầm ái muội.

- Còn thiếu bước động phòng, ta nôn nóng đến mất ngủ rồi đây.

Người này... từ khi nào lại trở nên mặt dày như vậy chứ, nàng ngại ngùng cúi đầu.

Đợi Thanh Vân đi rồi Tế Tuyết liền thay lại trang phục bình thường. Chiếc áo cưới này đúng là rất đẹp nhưng mặc lên người nàng lại có cảm giác nặng nề.

Nàng nhìn ngắm những thứ đồ trang sức bày trên khay, tâm trạng cài thử trâm ngọc hay đeo vòng vàng đều không có. Hôm nay... nàng vẫn chưa tới chỗ Tiêu Phàm.

Nam tử tuần tú vẫn chìm trong giấc ngủ, không có bất cứ dấu hiệu tỉnh lại nào. Tế Tuyết cũng chẳng trông mong hắn có thể thức dậy đáp lời nàng, nàng chỉ muốn nói cho hắn nghe mà thôi.

- Tiêu Phàm, ta và Thanh Vân sắp thành thân rồi. Ta vừa mới thử áo cưới, thật sự rất đẹp. Chắc người không kịp tỉnh lại để dự đám cưới của ta.

Nàng thở dài một hơi, đầu óc vẫn đắm chìm trong suy nghĩ riêng, không phát hiện lông mi của Tiêu Phàm giật nhẹ.

- Ta rất thích Thanh Vân nhưng cứ nghĩ đến việc sẽ trở thành thê tử của chàng ta lại thấy có chút kì kì. Cứ như là... một việc sai trái vậy.

Bóng tối dày đặc bủa vây Tiêu Phàm, hắn không biết mình đang ở đâu, cũng không nhớ rõ mình là ai. Nơi này vừa tối tăm vừa lạnh lẽo, hắn quờ quạng xung quanh, chẳng có gì hết, toàn là trống rỗng.

Hắn không thể làm gì khác ngoài co người lại, chờ đợi một cách vô vọng.

Một giọng nói nhẹ nhàng vang lên trong khoảng không tối đen. Là giọng nói của một cô gái.

Hắn nghe thấy người ấy gọi tên hắn, rất thân thiết.

Tiêu Phàm, Tiêu Phàm!

Người ấy lặp đi lặp lại tên hắn.

tp31

Mỗi ngày trôi qua, hắn luôn chờ mong giọng nói dịu dàng ấy xuất hiện. Nàng nói với hắn rất nhiều chuyện, đôi khi hỏi hắn toàn những điều hắn không thể trả lời nổi. Hắn là ai, nàng là ai, Thanh Vân là ai, sao họ lại quen biết nhau?

Đôi lần hắn muốn mở to mắt để nhìn nàng cho rõ nhưng không thể. Thế giới xung quanh hắn tĩnh lặng đến đáng sợ, chỉ có âm thanh của nàng mới khiến hắn thấy ấm áp.

Dần dần rất nhiều hình ảnh xuất hiện trong đầu hắn, hắn thấy mình trôi nổi trong những đoạn ký ức không đầu không đuôi.

Thiếu nữ xinh đẹp như hoa giận dỗi gạt tay hắn giữa đêm lễ hội.

Nàng dùng thái độ lạnh lùng ra lệnh cho hắn: “Tiêu Phàm, ta đau chân, người công ta đi!”

Hắn nằm trên bãi cỏ, lắng nghe tiếng đàn réo rắt của nàng.

Nàng nghi ngờ hỏi hắn:

“ - Nếu một ngày dung nhan của ta bị huỷ hoại, người còn yêu ta không?”

- Yêu.

- Ta không tin, cho dù bây giờ người nói vậy nhưng tới lúc đó nhìn những cô gái xinh đẹp xung quanh người sẽ động lòng thôi.

- Nếu thật sự có ngày dung nhan của nàng bị huỷ hoại, Tiêu Phàm ta sẽ tự chọc mù mắt mình để nàng không cần lo lắng. Trong lòng ta mãi mãi chỉ có gương mặt bây giờ của nàng, không nhìn thấy ai khác, không thể dung nạp thêm bất kì ai.”

Nước mắt trong suốt trên gương mặt nàng làm hắn chua xót.

Nàng mềm mại nằm trong lòng hắn, hai người triền miên trên giường.

Hắn lạnh lùng thừa nhận với nàng: “Người ta yêu là Trương Bắc Nhạn.”

Ánh mắt bàng hoàng đau đớn cùng bất lực của nàng khiến trái tim hắn như bị rạch từng nhát dao, máu chảy đầm đìa.

“Tiêu Phàm, chúng ta từ nay ân đoạn nghĩa tuyệt!”

Trên tường thành hai quân giao chiến hỗn loạn, nàng ôm lấy hắn. Máu tươi tràn ra trên cơ thể nàng, thấm đỏ lớp áo trắng.

Đám cưới của hắn, nàng đứng từ lầu cao nhìn xuống, kiên quyết gạt đầu bảo hắn thành thân với người khác.

“Tiêu Phàm, ta yêu chàng, ta yêu chàng!”

“Chàng có từng yêu ta không?”

Tất cả khung cảnh ấy đều là một người con gái. Dung nhan mỹ lệ khắc sâu vào trong lòng hắn. Mỗi ánh mắt, nụ cười của nàng đều quen thuộc vô cùng.

Tế Tuyết!

Hắn âm thầm gọi tên nàng, nhưng nàng không thể nghe thấy.

“Tiêu Phàm, ta và Thanh Vân sắp thành thân rồi.”

Nàng đang nói gì vậy? Nàng sắp thành thân, sắp thành thê tử của người khác sao?

Không được, nàng không thể lấy Thanh Vân!

Hắn hoảng hốt muốn lớn tiếng ngăn cản nàng nhưng cả cơ thể cứng ngắc không cử động nổi.

Nếu hắn tiếp tục ở nơi này hắn sẽ không bao giờ nhìn thấy nàng, thậm chí sau này còn không thể nghe được tiếng nói của nàng nữa. Chỉ tưởng tượng ra điều đó cũng khiến hắn đau đớn đến muốn chết đi.

Pháo nổ râm ran trong Kim Môn cốc, tiếng nói cười vui vẻ, khắp nơi chẳng đèn kết hoa rực rỡ khiến cho ai nhìn thấy cũng bị cuốn vào bầu không khí náo nhiệt này.

Tân lang và tân nương cùng nhau tiến vào, khăn trùm đầu che mặt nên Tế Tuyết vẫn chưa thấy rõ dáng vẻ của Thanh Vân khi mặc lễ phục, nàng có phần tò mò muốn vén khăn lên nhưng lại không dám, dù sao lát nữa cũng biết.

Trong lúc đám cưới náo nhiệt thì đột nhiên có tiếng hô lớn “Tiêu công tử!”, “Công tử tỉnh dậy rồi sao?”

Tế Tuyết và Thanh Vân giật mình, nhất loạt quay về phía cửa. Bàn tay Tế Tuyết đột nhiên bị nắm chặt. Nàng nghi hoặc vén khăn trùm lên, Thanh Vân căng thẳng cầm tay nàng, làn da hắn lạnh lẽo như giữa mùa đông.

- Tế Tuyết!

Giọng nói khàn khàn quen thuộc trong mơ khiến nàng sửng sốt.

Nàng run run xiết chặt tay Thanh Vân, chậm chạp hướng mắt về phía nam tử vừa xuất hiện.

tan nương

Giọng nói ấy nàng đã nghe biết bao nhiêu lần trong mơ, đau thương đến tận tâm can, làm nàng rơi lệ giữa đêm khuya.

Là hắn, người không rõ mặt ấy là hắn.

- Tiêu Phàm! –Nàng chớp mắt mấy môi.

Tiêu Phàm tiều tụy bám vào cánh cửa đại sảnh, gương mặt gầy rộc, nước da nhợt nhạt nhưng đôi mắt thì sáng rực. Trong cả đám đông náo nhiệt ấy hắn không nhìn thấy ai khác, chỉ thấy nàng mặc áo cưới đỏ thắm.

- Tế Tuyết! –Hắn không nói gì ngoài gọi tên nàng, dường như có thiên ngôn vạn ngữ nhưng chẳng thể thốt ra thành lời, chỉ có thể dồn hết tình cảm vào cái tên ấy.

Hình ảnh trước mắt nàng trở nên nhoè nhoẹt, mờ lung không rõ ràng. Tấm màn nước mỏng manh vỡ tan, từng giọt lệ trong suốt rơi xuống.

Bàn tay Thanh Vân dần buông lỏng, Tế Tuyết cảm thấy một thoáng trống rỗng.

Đánh cược với duyên phận do ông trời tạo thành, Phùng Thanh Vân hắn đúng là không có cửa thắng.

Hắn mỉm cười, nhẹ nhàng nói với nàng.

- Tuyết Nhi, đi đi!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hong-nhan>